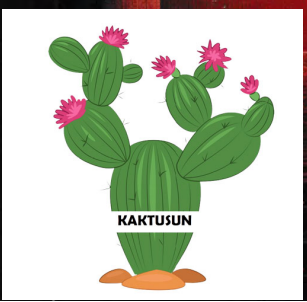
DAVID HOSP

KARANLIKTAKİ İZ

MARTI

DAVID HOSP

KARANLIKTAKİ İZ

Bazen karanlıkta saklı olanın açığa çıkması için küçük bir ışık parlaması yeterlidir.

Bostonlı avukat Scott Finn, ünlü gangster Eamonn McDougal'ın oğlunu savunmayı kabul ederken, şöhretini tehlikeye attığının farkındadır. Ama aynı zamanda, onu ödül avında yem olarak kullanabileceğini de bilir. Bir zamanlar mafya suçlarının hüküm sürdüğü bir şehirde yolsuzlukların, hırsın, yalanların ve dolandırıcılığın temeli varlığını hâlâ korumaktadır. Ve görünen o ki, iktidarda, istediğini elde etmek için engel tanımayacak kişiler vardır. Şehrin en tehlikeli sokaklarında öksüz büyümüş olan Finn, hiç tanımadığı annesinin cinayetini çözmekte kararlıdır. Gerçeğin izini sürerken, ne affedebilen ne de unutabilen birinin cinayet, ihanet ve intikamla dolu hikâyesinin örtüsünü aralar. Peki, kime güvenilebilir ve kime inanılabilir? Ve Finn çok geç olmadan cevapları bulabilecek midir?

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

DAVID HOSP

KARANLIKTAKİ İZ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karanlıktaki İz
Özgün Adı: Nex of Kin
David Hosp

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Betül Cevahircioğlu
Editör : Erkan Küçük
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

1. Baskı: Ocak 2018
ISBN: 978-605-186-536-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

©David Hosp
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 - SERTİFİKA NO: 34191

BELONGS TO KAKTUS TEAM

DAVID HOSP

KARANLIKTAKİ İZ

Çeviren: Betül Cevahircioğlu

MARTI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

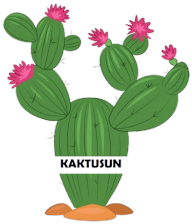

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Aileme…

Dünyayla tek başına mücadele eden karakterler hakkında yazmak, kendi ailemin değerini daha iyi anlamamı sağlıyor.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

ÖNSÖZ

1966

New Hampshire'a kış erken geldi. Şükran Günü'ne kadar yerler iki buçuk santim kalınlığında gevşek, kuru, rüzgâr Connecticut Nehri'ne uzanan açık araziler üzerinde uğuldadıkça kolaylıkla hortum bulutları haline gelen türden bir karla kaplandı.

Hastane, nehrin kenarında duruyor, karaltı gibi görünüyor, muazzam gotik kuleleri tabiat güçlerine meydan okuyordu. Devasa bir taş yapıydı, amacına uygun değildi: sıcak tutması imkânsızdı ve rahatlık sağlaması pek mümkün değildi. Hal böyleyken geldiler. Sonsuz bir akışla geldiler, şerefsiz aileler ve çaresiz âşıklar tarafından gönderildiler, genç, ürkek ve yalnızdılar; onları hiçbir şey durduramazdı sanki.

Emily, gece yarısından kısa süre sonra ilk çığlığı duydu. Bu, taş zeminde yankılanan korku ve acı dolu bir feryattı. Emily, gözleri kapalı bekledi. Bir dakika. İki. Üç.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Çığlık yeniden duyuldu, bu kez daha yüksek, panik içinde ve çaresizce. "Lütfen! Biri bana yardım etsin! Oh Tanrım, kanamam var! Lütfen biri bana yardım etsin!"

Emily, gözlerini açtı ve yan döndü. Yatağın yanındaki lambayı yaktı, saate baktı, uykusunu açmaya çalıştı. Doğrulup yatağının yanındaki sandalyeden elbisesini aldı, üzerine giydi, beyaz önlüğünü boynundan geçirip beline bağladı. Koridordan gelen acınası hıçkırıkları duyabiliyordu. "Tanrı aşkına, geliyorum," diye mırıldandı odadan çıkarken.

Emily, onun kim olduğunu biliyordu. Akşam yemeğinde Lizzie adındaki kızı izlemişti. Kızın hareketleri yavaş ve temkinliydi, sandalyesinde huzursuzca kıpırdanıyordu, gözleri kederli ve endişeliydi. Göbeği sarkmıştı. Emily, işaretleri fark etmişti.

Odaya girdi ve kapının yanındaki düğmeye basıp ışığı açtı. Her küçük yatakhanede her zaman dolu olan iki yatak vardı. Lizzie yatakta oturuyordu, sırtı iki yastığa dayalıydı, dizleri koltuk altlarına doğru çekiliydi. Hıçkırıklarının yerini şimdi ritmik iç çekişler almıştı ve yanaklarından aşağı gözyaşları akıyordu. "Oh, Tanrım, lütfen bana yardım edin," diye fısıldadı.

"İyi olacaksın," dedi Emily. Sesi soğuktu ve bu yüzden biraz suçluluk duydu; gece yarısından sonra hastaya karşı tutumu değişirdi.

Kızın yanına gidip geceliğinin eteğini kaldırdı. Pembe geceliğin etek ucu ipektendi. İpek kumaşa işlenmiş beyaz tavşanlar birbirlerini sonsuz bir döngü içinde kovalıyorlardı. Lizzie on beş yaşından büyük değildi. Acı içindeyken bile güzeldi. Birçoğu güzeldi. Başlarını derde sokan da buydu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Zamanı geldi," dedi Emily. Diğer yatakta onları büyük merakla izleyen kıza baktı. Onun da karnı düşüktü ve Emily'nin sezgileri ona sıradakinin, belki de o gün ilerleyen saatlerde, o kız olacağını söyledi. İkinci kızın adını hatırlayamadı, önemli olduğundan değil; isimler sahteydi. Geldiklerinde tüm kızlara sahte isimler verilirdi. Sonuçta mesele bundan ibaretti.

Lizzie yeniden çığlık attı. "Oh, Tanrım, canım yanıyor! Neden bu kadar acı veriyor?"

"Tanrı günahkârları cezalandırıyor," dedi Emily. Söylediği zalimceydi ama inandığı buydu ve saat gece yarısını geçmişti. "İyi olacaksın." Sesini, hissetmediği şefkatle süslemeye çalışmadı. "Doktoru getirmem gerekiyor." İkinci kıza baktı ve ona Lizzie'nin elini tutmasını söyleyecek oldu. Fakat diğer kız kolaylıkla şefkat gösterecek bir tipe benzemiyordu. Emily, onun da kendi problemleri olduğunu varsaydı. "Hemen döneceğim," dedi. "Onu sakin tutmaya çalış; her şey güzel olacak."

Emily koridorda yürürken Lizzie yeniden çığlık attı, bu kez daha yüksek bir sesle. Emily adımlarını sıklaştırdı.

Lizzie, gözlerini açtı. Nerede olduğunu anımsaması bir dakika sürdü; sonra her şey gözünde canlanarak onu adeta boğdu. Yatakların arasındaki küçük pencereyi görebilmek için dönmeye çalıştı ama vücudu acıyla feryat edince hareketsiz yattı. Uzak duvardaki gölgelerden güneşin neredeyse battığı anlaşılıyordu. Akşam olmak üzereydi.

Gözucuyla yan yataktaki kızın gitmiş olduğunu görebiliyordu. Buna memnun olmuştu, ikisi pek iyi anlaşamamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aşağı doğru bakınca, aylardır ilk kez ayaklarını görebildi. Karnı inmişti; uzun zamandır taşıdığı o büyük, yuvarlak, ağır balon sönmüş, onu bomboş bırakmıştı. Konuşmaya çalıştı fakat boğazı kupkuruydu ve çabalamak ıstıraptı. İki kez yutkunup tekrar denedi.

"Kimse var mı?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Kapı girişindeki kıpırtıyı sezdi. Fısıldayan gölgeler. Biri, "Git Rahibe Emily'yi getir," dedi.

"Lütfen, orada kimse var mı?" diye yeniden seslendi Lizzie. Cevap veren olmadı ve gölgeler kapı eşiğinden çekildi.

Bir dakika sonra, adeta bir Alman yeterliliği ve İrlandalı sağduyusundan ibaret olan Emily odaya girdi. Lizzie'ye doğru yürüdü ve komodinin üzerinden bir bardak su aldı. Bardağın içinde pipet vardı ve onu Lizzie'nin ağzına verdi. Lizzie, acısına rağmen suyu içti ve ne kadar susamış olduğunu fark etti. Yarım bardaktan sonra pipeti ağzından bıraktı. "Neler oldu?" diye sordu.

"Kuralları ihlal ettin," dedi Emily. "Bu yüzden işler daha da zorlaşıyor." Bardağı komodinin üzerine koydu. "Doktoru endişelendirdin. Çok kan kaybettin."

Lizzie, tekrar dönmeyi denedi ama boynu sanki mengenede gibiydi. "Başım ağrıyor," dedi.

"Bu normal," dedi Emily. "Seni bayıltmak için eter kullanmak zorunda kaldılar. Etkisinin geçmesi biraz zaman alır. Birkaç gün başın ağrıyacak." Kaşlarını çatarak Lizzie'nin vücudunun geri kalanına baktı ve Lizzie kendini saldırıya uğramış gibi hissetti. "Başka yönlerden de rahatsız hissedeceksin." Emily, yeniden bardağı alıp ona uzattı fakat Lizzie, başını iki yana salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudakları titredi. "Bebeğime ne oldu?"

Emily, bardağı komodinin üzerine bırakıp ayağa kalktı. Elleriyle önlüğünü kalçalarına doğru düzeltti ve sırtını doğrulttu. "Bu artık seni ilgilendirmez, değil mi?"

Lizzie, yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını hissetti. "İlgilendiriyor," dedi usulca.

"Artık ilgilendirmez. Bebek ona bakabilecek bir ailenin yanında daha iyi durumda olacak. Günahkâr olmayan gerçek bir anneyle. Herkes bu konuda fikir birliğine vardı."

"Ben buna asla razı olmadım."

"Olman gerekmiyordu."

"Bebeğim iyi mi?"

"Bebek iyi ama senin değil."

Lizzie'nin başı zonkladı. Düşüncelerini toparlamaya çalıştı ancak düşünceleri ellerinden kaydı. "Lütfen," diye yalvardı. "Erkek mi kız mı?"

Emily, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu neden bilmek istiyorsun? Asla onun hayatının bir parçası olamazsın, bunu anlamalısın. Kâğıtları imzaladın. Buna razı oldun."

"Biliyorum," dedi Lizzie. "Sadece..."

"Böylesi daha kolay, çocuğum. Ne kadar şanslı olduğunu anlamıyorsun. Bunlar hiç yaşanmamış gibi düşünürsen daha kolay olur. Hayatına geri dönebilirsin. Kendinden bir şeyler yaratabilirsin. Artık iyi bir kız olabilirsin. Şükretmelisin, senin durumundaki herkes geçmişe sünger çekemez."

"Lütfen!" diye ağladı Lizzie. Sanki kafası paramparça olmuş gibi hissetti ama artık umurunda değildi. "Erkek mi kız mı?"

Emily kollarını açtı, sonra yeniden kavuşturdu. Lizzie,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onun yüzündeki kararsızlığı okuyabiliyordu. "Erkekti," dedi Emily, bir dakika sonra.

"Bir erkek," diye tekrarladı Lizzie. Acılarına karşı direndi ve yeniden yastığa yaslanıp hafifçe eğilebilinceye kadar dirseklerinin üzerinde kendini yukarı çekti. "Onu görmek istiyorum."

"Hayır." Emily başını iki yana salladı; bu kez tereddüt yoktu. "Göremezsin."

"Bebeğimi görmek istiyorum!" diye haykırdı Lizzie. Yok oluncaya kadar taş duvarlarda, koridorlarda yankılandı ıstırabı. "Bebeğimi görmeme izin verin!"

"Bağırabilirsin," dedi Emily, buz gibi bir tavırla. "Burada buna alışığız."

Feryat ederken Lizzie acılar içinde kıvranıyor, bedeni acıyla sarsılıyordu. "Bebeğimi görmek istiyorum! Onu görmeme müsaade edin! Lütfen, oğlumu görmeme izin verin!"

Emily, onun üzerine doğru eğildi; yüz ifadesi sertleşmiş, dudakları öfkeyle büzülmüştü. "Daha sonra, kendini daha iyi hissettiğinde yeniden geleceğim. O zaman terbiyeli olabilirsin belki. Eninde sonunda anlayacaksın. Böylesi en iyisi." Odadan çıkmak için yürümeye başladı.

"Bekleyin! Lütfen!" diye seslendi Lizzie. Emily, sırtı ona dönük halde kapıda durdu. "Ona ne olacak?"

Emily, döndü ve New England rüzgârından bile soğuk bir bakışla Lizzie'ye dik dik baktı. "Mutlu olacak," dedi. "Gitmesine müsaade edersen, sana söz veriyorum mutlu olacak."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BİRİNCİ BÖLÜM

2010

Scott Finn mutlu değildi. Charlestown'daki kumtaşından ofisinde otururken, çalışma masasının karşısındaki Eamonn McDougal'a baktı. Pahalı kumaşına ve ustaca dikilmiş olmasına rağmen McDougal'ın takım elbisesi adamın işçi sınıfına ait omuzlarına rahatça oturmuyordu. Özel dikim gömleğinin yakası şişman boynunu kesiyordu; İtalyan ayakkabıları acı verici şekilde dar görünüyordu. McDougal, cebinden ipek bir mendil çıkarıp yuvarlak burnunu sildi ve mendili ceketinin cebine geri sıkıştırmadan önce burnunu kuvvetlice ovuşturdu.

"Bunu yapamam," dedi Finn. Risk alıyordu; McDougal tehlikeli bir adamdı.

"Lanet olsun, yapabilirsin Finn," dedi McDougal. Hâlâ anavatanının aksanıyla konuşuyordu. "Dahası, yapacaksın. Sana yeterince kahrolası iş göndermiyor muyum?"

"Bana iş gönderiyorsun çünkü kazanıyorum," dedi Finn.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Kırklı yaşların ortalarındaydı ve kendine güvenini haklı çıkaran bir mahkeme salonu geçmişi vardı. Uzun boyu, ince vücudu, siyah saçları ve yakışıklı olarak nitelendirilmesine engel olan fazla çizgili yüzüyle jürilerin güvendiği rahat bir havası ve cazibesi vardı. Ama dünyanın tüm cazibesine sahip olsa da bu, McDougal'ın karşısında işe yaramıyordu. "Ve bana kazanılamayacak bir dava gönderdiğinde, adamlarına kendi kendilerini savunmalarını veya başka bir avukat bulmalarını, şanslarını jüriyle denemelerini ve ceza almaya hazır olmalarını söylüyorum. Ben dürüst oynarım, bunu bilirsin."

"Benim de burada senden tüm istediğim bu," dedi Eamonn. Gülünç bir şekilde duruma uymayan, güvence verirmiş gibi bir hareketle ellerini iki yana açtı.

"Hayır, istediğin bu değil. İkimiz de bunu biliyoruz. Bahsettiğimiz kişi senin oğlun. Benden garanti istiyorsun; ben garanti vermem. Eğer sistemi aldatmaya başlarsam güvenilirliğimi kaybederim ve ondan sonra sana hiçbir faydam kalmaz."

McDougal, ayağa kalkıp volta atmaya başladı. Yakın zamanda yeniden dekore edilen ofis Finn'in başarısının ve artan şöhretinin bir işaretiydi. Duvarlar yıpranmış gri renginden yumurta kabuğu beyazına dönüştürülmüştü. Duvarlarda asılı taşbaskı resimlerin yerini, Cape'te çok pahalı bir galeriden satın alınan gerçek tablolar almıştı. Ahşap zemin yeniden boyanmış ve zengin, sesi kesen Acem halılarıyla kaplanmıştı. Ofiste bilgisayarlardan perdelere, koltuklara kadar neredeyse her şey üst seviyeye yükseltilmişti. Ofisin önceki halinden kalan tek şey, Finn'in yıllar önce ikinci el

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ofis mobilyaları satan bir mağazadan bulduğu eskimiş, bakkam ağacından yapılmış çalışma masasıydı. Art arda sigara içen dul bir kadın olan Newton'lı dekoratör, Finn'e uygun bir 'parça' bulmasına müsaade etmesi için yalvarmıştı. Ona göre Finn'in, otoritesini belli edecek kocaman, koyu renk ve erkeksi bir şeye ihtiyacı vardı. Finn'se ona fonksiyonel ve rahat bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Masa aynen kaldı.

Art arda sigara içen kadın, Finn'le iş arkadaşı Lissa Krantz'e ayrı ofisler yaratmak amacıyla birinci kattaki açık çalışma alanını duvarlarla bölmeyi de istedi. Fakat Finn ve Lissa paylaştıkları ofisi tercih ettiler. Birbirlerine bağırmayı seviyorlardı; duvarlar aralarına girerdi.

Lissa, kendine yeni bir çalışma masası alma fırsatı karşısında tereddüt etmemişti. Cilalı kiraz ağacından yapılmış, pirinç süslemeli, Chippendale tarzında antika bir masa seçmişti. Her zaman pahalı zevkleri olmuştu; para içinde büyümüştü ve kendine ait bol parası vardı. Finn bunu önemsememişti. Şirket iyi iş yapıyordu ve Lissa da bu başarının büyük bir parçasıydı.

O anda Lissa, odanın diğer ucunda pahalı masasının ardında oturuyor, McDougal'ın bozuk İrlanda aksanı, özel dikilmiş İngiliz tarzı takım elbisesi, kalın Acem halısına gömülen dar İtalyan ayakkabılarıyla patronuna hırlamasını izliyordu.

"Hayır mı diyorsun?" diye üsteledi McDougal Finn'e. Gözlerinin rengi koyulaşmıştı; bu iyiye işaret değildi.

"Oğlunun benim tavsiyelerimi dinlemeyeceğini söylüyorum. Ve onun senin oğlun olması tavsiyemin ne yönde olacağını değiştirmez."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Olay hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve tavsiyenin ne olacağını şimdiden biliyorsun yani, öyle mi?"

"Ne okuduğumu biliyorum," dedi Finn.

"Kahrolası gazeteler her zaman yanılır," dedi McDougal.

"Ve senin bana anlattıklarını biliyorum."

"Ben de yanılabilirim. Bunu biliyorsun. Sadece onunla konuş. Onun işlerin içine daha fazla etmesini istemiyorum."

"Bunun senden gelmesi ironik, Eamonn." Bu sözcükler dilinden döküldüğü anda Finn çizgiyi aştığını biliyordu.

"Sözlerine dikkat et, çocuk." McDougal, Finn'e parmağını salladı. Yüzü kıpkırmızı oldu ve sesi yükseldi. "Ben ne yaparsam yaparım. Bunun için özür dilemem. Ve bir sürü insana bir ton para kazandırırım, buna sen de dahilsin. Bay Temiz'i oynamak istiyorsan, oynamana müsaade ederim. Ama özünde benden ya da benim insanlarımdan farklı olduğunu düşünme sakın çünkü değilsin." Bir süre daha öfkeyle volta attı, derin bir nefes aldı ve yeniden Finn'in masasının karşısına oturdu. Öne doğru eğildi ve onu tehditkâr bir ifadeyle süzdü. "Tanışıklığımız uzun bir geçmişe dayanıyor, Finn. Aile falan gibi değil ancak senin sokağa düşmüş bir çocuk olarak yaşadığın günleri hatırlıyorum. O hayattan çıkışını da hatırlıyorum. O zamandan beri sana hep iyilik yaptım. Şimdi bunu tersine çevirme. Benim için çocukla konuş."

Finn, cevap vermeden önce McDougal'a uzun uzun baktı. Adamın söyledikleri doğruydu; McDougal, Finn'e düzenli olarak iş gönderen ilk kişilerden biriydi ve hâlâ da önemli bir müşteri kaynağıydı. Ufak hukuk firması şimdi McDougal'ın desteği olmadan ayakta kalabilirdi fakat eskisi gibi büyümeyebilirdi. Finn, buna değip değmeyeceğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

merak etti. McDougal gibi bir adama borçlu hissetme fikrinden hoşlanmadı. "Katakulli yapmayacağım," dedi. "Bunu anladın mı?"

"Evet, elbette," dedi McDougal. "Söylemene bile gerek yok. Sen lisansını kaybedersen adamlarım Boston'ın en iyi kahrolası savunma avukatını kaybederler. Bunu ister miyim hiç?"

Finn, adamın gözlerine baktı. McDougal gözlerini hiç kırpmıyordu. "Pekâlâ. Onunla konuşacağım."

McDougal ayağa kalktı. "Sen iyi bir herifsin, Finn."

"Gururum okşandı."

McDougal homurdandı. Dönüp Lissa'yı başıyla selamladı. Lissa suratını ekşitti. "Görüşürüz avukatlar," dedi McDougal. "İyi gidiyorsunuz, böyle devam edin." Ön kapıyı açtı ve ekim ayının soğuk havasına çıkıp Warren Caddesi'nde park edilmiş Caddy marka aracına yürüdü. Onu görünce aracın tamponuna yaslanmış iki tıknaz adam doğruldu. Biri ona arka kapıyı açtı, diğeri şoför koltuğuna geçti. Finn, pencerede durup aracın gidişini izledi.

"Tebrikler, Patron," dedi Lissa. "Onu hizaya getirdin."

"Ne yapmamı isterdin?"

"Kötü bir fikir, tek söylediğim bu."

"Evet," dedi Finn. "Kötü bir fikir."

Dedektif Zachary Long arabasını kenara çekerken, esen rüzgâr kurumuş yaprakları Melnea Cass Bulvarı yakınında Massachusetts Caddesi'ndeki üç katlı kumtaşından evin önüne yığınlar halinde topladı. Dedektif, doğruluğundan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

emin olmak için not defterine yazdığı adrese baktı. Altı-yetmiş dokuz. Doğru gelmişti. Bir an için gösterge panelinin altına doğru uzandı, koltuğun altındaki cep şişesini aldı, dudaklarına götürdü ve sonra yerine geri koydu.

Başını kaldırdığında, binanın iki yanındaki sundurmaların kahverenginin farklı tonlarında yüzlerle dolu olduğunu gördü. Arabasından çıkarken yüzler onu dikkatle incelediler. Binanın kendi sundurmasında ise tek bir kişi vardı. Polis memuru Ray Washington, ön kapıda üniformalı bir muhafız gibi duruyor, girişi koruyor, etrafta toplananlardan kendisine yönelen kuşku ve hıncı yansıtıyordu.

Long binaya baktı. Çevresinden uzaklaştırılıp şehrin lüks Back Bay semtinin on blok kuzeyine taşınsa, bina bir mücevher olurdu. Dört katlı ön cephede uzun, kemerli pencereleriyle sapasağlam duruyor, kasvetli bir gurur hissi yayıyordu. İki kapı aşağıda, benzer bir bina terk edilmişti, üzerine tahtalar çakılmıştı ve enkaz halindeydi. Şehir içi trafiğinde ambulanslar sirenlerini çalarak yavaşça ilerliyor, talihsiz kişiyi yakındaki Metropolitan Hastanesi'ne taşıyordu. Caddenin karşısındaki şarap dükkânında bir tartışma oluyor, ağır aksanlarla öfkeli sesler yükseliyordu. Yakındaki Güneydoğu Otobanı'ndan kornaların tiz sesleri duyulabiliyordu.

Long cebinden bir çiklet aldı, ağzına attı ve kâğıdını buruşturup cebine koydu. Bu, her şeyden öte alışkanlıktı; alkol problemini bilip bilmemelerini umursamama noktasındaydı neredeyse.

Telaşsızca yürüdü, yaklaştıkça durumu kavramaya çalıştı. Ön merdivenlere ulaştığında duraksadı ve yan binanın girişinde toplananlara baktı, oradaki en büyük adamın yüzü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nü ayrı tutarak onu başıyla selamladı. Sundurmada adamla birlikte duranlar ona meraklı gözlerle baktılar. Adam bir an için isteksiz göründü, gözleri yere çevrildi ama sonunda o da Long'a selam verdi. Bu iyi bir başlangıçtı; Long'un komşularla işbirliği yapması gerekecekti ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde otoritesini kurup kendini kabul ettirmesi önemliydi.

Yeniden ön kapıya doğru döndüğünde, Long gözucuyla kalabalığın arasında bir yüz gördü. Bu yüz hafızasında kayıtlıydı. Long yüzü tam olarak çıkaramasa da, yüz ona tanıdıktı; tıpkı sabahın ilk anlarında bir rüyadan sonra solan bir görüntü gibi, puslu ve uzak. Kalabalığın içindeki birkaç Kafkasyalı yüzden biriydi, gökyüzüne uyum sağlayan çelik rengi ağarmış saçlarla çevrelenmişti. Alnı 'v' şeklinde açık pembe bir yara iziyle damgalanmıştı. Ama adamda asıl dikkat çeken şey direkt olarak Long'a bakmasıydı. Diğerleri sadece ona doğru bakarken, yara izli adam en ufak bir tereddüt göstermeden doğrudan Long'a bakıyordu. Bu görüntüyle Long'un beyninin gerisinde bir alarm çaldı. Bu sezgiyi kavrayabilmesi bir dakikasını aldı ve tekrar kalabalığa döndü; yüzü yeniden ararken gözleri yandı.

Adam gitmişti.

Onu takip etmeyi düşünürken Long sundurmanın paslanan tırabzanını kavradı. Ama sonra düşündü: *Neyi takip edecekti? Kimi takip edecekti?* Adam onu takip etmesini gerektirecek ne yapmıştı? Ayrıcalıklı görünmek suç değildi sonuçta.

Merdivenleri çıkmaya devam etmeden önce Long kalabalığın arasına son bir kez uzun uzun baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Polis Memuru Washington, Long'a gergin bir şekilde baktı. Soğuk havaya rağmen şapkasının altında alnı hafifçe terlemişti. Long, bunun sebebini anladı. "Dedektif," dedi Washington. "Buraya çabuk geldiniz."

"Telefon geldiğinde yoldaydım," diye cevap verdi Long. "Otobandan yeni çıkmıştım."

Washington saatine baktı ve zoraki gülümsedi. Long, saatin on biri geçtiğinin farkındaydı. "İçeri giriyor musun? Sivil giyinmem gerekiyor."

"Bir cenazedeydim."

"Üzgünüm. Yakın birinin mi?"

Long başını iki yana salladı. "Babamın."

"Lanet olsun. Seni incitmek istemezdim… Üzgünüm."

"O da öyleydi. Burada neler var elimizde?" Washington tereddüt etti. Long, onun özrünün yeterli olup olmadığını düşündüğünü sezebiliyordu. "Dert etme. Sadece bana neyle karşı karşıya olduğumuzu anlat."

"Bir saat önce komşusu haber verdi. Adı Elizabeth Connor, arka taraftaki 2C numaralı daire. Elli dokuz yaşında. Son on beş yıl burada yaşamış. Birkaç gün onu kimse görmemiş. Dün kokuyu fark etmişler. Kapıcı bu sabah anahtarla gelmiş. İçeri ondan başka kimse girmedi. Ben sadece dairenin güvenliğini sağlamak için ortalığa şöyle bir göz attım ama hiçbir şeye dokunmadım. Diğer dairelerde yaşayanlara biz onlara ulaşıncaya kadar bir yere kımıldamamalarını ve onlarla konuşmamız gerekebileceğini söyledim."

Long, başını salladı. "Ortalık nasıl görünüyor?"

"Darmadağınık. Çok fazla kan var. Daha önce görmediğin bir şey değil. Boğuşma izleri var fakat fazla değil. Her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey çok çabuk olup bitmiş gibi görünüyor."

"Pekâlâ. Olay yeri inceleme uzmanları ve destek ekipler her an burada olurlar. Onlardan başka kimse yukarı çıkmasın, tamam mı?"

"Tamam, anlaşıldı."

Long, çevre sundurmalardaki kalabalığa baktı. "Ekipler gelince çevredeki insanlardan ifade almaya başlayın. Söyleyecek bir şeyleri yoksa bile isimlerini ve iletişim bilgilerini alın en azından. Sahte bilgi almadığınızdan emin olmak için ehliyetlerine bakın mümkünse. Onlara yeniden ulaşmamız gerekebileceğini söyleyin. Biri bir şeyler görmüş olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu muhitte mi? Hayır. Pek sayılmaz."

"Tamam. İçeri giriyor musun?"

Long başını salladı. "Gireyim bari. Buradayım ve yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Reggie Hill, bebeğin öğlen beslenmesi için zamanında geldi. Reggie'nin Lissa'nın oğluna bakmakta nasıl yeterli olduğuna dair Finn'in hiçbir fikri yoktu ama Reggie iyi iş çıkarıyor gibiydi ve Lissa ona güveniyordu. Hannibal'ın ordularına karşı bir şerpa* gibi donanımlı olan Reggie, omzunda asılı üç çantayla ve diğer kolunun dirseğinden sarkan bebek araba koltuğuyla kapıdan içeri rüzgâr gibi girdi. Finn, onun dengesine hayran kaldı.

Lissa ayağa kalkıp araba koltuğundaki bebeği ondan aldı.

* Nepal'in Himalayalar bölgesinde yaşayan ve tırmanış yapmak isteyenlere rehberlik eden halk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ufaklık bu sabah nasıldı?" diye sordu. Doğum yaptıktan sonra iki hafta izin kullanmıştı; işe geri dönmemesiyse hiç söz konusu olmamıştı. İlgili bir anneydi fakat evde oturacak tarzda bir kadın değildi. Finn, onun günün çoğunda ofiste bebekle arasında daha iyi bağ kuracağını varsayıyordu. Lissa, araba koltuğunu yere bırakıp bebeği içinden aldı. Bebek uyuyordu ve Lissa, onu omzuna koyup sırtını ovaladı.

"Oyuncak bebek gibiydi," dedi Reggie, çantaları yere bırakırken. "Her zaman öyle. Yemin ederim, eğer dişleri olsa onları çekebilirdin ve hiç sızlanmazdı."

"Babasına benziyor," dedi Lissa.

"Allah korusun," dedi Reggie. Ürperdi. "Lütfen bundan daha yükseğini hedefleyelim, olur mu?"

"Koz böyle konuştuğunu duyarsa seni işten kovar, Reggie," dedi Finn.

"Kovmaz," dedi Reggie. Duvara yaslı deri koltuklardan birine oturup bacak bacak üstüne attı. "Beni gizliden gizliye arzuluyor. Erkeklerin çoğu beni arzular."

Finn, başını iki yana salladı. "Böyle konuştuğunu duyarsa seni kovmaz, vurur."

Lissa kıkırdadı.

Reggie diliyle cık cık cık yaparak, "Bastırılmış olan herkes bir şey saklıyordur," dedi.

"Güven bana," dedi Lissa, "O bastırılmış bir erkek değil."

"Klişelere karşı nefretini saklıyordur belki de," dedi Finn.

"Hayır, seni budala!" diye haykırdı Reggie tiz sesiyle. "Az önce bana klişe demediğini biliyorum."

Finn, sevimli bir tavırla gülümsedi. "Sanırım dedim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Reggie, kızıl kahverengi dergi rafına uzandı ve içinden bir gazete çekip gürültülü bir şekilde sallayarak açtı. "Lissa Krantz, bu çocuğu seviyorum ama bana ödediğin üç kuruş para için bu tip tacizlere katlanacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun. Beni savunmanı talep ediyorum."

Bebek kıpırdanıyordu. "Reggie'den özür dile, Finn," dedi Lissa. "Yoksa hayalarını keserim."

"Yapamazsın. Sana dava açarım."

"Güzel, o halde işi bırakırım ve bu yeri tek başına işletirsin."

Şakadan da olsa bu düşünce Finn'in kalp atışlarının iki kat hızlanmasına yol açtı. "Üzgünüm, Reggie," dedi. "Sen tehlikeli bir dünyada erkekliğin işaretisin."

"Sanki biliyormuş gibi." Reggie, gazeteyi katlayıp rafa geri koydu. "İncinen gururumu teskin etmek için bir şeyler almaya Starbucks'a gideceğim. Bir şey isteyen var mı?"

"Ben yağsız-kafeinsiz-köpüğü alınmış latte alacağım," dedi Lissa.

"Finn?" diye sordu Reggie.

"Kahveleri var mı?"

"Seni kâfir."

"Unut gitsin."

Reggie, kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Yine başlama," dedi Lissa Finn'e, kapı Reggie'nin ardından kapandıktan sonra. "Tuhaflıkları var ama Andrew'ya çok iyi bakıyor. Onsuz bir hiç olurdum."

"Ne? Bir şey söylemedim, söyledim mi? O herifi seviyorum. Ve haklı olduğundan gayet eminim; Koz'un ona büyük ilgisi var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok komik." Bebek şimdi tamamen uyanmış ve acıkıp homurdanmaya başlamıştı. Lissa, bebeği ayakları dizlerinin üzerine ve burnu burnuna gelecek şekilde çevirdi. "Finn Amca kellesini koltuğuna almak istiyor, değil mi Andrew?" diyerek öpüşüp koklaştı oğluyla. "Evet, öyle." Bebeği araba koltuğuna koydu ve bebek çantalarının içinde biberon aramaya başladı. "Kelleni koltuğuna almaktan bahsetmişken, McDougal'ın çocuğunu temsil edecek miyiz gerçekten?"

"Onunla konuşacağız."

"Arada bir fark var mı?"

"Belki söyleyeceklerimizden hoşlanmayacak ve bu işten böylece sıyrılacağız. Asla bilemezsin."

"Evet, biliyorum. Ve sen de biliyorsun."

Kapı açıldı ve ikisi de döndü. Orada duran adam Stephen King'in hayal gücünden çıkma biri gibiydi. Ellili yaşlardaydı, grimsi kahverengi gür, karman çorman saçları vardı. Kıyafetleri buruşuk ve lekeliydi. Yüzü kirliydi ama gözünün ucundan kulağının hemen altına kadar inen uzun, derin, pürüzlü yara izini gizleyecek kadar değil. Sert ve sağlam yapılıydı ve elinde gres yağıyla lekelenmiş bir bilgisayar çıktısı tutuyordu. "Onu aldım!"

"Selam tatlım, akşamın nasıldı?" dedi Finn.

"Siktir git."

"Koz!" dedi Lissa derhal. Başını yana eğdi. "Bebek!"

"Özür dilerim, onun burada olduğunu bilmiyordum."

Lissa, eşinin yanına gidip onu yanağından öptü. "Sorun değil." Burnunu buruşturdu. "Kötü kokuyorsun."

"Çöplerin arasında debelendiğim için."

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı var," dedi Finn.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, herkesin var," diye cevap verdi Tom Kozlowski. "Benimki de senin kıçını kurtarmak. Geceyi Spencer'ın dairesini gözleyerek, ortağının tutuklanmasına nasıl tepki vereceğini görmek için bekleyerek geçirdim." Finn'in merakı uyanmıştı. Will Spencer, Carlo Manelli'nin, ortak oldukları restoranda uyuşturucu satmaktan tutuklanan bir müvekkilin iş ortağıydı. Manelli'ye karşı açılan dava sağlam görünüyordu.

"Ve?" dedi Finn. "Olayı nasıl karşıladı?"

"Pek iyi sayılmaz. Sabah ilk iş olarak bir karton koliyle dairesinden çıkıp arabasına bindi. Restorana gitti, arabayı arka tarafa çekti ve kutuyu çöp konteynerine attı."

"Çöp konteynerine mi tırmandın?" dedi Finn.

Kozlowski kaşlarını çattı. "Aptal olma. Restoranın arkasındaki çöp konteynerini karıştıran birini fark etmeyeceğini mi sandın?"

"Doğru tespit."

"Bu gece geç saate kadar bekleyecektim ama bugün orada çöp alım günüymüş; ben orada otururken büyük bir Atık Yönetimi kamyonu geldi ve konteyneri boşalttı. Ben de onu takip ettim. Bir sonraki durakta kamyonun arkasına girmeme göz yumması için herife elli dolar verdim."

"İyi fikir," dedi Finn. Lissa'ya baktı. "Bu adamı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

"Ona karşı koymak zor."

"Ebola virüsüne de öyle."

"Böyle devam et," dedi Kozlowski. "Sana ne bulduğumu anlatmayacağım."

"Özür dilerim," dedi Finn. "Devam et."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hepsi burada. Tarihler. Miktarlar. Müşteriler. FBI'ın Carlo Manelli'yi suçladığı tüm uyuşturucu satışlarıyla eşleşiyor. Adamı enseledik. Sonuçta müvekkilimiz o değildi, restorandaki ortağı Spencer'dı."

"Tuhaf," dedi Finn, Lissa'ya göz kırparak. "Ben şamdanlı çalışma odasındaki Albay Mustard üzerine bahse girerdim."

"Bunun Manelli'yi kurtaracağını düşünmüyorsun, değil mi?" diye üsteledi Kozlowski.

"Bu işte birlikte olmadıklarını nereden bilelim?" dedi Finn. "Restoranda ortaklar, neden uyuşturucu satışında da ortak olmasınlar ki? Niye Manelli restoranda her hafta para fazlası olduğunu fark etmedi? Federallere bununla gidersek anında Spencer'ı itham ederek ikisine suç ortağı olmaktan dava açarlar ve bu doğru olsa da olmasa da muhtemelen savlarını ispatlarlar."

"O halde federallere bununla gitme," dedi Kozlowski. "Bırak olayı yalnızca Manelli'nin üzerine yıksınlar. Mahkeme ilerlediğinde çapraz olarak bunu öne sür. Davacılarının jüri önüne serdiği tüm dava teorisini karıştır ve *işte*, mantıklı şüphelerin var."

Finn, bunu bir an düşündü. "İşe yarayabilir," diye kabul etti kuşkuyla. "Bu, üzerinde çalışmamız gereken her şeyden daha iyi."

"Gördün mü?" dedi Kozlowski. "Bir gecelik çalışmaya, elli dolara ve yeni kıyafetlere değer. Hepsini sana fatura ediyorum."

"Hay hay," dedi Finn. "Ben de mahkemeye hazırlık masrafları olarak Manelli'ye fatura edeceğim."

Ceketini çıkaran Kozlowski, yakasındaki koyu bir lekeye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

parmağını sürttü. "Ücretimi aldığım sürece."

"Bu günlerde Wal-Mart marketler zincirinde yeni bir spor ceket ne kadara satılıyor?"

"İstersen alay et ama benim muhatap olduğum insanlar bin dolarlık takım elbise giyen bir adama güvenmezler. İnsanların seninle konuşmasını istiyorsan onlardan biri gibi görünmek zorundasın." Kozlowski, ceketini top haline getirip çöpe attı. "Ben dışarıdayken herhangi bir şey oldu mu?"

"Finn, Eamonn McDougal'ın oğlunu temsil etmeyi kabul etti," dedi Lissa.

"Kabul etmedim," diye itiraz etti Finn. "Onunla konuşmayı kabul ettim."

"Ona hukuki tavsiye vermeyi mi?" diye sordu Kozlowski.

"Evet."

"Bu onu temsil etmek değil mi?"

"Teknik olarak evet," diye kabullendi Finn. "Ama olayı mahkemeye götürmeyi kabul etmek anlamına gelmiyor. Ve Eamonn'a çizgiyi aşmayacağımı söyledim. Oğluna herhangi biriymiş gibi davranacağım. Bunu kabul etti."

"Sen tam bir moronsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Karın zaten bunu belirtti, teşekkürler."

"O neden bahsettiğini biliyor. McDougal senden oğluna herhangi biriymiş gibi davranmanı istemiyor. Oğlunu kurtarmanı istiyor. Her ne olursa olsun. Ve kurtarmazsan sinirden kuduracak."

"Biliyorum," dedi Finn.

"Öfkelenirse tam bir baş belası olacak. Tehlikeli ve güvenilmez bir adam."

"Bunu da biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O halde, neden onu temsil etmeyi kabul edesin ki?"

Finn, omuz silkti. "Sanırım herkesin, gücü yeten en iyi şekilde temsil edilme hakkına sahip olduğuna inanıyorum sadece."

"Saçmalık. Onu temsil etmeyi kabul ettin çünkü bu bir meydan okuyuş."

Kozlowski'nin ardında kapı açıldı ve Reggie içeri girdi. "Lattelerim var!" dedi. Ama kapıdan girer girmez suratı asılıp kaşları çatıldı. "Iyyyy! Yüce İsa, bu leş gibi koku da ne?"

Finn ve Lissa, Kozlowski'yi işaret ettiler. "O," dediler bir ağızdan.

Reggie, Kozlowski'yi tiksinerek süzdü. "Ne oldu? Çöp konteynerinde yüzmeye mi gittin?"

"Evet," dedi Kozlowski. Rahatsız görünüyordu. "Bir nevi."

Reggie, gözlerini devirerek Lissa'ya baktı. "Yemin ederim tatlım, bu şekilde yaşamak zorunda değilsin. Söylemen yeterli, benim insanlarım seni ve bu çocuğu iki saat içinde Prowincetown'da güvenli bir eve götürebilirler. Seni asla bulamaz, söz veriyorum."

Lissa gülümsedi. "Evet, bulur," dedi. Hâlâ atık tabakasıyla kaplı, yüz hatları sert ve katı kocasına bakınca gülümsemesi genişledi. "Beni bulmazsa ölürüm."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İKİNCİ BÖLÜM

Zachary Long, Massachusetts Caddesi'ndeki kumtaşından binanın ikinci katına giden merdivenleri yavaş yavaş, gördüğü her şeyi değerlendirerek çıktı. Kenarlara bakınca, merdiven boşluğundaki halı döşemenin bir zamanlar bej rengi olduğu anlaşılıyordu ancak bu uzun zaman önceydi. Şimdi döşeme alacalı ve kahverengi ve lekeliydi. Ahşap tırabzanlar aşınmış, eğilmişti ve merdivenlerin kendisi duvardan listelenmişti. Güneşli bir sonbahar gününde öğle saatinde bile bina karanlıktı. İkinci katın duvarında asılı bir lamba yuvasından ayrılmış, kablosundan sallanıyordu. Ampul yoktu, olsa da pek işe yaramazdı zaten.

Sahanlığa yaklaşınca, Long arka daireden gelen kötü kokuyu duydu. Üst kata ulaştığında koku daha da belirgin oldu ve Long koluyla burnunu kapadı. Acaba nasıl olmuş da o sabahtan önce kokudan kimse şüphelenmemişti, merak etti. Etrafına bakınınca, iki katı birbirine bağlayan merdivene en yakın olan 2B numaralı kapı gıcırdayarak açıldı ve bir adam başını dışarı uzattı. Gözleri yüzüne göre çok büyüktü, adam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir deri bir kemikti ve kel, koyu kahverengi başını çevreleyen beyaz saçtan kâkülleri vardı. Yukarı kadar iliklenmiş bir gömlek elbiseyle bir hırka giyiyordu. Long, onun seksenli yaşlarda olduğunu tahmin etti.

Adam başıyla Long'u selamladı. "Artık dışarı çıkmak güvenli mi?"

"Güvenli, evet," dedi Long. "Ama bir süre daha dairenizde kalmanıza ihtiyacımız var."

Adam, koridora bakındı; başını biraz daha dışarı uzattı ve kaşlarını çatarak merdivenlerden aşağı baktı. "Biz derken?"

Long, cebinden yıldızını çıkarıp gösterdi. "Boston Polis Departmanı," dedi. "Ben Dedektif Long." Görünmesi için yıldızı paltosunun göğüs cebine yerleştirdi.

"Anlıyorum," dedi adam. Suratını ekşitti. "Kötü koku."

Long başını salladı. "Ne zamandır böyle kokuyor?"

Adam omuz silkti. "Bilmiyorum. Dışarı fazla çıkmam. Yemek pişiririm; evim hep güzel kokar. Kadınları elde etmek istiyorsan evini temiz tutacaksın."

"İşe yarıyor mu? Kadınlarla yani?"

"Elbette, budala. Benim için daha senin baban bile doğmadan öncesinden beri işe yarıyor."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Long. "Kısa süre içinde biri sizinle konuşmaya gelecek, tamam mı?"

"Söyleyecek bir şeyim yok."

"Belki aklınıza bir şeyler gelir. O zamana kadar dairenizde kalın sadece."

Yaşlı adam somurtarak kapıyı kapadı.

Long, kata bakındı. Üç daire vardı. Biri önde, biri ortada, biri arkadaydı. Arkada ve ortada olanlarda merhum kişi ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşlı adam yaşıyordu. Girişteki posta kutusuna göre üçüncü dairede soyadı Wolfe olan tek bir kişi ya da bir aile vardı. O kadar viran bir yerde posta kutusunun doğru ve güncel olup olmadığıysa muammaydı.

Long, merdivenlere son kez göz attı. Kayda değer bir şey göremeyince 2C numaralı daireye doğru yürüdü. İçeri girmeden önce durdu ve bir cep feneri çıkarıp açarak, kapı koluna yakından bakmak için aşağı doğru eğildi. Eski bakır kolda izler, taze çizikler vardı. Yukarı doğrulunca kilit dilindeki anahtar deliğinde de benzer çizikler gördü Long.

Eldiven giydi ve hiçbir izi bozmamaya dikkat ederek kapı kolunu çevirdi. Bir işe yarayacakları pek olası değildi ama bu asla belli olmazdı. Kol fazla direnç göstermeden çevrildi ve Long kapıyı itti. Menteşeler özgürce ve kolayca döndü ve Long dairenin içine adım attı.

Koku bayıltıcıydı. Panjurlar çekiliydi ve ev karanlıktı; pencere kenarlarından sızan eğik ışık çizgileri Long'un görüşüne çok az yardımcı oluyordu. Oturma odasının duvarlarındaki raflar temizlenmişti, kitaplar ve resimler yere saçılmıştı. Sehpa ters dönmüştü ve köşedeki çalışma masası soyulmuş, çekmeceleri faturalar ve gazeteler ve mektuplarla birlikte yakınına yığılmıştı. Ön kapının hemen önünde, yerde bir cüzdan duruyordu; didik didik aranmıştı, içindekiler dağınık bir öbek halinde duruyordu. Elizabeth Connor'ın bedeni hepsinin ortasına uzanmış, rengi soluk halının üzerine yüzüstü yayılmıştı.

Long, enkazın etrafında dikkatle adım attı ve mağdura doğru yürüdü. Kadın zayıf, siyah saçlı ve açık tenliydi. Mavi bir pantolon ve sarı bir bluz giyiyordu. Zebra desenli bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayakkabı hâlâ tek ayağındaydı; diğeri ayağından düşmüştü ve yakınında duruyordu. Başından halının üzerine uzun, koyu renk bir leke yayılmıştı ve vücudunun sol tarafında bir şömine maşası duruyordu. Şömine karşı duvardaydı ve Long maşanın ait olduğu takımı görebiliyordu.

Çömelip kadının yüzüne baktı. Hâlâ açık olan gözleri halıya bakıyordu ve Long o gözleri kapamak için duyduğu doğal dürtüye karşı direnmek zorunda kaldı. Bu onun işi değildi ve adli tabiple suç laboratuvarı çalışanları gelene kadar hiçbir şeye dokunmak istemedi. "Üzgünüm," diye mırıldandı cansız vücuda.

Merdivenlerde ayak sesleri duydu. "Doktor burada," diye seslendi Polis Memuru Washington. Merdivenleri çıkıp geldiğinde çok hızlı soluyor, kokudan öksürüyordu. "Truck yolda ama doktor yukarı geliyor." Kapı girişinde duruyordu ve Long, onun etrafa bakındığını hissedebiliyordu. "İlginç bir şey gördün mü?"

Long ayağa kalkıp başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Muhtemelen bir dahaki uçuşunu gerçekleştirmek için yeterli parayı arayan bir uyuşturucu bağımlısı."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Long omuz silkti. "Etrafı biraz daha arayıncaya kadar emin olmak mümkün değil ama duruma uyuyor. Kilitler sivri bir şeyle açılmış. Ev alt üst edilmiş ama bu çok çabuk yapılmış. Sadece değerli eşyalar bulabileceği yerlere saldırmış gibi görünüyor." Etraftaki keşmekeşe ve mobilyalara baktı. "Muhtemelen fazla bir şey bulamamış. Belki de bir ya da iki uçuş için daha yeterli olan kadarını. Belki o kadar bile değil. Çok büyük olasılıkla olay olurken kadın ya burada, yatak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

odasındaymış ya da o anda eve gelmiş. Fail bulabildiği en kolay şeyi –şömine maşasını– kapmış ve kadına onunla vurmuş. Sonra kaçmış."

"Bu kadar mı yani?" dedi Washington. "Sence bir insan o kadar kolay öldürür mü?"

"İnan bana," dedi Long. "İnsanlar bundan çok daha kolay öldürürler."

Finn ve Kozlowski, Güney Boston'ın ticari bölgesinin öbür ucunda bir bar olan Murphy's Law'a girdiler. Parlak kırmızı tente ve koyu renk pencereli betonarme bir binaydı. Geceleri mekân eski yerli halk ve mavi yakalı emekçilerden, iş bölgesindeki arazilerinde şehir merkezindeki ofis çalışanı ücretleriyle adam çalıştıran bazı şehirli girişimcilere kadar toplumun düzgün bir kesitine hizmet veriyordu. Oysa Finn'le Kozlowski içeri girdiklerinde saat henüz öğleden sonra ikiydi. O saatte mekânda bulunanlar sadece gidecek başka bir yeri olmayanlardı.

Kevin McDougal, barın diğer ucundaki bir bölmede ona eşlik eden iki kişiyle birlikte oturuyordu. Arkadaşları Kevin'dan daha iriydiler, ki bu fazla bir şey ifade etmiyordu. Eamonn McDougal 1.85 boylarındaydı ama eşi ufak tefekti; boyu ancak 150 santimdi kırk kilodan ağır değildi. Oğulları vücut yapısını annesinden almıştı. Fakat fiziksel olarak yoksun olduğu şeyi davranışlarıyla telafi etmişti. Harıl harıl vücut çalışıyordu ve dar kıyafetlerinin altında kasları şişkinlik yapıyordu. Kollarına, bacaklarına ve boynuna sarmaşıklar gibi yayılan dövmeler onu her geçen ay daha çok sarıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çabuk sinirleniyordu ve kirli dövüşmekle ünlüydü.

Finn ve Kozlowski, Finn önde, bölmedeki üçlüye doğru uzun bar boyunca yürüdüler. Kozlowski önünden geçerken bardaki barmeni başıyla selamladı; barmen de ona karşılık verdi.

Oturma bölümündeki üçlü, Finn ve Kozlowski'nin geldiğini fark etti –öğleden sonra içen kalabalığın sessizliği içinde onları fark etmemek zordu– ve McDougal'ın iki arkadaşı bölmeyi korumak için ayağa kalktı.

"Ne istiyorsun lanet olası?" diye hırladı biri Finn'e.

"Şu sizin çocukla konuşmak istiyorum," diye cevap verdi Finn. "Kevin, değil mi?" Elini uzattı.

McDougal ona baktı. "Seni tanımıyorum, orospu çocuğu," dedi. Başında kaşlarının üzerine doğru indirdiği bir örgü bere vardı ve kullandığı sokak aksanı insanları sert olduğuna inandırmak istermiş gibi abartılıydı.

"Hayır, tanımıyorsun," dedi Finn. "Benim adım Finn. Konuşmamız gerekiyor."

"Siz polis misiniz?" diye sordu Kevin'a en yakın duran arkadaşı.

"Hayır," dedi Finn. "Polis değiliz."

"O halde çocuğun sizinle konuşmasına gerek yok."

"Evet, var."

"Kim demiş onu?"

"Babası söyledi," dedi Finn. Bu, üçünü de duraksattı. Ayakta duran ikisi talimat beklercesine McDougal'a baktı.

McDougal, başını eğip masaya baktı. "Beni kahrolası babam yönetmiyor," diye mırıldandı.

Hemen ardından, Finn'e en yakın duran genç adam,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, onu kahrolası babası yönetmiyor," dedi. Finn'in yüzüne doğru bir adım attı. Uzun boylu değildi ancak yapılıydı; geniş omuzları, sıfıra vurulmuş kafasının altında, geniş alnının üzerinde çıkıntı yapan bir yağ tabakası vardı. Boynundan kulağına doğru uzanan dövmede *Bana Bulaşma* yazıyordu. "Konuşmak istemiyorsa konuşmaz. Siktirin gidin buradan."

Finn, genç adamın gözlerine baktı. "Erkek arkadaşını bu ağızla mı öpüyorsun?" dedi, bölmede ayakta duran diğer adamı başıyla göstererek. Dövmeli adam, Finn'e yüzleri arasında birkaç santimlik mesafe kalacak şekilde yaklaştı. "Sert oynamak istemezsin," dedi Finn. "Bence yerine oturmak istersin."

"Beni oturtmak mı istiyorsun puşt herif?"

"Ben mi? Hayır."

Genç adam uzanıp Finn'in yakasına yapıştı. Diğer elini yumruk yapıp, kendinden emin bir şekilde alayla gülümseyerek geriye doğru çekti. Ama bu bakış sadece bir saniye sürdü. Yumruğu atamadan Kozlowski öne atıldı ve onu dirseğinden yakaladı. Çevik bir hareketle kolunu öyle bir büktü ki, adamın elinin tersi kürekkemiğine yapıştı. Bu hareket, genç adamı Finn'in yakasını bırakmaya ve tiz bir sesle ciyaklayarak iki büklüm olmaya zorladı. Kozlowski bu hareketi adamın alnını en yakın masaya sert bir şekilde vurmak için kullandı ve genç adamın burnunun tam üzerindeki deri yarıldı. Onun üzerine abanan Kozlowski, tüm ağırlığını onu sabit tutmak için kullandı. "Adam sana oturmanı söyledi," dedi.

"Siktir lan!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kozlowski, adamın kafasını masadan kaldırıp bir kez daha masaya çarptı. Sonra kolunu daha da yukarı çekip ona yeni bir çığlık attırdı. "Biraz daha devam edersem kolun kırılır," dedi. "Hâlâ oturmak istemiyor musun?"

Bardaki insanlar onları izliyordu, hareketsiz duran McDougal ve diğer arkadaşı da öyle. Barmen seslendi, "Koz! Neler oluyor orada?"

"Buradaki genç adamın ayağı kaydı," dedi Kozlowski. "İyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Yeniden kaymayacağından emin olmaya."

"Ambulans gerektirecek kadar kötü mü kaydı?" diye sordu barmen.

"Henüz değil." Kozlowski öne eğilip adamın yüzüne doğru konuştu. "Ne düşünüyorsun, çocuk? Oturacak mısın yoksa ambulans gerektirecek kadar kötü mü kayacaksın?"

Genç adam acıdan hırıldayarak soluyordu. "Ahhh!" diye feryat etti, Kozlowski koluna fazladan baskı uygulayınca. "Tamam, oturacağım!"

Kozlowski, adamın kolunu gevşetti ve onu çevirip masadaki sandalyelerden birine oturttu. Cebinden bir mendil çıkardı. "Yüzündeki kanı sil." Genç adam orada burnundan soluyarak oturdu ama olduğu yerde kaldı. Mendili aldı ve kanı durdurmak için burnunun üst kısmına bastırdı.

Finn diğer genç adama baktı. "Sen de oturmak ister misin?" Adam hiç tereddüt etmeden arkadaşıyla aynı masada bir sandalyeye oturdu. "Oraya değil," dedi Finn. "İkiniz de, şuraya." Barın diğer ucunu işaret etti. İki adam kararsız kaldı. "Ben Kevin'ın avukatıyım," diye açıkladı Finn. "En azından şimdilik. Bu da demek oluyor ki, gizlilik içinde söy-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lediğim sürece ona ne söylersem söyleyeyim ayrıcalıklıdır. Söyleyeceklerimi duyacak kadar yakın olursanız bu ayrıcalık ortadan kalkar." İki adam ona baktı; durumu hâlâ idrak edememişlerdi.

"Kıpırdayın moronlar," dedi Kozlowski.

İkisi McDougal'a baktı. McDougal gözlerini masadan kaldırmadı ve bir dakika sonra adamlar kalkıp barın diğer ucuna gittiler.

Finn, bölmenin girişinde durup Kevin McDougal'a baktı. "Oturabilir miyiz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adli tabiple laboratuvar çocukları işlerini yaparken, Long dairede kaldı. Orada olması gerekmiyordu; işlerini bitirdiklerinde onlardan bir rapor alacaktı ve o rapordan çok az şey öğreneceğini düşünüyordu. Dava muhtemelen o veya bu şekilde çok çabuk sonlanacaktı. Ya sistemde zaten var olan birinin parmak iziyle kolaylıkla eşleşen bir iz bulacaklardı ve bir gün içinde tutuklama olacaktı ya da özel bir şeye işaret eden hiçbir şey bulunamayacaktı ve dava bir hafta içinde başlamadan bitecekti.

Dava ne yöne giderse gitsin Long üzerinde çalışacaktı; umutsuz gözüktüklerinde dahi vakalar üzerinde çalışılması gerektiğine inanırdı. Ve her zaman bir vakanın ardında görünenden çok daha fazlasının olması ihtimali vardı. Yine de bu pek mümkün olmazdı ve Long, devam etmek için elinde fazla bir şey olmadığı fikrini kabullenirdi.

Kadının çalışma masasının önündeki sandalyeye oturup odanın içindeki faaliyeti izledi. Her açıdan fotoğraflar çekiliyordu; yüzeylere koyu gri parmak izi tozu serpiliyordu;

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kilitli kanıt poşetinde saklanmak üzere eşyalar toplanıyordu. Odanın ortasında adli tabip Doc Murphy, Elizabeth Connor'ın ceset kanıtlarının ilk incelemesini gerçekleştiriyordu. Kayıtsızlığa yakın klinik bir hassasiyetle kadının üzerine eğildi; cesedin üzerinde ustalıkla çalışırken uzun, ince bedeniyle hafif kambur durdu; asistanına nerelerin fotoğrafını çekeceğine dair talimatlar verdi.

"Ne düşünüyorsun, Doc?" diye sordu Long, Murphy çalışırken.

"Şey, kadın ölmüş."

"Çok başarılısın. Neden bu birimin başında olduğunu anlayabiliyorum. Kadının ne zamandır ölü olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Bazı testler yapmam lazım. En az kırk sekiz saattir. Bu bizi salı sabahına götürüyor. Pazartesi gecesi de olabilir. Muhtemelen öyle."

"Ölüm nedeni göründüğü kadar açık mı?" diye sordu Long.

Murphy omuz silkti. "Öyle varsayıyorum. Ölümcül darbe kafaya gelen tek bir vuruşmuş gibi görünüyor. Bu işi o kadar uzun zamandır yapıyorum ki, tam incelemeyi bitirmeden şöhretimi tehlikeye atamam. Cesedin bize anlatmak isteyebileceği çok şey var." Pozisyon değiştirip kadının parmaklarını inceledi. "Kafasındaki kanamanın şeklinden darbeyi aldığında hayatta olduğunu söyleyebilirim. Üzerinde kan lekeleri olan şömine maşası yalan söylüyor bu noktada; kafadaki yara, maşanın şekli ve ağırlığı ile birbirini tutuyormuş gibi görünüyor. Kendi sonuçlarını kendin çıkar. Asıl ilginç olan diğer yaralar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Diğer yaralar mı?" dedi Long.

Murphy, Long'un cesedin sırtındaki yarayı görebilmesi için kadının bluzunu yukarı sıyırdı. Kadının sırtı kesikler ve çiziklerle kaplıydı. "Bunları görüyor musun?"

"Evet."

"Bunlar, kadın kafasına aldığı darbeyle yere düştükten sonra yapılmış gibi duruyor. Toplamda otuz tane saydım ve görünüşlerine bakılırsa bazıları kadın ölecek kadar kan kaybettikten sonra olmuş. Şuraya bak." Murphy, birkaç uzun kesiği gösterdi. "Hiç kan çıkmamış. Derin, kötü kesikler ama hiç kan yok. Bunu kim yaptıysa, kadının ölümünden dakikalar sonra bile ona hâlâ öfkeyle vuruyormuş."

Long kaşlarını çattı. "Sence uyuşturucu krizi mi?"

"Olabilir," dedi Murphy. "Bir tür cinnet, orası kesin. Cesede o şekilde vurmaya devam etmenin başka bir nedeni olamaz."

"Kafasına vurulduğunda, yani ilk darbede, kadın katiliyle yüz yüze miymiş yoksa ona arkadan mı vurulmuş?" diye sordu Long.

"Şu noktada bunu söylemek mümkün değil. Muhtemelen söylemek asla mümkün olmayacak."

"Şaka mı yapıyorsun? Televizyonda böyle şeyleri hep çözüyorlar."

"Evet, biliyorum." Murphy, iç çekerek bunu kabul etti. "O televizyondaki adli tabipler çok başarılı. Belki onlardan birini çağırmalı ve burada bize yardım edebilirler mi görmeliyiz. Ne yazık ki kadın darbeyi başının yan tarafına almış. Ölçtüğümde açıya göre biraz daha fazlasını söyleyebilirim belki fakat söyleyeceklerim kesin olmayacaktır. O anda dö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüyor olabilir, başını eğiyor olabilir; gerçekten bunu söylemenin bir yolu yok. Önemli mi?"

Long başını iki yana salladı. "Hayır, muhtemelen değil. Benimki sadece merak."

Murphy ayağa kalkıp asistanına baktı. "Onu ceset torbasına koy," dedi. "Gerisini morgda yapacağız." Long'u dikkatle süzdü. Long düşünmeden cebine uzandı, bir çiklet aldı ve ağzına attı. "Başka bir şey bulursak sana haber veririm," dedi adli tabip. "Ama senin yerinde olsam nefesimi tutup beklemezdim. Büyük olasılıkla olay aynen göründüğü gibi."

"Evet," dedi Long.

"Ailesi var mıymış?"

"Henüz bir şey bulamadık. Komşuların bildiği kadarıyla yok." Long, yerdeki dağınıklığı işaret etti. "Yine de postalarına bir bakmam gerekiyor; belki onlardan bir şey öğreniriz."

"Umarım ailesi yoktur," dedi Murphy. "Bu kadar rasgele bir ölüm…" Başını iki yana salladı. "Bir aile için kaldırması çok zor. Sen nasılsın?"

"Ben onu tanımıyordum."

"Hayır, kadın hakkında değil; diğer her şey hakkında. İyi gidiyor mu?" Long, bu sorudan nefret etmişti. O günlerde bu soru ona sık sık soruluyordu ve Long bunu nasıl dürüstçe cevaplayacağından emin değildi. Artık denemiyordu.

"İyiyim."

"Emin misin?"

"Evet, teşekkürler."

Murphy, Long'un gözlerine baktı ve Long gözlerini kaçırdı. "Eğer konuşmak istersen çok başarılı adamlar tanıyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rum. Departman bunun ücretini öder, biliyorsun değil mi?"

"Evet," dedi Long. "Biliyorum. Teşekkürler, ben iyiyim."

"Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun. Sen iyi bir polissin," dedi Murphy. "Bunu senden almalarına izin verme." Long hiçbir şey söylemedi. Adli tabip odaya bakındı. "Bu konuda seninle irtibat kuracağım. Sana bulduklarımızı bildireceğim."

"Tamam, teşekkürler Doc." Long, ön kapıdan çıkan Murphy'yi izledi. Dairede hâlâ birkaç suç laboratuvarı çalışanı vardı. Son fotoğraflarını çekiyorlar ve eşyalarını topluyorlardı ama az sonra suç mahalli bomboş kalacaktı. Hepsi böyle bir olayı çözme ihtimallerini biliyordu; havada çok az heyecan vardı. Üniformalı polisler soruşturma yapıyorlardı ama henüz işe yarar hiçbir şey bulamamışlardı. Kimse bir şey görmemişti, kimse bir şey duymamıştı, kimse bir şey bilmiyordu.

Long'un bir içkiye ihtiyacı vardı. *Henüz değil*, dedi kendi kendine. *Yakında.*

Eğilip yere dağılan kâğıtları toplamaya başladı. Nasıl olsa eninde sonunda onları incelemek zorundaydı ve bunun için o an kadar uygun bir zaman varmış gibi görünmüyordu. Amacına ulaşmak için ne kadar hızlı çalışırsa davayı o kadar hızlı ardında bırakabilirdi.

Aradığını bir saat sonra buldu. Yazılı olan neredeyse her şeyi, özellikle de faturaları gözden geçirmişti. Düşük kaliteli ve ucuz ürün satıcılarından birkaç katalog dışında sözü edilecek kayda değer özel bir posta yoktu. Long, orada işinin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bitmek üzere olduğunu düşündü.

Onu yerdeki yığınların arasında veya çekmecelerden ya da raflardan birinde bulmadı; çalışma masasının yere fırlatılan çekmecelerinden birinin altına bantlanmış halde buldu. Dikkatlice saklanmış, ahşapla adeta bütünleşmişti; Long onu hiç fark etmeyebilirdi bile ama çekmeceyi çalışma masasına geri sokmaya çalışırken zorlanınca sürgülerin nerede olduğunu görmek için onu ters çevirdi.

Zarfı yerinden kurtarırken seloteyp çekmecenin alt parçasından kıymıkları da çekip aldı. Orta büyüklükte, kartondan bir zarftı ve tekrar tekrar açılıp kapanabilmesi için üst kısmında bir kapak ve bir delikten geçen metal bir kanat eki vardı. Long, kanatları birlikte çekip kapağı açtı.

İçinde bir mektup vardı, eski ve sararmıştı. Long, mektubu evirip çevirerek yakından inceledi. Pis parmak izleri zarfın dışını lekelemişti ve damga kirletilmişti. Long, yalnızca teslim tarihini okuyabildi; Temmuz, 1991.

Mektubu iki kez okudu. Mektubun cinayetle bir bağlantısı muhtemelen yoktu fakat soruşturmayı karmaşık hale getirdi. En azından, Long'un davayı ardında bırakmak için gideceği yolda araştırmaya fazladan bir veya belki iki durak daha eklenecekti. Bu Long'a uyardı; ona bunun için para ödüyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kaç yaşındasın, Kevin?" diye sordu Finn.

"Sana ne?"

Finn, Kozlowski'ye baktı. "Buna inanabiliyor musun?" Başını iki yana salladı ve yeniden McDougal'a döndü. "Basit bir soru, geri zekâlı. Kaç yaşındasın?" Soruyu sorarken işaret dilini de kullanır gibi yaptı.

McDougal, öfkeli bir çocuk gibi çenesini öne uzattı. Bir dakika sonra, "Yirmi," dedi.

Kozlowski barmeni işaret etti. "Jimmy'ye sana bir daha içki vermemesini söylemek zorunda kalacağım."

"Güzel," dedi McDougal. "Ben de senin o kahrolası gırtlağını kesmek zorunda kalacağım. Sonra da yeni bir bar bulmak zorunda kalacağım."

"Pek akıllı değilsin, öyle değil mi Kevin?" dedi Finn. "Problem değil, benim çalışma alanımda bir sürü kütük kadar aptal herifle uğraşıyorum, yani buna alışığım. Sadece ne ile muhatap olduğumu bilmek istiyorum."

Kevin dişlerinin arasından, "Daha yirmi yaşındayım ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kendi çetemi kuracak kadar zekiyim," dedi. "Lanet olası bir BMW Seri 7 sürecek kadar ve dubleks bir evde oturacak kadar zekiyim. Sen araba kullanıyor musun, pislik?"

Finn, barın diğer ucunda oturan iki genç adama baktı. Biri kanamayı durdurmak için hâlâ alnına Kozlowski'nin mendilini tutuyordu. Barın üzerindeki televizyonda oynayan çizgi filme dalmışlardı ve masada olup bitenlere karşı ilgilerini kaybetmiş gibi görünüyorlardı. "Sen şu ikisine çete mi diyorsun?" diye sordu Finn. "Koz, onları on saniyede saf dışı bıraktı ve o Sosyal Güvenlik'ten. Onlar benim iş yaptığım kütükleri normalde Rodos Bilginleri'ne benzetirler. Şunu iyi anla, Kevin, şimdiye kadar kimsenin kıçına tekmeyi basmamasının sebebi Eamonn McDougal'ın çocuğu olman ve ondan seni rahat bırakacak kadar korkuyor olmaları. Bu seni zeki yapmaz, şanslı yapar."

"Ben zekiyim," diye cevap verdi McDougal, başı önde olsa da.

"Hayır, değilsin. Bir ortaokulun karşısındaki caddede sivil polise kokain satarken enselendin. Zeki olsaydın, bir okulun iki yüz metre ötesinde uyuşturucu satarsan hapis sürenin ikiye katlanacağını bilirdin. Buraya geliyorum ve seni duruşma gününü beklerken bir barda bu kaybedenlerle buluyorum. Üstelik kefaletle tahliye şartın uyuşturucudan, alkolden ve sabıka kaydı olan herkesten uzak durmak olduğu halde. Zeki olsaydın, kefaletle serbest bırakıldığında temiz kalman gerektiğini bilirdin. Hiçbir şey, bir hâkimi, şartlı tahliye ettiği birinin her şeyi bok ettiğini görmekten daha fazla kızdırmaz. Böyle bir şey o hâkimi kötü gösterir. Ama hayır, sen burada kuşkusuz sabıkası kabarık olan, içki içip bela

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arayan bir çift serseriyle takılıyorsun. Hiç zekice değil."

"Ben..."

Finn, onun sözünü kesti. "Zeki olmak mı istiyorsun? Dinle, konuşma. Baban beni tuttu çünkü yaptığım işte iyiyim. Savcıları tanırım ve mümkün olan en iyi ceza indirimini almanı sağlayabilirim. Ama sadece beni dinlersen."

"Ne tür bir indirim?" McDougal'ın ilk kez ilgisi çekilmiş gibiydi.

Finn omuz silkti. "Bekleyip göreceğiz. Bütçe sıkıntısı var ve hapishaneler aşırı kalabalık. Nancy Reagan first lady olduğundan beri uyuşturucu kanun hükmünde başlıca öncelik değil ve 11 Eylül saldırılarından beri, terörizmin finansmanıyla bağlantılı olduğuna dair bir kanıt olmadığı sürece kimse uyuşturucuyu umursamıyor. Tüm bunlar ve ilk kez tutuklandığın gerçeği göz önüne alınırsa, kodeste altı ay kalmanı ve sonrasında şartlı tahliye olmanı sağlayabilirim. Tabii eğer şanslıysan."

"Saçmalık!" diye bağırdı McDougal, bira bardağını masaya vurarak. Bardaki iki arkadaşı gözlerini çizgi filmlerinden ayırıp masaya doğru baktılar. Kozlowski'nin ters ters bakışı onların yeniden televizyona dönmelerine yetti. "Ben içeri falan girmeyeceğim."

"Kodese mi? Evet, gireceksin," dedi Finn. "Asıl soru, ne süreliğine. Beni dinlersen süre çok daha kısa olur. Dinlemezsen..." Finn omuz silkti.

"İlk tutuklanma için mi? İlk kez tutuklanan ve şartlı tahliyeden başka ceza almayan bir sürü adam tanıyorum. Neden bana bunu sağlayamıyorsun?"

"İki nedeni var. Birincisi, on iki yaşındaymış gibi görü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nen ve sekizinci sınıfta olduğunu sandığın bir sivil polise kokain satarken yakalandın. Bu, kolluk kuvvetlerini uyuz eder. İkincisi, çünkü sen Eamonn McDougal'ın çocuğusun."

"Bununla ne alakası var?"

"Gerçekten aptalsın, değil mi? Sanki polisler ve savcılar babanın ne işler yaptığını bilmiyorlarmış gibi ve birçoğu onu içeri tıkmak için her şeyini vermezmiş gibi. Şimdi ellerinde sen varsın; onun oğlu var. Şimdi çekici indirmek için çok fazla baskı olacak. En yüksek cezayı düşün. Tüm suçlamaları birleştirdiklerinde on beş yıldan otuz yıla kadar yolu var. Makul olmalarını sağlamak için onca saçmalığı zorla kabul ettirmek çok ciddi bir pazarlık gerektirecek. Ben bunu yapabilirim ama sen ceza almadan serbest kalamazsın. Sembolik bir süre içeride vakit geçirmek zorunda kalacaksın. Gerçek bu."

McDougal birasını aldı ama tam bir yudum çekecekken Finn onun elini yakalayıp birayı masaya geri bıraktırdı. "Benimle çalışmak istiyorsan temiz kalacaksın ve beni dinleyeceksin, anladın mı?" dedi.

McDougal, birasını bırakıp arkasına yaslandı. "Hapse girmeyeceğim. Madem o kadar ateşli bir avukatsın, neden bunu mahkemede göstermiyorsun? Böylece ben de yakamı kurtarırım."

"Çünkü mahkemede kaybederiz. Ucuza kapatmaya çalışabilirim çünkü Bölge Savcısı'nın ofisinde pazarlık yapabilirim ve onlara karşı o kadar iyi iş çıkaracağım ki, öfkelenecekler. Ama sonuçta hepsi palavradan ve blöften ibaret olacak. Mahkemeye gidersek bu davayı kaybederiz. Ellerinde kanıt var ve bunu ekarte etmek için dayanağımız yok. Bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

süre sonra yeniden sokaklarda olup yasal yoldan kafa çekebilmen için en iyi seçeneğin benim dediklerimi yapmak."

"Bu saçmalık."

"Olabilir," dedi Finn. "Ama senin saçmalığın, benim değil. Ben pisliğini temizlemek için buradayım. Yani asıl soru: Zeki misin değil misin?"

McDougal, Finn'e uzun uzun baktı. Sonra birasından bir yudum aldı. "Bunu düşüneceğim," dedi.

Finn, başını salladı. "Güzel. Düşün bakalım. Zaten beyin hücrelerinin biraz çalışmaya ihtiyacı var." Kozlowski'ye gitmek için işaret etti ve ikisi birden ayağa kalktılar. "Oyunu benim kurallarımla oynamak istersen bana haber ver," dedi. "İstemezsen, sana bol şans dilerim."

Finn ve Kozlowski uzun barın içinde kapıya doğru yürüdüler. McDougal'ın barda oturan arkadaşlarının yanından geçerken, Kozlowski barmene baktı. "Eskiden burada daha iyi bir müşteri kitlen vardı, Jimmy. Ne oldu?"

"Ekonomi yerlerde," diye cevap verdi barmen, ağır bir Güney Boston aksanıyla. "Ne bulursak kabul etmeliyiz."

Kozlowski, bara yaslanarak alnına mendil tutan genç adamla sessizce konuştu. "Burada terbiyeli olun çocuklar, anladınız mı? Jimmy'ye problem çıkardığınızı duyarsam sizi bulurum. Bir dahaki sefere ben buralardayken düşersen kâğıt mendil kanamanı durdurmaz," dedi. Sonra kapıda bekleyen Finn'e doğru yürüdü. "Kendine iyi bak, Jimmy."

Barmen başını salladı. "Sen de, Koz."

Finn kapıyı açtı ve birlikte gün ışığına çıktılar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sally Malley, Cambridge'de özel bir yerleşim bölgesi olan Brighton'da, okulun arkasındaki otoparkın yakınında bir taş duvarın üzerine oturdu. Önünden geçen öğrencilerin ona baktıklarını hissedebiliyor, meraklarının ve güvensizliklerinin kokusunu alabiliyordu. Bunu umursamadı. Oraya ait değildi fakat gözünü korkutamazlardı. Henüz bir buçuk aydır o okuldaydı ama bu süre onlar kadar zeki olduğunu anlamasına yetmişti. Okulun bir oyun olduğunu fark etmişti ve bu oyunu herkesten iyi oynamayı öğrenecekti. Kendine bunu borçluydu.

Caddeye bakıp Finn'in arabasını aradı. Onun bir an önce gelmesini ümit ediyordu. O anki gibi boş durmak en kötüsüydü. Sınıftayken, bir şeylere yöneldiğini ve böylece korunduğunu hissediyordu. Hiçbir odağı olmadığı zamanlarda ise korunmasızdı.

Yüzünden bir gölge geçtiğini hissettiğinde sol tarafa bakıyordu. Başını çevirdi ve sınıfından iki kıza baktı. Onların kim olduklarını biliyordu; herkes biliyordu. Onlar popüler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızlardı; lise ikinci sınıftayken üçüncü sınıf ya da son sınıf öğrencileriyle çıkan ve sonuç olarak ayrıcalıklı olduklarını iddia eden kızlar. Bu, Sally için problem değildi. Onların ayrıcalıklı olmaya dair hiçbir fikirleri yoktu. Ayrıcalık, ancak önce mahrumiyeti anlarsan idrak edilebilirdi. Sally mahrumiyeti biliyordu; bu kızlar asla anlayamazlardı.

"Sen şu yeni kızsın," dedi bir tanesi. Adı Tyler'dı ve çok havalıydı. Sally, hiçbir şey söylemedi. Bir sigara içmeyi çok istedi ama bir tane yakarsa okuldan atılacağını biliyordu. Okul söz konusu olduğunda tütün, kokain veya eroinden daha kötüydü; bu, okulun saflığını tanımlayan bir ilkeydi. "Saçını nerede kestiriyorsun?"

"Kendim kesiyorum," dedi Sally. Bu sadece kısmen doğruydu ama bunun şok etme potansiyelinden hoşlanıyordu. Okula başlamadan önce saçlarını Charlestown'da bir kuaförde kestirmişti. Güzel saçları vardı, biliyordu. Kuzguni siyah, düz ve kalın telliydi. Saçlarıyla iyi bir iş çıkarmışlardı. Ama eve dönüp aynaya baktığında modeli gözüne çok muntazam, çok dümdüz görünmüştü. Makası eline almış ve kâküllerini alnına çapraz gelecek şekilde kesmişti. Daha iyi göründüğünü söyleyecek kadar ileri gitmezdi ancak daha kendi gibi göründüğü kesindi.

İkinci kız alaycı bir kahkaha attı. Adı Tiffany'ydi ve kendi hayatında küçük bir rol oynuyordu. Liderlik için gerekli özgüvene sahip değildi; etrafındaki kişilere dayanan bir kimliğe tutunmaya odaklanmıştı. "Kendin mi kesiyorsun?" diye sordu. "Niçin?"

"Neden olmasın? Saç benim saçım."

"Bence harika," dedi Tyler. Kibarlık yapıyordu; Sally

BELONGS TO KAKTUS TEAM

otomatikman gardını aldı. "Güney Boston'dan olduğunu duydum. Toplu konutlardan mı?"

Sally onu süzdü. "Orada büyüdüm. Şimdi Charlestown'da yaşıyorum."

"Charlestown toplu konutlarında mı?"

Sally, başını iki yana salladı.

"Yine de," dedi kız. "Charlestown..."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Sally.

Kız bir an duraksadı. "Bu hafta sonu bir parti veriyorum," diye başladı. "Düşündüm de, belki gelmek istersin."

Sally bu oyuna gelmeyecek kadar zekiydi. "Neden?"

"Okulda yenisin. Bizimle takılmak uyum sağlamanı kolaylaştırır. Bundan hoşlanacağını düşündüm."

Bu, Sally'ye pek mantıklı gelmedi. "Cidden," dedi. "Niçin?"

Tiffany gergin görünüyordu. Tyler, sadece Sally'ye bakıp onu inceledi; dürüst olup olmamaya karar vermeye çalışıyordu. "İçkimiz var," dedi sonunda. "Ama diğer malzemelerimiz yok. Genelde bize yardımcı olan adam ortalarda yok. Belki sen bize yardım edebilirsin diye düşündük."

"Ne gibi malzemeler?" diye sordu Sally. Cevabını zaten biliyordu fakat Tyler'ın nasıl tepki göstereceğini merak ediyordu.

"Açıkça mı?" diye sordu Tyler.

"Açıkça."

"Kokain. İyi malsa belki biraz eroin. Boktan malla kimsenin dağıtmasını istemem. Bu çok kötü olur."

Sally bir şey söylemedi. Kızı yumruklamak için uzak bir içgüdü hissetti ama yeni okulunda buna hiç iyi gözle ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kılmayacağını biliyordu. Tyler aralarında geçen konuşma hakkında yalan söylerdi ve öğretmenlerle okul müdürü ona inanırdı. Hem Sally, ona karşı gerçek bir öfke duymadığını fark etti hayretle. Ona acıyordu yalnızca.

"Eee?" dedi Tyler. "Bize yardım edebilir misin?"

Sally başını iki yana salladı. "Uyuşturucu kullanmam."

Tyler'ı başından savmak kolay değildi. "Kullanman gerekmiyor. Sadece satın alman gerekiyor. Sana iki katını öderim. Nerede büyüdüğün düşünülecek olursa, birilerini tanıyor olmalısın ve tahminimce paraya ihtiyacın vardır. Uyuşturucu satın almak için sokak sokak gezmek istemiyorum. Bu çok tehlikeli."

"Üzgünüm," dedi Sally. "Sana yardım edemem."

"Edemez misin? Yoksa etmez misin?" Tyler'ın öfkelendiği belliydi. Sally'ye yaklaştı. "Ne teklif ettiğimi anlamıyor musun? Burada arkadaş edinmek istiyorsun, değil mi? Sana bu konuda yardım edebilirim."

"Nasıl?"

"Çok insan tanıyorum. Çok arkadaşım var. Bu işte bana yardım edersen benim arkadaşlarım senin de arkadaşların olur."

Sally kaşlarını çattı. "Sence de kulağa çok acıklı gelmiyor mu?" Finn'in arabasının caddeye girdiğini gördü ve ayağa kalktı.

Tyler onu omzundan tuttu. "Harika bir arkadaş olabilirim," dedi. "Fakat bütünüyle kahpe bir düşman da olabilirim."

Sally, Tyler'a doğru eğildi ve sakin bir şekilde konuştu. "Burada yeniyim ve beni tanımıyorsun, bu yüzden kusuruna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakmıyorum. Ben uyuşturucu kullanmam. Uyuşturucu satın almam. Popüler olmana gelince, bunun sebebinin hokey takımının yarısına oral seks yapman olduğunu hiç düşündün mü?" Tyler şok olmuştu. "Ufak okul," dedi Sally. "Yeni çocuklar bile dedikoduları duyuyorlar. Ve düşman edinmeye gelince, sen bunun ne demek olduğunu anlayamazsın. Gerçek bir düşman istiyorsan eğer, doğru kıza bulaşıyorsun. Benim geldiğim yerde biz Brady Bunch'taki* gibi *partilere-davet-edilmezsin* tarzı kan davası edebiyatı yapmayız. Gerçeğini yaparız. Buna hazır olduğunu düşünüyorsan söylemen yeterli." Başını çevirip omzuna baktı. Tyler onu hâlâ tutuyordu. "Hazır değilsen," dedi Sally, "o zaman o kahrolası elini üzerimden çek."

Tyler, tek kelime etmeden elini çekti. Bir şey söyleyecek oldu ama ağzını kapadı.

"Teşekkürler," dedi Sally. Tiffany'ye bakıp onun nasıl hâlâ ayakta durabildiğini merak etti. Ha bayıldı ha bayılacak gibi görünüyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Belki bir ara okuldan sonra takılırız. Birbirimize manikür yaparız."

Finn, MG marka üstü açılan eski arabasını okula giden cadde boyunca sürdü. Ne kadar para kazanırsa kazansın, o arabadan asla vazgeçmezdi. Arabası, tıpkı bir dost ya da bir köpek gibi, onun bir parçasıydı.

Okul güzeldi; Finn'in akşamları gittiği mahalle okulun-

* (İng.) Sherwood Schwartz yapımı, 1969-1974 yılları arasında çekilen Amerikan komedi dizisi. 1995 yılında filmi de yayınlanmıştır. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan daha büyük ve daha pahalıydı. Bu, Sally'ye verebileceğini bildiği birkaç şeyden biriydi; eline yüzüne bulaştırmayacağı birkaç şeyden biri... Sally, bir yıldan az zamandır onunla birlikteydi ve Finn, kendini bir ebeveyn olarak düşünmekte hâlâ zorlanıyordu. Onu tanıyan insanlar Sally'nin onun üstüne kaldığını, Finn'in başka seçim şansı olmadığını zannediyorlardı. Yanılıyorlardı; Finn bir şeyi zorla yapacak tarzda biri değildi. Onun vasisi olma sorumluluğunu isteyerek kabul etmişti. Sally, birçok yönden ona kendisinin o yaştaki halini anımsatıyordu; tıpkı başının çaresine bakmaya terk edilen cılız bir sokak köpeği gibi. Finn, kendini o hayattan var etmişti ama Sally'nin aynı zorlu mücadelelerden geçtiğini görmek istemiyordu. Koruyucu içgüdüleri çok yetersiz kalsa da, sokaklardan daha iyi olacağını düşünmüştü.

Brighton Koleji Finn'e göre bir tampon vazifesi görecekti. Finn'in kaçınılmaz hatalarına rağmen, Sally doğru okulda olduğu sürece çok fazla yanlış yapamazdı. Finn, şehirdeki devlet okullarının uyuşturucu ve şiddetin her zaman kol gezdiği tehlikeli yerler olabileceğini kendi gençlik tecrübelerinden biliyordu. Sally için bunu istemiyordu. Brighton gibi bir yer onu bu tip etkilerden korurdu. Bunu düşünmek Finn'e biraz gönül rahatlığı sağlıyor, üzerine yüklediği baskının biraz azalmasına yardımcı oluyordu.

Yaklaştıkça Sally'nin onu bir taş duvar üzerinde beklediğini, iki kızla konuştuğunu görmüştü. Bu iyiydi; Finn onun arkadaş edinmesini istiyordu. Sally hakkında onu endişelendiren bir şey varsa, o da genç kızın çabuk sinirlenebilmesiydi.

Finn arabayı kaldırıma çekti. İki kız, Sally'nin arabaya binişini izledi. "Selam," dedi Finn.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Selam."

"Okul nasıldı?"

"İyiydi."

Finn yeniden trafiğin arasına karıştı. "Ofiste yapmam gereken bazı işler var," dedi. "Senin için uygun mu?"

"Elbette," diye cevap verdi Sally. "Benim de yapacak bir yığın ödevim var. Orada yapabilirim."

"Demek ev ödevlerinden hoşlanıyorsun. Güzel."

Sally, omuz silkti. "Bunun için para ödüyorsun. Yığınla boktan para; boşa harcanırsa kendimi suçlu hissederim." Finn, kızın konuşma tarzı karşısında irkildi. Bu, onunla henüz konuşmadığı bir konuydu. "Hem," diye devam etti Sally, "öğretmenler fena değil. Gerçek dünya hakkında bi bok bildikleri yok ama derslere gelince işi biliyorlar. Bu, benim için yeni bir şey sayılır."

"Peki ya çocuklar?" diye sordu Finn. "İyiler mi?"

"Yavşaklar."

"Tümüyle kötü olamazlar," dedi Finn. "Muhtemelen yalnızca farklıdırlar."

"Kesinlikle farklılar."

"Farklı olmak kötü olmak demek değildir."

"Hayır," diyerek kabul etti Sally. "Her zaman değil."

"Hatta bazı yönlerden iyi olabilir. Sana sonraki hayatında yardım edebilecek insanlarla tanışabilirsin. Bu işleri kolaylaştırabilir."

Finn, genç kızın ona baktığını hissedebiliyordu. "Sen de öyle mi başarılı oldun? Doğru insanlarla tanışarak mı?"

"Pek sayılmaz. Doğru insanlar benim gibileriyle takılmazlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani Lissa ve Koz doğru insanlar değiller mi?"

"O farklı. Bağlantıları olan insanlardan söz ediyorum. Böyle bir okula gitmenin pek çok avantajı var. Sadece akademik yönden değil. Çocuklardan bazılarını tanımanın zararı olmaz; kim bilir, sonunda onları sevmeye başlayabilirsin bile."

Sally, pencereden dışarı baktı. "Bundan şüpheliyim," dedi usulca.

Finn konuyu değiştirmeye karar verdi. "Akşam yemeğinde ne istersin?"

"Ne olursa. Benim için fark etmez."

"Ofisten eve dönerken Çin yemeği alabiliriz. Senin için uygun mu?"

"Olur."

Finn, Cambridge trafiğinden Charlestown yönüne saptı. "Her şey güzel olacak," dedi Sally'ye. "Güven bana, daha iyi olacak."

Sally, gözlerini pencereden Finn'e çevirdi ve bir an ona baktı. Sonra yine pencereye döndü. "İnan bana, daha iyi oldu bile."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ALTINCI BÖLÜM

Garaj sahibi arabadaki işi bitirmeye çalışan tamirci çocuğa parmaklarını şaklatırken, alnında yara izi olan adam sabırla bekledi. Yüzündeki ifade sabırsızlığını gizliyordu ancak garaj sahibi adamı iyi bildiğinden onu gergin bir tavırla izliyordu. Adamın kendini dünyaya sunuş tarzında çok az şey değişirdi. İfadesini sıradan bir kayıtsızlığa hapsederdi. Kısacık kesilmiş, çelik grisi saçları asla dağınık olmazdı. Kıyafetleri her zaman sade, ölçülü, ütülüydü. Herhangi bir değişikliği ihtiyarlığın habercisi olarak algıladığı bir yaşa erişmişti. Buna asla izin vermezdi. Atmış yaşını geçtiği halde yarı yaşındaki birçok erkekten daha iyi bir fiziksel durumda kalmıştı. Onun iş kolunda bu gerekliydi.

"Üzgünüm, Bay Coale," diye kekeledi garaj sahibi.

Coale, asıl adı değildi. Gerçek adı çok uzun yıllar önce rüzgârda kaybolmuştu. Şimdi tek sahip olduğu bir dizi farklı kimlikti. Hiçbiri onun için önemli değildi. Bir isim olarak Coale gayet iyiydi.

"Hazır olacağından emindim," diyerek tekrar özür diledi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

garaj sahibi, bu kez hafif bir gülümsemeyle.

Coale, adamın gülümsemesine karşılık vermedi. "Problem değil," dedi. Sesinde aksan yoktu. Aksanını yok etmek için çok uğraşmıştı. "Acelem yok."

Bu yalandı. Yapacak çok işi vardı.

Ölü kadının dairesinde Dedektif Long'un görünmesi zorluk çıkarmıştı. Coale, şöhretinden Long'un işinde iyi olduğunu biliyordu. Kararlıydı. Zekiydi de. Kalabalığın arasında Coale'u seçecek kadar zekiydi. Coale dikkatsiz davranmıştı. Buna canı sıkılmıştı; oysa asla dikkatsizlik yapmazdı.

Neyse ki son birkaç aydır yaşanan olaylar düşünülünce, polis departmanındakilerin Long'u ciddiye almaları pek mümkün değildi. Yine de, Coale onca zaman boyunca hayatta kalmıştı çünkü düşmanlarını hafife almayı reddetmişti. Bu yüzden o en iyisiydi.

Garaj sahibi şimdi telaş içinde genç tamirciye arabayı getirmesini işaret ediyordu ve pırıl pırıl tekerlekler floresan ışıklarında parladığında Coale neredeyse kendini tutmayıp gülümseyecekti. Araba onun tek gösterişiydi. Diğer tüm yönlerden sade yaşardı ama her zaman istisnai bir araba sürerdi. Gösterişli bir araba değil, mesleği buna uygun değildi fakat kalitenin, hatta zarafetin sessiz teyidi niteliğinde bir araba. O anki aracı pırıl pırıl parlayan siyah bir Mercedes S'ti.

Bu takıntısının gençlik günlerine dayandığını düşünüyordu. Boston'da zengin, Brahman bir ailenin özel şoförü olan babasının yanında yoksulluk içinde büyümüştü. Annesi onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dünyaya getirirken ölmüştü –bunun Coale'un ilk cinayeti olması ironikti– ve babasıyla onun hiçbir şeyleri yoktu. İki odalı bir giriş katı dairesinde yaşıyorlardı ve hayatlarındaki tek güzellik konusu arabalardı. O üç araba, iki Rolls Royce ve bir Bentley. Başkasına ait arabalardı; yine de babası onlara oğluna miras bıraktığı bir tutkuyla bakardı. Güzel bir arabanın değerini bilmek, baba-oğulun paylaştıkları ortak bir şeydi.

Garaj sahibi tamirci çocuğu sürücü koltuğundan indiriyor, kapı koluna ve direksiyondaki ağaç yüzeyi güderi parçasıyla siliyordu. Sonra kolunu kaldırarak aracı adama bir armağan gibi takdim etti. "Arabanız hazır, Bay Coale," dedi, sesi çatlayarak. Coale, garaj sahibinin nefesindeki korku kokusunu duydu.

Cebine uzandı ve içinden banknotlarla esnemiş parlak gümüş para klipsini çıkardı.

"Oh, hayır," diye itiraz etti garaj sahibi. "Alamam. Lütfen. Zamanında hazır olmadı."

Coale, para tomarının arasından beş tane yüz dolarlık banknot çıkardı, gerisini tekrar klipsledi, banknotları ikiye katladı. Garaj sahibinin yanından geçerken paraları adamın göğüs cebine sıkıştırdı. "Sen bu şehirdeki en iyi işi yapıyorsun, Hassan," dedi. "Hakkının ödenmesi gerekir."

"Teşekkürler," dedi Hassan sadece.

Coale, arabaya bindi ve vitesi boşa alıp gaz verdi. İyi korunmuş Alman mühendisliğinin sesi tatmin ediciydi. Coale, motoru vitese alıp omzunun üzerinden baktı. "Önümüzdeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ay yine geleceğim, Hassan."

Hassan başını salladı ve Mercedes caddeye doğru ilerledi. Coale'un yapacak çok işi vardı. Detaylara dikkat etmemek ölümcül olabilirdi. O, şöhretini detaylara dikkat ederek kazanmıştı.

Trafiğe çıkmadan önce dikiz aynasına baktı. Hassan garaj kapısında durmuş, binaya yaslanmış onun gidişini izliyor, alnındaki korkuyu bir bezle siliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YEDİNCİ BÖLÜM

Dedektif Long, Charlestown'daki Bunker Tepesi'nin zirvesine yakın konağın girişinde durdu. Aysız bir akşamdı ve üzerine hafif bir sonbahar yağmuru çiseledi. Hava temiz kokuyordu. Tepede, deniz kenarındaki toplu konutlara göre hava daha temizdi. Long, tepenin güzel olduğunu düşündü. Küçük insanların ayakkabılarına bulaşan bokun kokusunu duyamayacak kadar yüksekte olmak güzeldi. İnsanı, başkalarının sadece hayatta kalmak adına yaşadıklarına şahit olmaya zorlamayan bir manzaraya sahip olmak güzeldi. Long, bunun ne kadar güzel olduğunu yalnızca tahmin edebilirdi. O, hayatının ilk yarısını bu şekilde geçirmemişti; ikinci yarısını da bu şekilde geçirmeyeceği açıktı.

Derin bir nefes aldı ve en üst katın zilini çalarken düşüncelerini kontrol altına almaya çalıştı. Bay Scott T. Finn kendi adına iyi iş çıkarmıştı. *Aferin ona*, diye düşündü Long; bunu ona karşı kullanmak için hiçbir sebebi yoktu. Adamın geçmişiyle ilgili yaptığı kısa araştırmadan öğrendiği kadarıyla, Scott Finn bir yığın altınla doğmamıştı. Tepenin zirvesine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek başına tırmanmıştı. Bu, onu daha güçlü kılmıştı. Long, acaba kafa çekmek yargı gücümü etkiliyor mu diye düşündü ama bu düşünceyi hemen aklından çıkardı. Hem adam hakkında yargıda bulunmak için bekleyecek kadar gücü vardı. Adamın ruhuna iyi, net bir şekilde bakacaktı. Stres, en iyi dürüstlük serumuydu ve Long, Bay Scott T. Finn'e bir kamyon dolusu stres yüklemek üzereydi.

Kapı hoparlörü hışırdadı. "Evet?" Bu bir erkek sesiydi.

"Scott Finn mi?" diye sordu Long.

"Evet. Siz kimsiniz?" Seste içgüdüsel bir kuşku vardı.

"Dedektif Long, Boston Polisi. Sizinle konuşmam gerekiyor."

Karşı taraftaki duraksama gerekenden uzun sürdü. "Aşağı iniyorum."

"Ben yukarı gelebilirim," dedi Long. Ama hoparlör kapanmıştı bile. Long için problem yoktu; bu işi kademeli olarak yapabilirdi. Sonunda içeri davet edileceğine dair kafasında herhangi bir soru yoktu.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Finn, üzerinde kot pantolon ve içine sokmadığı yakası düğmeli bir gömlekle girişte duruyordu. Long'dan on yaş daha büyük görünüyordu ve birkaç santim daha uzundu. "Dedektif," dedi başıyla selam vererek. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Yukarıda konuşabilir miyiz?" diye sordu Long.

Finn, başını iki yana salladı. "Yukarıda konuşmamayı tercih ederim. Ev yaşantımı iş hayatımdan ayrı tutmaya çalışıyorum. Hangisiyle ilgili?"

"Pardon?"

"Sanırım müvekkillerimden biriyle ilgili olarak buradası-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nız. Meseleyi yarın ofiste halletmemiz daha kolay olabilir."

Long başını hayır anlamında salladı. "Müvekkillerinizden biriyle ilgilenmiyorum. Sizinle konuşmam gerekiyor."

Avukatın gözleri koyulaştı. "Hangi konuda?"

"Bu işi yukarıda yapmamız gerçekten daha kolay olur, Bay Finn." Long, adamı henüz ikna edemeyeceğini biliyordu.

"Hiç sanmıyorum," dedi Finn. "Neden yalnızca burada oluş sebebinizi söylemiyorsunuz?"

"Pekâlâ," diyerek pes etti Long. "Size annenizle ilgili bazı sorular sormam gerekiyor."

Finn, bu ziyaret bir hataymış gibi gülümsedi. "Yanlış adamı buldunuz," dedi.

"Ben öyle düşünmüyorum."

Finn hâlâ gülümsüyordu. "Benim annem yok."

"Herkesin bir annesi vardır," dedi Long, onunla eğlenerek.

Finn başını iki yana salladı. "Ben kimsesizim. Annemle babam hiç olmadı."

"Evet, oldu," dedi Long. Elini cebine attı ve Elizabeth Connor'ın çalışma masasının çekmecesine bantlanmış halde bulduğu mektubu çıkardı. Finn'in görebilmesi için mektubu havaya kaldırdı. "Bir zamanlar annenize bunu siz yazmışsınız."

Finn'in yüzü bembeyaz oldu. Geriye doğru hafifçe sendeleyerek kapıya yaslandı. "Bunu nereden buldunuz?" diye sordu fısıltı halinde.

"Annenizin dairesindeydi," dedi Long. "Cesedinin bir buçuk metre kadar ötesinde. Geçen hafta sonu öldürüldü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Avukat cevap vermedi. "Biraz sarsılmış görünüyorsunuz, Bay Finn. Bu konuyu yukarıda konuşmak istemediğinizden emin misiniz?"

Bir an için Finn hiçbir şey duymadı. Ne sundurmaya hafifçe vuran yağmur damlalarının pıtırtısını, ne dedektifin geliş nedenini söyledikten sonra ettiği kelimeleri, ne de kendi kalbinin atışını. Bir an için kayboldu; uzun yıllar önce ardında bıraktığını sandığı duygularla kendinden geçmişti.

Büyük bir çaba göstererek dengesini yeniden sağlamayı başarabildi. Buna mecburdu, biliyordu. İçindeki avukat, kapıdaki polis dedektifiyle baş edebilmesi için boş vermesi ve yeniden odaklanması gerektiğini anlıyordu. "Belki de bu konuyu yukarıda konuşmamız daha iyi olur," dedi en sonunda.

Long başını salladı ve Finn, adamın dudaklarından geçen bir gülümsemenin gölgesini hissetti. "Evet, ben de aynısını düşünüyordum," dedi Long.

Finn, dairesine giden üç kat merdiveni önden çıktı. Adam hakkında fikir edinmek için iki kez arkasına baktı. Finn'den daha genç görünüyordu ama gözlerinin kenarlarında, yaşından daha fazla tecrübeye sahip olduğunu doğrulayan bir yıpranmışlık vardı. Finn'den birkaç santim daha kısa, belki 1.80'den biraz daha azdı ve ne toplu ne zayıftı. Yağmurda ıslanan açık kahverengi saçları, ilk bakışta onu dağınık ve düzensiz gösteriyordu. Gözler kanlı ama keskindi ve her şeyi fark edermiş, bir video kamera verimliliğiyle her şeyi kaydedip, daha sonra analiz için hepsini yeniden oynatmaya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hazırmış gibiydi.

Finn, en üst kattaki dairenin kapısını açtı. Yavaş yavaş azalan ilk şokun altında Finn binlerce soru buldu. "İçeri girin," dedi. Dedektif Long içeri girdi ve Finn onu izledi. Adamın başının döndüğünü, kameranın hâlâ kayıtta olduğunu görebiliyordu.

"Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?" diye sordu Long.

"Hayır," dedi Finn. Antreden geçip oturma odasına girdiler. Sally, kanepede oturmuş kitap okuyordu. Başını kaldırıp baktı. "Bu Sally," dedi Finn. "O da burada yaşıyor. Sally, bu Dedektif Long."

Long, genç kıza doğru yürüyüp elini uzattı. Yağmurluğundan krem rengi halıya kirli damlalar süzülmüştü. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sally," dedi.

Sally, bir ona bir Finn'e baktı. "Problem yok," dedi Finn.

Sally, tekrar Long'un eline baktı ve kendi elini yavaşça uzattı. "Merhaba," dedi. Long, gözlerini kızın gözlerinden hiç ayırmadan elini kuvvetlice sıktı.

"Dedektif Long'la bir konuda özel olarak konuşmamız gerekiyor," dedi Finn. "Bize birkaç dakika müsaade edebilir misin? Gidip okumaya odanda devam edebilir misin?"

Sally, ayağa kalkıp oturma odasından çıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye seslendi Long onun ardından fakat Sally cevap vermedi. "Sevimli çocuk," dedi Long Finn'e, Sally gittikten sonra. "Buraya gelmeden önce biraz araştırma yaptım. Bir kızınız olduğunu bilmiyordum."

"Yok zaten," dedi Finn.

Long'un tek kaşı yukarı kalktı. "Yeğeniniz mi?" diye sordu. Ses tonunda nahoş bir şey, gizli bir ima vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Müvekkilimin kızı," dedi Finn. "Adam öldü. Ona ben bakıyorum."

"Talihsizlik."

Dedektifin ses tonunda yine Finn'in hoşuna gitmeyen bir şey vardı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani ebeveynlerinin ölmesi. Onun için zor olmalı. Ebeveynsiz yaşamak zor."

"Babası öldü. Annesi hayatta; bazı problemleri var sadece," dedi Finn. "Buraya Sally hakkında konuşmak için mi geldiniz? Sormak istediğim, o da annemle bağlantılı mı?"

"Hayır." Long omuz silkti. "Sadece sohbet ediyorum. Sally'yi bilmiyordum. Merak ettim yalnızca, hepsi bu."

Finn başını yana eğip, "Merak ettiğiniz bu mu gerçekten?" dedi.

"Hayır," dedi Long. Hâlâ Finn'i incelediği, okumaya çalıştığı belliydi. "Annenizin öldüğünü biliyor muydunuz?" diye sordu.

"Yaşadığını bile bilmiyordum," diye cevapladı Finn. "Kimdi?"

Long, mektubu gösterdi. "Size hiç cevap yazmadı mı?" diye sordu. "Kim olduğunu hiç öğrenemediniz mi?" Dedektif, pencerenin yanına gidip tepeden aşağı sahile doğru uzanan manzaraya baktı.

"Hayır," dedi Finn. "Bana hiç yazmadı ve kim olduğunu hiç öğrenmedim." Sesinin yükselmeye başladığını fark edince kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Tüm hayatımı ebeveynlerim hakkında hiçbir şey bilmeyerek geçirdim. Şimdi bana gelip annemin öldürüldüğünü söylüyorsunuz. Biraz sabırsız görünüyorsam bağışlayın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem kimdi?"

Long'un cevap vermesi bir dakika aldı. Pencereden dönüp, "Üzgünüm," dedi. Adamın bunu söyleyiş tarzı karşısında Finn onun kasığına dizini geçirmek istedi ama soğukkanlılığını korudu. "Adı Elizabeth Connor'dı," dedi Long sonunda. "Roxbury'de, Metropolitan Hastanesi'nin biraz ilerisinde yaşıyordu. Son zamanlarda oralara hiç gittiniz mi?"

"Neredeyse her hafta Roxbury Yerel Mahkemesi'ndeyim," dedi Finn. "Hakkımda biraz araştırma yaptıysanız bunu zaten bilirsiniz. Nasıl öldürülmüş?"

"Dövülerek," dedi Long. Cebinden ufak bir not defteri çıkarıp sayfaları karıştırdı. "Şömine setinden bir maşayla. Bunu kim yaptıysa, anneniz öldükten sonra bile ona vurmaya devam etmiş. İşin temelinde büyük bir öfke varmış gibi görünüyor. Kilitler anahtar kullanmadan açılmış, ortalık darmadağın edilmiş. Orada önceden ne olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden neyin kayıp olduğunu da bilmiyoruz."

"Peki ya mektup…?"

"Çalışma masasının altına bantlanmış halde buldum. Okuyunca ilgimi çekti."

"Onu yazdığımda çok öfkeliydim."

"Evet," dedi Long. "Bunu fark ettim. Neler yaşadığınız düşünülürse anlaşılabilir bir durum sanırım. Sonuçta anneniz sizi terk ettikten sonra mutlu bir çocukluk geçirmediniz, öyle değil mi?"

"Hayır, geçirmedim," dedi Finn.

"Zor olmalı."

"Birçok çocuk için zor olur," dedi Finn. Gözlerini kısarak

BELONGS TO KANTUS TEAM

Long'a baktı. "Ya siz, dedektif? Sizin çocukluğunuz nasıldı?"

Long, acı bir kahkaha attı. "Hey, Bay Finn. Tabii ki ailem öldürülmedi, aksi takdirde eminim ki polisler kapıma gelip bir sürü can sıkıcı soru sorardı. Ama sizin anneniz..." Sesi alçaldı. "Kaç tane koruyucu aile değiştirdiniz? Sokaklara düşmeden önce kaç kez kimsesizler yurdunda kaldınız?"

"Çok fazla," dedi Finn. Aklını anlamsızca geçmişin üzerinden geçmekten korumak için savaştı. "Uzun zaman önceydi."

"Evet, öyleydi," diye kabullendi Long. "Bazı yaraların iyileşmesi uzun zaman alır."

"Bana sormak istediğiniz bir şey mi var, Dedektif?"

Long, ellerini yukarı kaldırdı. "Bu benim işim, anlayın lütfen." Tekrar notlarına baktı. "Elizabeth Connor," diyerek devam etti özetlemeye, "yalnız yaşıyordu; uzun süreli ilişkilere dair bir kanıt yok; evli değil; bildiğimiz kadarıyla çocuğu yok, sizin dışınızda elbette; yaşadığı yerin on blok ötesinde gayet sıradan bir işi var. Şimdiye kadar öğrendiğimiz kadarıyla sıradan bir hayat yaşamış."

"Onu kimin öldürdüğüne dair bir ipucu var mı?" diye sordu Finn.

"Bir çekmecenin altına bantlanmış, hiç tanımadığı oğlundan gelen mektup yalnızca." Long, mektubu yeniden havada salladı. Finn bakışlarını kaçırdı. "Bunun dışında hiçbir şey yok. Neden araştırmamız gerektiğini anladığınızdan eminim."

"Anlıyorum," dedi Finn. "Saat geç oldu, bu yüzden işinizi kolaylaştırayım, Dedektif. Mektubu uzun zaman önce

BELONGS TO KANTUS TEAM

yazdım ve bebekken beni bir ailenin yanına yerleştiren kuruma gönderdim. Eğer kabul etmek isterse mektubu beni dünyaya getiren anneye göndereceklerini söylediler. Daha sonra hiç haber almadım. Beş dakika öncesine kadar annemin kimliğiyle ilgili hiçbir şey öğrenemedim ve ölümüyle de hiçbir ilgim yok."

Finn konuşurken Long not alıyordu. "Bu kadar mı?" dedi başını kaldırıp. "Başka bir şey yok mu?"

"Aklıma gelen bir şey yok," dedi Finn. "Yalnızca onun kim olduğu ve neden öldürüldüğüyle ilgili pek çok soru."

"Onu hiç tanımadınız ve sizi terk etti. Neden umurunuzda olsun ki?"

"Bilmiyorum. Belki olmamalı ama umurumda. Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

Long, not defterini kapatırken omuz silkti. "İyi bir mahallede yaşadığı söylenemez. İhtimaller ters giden basit bir soygun olmasından yana. Bir uyuşturucu bağımlısı bir sonraki uçuşu için satacak bir şeyler arıyor."

"Mantıklı bir teori gibi."

"Evet. Belki. Yine de tüm ipuçlarını takip etmeliyim." Dedektif halıdaki koyu lekelere baktı. "Kahretsin, halınızı kirletmişim. Çok üzgünüm."

"Yalnızca su," dedi Finn. "Kurur." İki adam odada karşılıklı birbirlerine bakarken, sessizlik birkaç yürek atışı sürdü. "Bir fotoğrafı var mı?"

Long kaşlarını çattı. "Görmek istemezsiniz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Long, geldiğinden beri ilk kez rahatsız göründü. "Morgda çekildi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yine de görmek istiyorum."

Long, cebinden çıkardığı polaroid fotoğrafa kısa bir an baktı. "Emin misiniz?"

Finn, uzanıp fotoğrafı ondan aldı. Kadın, insana pek benzemiyordu. Göğüslerinin üstüne kadar çıplaktı, altını bir çarşaf örtüyordu. Cerrahi ışığın parıltısı gerilmiş beyaz tenini yansıtıyordu. Saçları geriye doğruydu ve Finn, kafa derisinden sıçramış kanları gördü. Fotoğraf, ona kadının yaşarken nasıl göründüğüne dair çok az fikir verdi. En azından gözleri kapalıydı.

"Bunu saklayacağım, problem var mı?"

"Neden?"

"Çünkü."

Long başını salladı. "Bende başkaları da var."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Finn.

"Hayır, sanırım yok." Long not defterini ceketinin cebine koydu. "Bütün bunları size bu şekilde anlattığım için üzgünüm."

"Dediğiniz gibi, bu sizin işiniz."

"Evet. Yolu kendim bulurum." Finn, Long'un koridora doğru gidişini izledi.

"Long?" diye seslendi arkasından, adam kapıya ulaştığında. Dedektif dönüp ona baktı. "Gerçekten başka ipucu bulamadınız mı?"

Long başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Sizce dava üzerinde ne kadar çalışacaksınız?"

Long kaşlarını çattı. "Sizi temin ederim, Bay Finn, devam etmek için hiçbir sebep kalmayıncaya kadar bu dava üzerinde canla başla çalışacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne kadar süre?" diye diretti Finn.

Long bir şey söyleyecekti ama kendini kontrol etti. Derin bir nefes aldı. "Gerçekçi olayım mı?"

"Evet," dedi Finn. "Gerçekçi olun."

Long omuz silkti. "Bir tür bit yeniği, kafa yormam gereken bir şey çıkmadıkça, bir hafta. Belki daha fazla, belki de daha az. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz." Finn, gözlerini dikip ona baktı ve Long, ona başıyla selam vererek kapıyı açtı. Sonra gitti.

"Evet," dedi Finn usulca. "İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eamonn McDougal bir zamanlar barları severdi. Hayatının çoğunu barlarda, tavernalarda kadınlara gülüşlerini, erkeklere yumruklarını konuşturarak geçirmişti. Şöhretini oralarda edinmiş, hayatını oralarda kurmuştu. Barları, bir denizcinin denizi ya da bir pilotun gökyüzünü sevdiği gibi sevmişti.

Oğlu, Eamonn için tüm bunları berbat etmişti.

Kevin McDougal, on dört yaşında barlara gizlice girmeye başlamıştı. Sadece bu olsa babasının canını sıkmazdı; çocuk ailenin şöhretini daha ileri taşıyabilseydi babası muhtemelen onunla gurur duyardı. Ama taşıyamadı. Eamonn uzun boyluyken ve göğsüyle omuzları genişken, Kevin kısa boylu ve ince yapılıydı. İnce kemik yapısını kasla kaplamak için yıllarca spor salonlarında çok çalışmıştı fakat nedendir bilinmez bu, Eamonn'ı daha da öfkelendirmişti. Oğlunu kendine güvensiz ve zayıf göstermişti. Zayıflık, Eamonn'ın hayatta en nefret ettiği şeydi ve bunu tek çocuğunda bolca görmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oğlunun en büyük zayıflığıysa son birkaç yıldır yavaş yavaş gelişmişti. Hatta öyle yavaş gelişmişti ki, Eamonn kendini bunun gerçek bir problem olmadığına ikna etmişti. Sonuçta o da gençliğinde biraz kokain denemişti ve bu, hayatını ele geçirmemişti. Adrenalinle beslenen hayatına fazladan telaş sağlayan bir flörttü yalnızca ve Eamonn, meraktan fazlasının zihnini zayıflatacağını bilecek kadar zekiydi.

Belli ki oğlu söz konusu uyuşturucu olduğunda babası gibi güçlü ve zeki değildi. Söylentilere göre Kevin, kokainle başlamış ama taş kokain ve eroine hızlı bir geçiş yapmıştı. Şimdi çocuk eline geçirebildiği her şeyi kullanıyordu. Satıyordu da. Eamonn'ın uyuşturucu ticaretiyle ilgili ahlaki bir problemi yoktu, yıllardır bu yolla düzenli bir gelir akışı sağlamıştı ancak sokakta uyuşturucu satma düşüncesi canını sıkıyordu. Bunun için torbacılar, fahişeler ve göçmenler vardı. İtibar sahibi biri sokakta satmazdı. Eamonn uyuşturucu satışına dahil olacak olursa bu ancak toptan seviyede olurdu ve masadaki para en az yedi rakama ulaşırdı. Oğlunun sokakta, bir okul bahçesinin önünde on dolarlık kokain torbalarıyla satış yaparken yakalanması Eamonn'da kusma isteği uyandırıyordu.

O yüzden Eamonn, uzun süre devam eden bar sevdasına rağmen, oğlunu bulmak için Güney Boston'daki HotSpot'un kapısını tiksintiyle ve neredeyse korkuyla açtı.

HotSpot muhitte yeniydi ve çevreye uyum sağlamamıştı. Siyah lake bar, duvarlardaki modern soyut siyah-beyaz fotoğraflar ve arkada asılı zebra çizgili kadife perdeler, barın ağırlıklı olarak son on yıldır Güney Boston'ı istila eden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yuppie* pisliklerine hitap ettiğini ortaya koyuyordu. Dehşet veren bir an için Eamonn, acaba bir gay bar olabilir mi diye düşündü ama çok sayıda uzun bacaklı, gece elbiseli ve pahalı makyajlı genç kadının varlığı içini biraz rahatlattı.

Etrafına bakınırken gözleri ışıklandırmaya alıştı. Müşterilerin çoğu, son Avrupa modasına uygun iş elbiseleri ya da siyah kot pantolon ve kazak kombinleri giyiyorlardı. Eamonn, yerlilerin mekânı o zamana kadar yakıp kül etmemelerine inanamadı.

Kevin, arka tarafta, perde çubuklarına asılı o aynı işe yaramaz zebra deseni kumaşla kaplanmış geniş, yuvarlak kabinlerin bulunduğu bölümdeydi. İki kadına ve çetesinden iki pisliğe hafifçe yaslanmıştı. Kadınlar çekiciydi en azından fakat bu bile Eamonn'ın öfkesini yatıştıramadı. Kevin, siyah deri pantolon ve kaslarını gözler önüne seren beyaz, bol bir kazak giymişti. Babasını görünce doğruldu.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi Eamonn, soğuk bir tavırla.

Masadaki herkes tedirgin oldu. "Oturmak ister misin?" diye sordu Kevin.

Eamonn başını iki yana salladı. "Senin kalkmanı istiyorum."

Masadakiler Kevin'a baktılar. Kevin, her iki yanında oturanlar tarafından kabine adeta mıhlanmıştı. "Onu duydunuz," diye bağırdı diğerlerine. "Kıpırdayın da çıkayım." Dördü de hemen kabinden çıktılar ve Kevin'ın her iki tarafa

* (İng.) Sadece kendi yaşamlarını ve ekonomik güvencelerini düşünen genç, toplumsal hiyerarşide yukarı doğru hareketli, sınıf atlama potansiyeli olan kişiler için kullanılan kısaltmadır. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da hareket etme şansı doğdu. Onu babasından en uzakta tutacak yönü seçti. "Geri geleceğim," dedi diğerlerine ve dışarı çıktığında yanındakiler tekrar kabine girdiler.

Eamonn, kimsenin kulak misafiri olmaması için masadan birkaç adım uzaklaştı. "Buraya sık sık geliyor musun?" diye sordu, oğlu yanına geldiğinde. Ses tonu hükmünü açıkça belli ediyordu.

"Bazen," dedi oğlu. "Neden? Bunun nesi kötü?"

"Koltuklarda kahrolası zebralar var," dedi Eamonn, başını iki yana sallayarak. "Nesinin kötü olduğunu bana sormana gerek var mı?"

"Ne?" diye sordu Kevin. "Barın sahibi, yılın modasının zebra olduğunu söylüyor."

Eamonn, oğluna vuracakmış gibi elini kaldırdı ve Kevin irkildi. Bu tepki, Eamonn'ın bir an için kendini iyi hissetmesine yetti. "Sen Tanrı'nın belası bir aptalsın," dedi.

"Bu mekânı sevdiğim için mi?" diye sordu Kevin.

"Hayır, o sadece bu gecenin teyidi."

"Neden o halde?"

"Sana bir avukat tuttum," dedi Eamonn. "En iyilerden birini. Ve sen onu kullanmadın bile. Ona tavır koydun, öyle mi? Bu saçmalığa ihtiyacım yok, anlıyor musun oğlum?"

Kevin, kollarını göğsünde küstahça kavuşturdu. "Beni hapse tıktıracak bir savunma talebinde bulunmamı istiyor," dedi. "Ben içeri falan girmeyeceğim."

Eamonn McDougal derin bir iç çekti. "Sen gerçekten aptalsın, oğlum. Hapse girmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Öylesi senin için en iyisi olabilir –sana gerçek hayatın ne olduğunu gösterir– fakat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatta kalamazsın. Bunu biliyorum."

"Ama avukat öyle söyledi," diye itiraz etti oğlu.

"Kapa lanet çeneni ve dediğimi yap. Şu anda sana ne söylerse söylesin, avukat hapse girmene izin vermeyecek, anladın mı? Kıçını kurtaracak. Nokta."

"Bana öyle söylemedi."

"Evet, olabilir, fikrini değiştirecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben çok ikna edici olabilirim." Eamonn, oğlunun giydiği kıyafete bakıp başını iki yana salladı. Onu omuzlarından tutup yakınına çekti ki, gözlerinin içine bakabilsin. Kevin'ın gözleri kırmızı ve suluydu ve eğlence eğilimini açığa vuruyordu. İnsan içinde olmasalardı, Eamonn büyük olasılıkla onu duvara fırlatırdı. "Burnunu boktan çıkar," diye gürledi.

"Anlamadım," dedi Kevin. "Ne boku?"

Eamonn, kocaman elleriyle oğlunun omuzlarını onu acıyla inletene kadar sıktı. "Ben çok ciddiyim, çocuk," dedi. "Akıllanmanın vakti geldi, anladın mı? Bu şimdi olmazsa hiç olmayacak ve anneni buna maruz bırakmanı izlemeyeceğim. Gerekirse, bunu senin ve annen için çabucak ve acısız bir şekilde halledeceğim, anlıyor musun? Bana inan." Çocuğun omuzlarını daha da sert sıktı. "Anladın mı?"

"Aaahh!" diye feryat etti Kevin, babasının elinden kurtulmak için debelenirken. "Tamam," dedi. "Tamam."

"Şimdi, kıçını avukata geri götür ve ona ayık olduğunu söyle. Yarın. Anladın mı?"

"Evet, tamam." Kevin, omuzlarını ovaladı.

Eamonn başını salladı, arkasını döndü ve ön kapıya yü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüdü. Bardan geçerken barmene baktı. Genç adam daracık, siyah bir pantolon, üstüne iki beden küçük beyaz bir tişört ve siyah, deri bir yelek giyiyordu. Her iki kulağında da üçer tane küpe vardı. "Patronuna sigortasını ödediğinden emin olmasını söyle," dedi Eamonn. Kafası karışan barmenin kaşları çatıldı. Bir şey söyleyecekti fakat Eamonn elini uzatarak onu susturdu. Havasında değildi. "Sen sadece söyle," diyerek dışarı çıktı ve onu bekleyen arabasıyla şoförüne doğru gitti.

Long, arabasında oturmuş hep yanında taşıdığı not defterine notlar alıyordu. Yazacak fazla bir şey yoktu ama ufak sayfaları mümkün olduğunca fazla detayla doldurmak için elinden geleni yapıyordu. İşinin anahtarı detayları takip etmekte, izlerini sürmekte, beslenmeleri, etkileşimde bulunmaları ve çiftleşmeleri için onları otlaklara sürmekteydi. Ara sıra, ayrıntıları gerçekten öğrenmek için kendine izin verirsen, aradığın bağlantıları, suçluluk işaretleri olan tutarsızlıkları görebilirdin.

O zamana kadar, Scott Finn'le yaptığı kısa konuşmada Long o işaretlerin hiçbirini görmemişti. Adam sinirlenmişti fakat siniri Long'un ona anlattıklarının olağanüstü boyutundan kaynaklanmış gibiydi. Long, yalan ifade sezinlememişti. Avukatın hayatının abes görünen tek yönü kızdı. Long, kızın durumunu da araştıracaktı ama önsezileri bunun onu hiçbir yere götürmeyeceği yönündeydi.

Not defterine karalamayı bitirdikten sonra defteri yağmurluğunun göğüs cebine koydu. Aşağı uzanıp araba kol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tuğunun altındaki şişeyi yokladı. Oradaydı fakat şişeyi dudaklarına götürdüğünde boş olduğunu fark etti. Başını iki yana salladı. Bu kötüye işaretti; onu bitirdiğini hiç anımsamıyordu.

Finn, hâlâ kanepede oturup duvara bakıyordu. "Bütün gece böyle duracaksın mısın?" diye sordu Sally.

Finn, dönüp ona baktı. Sally, üzerine iki beden büyük bir tişört ve taytla kapıda duruyordu. Finn'e, nekahet dönemindeki bir hastayı inceleyen, dikkatle herhangi bir hastalık işareti, hastanın her an sarsılabileceğine dair bir belirti arayan bir onkolog gibi bakıyordu. "Dinliyor muydun?" dedi Finn

"Evet," diye cevap verdi Sally, hiç tereddüt etmeden. "Dinliyordum."

"Demek duydun." Finn, onun konuşulanları gizlice dinlemesinden hoşlanmamıştı. Çocukken terk edilişi, psikolojisine açılan, Sally'nin bakmasını tercih etmediği bir pencere idi.

"Dinlemenin temel amacı buydu," dedi Sally. Finn, gözlerini yumup başını geriye attı ama hiçbir şey söylemedi. Bitkindi. "Onu tanımıyordun bile," diye devam etti Sally. "Ve göründüğü kadarıyla o da seni tanımak istememiş. Ben olsam şükrederdim."

Finn, gözlerini açıp ona baktı. "O senin annen olsaydı böyle mi derdin?"

"Benim annem mi?" Sally gözlerini yere eğdi ve Finn, bir an için o soruyu sorduğuna pişman oldu. "Ben annemi tanıyorum, bu yüzden onun hakkında çok daha kötüsünü de söyleyebilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi?" diye sordu Finn. "Daha kötüsünü mü söylerdin?"

Sally'nin yüz ifadesi ciddiydi. "Hayır. Muhtemelen söylemezdim. Annem öyle bir fiyasko ki, sanırım artık ona kızmıyorum bile. Hepimizin kendi problemleri var; onun da var. Dünya dönüyor. En azından senin annen normal birine benziyor."

"Çocuğundan vazgeçen normal bir anne mi?" dedi Finn. "Bana mümkün görünmüyor." Avcunun içiyle alnını ovuşturdu. "Yatmalısın. Yarın okul var."

"Mektupta ne yazmıştın?" diye sordu Sally. En kişisel soruları bile doğrudan ve makul göstererek sorma huyu vardı. Soruyu ona sorduğu zamanlar dışında, Finn onun bu becerisine hayranlık duyuyordu.

"Hatırlamıyorum bile," diye yalan söyledi Finn.

"Evet, hatırlıyorsun." Finn, onun zeki olduğunu ve insanların içini okuyabildiğini kabul etmeliydi. İnsanların sözünü senet saymıyordu. Bu da muhtemelen onu hayatta tutan şeylerden biriydi. "Ne yazmıştın?"

Finn, öne doğru eğildi. "Ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyledim. Büyürken başıma gelen, hatırladığım her kötü şeyi anlattım ve hepsinin suçunu ona attım. Yediğim dayakları, girdiğim kavgaları, birlikte takıldığım çeteleri ve korkunç şeyleri anlattım." Ayağa kalkıp, Long'un durduğu pencerenin önünde durdu ve tepeden aşağı baktı. Manzara etkileyiciydi. Bazen o noktaya gelmiş olmak onu hayrete düşürüyordu. Başından her ne geçtiyse en az benimki kadar kötü olduğunu umut ettiğimi ve cehennemde başına geleceklerin daha da beter olmasını dilediğimi söyledim ona."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vay," dedi Sally. Finn, onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Yani… Tebrik kartı sayılmaz tabii."

Finn, istemeden kahkaha attı. Neyse ki Sally'nin espri anlayışı vardı. "Pek sayılmaz," dedi Finn. "Ona aklıma gelen her kötü kelimeyi sıraladım. Henüz olgunlaşmamıştım."

"Kaç yaşındaydın?"

"Hukuk fakültesindeydim ve hâlâ kendimi sokak hayatından kurtarmak için yapmam gereken bazı şeylerle uğraşıyordum. O zamanlar pek mutlu değildim."

"Ya şimdi? Mutlu musun?" Ona bakınca Finn bunun dürüstçe bir soru olduğunu anladı. Ama nasıl dürüstçe cevap vereceğinden emin değildi.

"Şimdi daha iyiyim," dedi. O kadarı doğruydu en azından.

"Hukuk fakültesi," dedi Sally, hayretle. "O zaman yirmi yaşlarında değil miydin?"

"Evet," dedi Finn. "Aşağı yukarı."

Sally, başını şaşkınlık içinde iki yana salladı. "Yani benim çocukluğum da bir on yıl daha ağzıma mı sıçacak?"

Finn, kederle gülümsedi. "Şansın varsa, evet. Bizler gibiysen eğer, seninle de daha uzun süre uğraşacak." Tekrar kanepeye gidip oturdu. Konuşurken, Sally'ye kaşlarını çattı. "Tüm bunlarla uğraşmak zorunda değilsin. İyi olacağım, endişe etmene gerek yok."

"Endişe etmiyorum," dedi Sally. "Yardım etmek istiyorum yalnızca."

"Nasıl?"

Sally omuz silkti. "Biraz yoğurda ne dersin?"

"Sence bunun yardımı olur mu?"

BELONGS TO KANTUS TEAM

"İçinde aktif bakteriler var. Zararı olmaz."

Finn, omuzlarını yukarı kaldırdı. "Şansımı deneyeceğim."

Sally, iki kutu yoğurtla iki kaşık getirdi ve birer tanesini Finn'e verdi. Kendi yoğurdunun üzerindeki folyoyu çekip yaladı ve kaşıkla kutunun içini karıştırıp meyveleri üste çıkarmaya başladı. "Baban hakkında bir şey öğrenebildin mi?"

"Hayır."

Finn, yoğurdunu karıştırırken düşünceye dalıp kaşları düello yapan kılıçlar gibi çapraz bir hal alan Sally'yi izledi. Sally, dikkatle yoğurduna bakıyordu ve yeniden konuştuğunda başını kaldırmadı. "Bu sayfa senin için kapanmamış." Bu bir soru değildi, gözlemdi.

"Hangi sayfa?" diye sordu Finn. Sorusu aptalcaydı; Sally'nin neden bahsettiğini ikisi de biliyordu. Finn, onun on altı yıllık hayatına bir ömürlük trajedi sığdırdığını sürekli unutuyordu. Bu, Sally'ye altmış yaşındaki çoğu insandan daha fazla içgörü kazandırmıştı.

"Annen. Öldürülmesi. Kapanmasına izin vermeyeceksin."

"Endişe etmene gerek yok," dedi Finn.

"Söylediğim gibi, endişe etmiyorum; yardım etmek istiyorum. Ama sebebini de bilmek istiyorum."

Finn, soruyu bir an düşündü ve buna iyi bir cevabı olmadığını fark etti. "O benim annemdi," dedi en sonunda. "Onun kim olduğunu hiç bilmedim. Nereden geldiğimi hiç bilmedim."

"Ne olmuş yani? Ailenin kim olduğu ya da nereden gel-

BELONGS TO KANTUS TEAM

diği kimin umurunda? Önemli olan tek şey şu an nerede olduğun. Bir de benim babamla anneme bak: öldürülmüş hırsız bir baba ve kokain bağımlısı fahişe bir anne. İnsanlar kim olduğumu onların tanımlamasına müsaade edeceğimi sanıyorlarsa, üzerlerine yağacak bir lanet var demektir."

Finn ona inanıyordu. "Hiç bilmemek farklı bir şey. Bütün hayatımı bu soru işaretiyle yaşadım ve şimdi bazı cevapları alma şansım var."

"Ya alacağın cevaplar aradığın cevaplar değilse?"

"Yine de bilmeyi tercih ederim," dedi Finn. "Hem dedektifi duydun. Kimse onun katilini bulmak için parmağını kımıldatmayacak. Adam haklıydı, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim; etrafı biraz karıştıracaklar ama ortaya bariz bir şey çıkmazsa hafta sonu gelmeden bu dava kapanacak. O benim annemdi. Neler olduğunu ortaya çıkaracağım."

Sally, kutunun dibindeki yoğurdu kazıdıktan sonra kaşığını yaladı. "Anlıyorum," dedi.

Finn, acı bir kahkaha attı. "Birimiz anlıyor en azından."

"Çok basit. Sen iyi bir adamsın. Bunun yapılacak en doğru şey olduğunu düşünüyorsun. Ve hikâyenin sonu."

Finn, başını iki yana salladı. "Ben iyi bir adam değilim."

Sally, ayağa kalkıp mutfağa gitti ve yoğurt kutusunu çöp kutusuna attı. "Evet, öylesin. Bu mükemmel olduğun anlamına gelmez. Ama kötü bir adam, sırf doğru olduğunu düşündüğü için ölü bir müvekkilinin baş belası kızının sorumluluğunu almazdı." Finn başını kaldırdı ama Sally odadan çıkıp koridorun yolunu tutmuştu bile. "Sabah görüşürüz," dedi omzunun üzerinden.

"Evet," diye seslendi Finn. "Sabah görüşürüz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*

Coale, avukatın evinin önünde, karanlık caddede oturuyordu. Long'un boş şişeden bir yudum aldıktan sonra gidişini izlemişti. En azından bu iyiye işaretti. Dedektif açık verdikçe daha az tehlike teşkil ediyordu. Coale, Long'un departmanda güçbela tutunduğunu bağlantıları vasıtasıyla biliyordu. Onun alkol aldığını öğrenirlerse, Boston Polis Departmanı'nın eline ona yol vermek için gerekli yasal zemin geçerdi. Herkesin istediği de buydu.

Bu, Coale'un problemlerinin bir kısmını da çözerdi. Sarhoş ya da değil, Long, Elizabeth Connor'la avukatı bir araya getirmişti. Demek ki bir dedektif olarak yeteneklerini Coale'un umduğu kadar kaybetmemişti.

Coale kaşlarını çattı. Avukat, denkleme fazladan zorluklar eklemişti. Coale, Bay Scott T. Finn'i biliyordu. Avukatın renkli bir geçmişi vardı. İnatçılığıyla ün yapmıştı. O anda Coale'un buna hiç ihtiyacı yoktu.

Telefonunu alıp numarayı çevirdi. Eamonn McDougal, ikinci çalışta telefonu açtı. "Benim," dedi Coale. "Charlestown'dayım. Long, avukatın dairesinden az önce çıktı."

"Hızlı olmuş," dedi McDougal. "Şaşırtıcı değil gerçi. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim."

"Nasıl?" diye sordu Coale.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Beni bir iş yapmam için tuttun," dedi Coale. "Her şey beni ilgilendirir."

"Sen Finn'in peşini bırakma sadece. Neler yaptığından haberim olsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sinirden Coale'un tüyleri diken diken oldu. "Ben emir almam. İşine gelmiyorsa başkasını tut."

"Bunun bir seçenek olmadığını biliyorsun," dedi McDougal. "Ücretini iki katına çıkarırım."

Coale teklifi düşündü. "Gözüm avukatta olacak," dedi. Başka seçeneği de yoktu aslında.

Telefonu kapatıp yeniden açtı. Araması gereken başka bir yer daha vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

DOKUZUNCU BÖLÜM

Long, masasındaki evrak işlerine bakarken iki gözünün arasındaki ağrıyı başparmağı ve işaret parmağıyla ovmaya çalıştı. İşe yaramıyordu. Aksine, ağrı artıyor ve burnunun üzerinden kafatasının tamamına doğru petrol sızıntısı gibi yayılıyordu. Long, sabahların en kötüsü olduğunu anlamaya başlıyordu.

Elizabeth Connor'ın hayatı gözlerinin önüne saçılmıştı. Banka kayıtları, elektrik, su, doğalgaz faturaları, telefon kayıtları, kredi istihbaratı... Komşularıyla ve iş arkadaşlarıyla yapılan görüşme notları eklendiğinde bile ortaya cansız, soluk bir resim çıkıyordu. Görünüş itibarıyla kadın, hep uçlarda, sürekli borçlu yaşamış ve ödemelerinde her zaman geride kalmıştı. Rescue Finans adında bir yerde çalışıyordu. Burası, başı dertte olanlara yüzde yirmi bir faiz oranıyla gelecek maaş çeklerine binaen nakit avans veren yasal tefecilik işinden biraz daha fazlasıydı. Muhtemelen suç şebekeleri için bir kara para aklama vasıtasıydı aynı zamanda. Fiili sahipliği kurumsal bir şirkette gizli üç kişilik bir büro

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

işletmesiydi. Mesai arkadaşları Elizabeth Connor hakkında çok az şey biliyorlardı; onu uzak biri olarak tanımlıyorlardı. Komşuları kadının sevimsiz olduğunu söylüyorlardı. Kimse onu bir arkadaş olarak tanımlamıyordu.

Kadının hayatını deşmek Long'un içini karartmıştı. Her şey gözüne öyle tanıdık gelmişti ki. Elizabeth Connor'ın ölümü için çok az kişi yas tutardı ve bu da onu nüfusun büyük bir çoğunluğuyla aynı kategoriye sokuyordu. Sonuçta kimse kimseyi gerçekten umursamıyordu. Yalnız doğup yalnız ölüyordun. En azından Long, Elizabeth Connor'ın yaşamının merceğinden bunu böyle görüyordu. Kadının ardında tek bıraktığı yarım kalmış bir evrak iziydi.

Long, çalışma masasının köşesinde duran, bir polis ressamının elinden çıkma sararmış çizime baktı. Onu sabah alt kattaki panodan almıştı. Çizim yıllardır orada asılıydı ve Long, her gün onun önünden bilinçli şekilde dikkat etmeden geçmişti. Yine de çizim beynine bir seviyeye kadar işlemiş olmalıydı çünkü sayfanın üzerindeki, alnından geriye taranmış gri saçlarının V-şeklindeki yara izini ortaya çıkardığı orta yaşlı bir adamın resmiydi. Adamın gözleri parlaktı ve resimdeki yüz ifadesi soğuktu. Bu büyük olasılıkla tesadüftü ancak resimdeki adam, Elizabeth Connor'ın yaşadığı binanın dışındaki kalabalığın arasında Long'un gördüğü adama tıpatıp benziyordu.

"Şu Mass Caddesi işi mi?" diye sordu arkasından bir ses.

Long, başını kaldırıp baktı. Omzunun üzerinden Başkomiser Townsend bakıyordu. O kadar kısa boyluydu ki, çalışma masasını görebilmek için omurgasını uzatması gerekiyordu. İlgisi sahte gibiydi. "Evet," dedi Long. "Elimizde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazla bir şey yok, değil mi?"

"İzini sürmeye değer bir şeyler var mı bari?"

Long, başını iki yana salladı. "Muhtemelen hayır. Laboratuvar sonuçları geldi; hiç parmak izi yok, hatta öldürülen kadınınkiler bile. Merhumun bir oğlu varmış. Onu evlatlık vermiş. Adam şu anda Charlestown'da bir avukat. Onu yoklamak için dün akşam evine gittim ama ondan bir şey cağını sanmam. Annesinin kim olduğunu bilmediğini söyledi ve ona inanıyorum. Doksanlı yıllarda annesine öfkeli bir mektup yazmış fakat kadının cevap verdiğine dair bir bulgu yok. Doğum dışında onları birbirine bağlayan hiçbir şey bulamadım."

"Başka bir şey yok mu?"

"Sayılmaz. Kadının çalıştığı yerin yakınında bir bar var, oraya sık sık gidermiş. Neşeli içen tiplerden değil. Daha çok damardan. Söylentilere göre gençken namlıymış ama uzun zaman önceymiş."

"Bu, nasıl hamile kaldığını açıklıyor."

"Aynen," dedi Long. "Kayıtlarını araştırdım ve fahişe olduğunu gösteren sağlam bir şey bulamadım ama gençken o işi amatörce yaptığını öğrenmek beni şaşırtmazdı. İzini sürmem gereken birkaç telefon numarası var fakat fazla bir şey bulmayı ummuyorum. Muhtemelen rasgele bir soygun yalnızca."

"Bu resim de nesi?" diye sordu Townsend, çizime bakarak.

"Büyük olasılıkla hiçbir şey," dedi Long. "Geçen gün Connor'ın apartmanının önündeyken kalabalığın arasında bu adama benzeyen birini gördüm. Aynı saçlar, aynı gözler,

BELONGS TO KANTUS TEAM

aynı yara izi. Daha yakından bakmak için bu sabah resmi panodan aldım."

Başkomiser resmi eline alıp kısa, kesik kesik bir homurtu halinde kahkaha attı. "O gerçek değil," dedi. "O bir hayalet."

"Hayalet mi?"

"Biz ona öyle diyoruz. Doksanlı yıllarda, sen polis kuvvetlerine katılmadan önce dört cinayete şahit olan biri adamı öyle tanımlamıştı. Pis işlerdi, Winter Hill çetesinin çökmesinden sonra insanlar boşluğu doldurmaya çalışıyorlardı. New York'tan kovulup buraya yerleşmeye çalışan bir grup vardı. Daha köklü yerel oyunculardan bazıları onlara net bir mesaj göndermeye karar verdiler, böylece New Yorklu gruplardan dört adam hedef alındı. Uzun zamandır buralarda gördüğümüz en korkunç cinayetlerde teker teker vuruldular. Ondan sonra New Yorklu çocuklar uzak durdular."

"İşin arkasında bu adam mı vardı?"

"Hiç açığa çıkmadı. Toby Shilow adında bir ispiyoncu cinayetleri işleyen adamı gördüğünü iddia etti. Bize adamı tarif eden kişi de o. Adamın Whitey Bulger çetesi tarafından kiralanan, bağımsız çalışan biri olduğunu söyledi. Toby'nin anlattığına göre adam gördüğü en soğukkanlı katilmiş. Kimsenin bulaşmak istemeyeceği türden bir herifmiş. Tetikçi olarak adam başına ücret alıyormuş. Çok araştırdık ama hiçbir şey bulamadık."

"Sence ispiyoncu sizi gerçek katillerin izinden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu?"

"Biz de öyle düşündük," dedi Townsend. "Tabii bundan asla emin olamayacağız. Birkaç hafta sonra Toby'yi bir vali-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zin içinde bulduk. Neredeyse on parçaya kesilmişti. Gözleri ve dili eksikti. Doc, onların Toby öldürülmeden önce kesildiğinden gayet emindi."

"İğrenç."

"Evet, öyleydi. Yeniden bu herifi aramaya başladık ama asla bir şey bulamadık. Eğer gerçekten varsa tamamen yok olmuştu. Ona Hayalet demeye başladık. Bir süre için, ne zaman çözemediğimiz bir cinayetle karşılaşsak suçu Hayalet'e yükledik."

"Heyecan verici."

"Öyleydi. Her olayda gerçek bir şüpheli olmaktan çok bir efsaneydi. Keyser Söze* veya Koca Ayak** gibi. Resmi sadece kendi eğlencemiz için saklıyoruz."

"Şey, dediğim gibi, muhtemelen önemli bir şey değil. Benim hayal gücüm sadece." Arkasına bakmaktan Long'un boynu ağrımaya başlamıştı, o yüzden tekrar masasına döndü. Townsend'ın gitmesini bekliyordu ama umduğu olmadı. Yeniden arkasına döndü. "Başka bir şey var mı, Komiserim?"

"Evet," dedi Townsend. Long'un gözlerine bakmadı. "Ofisimde."

Long, masasına yayılan kâğıtlara baktı. Çekmecede bir cep şişesi vardı; onu alıp bir yudum içmek istedi. Kolunun o yöne uzandığını hissetti ama durup düşündü. İşleri daha kötü bir hale sokmanın anlamı yoktu. Henüz yoktu, en azın-

* 1995'te çekilen 'Olağan Şüpheliler' filminde yer alan kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

** Koca Ayak veya diğer adıyla Yeti, özellikle ormanlarda ve Himalayalar gibi yüksek bölgelerde yaşadığına inanılan yarı insan yarı yaratık efsanevi bir canlıdır. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan. “Elbette, Komiserim,” dedi. Bu görüşmenin eninde sonunda geleceğini biliyordu zaten.

Tom Kozlowski, önceki gece Long’la görüşmesini anlatan Finn’i dinledi. Finn bitirdiğinde, Kozlowski arkasına yaslanıp bir an düşündü.

“Sana şüpheli olduğunu söyledi mi?” diye sordu.

Finn, başını iki yana salladı. “Hayır. Ama irtibata geçtikleri neredeyse tek kişi olduğumu söylerken hile yapmıyordu. Belli ki kadının hayatında fazla kişi yokmuş. Ve ona yazdığım mektup…” Finn sözlerini tamamlamadı.

“Pek hoş değildi sanırım.”

“Dedektifin beni ziyaret etmesini açıklıyor,” dedi Finn. “O mektubu yazdığımda çok sevgi dolu olduğum söylenemez.”

“Mektupta gerçek tehditlerde bulundun mu?” diye sordu Kozlowski. Meseleyi bir polis gibi işliyordu. “Onu bulursan zarar vereceğini ima eden herhangi bir şey söyledin mi?”

“Doğrudan değil,” dedi Finn. “Ona cehenneme gideceğini düşündüğümü ve başına çok kötü şeyler gelmesini dilediğimi söyledim ama asla doğrudan tehditlerde bulunmadım.”

“Bu iyi en azından,” dedi Kozlowski. Ayaklarını uzatıp esneterek ayak parmaklarına baktı. “Sonuçta, onun ölümüyle bir ilgin yok; onu tanımıyordun bile, bu yüzden endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.”

“Evet, haklı olabilirsin,” dedi Finn.

“Ama işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?”

“Hayır. Bırakmayacağım.”

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kozlowski, öne doğru oturdu. "Bırakacağını düşünmemiştim zaten."

"Sen olsan bırakır mıydın?"

Kozlowski, başını iki yana salladı. "Benim ne yapacağım önemli değil. O benim annem değildi, senin annendi."

"Yine de tavsiyeni istiyorum."

"Palavra," dedi Kozlowski. "Sen tavsiyemi değil yardımımı istiyorsun. Sana tavsiye verdiğimde dinlemiyorsun."

"Dinliyorum," diye düzeltti Finn. "Sadece tavsiyelerine her zaman uymuyorum."

"Hiçbir zaman uymuyorsun." Kozlowski, başını dizlerinin arasında sallandırdı. "Tanrı üstüne yemin ederim ki, senin kıçını korumak tam zamanlı kahrolası bir iş olmaya başladı."

"Evet ama ücreti iyi." Finn, öne eğilip Kozlowski'ye baktı. "Bana yardım edeceksin, değil mi?"

"Başka şansım var mı?"

Long, Townsend'ın ofisine oturdu. Başkomiser huzursuzdu; son günlerde çoğu insan Long'un karşısındaydı. Townsend, bu durumun değişip değişmeyeceğini merak ediyordu.

Büyük, siyah, deri bir yarasa gibi onu adeta yutan, büyük karanlık fonda onu olduğundan da küçük gösteren koltuğunda kıpırdandı.

"Biliyorsun," diye başladı söze. Sonra durdu; konuşmayı nereye yönlendireceğini bilmiyormuş gibiydi. "Hâlâ sana bir ortak bulmaya çalışıyoruz," dedi. "Biraz zaman alabilir."

"Şaşırtıcı değil."

"Hayır, değil." Townsend, boğazını temizledi ve devasa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koltukta kımıldandı. "Sana karşı açık olmak istiyorum, Long. Departmandaki gelmiş geçmiş en iyi dedektiflerden birisin. Sicilin buna yeterli kanıt. Üç ay önce, senin bir gün bu koltukta oturacağını düşünürdüm."

"Artık düşünmüyorsunuz," dedi Long, alaycı bir gülümsemeyle.

Long'un tavrı karşısında Townsend kaşlarını çattı. "Hayır, artık düşünmüyorum. Cullen'ın vurulmasıyla ilgili yapılan incelemede görevi suiistimal bulunmadı. Tabii bu senin yanlış bir şey yapmadığını göstermez. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedi Long. "İnsanların hâlâ kirli olduğumu düşündüklerini söylüyorsunuz. Masum olduğumu varsayamayacak kadar çok şey var ortada."

"Kendini bu kadar üstün görme. Sen bir polissin. Jüri birini suçsuz bulduğunda sen hemen onun masumiyetine inanır mısın?"

"Hayır," diye kabul etti Long.

"Hayır, elbette hayır. Herkes gibi sen de onun paçayı kurtardığını çünkü birilerinin ortalığı karıştırdığını farz edersin." Townsend, arkasına yaslanıp apış arasını kaşıdı. "Hâlâ bu işin sana uygun olduğundan emin misin?"

"Yapmayı bildiğim tek iş bu," dedi Long. "İyi olduğum tek iş."

"İçişleri'ne ne dersin o halde? İyi insanlara her zaman ihtiyaçları var. Senin hakkında olumlu referans verebilirim."

"Onlar da kirli olduğumu düşünüyorlar."

"Onlar herkesin kirli olduğunu düşünürler, kimin umurunda ki? Hem soruşturmada seni temize çıkaran onlar. Ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den kendi boklarını yemelerine izin vermeyesin?"

"Teşekkürler," dedi Long.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Townsend iç çekti. "Dinle, seni severim; seni işe ben aldım. Ama aynı zamanda artık buradaki hayatının ne kadar boktan olacağını da biliyorum."

"Ben suçluları takip etmek istiyorum, polisleri değil," dedi Long usulca.

"İçişleri Departmanı'na böyle söylemedin ama değil mi?"

Long, cevap vermeden önce dudaklarını büzdü. "Bu benim kararım değildi. Başka seçeneğim yoktu."

"Belki yoktu," dedi Townsend. "Fakat bu meslek güvenle ilgili. Bu departmandaki diğer polislerin sokakta sana güvenmeleri gerekiyor. Belki senin hatan değildi ama sana güvenlerini kaybettiler. Bu, işini yapmanı zorlaştıracak."

"İyi olacağım," dedi Long. "Hâlâ işimi yapabilirim."

"Evet," dedi Townsend. "Yapabileceğini tahmin ediyorum. Peki, buna değer mi?" Ayağa kalktı ve masasının arkasında volta atmaya başladı. "İşini halen yapabilecek olsan bile, dikkatli olmazsan seni polis kuvvetlerinden atabilecek şeyler var."

"Ne gibi?" diye üsteledi Long.

"Sen ve içki şişeleri hakkında kulağıma gelen söylentiler gibi. İyi türden değil."

Long, yüzünün kızardığını hissetti. "Kimden duyuyorsun o söylentileri?"

"Fark eder mi?"

"Benim için eder."

Townsend, başını iki yana salladı. "Benim için etmez.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Benim için tek önemli olan, doğru olup olmadıkları." Masanın önüne gelip kenarına oturdu ve Long'a doğru eğildi. "Dolayısıyla, sormam gerekiyor: Söylentiler doğru mu?"

Long ayağa kalktı. "Yaptığım herhangi bir şeyin işime müdahale ettiğini düşünürsen beni uyarırsın," dedi. "Ben söylentilere cevap vermem."

"Öyle olsun," dedi Townsend. Tekrar devasa koltuğuna oturdu. "Yine de bir düşün. Biraz izne ayrılıp kendini toparlamak istersen eğer, haberim olsun. Bunu sağlayabilirim."

"İzinden daha yeni döndüm," dedi Long.

"İyi bir şeyler yaptın mı?"

"Babamın ölümünü izledim."

Townsend, ellerine baktı. "Duydum. Üzgünüm. Şu an mola veremezsin, değil mi?"

"Neyse ki bardağın dolu tarafını gören biriyim."

Townsend ona baktı ve gözlerini Long'un gözlerine kenetledi. Long, onun bir şeyler aradığını hissetti. Cevaplar, muhtemelen. Ama komiserin bir cevap bulamayacağını biliyordu çünkü bulunacak bir şey yoktu. "Burada senin tarafındayım, Long. Fakat şimdi faka basarsan seni koruyamam. İnsanlar bir daha yüzünü görmemek için seni temizlemek istiyorlar, anlıyor musun?" Long cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu; ikisi de durumu anlıyordu. "İçişleri Departmanı'nı düşün. Şu anda senin için buradan daha iyi olabilir. Dışarıda özel güvenlik işi yapmak senin için rahat olur; orada bağlantılarım var. İstemen yeter, işi bağlarım."

"Ben sivil değilim," dedi Long. "Bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum," dedi Townsend. "Ama buradaki herkes hâlâ polis misin, onu merak ediyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*

Kevin McDougal ofisine geldiğinde, Finn müvekkillerinden birinin itirafını devre dışı bırakmak için bir teklif üzerinde çalışıyordu. Kevin daha az cüretkâr gibiydi. Boynundaki dövmeler aynı şekilde göze çarpıyordu ve yüzünde aynı sert ifade vardı ama şimdi bunlar göze boş bir tehdit gibi görünüyordu.

Finn, masasından ona bakıp konuşmasını bekledi.

McDougal da ona dik dik baktı. Lissa duruma müdahale etmeye karar vermeseydi, bu soğukluk bütün gün devam edebilirdi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu genç kadın masasının ardından.

McDougal Finn'e öylesine odaklanmıştı ki, onu fark etmemişti ve Lissa'nın sesini duyunca şaşırdı. "Ah," dedi.

"Sanırım siz Kevin McDougal'sınız," dedi Lissa, koltuğundan kalkarken. Masasının arkasından çıktı. "Ben Lissa Krantz, Bay Finn'le çalışıyorum."

Kevin, Lissa'nın elini sıktı ve Finn'in masasının karşısında kendisine gösterilen koltuğa oturdu. "Eminim ikinizin konuşacak çok şeyi vardır," dedi Lissa. "Bir şeye ihtiyacınız olursa masamda olacağım."

Lissa uzaklaştı ve Finn, onun kibar davranarak büyük bir zafer kazandığını düşündü. McDougal'ı başıyla selamladı. "Sanırım fikrini değiştirdin."

"Buradayım, değil mi?"

"Evet, buradasın," dedi Finn. "Bu işi benim yöntemlerimle halledeceğiz, anladın değil mi? Söylediklerimi dinle-

BELONGS TO KANTUS TEAM

yeceksin ve ne dersem onu yapacaksın. Barda yanında olan o moron ikizlerle daha fazla takılmak yok. Alkol almak yok, bilhassa ortalık yerde. Uyuşturucu yok ve hiçbir işe bulaşmak yok. Bu olanları ardında bıraktığında ne istiyorsan yapabilirsin ama o zamana kadar gönüllü tecrittesin."

McDougal, bakışlarını başka tarafa çevirdi.

"Ciddiyim, Kevin," dedi Finn. "Babana senin için gerekeni yapacağımı söyledim ama yalnızca benim kurallarımla oynarsan. Eğer işler sarpa sararsa adımın lekelenmesini istemem. Beni anladın mı?"

"Evet," diye mırıldandı McDougal.

"Güzel," dedi Finn. "Lissa Bölge Savcısı'nın ofisiyle irtibata geçip ne yapabileceğimize bakacak. Sen BMW'ni eve sür ve dubleksinden bir yere ayrılma; beladan uzak durmanın en kolay yolu bu."

McDougal, ayağa kalkıp kapıya yürüdü.

"Kevin?" dedi Finn.

Genç adam döndü. "Evet?"

"Ben ciddiyim. Babanın bana ne kadar iş getirdiği umurumda değil, bana neye mal olursa olsun senin için şöhretimi satmam."

McDougal, Finn'e yalnızca baktı. Bir dakika sonra, dudakları kötü bir gülümsemeyle aralandı. "Babamın kim olduğuna dair en ufak bir fikrin yok, değil mi?" diye sordu.

"Babanın kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Ama beni aldatmaya kalkarsan kıçına tekmeyi öyle hızlı atarım ki başın döner ve önümüzdeki on yılı Walpole Hapishanesi'nde geçirirsin," dedi Finn. "Telefon numaranı Lissa'ya bırak ki sana ulaşabilelim. Seni haberdar edeceğiz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ONUNCU BÖLÜM

"Şaka yapıyorsun," dedi Finn.

"Yapmıyorum," dedi Kozlowski. "Departmanın içindeki söylenti böyle."

"Long ortağını mı öldürmüş? Vay anasını!" Finn, başka ne diyeceğini bilemedi.

"En kibar şekliyle söyledin. Long'un artık polis kuvvetlerinin sevgilisi olmadığını söyleyebiliriz." Elizabeth Connor'ın evine gidiyorlardı. Finn, MG'yi tam gaz sürüyordu. O ufak araçtan nefret eden iri yarı arkadaşı, bir kaza durumunda bu onu kurtarabilecekmiş gibi ön panele sıkı sıkı tutunmuştu.

"Nasıl olmuş?" diye sordu Finn.

Kozlowski, başını iki yana salladı. "Ayrıntılara girmek istediğimde tanıdığım kimse ağzını açmadı. Kötü totemmiş falan gibi."

"Hiçbir şey öğrenemedin mi? Sen eski polissin, Tanrı aşkına, nasıl hiç bilgi alamazsın?"

"Evet, eski polisim," dedi Kozlowski. Finn, Massachu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

setts Caddesi'nin köşesinden Melnea Cass Bulvarı'na dönerken arkadaşının ön paneli daha sıkı kavradığını fark etti. "Bazen insanlar *eski* kelimesine takılıyorlar."

"Sen ne işe yararsın o halde?" diye sordu Finn.

"Belli ki bu konuda fazla işe yaramıyorum. Beni işten kovmak istiyorsan hiç durma."

"Yapamam," dedi Finn. "Seni kovarsam Lissa'yı kaybederim. Bu riske giremem."

"O zaman kapa çeneni."

Finn, arabayı binanın karşısındaki caddede bir park alanına çekti, motoru durdurdu ve el frenini çekti. El freninin gıcırtısı Kozlowski'yi irkiltti ve Finn, onun o koca parmaklarını gösterge tablosuna geçirmesinden korktu. "Geldik," dedi. "Artık tutunmana gerek yok."

"Doğru dürüst bir araba almak için yeterince para kazanıyorsun," diye homurdandı Kozlowski.

"Sen doğru dürüst bir takım elbise aldığında ben de doğru dürüst bir araba alacağım."

Kapı kolundan kırmızı polis şeridi sarkıyordu fakat artık girişi engellemiyordu. Merdivenlerin tepesindeki sahanlık karanlıktı ve Finn, kendini bir kâbusun ortasındaymış gibi hissetti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kozlowski'ye.

Kozlowski, omuz silkti. "Bence ne olduğu belirsiz," dedi. Deri eldivenlerini giydi. "Bir şeyi kontrol edeceğim." Uzanıp kapı kolunu yokladı; kol dönmedi. Arkadaşı kolu daha sert çevirince, Finn kilidin kırılan iç mekanizmasının çatırtısını duydu. Kapı kolu gıcırdayarak açıldı. "Kilitli değil,"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dedi Kozlowski. "Girmemizin sakıncası yoktur sanırım." Kapıyı itti.

Kapı açıldı. Finn bekledi ama hiçbir şey olmadı. Kozlowski, bir adım geri çekildi ve kolunu öne doğru sallayarak Finn'i daireye girmeye davet etti. Finn duraksadı. "Bu işi araştırmak istiyorsan buradan başlamalıyız," dedi Kozlowski.

Finn, başını sallayıp içeri girdi. Dağınıklık dışında dairede göze çarpan hiçbir şey yoktu. Yüzeylerin çoğuna serpilmiş gri parmak izi tozu ve Elizabeth Connor'ın yattığı yerde koyu kan izleri vardı ama bunların dışında ev Boston'daki binlerce apartman dairesinden biri gibiydi. Tek yatak odalıydı ve sadece yaşayabilecek kadar yer vardı. Göz ardı edilmiş bir hayatın monotonluğundan tek kaçış yolu eski bir televizyondu. Ekranın yakınına çekilmiş bir sandalye ve ucuz bir masa, muhtemelen çoğu öğünün yalnız başına yenildiği yerdi. Evle ilgili her şey Finn'in moralini bozdu.

Onu dünyaya getiren kadını anlayabilmek için etrafta gezinip bir şey –herhangi bir şey– aradı. Fakat hiçbir şey yoktu. Fotoğraflar yoktu. Hatıralar yoktu. Kozlowski, dairenin içinde ustalıkla gezinip dolap içlerini aradı. Birkaç dakika sonra Finn'e döndü. "Gitmemiz gerekiyor."

"Bir şeyler olmalı," dedi Finn.

"Varsa da ben görmüyorum. Evi bir düzine polis aramıştır. Önemli olan bir şey varsa bile gitmiştir."

Finn, yeniden etrafı taradı. "Burada bana onunla ilgili bir şeyler anlatan hiçbir şey yok. Şahsi hiçbir şey yok. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kozlowski, omuz silkti. "Bazı insanlar böyle yaşarlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çalışırlar, akşam yemeği yerken televizyon izlerler, başka bir şey yapmazlar. Lissa'dan önce ben de öyle yaşardım."

"O zaman niye öldürüldü?" diye sordu Finn.

"Belki yanlış zamanda yanlış yerdeydi sadece. Uyuşturucu bağımlıları kimden çaldıklarını umursamazlar."

"Belki de," dedi Finn.

"Burada daha fazla kalırsak polisler gelecek ve bir açıklama yapmamız gerekecek," dedi Kozlowski.

Finn, başını salladı ve birlikte evden çıkıp kapıyı kapadılar. Döndüklerinde, 2B numaralı dairenin kapısı hafifçe aralandı. Bir göz onlara dikkatle baktı. "Burada ne yapıyorsunuz?" dedi kapıdan boğuk bir ses.

"Ben Elizabeth Connor'ın oğluyum," dedi Finn. "Sadece etrafa bakıyordum."

Göz kısıldı. "Polisi aradım," dedi ses.

Finn, güven verici bir tavırla başını sallayan Kozlowski'ye baktı. "Dedektif Long'u mu aradınız?" diye sordu. "Annemin öldürüldüğünü söylemek için dün akşam beni görmeye geldi."

Kapı iyice aralandı ve Finn, onlara bakan iyi giyimli, yaşlı zenci adamı gördü. "Dedektif Long'u tanıyor musunuz?"

Finn, başını salladı. "Söylediğim gibi, ben Elizabeth Connor'ın oğluyum."

Adam suratını buruşturdu. "Bir oğlu olduğunu bilmiyordum," dedi. Daha dikkatli baktı. "Şimdi öğrendim. Gerçi babanıza da benzemiş olmalısınız."

"Bilmiyorum," dedi Finn. "Evlatlık verilmişim." Adam bir şey söylemedi. "Nasıl biriydi?"

"Anneniz mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kapı komşusunuz. Onu tanıyor olmalısınız."

Yaşlı adam, kapı çerçevesine yaslandı. "Mutsuz bir insandı," dedi. "Bu, onu anlatmanın kibar yolu. Başkaları bu kadar asil davranmazlar, hatta oğluna karşı bile. Beni anlıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz," dedi Finn. "Anlatın bana."

Adam huzursuz olmuş gibiydi. "İyi bir insan değildi," dedi yere bakarak. "Gerçeği anlatmamı istiyorsanız anlatırım. Size kalmış."

"Bilmek istiyorum."

"Buraya aşağı yukarı beş yıl önce taşındı. Onunla ilk karşılaştığımda ırkçı olduğunu düşündüm. Bana bir yılan kadar acımasızca davrandı. Ayakkabısından kazıması gereken bir şeymişim gibi muamele etti. Sebebinin zenci olmam değil, insan olmam olduğunu anlamak biraz zamanımı aldı. Zalim, kötü bir insandı. Daha ileri gitmek istemiyorum. Sonuçta artık bir ölü ve ölünün arkasından daha kötü konuşmak istemem."

Finn, başını salladı. "Sizi anlıyorum."

"Anneniz için üzgünüm," dedi adam.

"Onu hiç tanımadım."

"Yine de annenizdi. Bu bir şeyler ifade eder sanırım." Yaşlı adam, dairesine geri giriyordu. Duraksayıp onlara döndü. "Yalan söylemiyordum; gerçekten polisi aradım. Siz apartmandan çıktığınızda aşağıda olurlar sanırım."

"Problem değil," dedi Finn. "Gerçekten onun oğluyum."

Adam, bu onu ilgilendirmezmiş gibi omuz silkti. "Eğer bu doğruysa, bu dünyada kendi yerini bulduğundan emin ol. Sakın sen de annenin yaptığı hataları yapma."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*

Finn ve Kozlowski ön kapıdan çıktıklarında, Long arabasını binanın önüne çekiyordu. Arabadan inerken telaşlı görünüyordu. "Burada ne işiniz var, Bay Finn?" diye sordu.

Finn ve Kozlowski sundurmadan indiler. "Dedektif Long," diyerek onu selamladı Finn. "D4 Bölgesi'nden eski dedektif Tom Kozlowski'yi tanıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum," dedi Long. Kozlowski ona elini uzattı fakat Long'un tüm dikkati Finn'in üzerindeydi. "Yine de burada ne aradığınızı bilmek istiyorum. Bu bir cinayet soruşturması ve siz polis şeridini geçtiniz."

"Kapıda şerit çekili değildi," dedi Finn. "Şerit yerdeydi. Sanki soruşturma sona ermiş gibiydi."

"Palavra," dedi Long. "Kapıda şerit vardı ve kapı kilitliydi."

"Tek yaptığım kolu çevirmek oldu," dedi Kozlowski. "Belki kilit eskidir. Ne asma kilit vardı ne de zincir. İçeri bakmamızın problem olmayacağını düşündük; bildiğimiz kadarıyla Bay Finn merhumun ailesi oluyor, değil mi?"

Long, sonunda Kozlowski'ye baktı. "Problem olmayacağını düşündünüz," diye tekrar etti. "Polis kuvvetlerinde yirmi beş yıl geçirdikten sonra suç mahalline bulaşmakta bir problem görmediniz, öyle mi? Polis incelemesine müdahale etmekte problem görmediniz yani?"

"Müdahale edecek bir inceleme varmış gibi görünmüyordu," dedi Kozlowski. Ses tonunda bir meydan okuyuş vardı.

Long, Kozlowski'ye doğru bir adım attı. "Artık rozetiniz yok. İkinizi de içeri alıp polise karşı gelmekle suçlayabilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Suçlamaların doğruluğu her zaman ispatlanmaz," dedi Finn.

"Olabilir. Ama başınızı hayli ağrıtır ve bir süreliğine sizi başımdan defeder."

Üç adam bir süre birbirine baktı. Sonunda Finn, "Hiçbir şeye dokunmadık. Sadece evi görmek istedik. O benim annemdi," dedi.

"Bunu anlıyorum," dedi Long. "Ama yürütmem gereken bir soruşturma var ve müdahale etmenize izin veremem. Bir şey bulduğumuzda ve eğer uygunsa size bilgi vereceğim fakat o zamana kadar sabırlı olmanız ve yoluma çıkmamanız gerekiyor. Ne söylediğimi anlıyor musunuz?"

Finn, Kozlowski'ye baktı. İkisi de bir şey demedi.

"Çok ciddiyim," dedi Long. "Yaptığınız şeyi bu seferlik görmezden geleceğim. Ama benimle dalga geçerseniz, ikinizi de içeri atarım. Hayatınızı inanamayacağınız şekilde karıştırırım. Anladınız mı?"

"Evet," dedi Finn. "Anladık."

"Ve bu konuyu kapatacaksınız."

Finn, elini yukarı kaldırdı. "Söz. Konuyu kapatacağız."

Long'un gözleri kısıldı ve arabasına binerken başını iki yana salladı. "Sözünüze güveniyorum," dedi yola çıkmadan önce.

Kozlowski ve Finn, arabanın gidişini izlediler. "Parmaklarını çapraz yaptın, değil mi?" diye sordu Kozlowski.

"Ayak parmaklarımı da," dedi Finn. "Şimdi nereye?"

"Öğrenebildiğim kadarıyla vakit geçirdiği iki yer daha varmış. Çalıştığı yer ve içtiği yer."

"Buraya yakın olanı var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kozlowski başını salladı. "İkisi de yakın. Birkaç blok ötede, insanları soyan küçük bir yerde çalışıyormuş. Oradan birkaç blok ötede ucuz bir mekânda da içiyormuş."

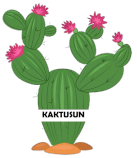
Finn, saatine baktı. On bire çeyrek vardı. "İnsanların içmesi için muhtemelen çok erken."

"Hatırladığım kadarıyla o mekân için çok erken değil," dedi Kozlowski. "Benim devriye gezdiğim bölgedeydi."

"Yine de çalıştığı yerden başlayalım," dedi Finn. "Şimdi içmeye başlarsam duramayabilirim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Long, beş dakika içinde polis merkezine geri dönmüştü. Arabayı caddede durdurup boş boş dolanan polisleri görünce, yola devam etmeyi ve her şeyi arkasında bırakmayı düşündü. Bir yanı, artık bu vazifeye inanmıyordu. Artık yalnızca çalışıyor görünüyordu; tutkusunu ve yaptığının doğru olduğuna dair inancını kaybetmişti.

Çekip gitmedi elbette. Görevini bırakmak ona göre değildi. Zaten probleminin kökeni birçok yönden buydu.

Arabayı park edip inince, etraftakilerin sadece orada olmasından bile gerildiğini hissetti. Buna alışıyordu. Korkunç, sosyal açıdan kabul edilemez bir hastalıktan sağ kalan biriydi sanki; insanların ona davranışları korku, tiksinti ve saygının tuhaf bileşiminden ibaretti adeta.

Merdivenleri çıkıp binaya girdi ve koridordan geçerek dedektiflik bürosuna gitti. Onu bekleyen iki sesli mesaj vardı. İlki İnsan Kaynakları'ndandı. İşe geri döndükten sonra imzalaması gereken sigorta formlarını imzalamamıştı ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mesajı bırakan kadın, onu sonuçların vahim olabileceğine dair uyarıyordu. Long, kadının onu aramasını tembihlediği kısmı dinlemeden mesajı sildi.

İkinci mesaj, teknoloji departmanındaki asistan Julie Racine'dendi. Julie, yirmili yaşların sonlarındaydı ve adalet savaşının doğru tarafında yer alanlara karşı safça bir ilgisi vardı. Birkaç ay önce Long'la ilişkisi olmuştu. Temelinde fiziksel bir ilişkiydi ve kısa sürmüştü ama kötü bitmemişti. Julie, daha önce de polislerle çıkmıştı ve ilişki bittiğinde bunu seziyordu. Long buna mecbur kalmadan ilişkiyi Julie sonlandırmıştı ve böylece birbirlerine karşı bir sevgileri kalmıştı. Long, izinden döndüğünden beri onunla konuşmamıştı.

"Zach, ben Julie," diye başlıyordu mesaj. "Nasıl olduğunu sormak için daha önce aramalıydım. Aslında sen izindeyken de aramam gerekirdi ama yalnız kalmak isteyeceğini düşündüm." Genç kadın duraksıyor, doğru kelimeleri arıyordu.

"Her neyse," diye devam etti. "Ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istedim. Eğer bir ihtiyacın olursa..." sesi alçaldı. "Şey, ben buradayım," diye bitirdi. Long, acaba mesleki sempatiden daha fazlasını mı teklif ediyor diye düşündü. Pek bir şey fark etmezdi zaten; başkasının hayatını da altüst etmek için doğru zaman değildi. Long, onun sözlerini bitirdiğini düşünerek telefonu kapamak üzereydi.

"Bunları söylemek için aramadım gerçi," diye devam etti mesaj. "Connor'ın telefon kayıtlarının araştırılmasına dair talebini gördüm. Rehberde bulunmayan iki numaradan birinin izini hâlâ sürüyorum; üzerinde tuhaf bir engel var. Daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ama diğeri ilginç. Nasıl olduğunu görmek için sana bilgileri bizzat vermeye geldim fakat yerinde yoktun. Ben de raporu masana bıraktım. İstersen beni ara."

Hat kesildi. Long, elinden bırakmadan önce bir süre ahizeye baktı. Bir anda Julie'nin gitmesine neden izin verdiğini anımsayamadı.

Derin bir nefes alıp uzun bir iç çekti ve telefon kayıtlarıyla ilgili rapora baktı. Rapor kısaydı; Elizabeth Connor pek sosyal biri değildi. Az arama yapmış ve daha azını almıştı. Birkaç kez işyerini ve birkaç kez kredi kartı şirketlerini aramıştı; muhtemelen alacak tahsillerine cevap vermişti. Bunların dışında, aranan yalnızca iki numara vardı ve ikisi de rehberde kayıtlı değildi.

Raporun son sayfasını çevirince Long'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Öldürülmeden önceki ay Elizabeth Connor'ın beş kez aradığı, rehberde kayıtlı olmayan iki numaradan ilki, 355 Water Caddesi Anonim Şirketi'ne aitti. Şirket adı Long'a bir şey ifade etmedi ancak Julie, kaydın yanına bir not yazmıştı. *Zach, hızlı bir kontrol yaptım; 355 Water Caddesi Anonim Şirketi'nin sahibi Joseph Slade.*

Joey Slade, Long'un çok iyi bildiği bir isimdi. Dorchester'da büyümüştü; yerel İrlandalı mafyayla ilişkisi olan bir yükleme rıhtımı sendika yöneticisinin oğluydu. İş dünyasında babasının izinden gitmişti ve durumu gayet iyiydi. Boston'ın organize suçlarında çok az 'teşkilat' kalmıştı. La Cosa Nostra'nın New England dalları 1980'lerde zayıflamıştı ve yıllarca FBI'a muhbirlik yaptığı açığa çıkan Whitey 1994'te kovuşturmadan kaçınca, Whitey Bulger'ın Winter Hill çete-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

si çökmüştü. Joey Slade, Boston'ın yeraltı dünyasında kalan sayılı liderlerden biriydi.

Long, telefonu aldı ve Julie'nin dahili numarasını tuşladı. İkinci çalışta genç kadın telefonu açtı. "Racine," dedi.

"Julie, benim, Zach."

Long, hattın diğer ucundaki derin nefes alışı duydu. "Zach," dedi Julie. Bir derin nefes daha. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Long, amaçladığından daha kısa ve sert bir şekilde. Julie'nin sesindeki acımayı duymuştu ve ondan bunu istemiyordu. "Bu doğru mu?"

Julie, bir an konuşmadı. "Ne doğru mu?"

"Telefon kayıtları. Şirketin sahibi Slade mi?"

"Oh, evet." Genç kadın, yeniden işe odaklanmış gibiydi. "Telefon kayıtları doğru. İki kez kontrol ettim. İlginç bulacağını düşündüm."

"Sana minnettarım." Long'un gözlerinin arasındaki ağrı geri dönmüştü fakat ona karşı savaştı. "Connor'ın Joey Slade'le ne tür bir bağlantısı olabilir?" Aslında bu soru kimseye yöneltilmemişti.

"Bilmiyorum," dedi Julie. "Benim alanım değil. Ben araştırma yaparım, sen soruşturma."

"Hiç mantıklı değil," diye mırıldandı Long.

"Şey, tuhaf olduğunu düşünüyorsan bu da hoşuna gidecek."

"Neymiş o?"

"İkinci numarayla ilgili bilgi almakta zorlandığımı söylemiştim."

"Evet."

"Sebebini buldum. Bilgi federal düzeyde korunuyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Long.

"Doğruyu söylemek gerekirse, tam olarak bilmiyorum," dedi Julie. "Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Tek bildiğim, bir yerlere varmak için Boston Polis Departmanı'na resmi talepte bulunmak ve ABD Ulusal Güvenlik Bakanlığı'na açıklama yapmak zorunda kaldım. Bana geri döneceklerini söylediler."

"Tuhaf," dedi Long.

"Tuhaftan da öte," dedi Racine. "Telefon kayıtlarındaki gizli numaranın ve 355 Water Caddesi Anonim Şirketi'nin numarasının üzerlerini renkli kalemle çizdim. Bir göz at."

Long, telefon kayıtları raporunun ön sayfasını açtı. İki numara renklendirilmişti; biri pembe, biri sarıydı. Ortaya çıkan şeyi görmemek çok zordu. "Her iki numara da geçen ay beşer kez aranmış," dedi Long. "Önce rehberde kayıtlı olmayan numara, telefonu kapadıktan birkaç dakika sonra da 355 Water Street'in numarası." Baş ağrısı direnmiş ve şiddetlenmişti.

"Kayıtlar öyle söylüyor," dedi Julie.

"Bağlantı ne?" diye mırıldandı Long.

"Kim bilir? Yapabileceğim en iyi şey senin için diğer numarayla ilgili bilgiyi almak. Sonrası senin işin. Bu yüzden senin gibi adamlara maaş veriliyor."

Bu düşünce Long'a kendini iyi hissettirmedi. "Haklısın."

"Hâlâ elamanımızsın, değil mi?" Long, onun sesindeki merhameti yeniden duydu.

"Neden? Ne duydun?"

"Hiçbir şey," dedi Julie. "Sadece olanları düşününce... anlarsın işte..." Julie, söyleyecek şey bulamadı ve sustu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kayıtlar için teşekkürler, çok yardımı oldu."

"Bu benim işim."

"Evet," dedi Long. "Yine de teşekkürler."

Ardından gelen sessizlik sinir bozucuydu. "Bir ara akşam yemeğine çıkmak ister misin?" diye sordu Julie.

Yine merhamet, diye düşündü Long. "Bir ara, elbette," dedi. Onu reddetmemişti ama kabul de etmemişti. Kapıyı açık bırakmıştı sadece. "İşler nasıl gidecek bir bakalım. Şu anda hayatımda olan çok şey var."

"Anlıyorum," dedi Julie. Long, genç kadının sesindeki rahatlama mıydı hayal kırıklığı mı anlayamadı. "Sana iyi geleceğini düşünürsen beni ara."

"Ararım." Long telefonu kapadı. Yalan söylemekten nefret ediyordu.

Rescue Finans'ta masanın ardındaki Asyalı kadın, Finn'le Kozlowski'yi açık bir düşmanlıkla süzdü. "Daha önce polise konuştum," dedi.

Küçük bir büroda, bankonun arkasında ayakta duruyordu. Kirli duvarlardaki posterler, maaş çeki karşılığı nakit avanslardan telehavale hizmetlerine, kredi kartı başvurularına kadar her türlü finansal hizmeti gösteriyordu. Posterlerin tümünde güler yüzlü insanlar, peşin parayla her türlü problemin çözülebileceğini vaat ediyorlardı: bir üniversite öğrencisi, kitapları için evden para alıyordu; bir baba, Noel armağanlarını açan kızına gülümsüyordu; genç bir adam, dünyada hiçbir şeyi umursamadan oturuyordu; alçıya alınmış bacağı yukarıdaydı ve Rescue'dan yaptığı bir tür iş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lemle ruhu tüm endişelerinden arınmıştı. Resimler akla gelebilecek her etnik gruptan bir dama tahtası oluşturmuştu; herkes kazanılmayan, ödünç alınan kolay paranın tadını çıkarıyordu.

Ofis, adliyenin yakınındaydı, o yüzden kefalet için onaylı çeklerin Roxbury Bölge Mahkemesi'ne kesilmesi gerektiğine dair bir ilan da vardı. O ilanda resim yoktu ve Finn, o finansal servise hiçbir pazarlama dehasının neşe verememiş olmasına şaştı.

"Biz polis değiliz," dedi kadına. Kadının Vietnamlı olduğunu tahmin etti; o bölgede kayda değer bir Vietnamlı nüfus vardı.

"Polisle konuştum," diye tekrarladı kadın. "Başkasıyla konuşmayacağım. Şimdi buradan gidin." Ellili yaşların sonlarındaydı; ülkede bir İngiliz'in aksanındaki sıcaklığı alacak kadar uzun kalmış olmasına rağmen aksanı kötüydü. "Gidin," dedi tekrar, sanki Finn'le Kozlowski kötü kokuyorlarmış gibi yüzünü buruşturarak.

"Size Elizabeth Connor'la ilgili birkaç soru sormak istiyorum sadece," dedi Finn. "Sonra gideceğiz."

"Çalışıyorum. Şimdi gidin."

Finn, ufak ofise baktı. Hiç müşteri yoktu. Ekim ayının başıydı ve Finn, ayın ikinci ya da üçüncü haftasına kadar maaşa karşılık nakit avans işinin yoğun olmayacağını tahmin etti. "Lütfen," dedi. "Fazla vaktinizi almayacağım."

"Neden?" diye diretti kadın.

"O benim annemdi," dedi Finn.

Kadının tutumu anında değişti. Bir anda Finn'e büyük bir şefkat ve nezaketle baktı. "Oh," dedi, bankonun üzerinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Finn'in ellerini tutarak. "Çok üzgünüm. Çocuğu olduğundan hiç söz etmemişti."

"Ona ne olduğunu bulmaya çalışıyorum," dedi Finn.

Kadın başını sallıyordu ve Finn, bir an için onun kendisine güvendiğini hissetti. "Onunla mı çalışıyordunuz?" diye sordu.

"Yalnızca ayda birkaç kez. Çoğu zaman burada tek kişi kalırız. Bazen, ayın ortalarında ve sonunda iki kişi olmamız gerekir ama bu çok sık olmaz. Üçümüz vardiyalı kalırdık, şimdi iki kişi kaldık."

"Ama onu tanıyordunuz, değil mi?"

Kadının Finn'in hikâyesine üzüldüğü belliydi ama üzüntüsü Elizabeth Connor'ın yokluğunu da kapsıyor gibi değildi. Hafifçe omuz silkti. "Pek sayılmaz," dedi. "Sadece birkaç kez konuştuk. Benden hoşlandığını sanmıyorum; çoğunlukla kendi halindeydi."

"Onunla daha sık çalışan biri var mıydı?"

Kadın, başını iki yana salladı. "Burada kimse onu iyi tanımaz. İnsanların onu tanımasına izin verecek türde biri değildi."

"Peki ya patronunuz?" diye sordu Finn.

Kadının kaşları çatıldı. "Patron yok."

Finn, kaşlarını yukarı kaldırıp Kozlowski'ye baktı. "Ne demek *patron yok*? Bu işin bir sahibi olmalı."

Kadın omuz silkti.

"Sizi kim işe aldı?" diye sordu Finn.

"Artık gidin," dedi kadın usulca; sevecenliği yok olmuştu.

"Bilmem gerekiyor," dedi Finn. "Lütfen."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Artık gidin!" Kadın, bu kez Finn'i birkaç adım geriletecek kadar yüksek sesle bağırmıştı. "Şimdi! Şimdi! Şimdi!" diye haykırdı. "Şimdi gitmezseniz gerçek polisi çağıracağım!"

Finn, ellerini yukarı kaldırıp geri çekildi. Hâlâ kapının yakınında duran Kozlowski'nin yanından geçip sokağa çıktı. Kozlowski, bir an durup kadına baktı.

"Gidin!" diye bağırdı kadın ona.

Kozlowski, başını salladı. "Yardımlarınız için teşekkürler," dedi ve Finn'i takip etti.

Long, masasında oturup birkaç dakika boyunca telefon kayıtlarına baktı. Bir yanı, her şeyi bir kenara bırakmaya meyilliydi. Sonuçta Elizabeth Connor kadar önemsiz birinin ölümü kimin umurundaydı ki? Long'un karmaşaya ihtiyacı yoktu.

Hal böyleyken, olay içini kemiriyordu. Ortada mantıklı olmayan birçok şey vardı. Örneğin, adli tıp raporuna göre, Elizabeth Connor'ın evinde hiç parmak izi bulunmamıştı. Kurbanın kendi parmak izleri bile. Bu da demek oluyordu ki, ev profesyonelce temizlenmişti. Elizabeth Connor o kadar önemsizse, evdeki tüm kanıtları yok etmek için neden o kadar çaba harcanmıştı? Bu, uyuşturucu bağımlısı birinin yapacağı bir şey gibi görünmüyordu. Joey Slade'in cinayetle bir ilgisi olması mümkün müydü? Peki, Long'un Connor'ın apartmanının önünde gördüğü yara izli adam kimdi? Canını en çok sıkan soru da buydu; adamın yüzünü bir türlü aklından çıkaramıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Panodan aldığı eski robot resimdeki yüze dikkatle baktı. Hayalet. Townsend, adam için öyle demişti.

Masasının alt çekmecesini açtı; cep şişesinin kapağı ona pis pis bakıyordu. Long, ona iki kez bakıp karar vermeye çalıştı. Polis merkezinde içerken yakalanırsa kariyeri sona ererdi. Bu, gitmesi için herkesin aradığı bahane olurdu. Yine de, bir iki yudum içmek ağrısını dindirecekti ve ağrısı dininince Long yeniden düşünmeye başlayabilecekti.

Yakınlarda olabilecek birinin görüş hattını engellemek için tüm vücuduyla aşağı eğildi. Çekmecenin üzerini tamamen kapayıp şişeyi aldı ve ceketinin cebine soktu. Çekmeceyi kapadı, ayağa kalktı ve erkekler tuvaletinin yolunu tuttu.

Oraya varınca bölmelerden birine girdi. Ceketini kapının arkasına asıp cebine uzandı ve şişeyi aldı. Pantolonunun düğmesini açıp ayak bileklerine doğru bıraktı –rol yapması gerekiyordu en azından– ve tuvalete oturdu.

Ceketinin cebine koymadan önce şişeye dikkatli bakmamıştı. Çavdar viskisiydi, favorisi değildi. Üstelik işyerinde içmek için iyi bir seçenek de değildi. Birçok siyah likör gibi o da kokacaktı. Keşke biraz votka olsaydı diye düşündü. Votka daha iyi olurdu.

Kapağı açtı ve şişeyi burnuna götürüp derin derin kokladı. İçki içmekten hep hoşlanmıştı ama çizgiyi ne zaman aştığını hatırlayamıyordu. Son zamanlarda olmuştu, yani izne ayrıldığından beri. Şişeyi dudaklarına götürüp başını arkaya itti. Kendini iyi hissetti. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu; bir yudum daha yetecekti. Şimdiden ağrının hafiflediğini hissedebiliyordu.

Kapağını kapatıp ayağa kalktı ve şişeyi ceketinin cebine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koydu. Pantolonunu çekip gömleğini içine soktuktan sonra bölmenin kapısını açtı.

Başkomiser Townsend'ın dışarıda onu beklediği, elini uzatıp rozetiyle silahını almaya hazır olduğu geçti aklından. Long bunu hak ediyordu, biliyordu.

Ama komiser orada yoktu. Erkekler tuvaleti boştu.

Lavabonun başına gidip ellerini yıkayarak boş tuvalet için pantomim oynamaya devam etti. Su soğuktu; Long avuçlarını suyla doldurdu, başını eğdi ve yüzüne su çarptı. Başını kaldırdığında, paslanmaz çelik aynadaki görüntüsü takıldı gözüne. Yaşlı ve yorgun görünüyordu.

Kâğıt havluyla yüzünü kuruladı. Tekrar aynaya bakıp kravatını düzeltti. Başındaki ağrı dinmişti. Dinince de düşünceler hızla geri gelmişti ve Long, şimdi ne yapacağını biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON İKİNCİ BÖLÜM

Finn ve Kozlowski, Rescue Finans'ın köşesindeki High Life adlı küçük bara oturdular. Dengesiz tabureler, her kıpırdanışlarında ağırlıklarından öne arkaya sallanıyordu. Öğle yemeği vaktiydi ve mekân yarı yarıya doluydu. Menü sınırlı ve ucuzdu: iki tip sandviç vardı; jambonlu peynirli ve biftekli; ikisinin de Finn'le Kozlowski'yi baştan çıkardığı söylenemezdi. Bardakilerin haline bakılırsa, müşteriler daha çok içki servisiyle ilgileniyorlardı.

Barın üzerine monte edilmiş dört televizyon müşterilere göz kırpıyordu. Üçü Keno adındaki oyunu gösteriyordu ve barın etrafında toplananların çoğu oyun oynuyorlardı. Üçüncü televizyonda yerel gün ortası haberleri vardı ve sesi kısıktı.

"Şu pislik herife inanıyor musun?" diye sordu Finn'in yanında oturan adam. Kırklı yaşlardaydı ve besili bir vücudu vardı. Barın üzerinde, birasının yanında sarı bir inşaat kaskı duruyordu. Finn, televizyona baktı. Massachusetts senatörlerinden biri olan James Buchanan'la röportaj yapıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardı. "Terörizmle savaşmaktan bahsediyor. Sizce bu herif orduda görev yaptı mı?" Finn, sorunun kime sorulduğundan emin değildi ama bir dakika sonra adam ona döndü. "Ben kahrolası orduda görev yaptım," dedi. "Birinci Körfez Savaşı'nda. İkincisinde Irak'ta yedek kuvvetlerde iki dönem." Adam, televizyona doğru başını salladı. "Şu herifin hiç aksiyon görmediğini garanti ederim. Sence Harvard'da kimse ona silah çekmiş midir? Hiç sanmam. Ailesinin onca parasıyla mümkün değil."

"Muhtemelen hayır," dedi Finn. Başını iki yana sallayan Kozlowski'ye baktı.

"Bu herifi beğeniyor musun?" diye üsteledi inşaat işçisi. Finn'i baştan aşağı süzüp takım elbisesini inceledi. "Beğeniyor musun?"

"Politikayı pek yakından takip etmem," dedi Finn. Kendini o sohbetten kurtarmak istiyordu. O anda konuşmak istediği tek kişi barmendi. Bardan birinin Elizabeth Connor'ı tanıma ihtimali varsa, o da içkileri dolduran adamdı.

İnşaat işçisi homurdandı. Birasını aldı ve kalanını bir dikişte bitirdi. "Senin gibi insanları görünce ne için savaşmışım diye merak ediyorum," dedi. Barın üzerine birkaç adet kâğıt para attı, ayağa kalktı ve gitti.

Finn, yeniden Kozlowski'ye baktı. "Arkadaş ediniyorsun bakıyorum," dedi Kozlowski.

"Bütün insanları severim," diye cevapladı Finn.

"İnsanlar seni sevmiyorlar ama."

Barmen, onlara doru gelip ikisini temkinle süzdü. "Bir şey alır mısınız?" diye sordu.

Finn'le Kozlowski birer bira söylediler. Barmen bardak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları önlerine bıraktığında Finn, "Ayrıca bir kadın hakkında bilgi almak istiyorum," dedi. "Elizabeth Connor. Kim olduğunu biliyor musun?"

Barmen, Finn'le Kozlowski'nin yanındaki boş taburelerin önünde duran kirli bardakları aldı. Zayıf ve uzun boyluydu; bilekleri boyunca damarlar görünüyordu. Uzun kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve gür sakalı yüzünün çoğunu kaplıyordu. Son zamanlarda hiç yıkanmamış bir tişört giyiyordu. Yetmişli yıllarda bir rock grubunun turnesindeki malzemecilere benziyordu. Kozlowski'ye yan yan baktı.

"Görev başında içki mi içiyorsun?"

Kozlowski, başını iki yana salladı. "Biz polis değiliz."

"Seni buralarda gördüm, uzun zaman önceydi," dedi barmen. "Köşedeki polis merkezindensin."

"Polistim," diye itiraf etti Kozlowski. "Birkaç yıldır değilim."

Barmen başını salladı. "Peki, madem öyle diyorsun. Bu kim?"

"Ben Elizabeth Connor'ın oğluyum," dedi Finn.

Barmen onu denedi. "Bu isim bir şey çağrıştırmıyor," dedi.

Finn, paltosunun cebinden Long'dan aldığı Polaroid fotoğrafı çıkardı. Barın üzerine, barmene doğru koydu. Barmen ona çok kısa bir an baktı; o kadar kısa baktı ki, neye baktığını önceden bilmiyor olması imkânsızdı. "O benim annemdi," diye tekrarladı Finn.

"Onu gördüm," dedi barmen. "Daha iyi görünüyordu. Adını bilmiyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şimdi biliyorsun." Finn, barmene sert sert baktı.

"Evet, sanırım şimdi biliyorum."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Finn.

Barmen huzursuzca kımıldandı. "Fazla bir şey değil," dedi omuz silkerek. "Buraya gelirdi, bilemiyorum, haftada iki, belki üç kez. Bazen öğle yemeği için. Genelde içmek için. Bazen işten sonra."

"Başka?" diye üsteledi Finn.

"İskoç viskisini severdi. Yalnızken ucuz içkiler içerdi. Başkası ısmarladığında malt viski."

"Kim ısmarlıyordu?"

Barmen, kabaca bir kahkaha attı. "Son zamanlarda pek fazla kişi değil." Esprisinden ne Finn'in ne de Kozlowski'nin hoşlandığını fark edince tutumunu değiştirdi. "Hey, hadi ama çocuklar," dedi. "O gülün goncası uzun zaman önce solmuştu, anlasanıza." Finn'e özür dilercesine baktı. "Bir zamanlar çekici olduğundan eminim. Problem hiçbir şekilde yıllar değil, kat edilen mesafe. Çok kilometre kat ettiğini söylüyorlar."

"Kim söylüyor?" diye sordu Finn.

"*Onlar*," dedi barmen. "Bilirsin işte, insanlar. Bak, onun annen olduğunu biliyorum ama kötü biriydi. Saygısızlık etmek istemem fakat gerçek bu."

Finn, bunu bir an düşündü. "En son ne zaman malt viski içti?"

Barmen, hafızasını yoklarken iç çekti. "Birkaç hafta önce. Buradaydı ve bir adam geldi. Yaşlı bir adam, iyi bir takım elbisesi vardı." Parmağıyla burnunu yana doğru eğdi. "İlişkileri var gibiydi. Pek neşeli bir sohbetmiş gibi görün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müyordu." Köşedeki bir masayı işaret etti. "Şurada oturdular, bir süre konuştular ve adam içki istedi. Malt viski. Hesabı ödedi ve sonra gitti."

"Onu daha önce görmüş müydün?"

Barmen başını sallarken kulak misafiri olan var mı diye etrafına bakındı. "Bir ya da iki kez. Adını bilmiyorum."

"Nasıl biriydi?"

"Hakkında konuştuğumu duysa taşaklarımı kesip boğazıma tıkacak türde birine benziyordu."

"Ona içki ısmarlayan hatırladığın başka biri var mı?"

Barmenin gözleri barın sonundaki bir adama çevrildi. Finn, oraya bakıp kaşlarını çattı. Adam seksen yaşlarında gibi duruyordu. Dağınık, beyaz saçları vardı ve jambonlu peynirli sandviçine gömülmüştü. Kâğıt tabağın yanında iki boş kadeh vardı ve adamın yamru yumru eli bira bardağını kavramıştı. Finn ona bakarken, yaşlı adam yüksek sesle burnundan soludu, boğazını temizledi ve güçlükle yutkundu.

"O mu?" diye sordu Finn.

"Benden duymadın," dedi barmen. Pis pis sırıttı ve yumruğuyla hareket yaptı. "Yıllar önceymiş duyduğuma göre."

"Gerçekten mi? O mu?" diye sordu Finn tekrar.

"Biralar için dokuz dolar elli sent," dedi barmen.

Kozlowski, yirmi dolar çıkarıp barın üstüne attı.

"Teşekkürler," dedi barmen. Para üstü vermeye yeltenmedi.

Finn, Kozlowski'ye ve sonra barın sonundaki fosile baktı.

Kozlowski, omuz silkti. "Zevkler ve renkler tartışılmaz."

*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

355 Water Caddesi Anonim Şirketi ofisleri, adına uygun olarak Chelsea'de, 355 Water Caddesi'ndeydi. Long, soluk mavi sedan arabasıyla Boston şehir merkezindeki köprüden geçti, viyadüklü karayoluna girdi ve rıhtıma doğru inen ve bozuk caddeler labirenti boyunca gitti.

Burası, bir şirket merkezi için tuhaf bir yerdi. Bina, liman yakınında uzun, tek katlı, tuğladan yapılmış bir yapıydı. Hiç penceresi yoktu ve Long, ne idüğü belirsiz kapıya temkinli yaklaştı. Binanın bir kısmı kenarlarından paslanmış oluklu sacla kaplanmıştı ve ön kapıdaki ağır kilitle alarm sisteminin ikisi de o anda devrede değildi. Caddenin karşısında iş tulumları içinde çalışan, ahşap paletleri kırıp, onlarla yağ bidonunda yaktıkları ateşi besleyen üç adam dışında etraf boştu. Adamlar, başlarını kaldırıp binaya yaklaşan Long'u izlediler.

Long, ceketinin içine uzandı ve omzundaki tabanca kılıfının kayışını gevşetti. Kapıyı açıp içeri girdi.

Resepsiyon bölümü onu şaşırttı; gerçekten de bir ofise benziyordu. Çok gösterişli olmasa da idare ederdi. Yerlerde gri renkli endüstriyel halı döşeme vardı ve üstü orta derecede lekeliydi. Bekleme alanında üstü tarihi geçmiş dergilerle dolu bir masanın etrafında metal sandalyeler vardı. Bekleme odasının bir ucundaki masada, arka tarafa açılan bir kapının önünde genç bir kadın oturuyordu. Başını kaldırıp Long'a baktı ve çiğnediği çikleti patlattı. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Umarım," dedi Long. "Bir kadın hakkında bilgi almak istiyorum."

Masadaki kız Long'a uzun uzun, ölçüp biçerek baktı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baştan çıkarıcı bir şekilde öne doğru eğildi ve gülümsedi. "Özel bir kadın mı?" Kısa kesilmiş sarı saçları ve koyu renk gözleri vardı. Bluzunun üstten üç düşmesi açıktı ve sutyen kaplarının arasındaki köprü görünüyordu. Göğüslerinin büyüklüğüne ve açısına bakılınca, sutyenin ödüle layık bir mühendislik harikası olduğu söylenebilirdi.

Long da ona gülümsedi. "Elizabeth Connor."

Kızın yüzündeki gülümseme soldu. "Çok üzücü," dedi. Koltuğuna yaslandı, kollarını önüne çekerek göğüs dekoltesini azalttı.

"Onu tanır mıydın?" diye sordu Long.

"Hayır. Hiç karşılaşmadım. Hiç konuşmadım. Yine de olanlar korkunç."

"Onu tanımıyorsan başına ne geldiğini nereden biliyorsun?"

Kızın kafası karıştı. "Defterleri ben tutarım. Maaş bordrolarıyla ben ilgilenirim. Kim olduğunu bilmemem imkânsız."

"Burada mı çalışırdı?"

"Şey, tam olarak burada sayılmaz," dedi kız. "Roxbury'de Rescue'da çalışırdı ama o da bize bağlı bir şirket ve tüm arka büro işlerini onlar için biz yaparız." Çok şey anlatmış gibi kaşlarını çattı. "Ne tür bir bilgi arıyorsunuz?"

Long, cüzdanını çıkarıp rozetini gösterdi. "Her ne bilgi olursa," dedi. "Boston Polis Departmanı; cinayeti araştırıyorum."

"Kahretsin," dedi kız. "Patronumla konuşmanız gerekiyor."

"Seninle konuşmaya devam etmeyi tercih ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kız, başını iki yana salladı. "Başımı belaya sokmak istemiyorum. Ve hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Patronumla konuşmanız gerekiyor."

"Patronun kim? Joey Slade mi?"

"Kim?"

"Joey Slade. Şirketin sahibi o, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi kız. "Adını hiç duymadım. Patronumu çağıracağım. Burada bekleyin." Ayağa kalktı ve arkasındaki kapıya yürüdü. Long, kızın pantolonunun darlığını görmezden gelemedi. Kız o daracık pantolonla yürümekte zorlanıyor, yalpalıyor, bacaklarında yeterli hareketi sağlamak için kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyordu.

Kız gidince, Long bekleme odasında gezindi. Kayda değer bir şey yoktu. Duvarlar halı döşemenin renginden iki ton açık bir griye boyanmıştı ve bir duvarda iki tane çerçeveli resim asılıydı. Standart, masum ofis süsleriydi; birinde tekneler, diğerinde bir çiftlik manzarası vardı. İkisi de orada ne iş yapıldığına dair bir ipucu vermiyordu.

Long, teknelerin resmine bakarken arkasındaki kapının açıldığını duydu. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Memur Bey?" diye sordu bir erkek sesi.

"Dedektif," dedi Long, arkasına dönerken. Karşısında duran adamın üzerinde özel dikim, İngiliz tarzı takım elbise, sivri burunlu parlak ayakkabılar ve pahalı bir ipek kravat vardı. Fakat dünyadaki hiçbir kıyafet adamın fiziğinin ve tutumunun kabalığını gizleyemezdi ve yüzü her Boston polisine tanıdıktı. "Eamonn McDougal," dedi Long.

Adam, keyifsizce gülümsedi. "Gördün mü, Janice?" dedi adam, arkasındaki genç kadına. Vücudu, kızı Long'un görü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şünden neredeyse tamamen gizlemişti. "Sana polislerin beni tanıdığını söyledim." Tekrar Long'a döndü. "Sizin için ne yapabilirim, Dedektif?"

Adamın kendini taşıyış tarzı Long'un içindeki öfkeyi ateşledi. Orada dört bin dolarlık takım elbisesiyle durmuş, saçları alnından geriye taranmış, kimse ona dokunamazmış gibi gülümsüyordu. Bir anda Long, onu gerçeklerle yüzleştirmek için şiddetli bir arzu duydu.

"Elizabeth Connor cinayetini araştırmak için buradayım," dedi.

Gülümsemesi McDougal'ın yüzünü hiç terk etmedi. "Çok önemli bir konuya benziyor. Konuşmak için ofisime gelmelisiniz."

,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Finn, yaşlı adamın yanındaki boşlukta bara yaslandı. "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Seni tanımıyorum," dedi yaşlı adam. Finn'e hiç bakmadı.

"Doğru, tanımıyorsunuz," dedi Finn. "Ama onu tanıyorsunuz." Elizabeth Connor'ın morgdaki fotoğrafını çıkardı ve barın üstüne, adamın önüne koydu.

"Ah, kahretsin!" dedi adam. Eli ağzına gitti ve gözleri önündeki boş kadehlere çevrildi. "Frank," diye seslendi barmene. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Barmen, kaşlarını yukarı kaldırdı ama barın arkasındaki raftan bir kadeh alıp şişeye uzandı.

"Onu tanıyordunuz," diye tekrarladı Finn. Adam, yakından daha genç görünüyordu. Muhtemelen yetmiş yaşlarındaydı.

"Öyle mi diyorsun?" Adam, yeniden fotoğrafa baktı. "Frank, getir şu içkiyi!" diye bağırdı.

Barmen, gelip kadehi yaşlı adamın önüne koydu. "Dört

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dolar, Jack," dedi.

Yaşlı adam, barmene ters ters baktı fakat Kozlowski, sert sözler edilmeden bara beş dolar attı. Yaşlı adam, dönüp arkasına baktı. "Teşekkür ederim," dedi. Bardağı kaldırdı, duraksadı ve kadehle fotoğrafa hafifçe vurdu.

"Soru sormadım," dedi Finn. "Onu tanıdığınızı sizden duymak istiyorum."

Adam, başını öne eğip iç çekti. "Pekâlâ. Onu tanırdım. Söylemek istediğin buysa, bunu ona ben yapmadım. Bilmiyordum bile..." duraksadı. "Sen bunu önüme koyana kadar bilmiyordum."

"Adınız ne?"

Adam, cevap vermeyecekmiş gibi suratını ekşitti ama arkasındaki Kozlowski'ye bir kez daha bakınca fikrini değiştirdi. "Howland," dedi. "Jack Howland."

"Onu ne zamandır tanıyordunuz? Ne zamandır ilişkiniz vardı?" diye sordu Finn.

"Sen kimsin ve bu neden umurunda?"

"Onun oğluyum."

Adam döndü ve Finn'e ilk kez adamakıllı baktı. "Onunla *ilişkimiz* senin baban olacak kadar eskiye dayanmıyor," dedi bir süre sonra. Birasından bir yudum almak için uzandı.

"Ne kadar rahatladığımı anlatamam," dedi Finn. "Onu ne zamandır tanıyordunuz?"

Adam omuz silkti. "Uzun süredir olduğu kesin. Hayatımın çoğunda."

"Nasıl biriydi?"

"Çok ateşliydi," dedi adam. "En azından gençken, ilk birlikte olduğumuz zaman öyleydi. Dediğim gibi, çok uzun

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zaman önceydi. O günlerde kuvvetliydim. Şimdiki halime bakınca anlamazsın belki. Arabalarım, kadınlarım vardı; istediğim her şeye sahiptim."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Finn.

"Gayrimenkul. İşler gerçekten boka sarmadan önce bazı kötü hamleler yaptım. Aşırı açıldım ve fiyatlar düşünce hazırlıksız yakalandım. Yaşamama yetecek kadar parayla kurtardım, tabii buna yaşamak dersen."

"Annemle nasıl tanıştınız?"

"İkimiz de Dorchester'da büyüdük. Aynı mahalleden iki çocuktuk ama ben ondan büyüktüm ve başarmıştım. Onu olması gerektiği yere ulaştıracak bir kapı arardı hep."

"Olması gerektiği yer neresiydi?"

"Burası dışında her yer." Adam, etrafına bakınıp hafifçe omuz silkti.

"Barmen ona hâlâ içki ısmarladığını söyledi," dedi Finn.

"Barmenler o lanet çenelerini kapamalılar," dedi Howland yüksek sesle. Barmen, Finn'e öfkeyle baktı fakat Finn umursamadı. Howland, başını öne eğdi. "Ona hâlâ içki ısmarlıyordum," diye itiraf etti bir süre sonra. "Bu noktada bana bir faydası olacağından değil. O yaşta bile, mazimize rağmen, parasız birini asla yanına yaklaştırmazdı. Bütün hayatı boyunca öyle oldu, genç bir kızken bile. Eğer kuvvetli olduğunu düşünürse –paran olduğunu ve paranı yiyebileceğini bilirse– seninle her yere gelmeye, her şeyi yapmaya razı olurdu. Ama paran olmazsa..." elini yumruk yaptı ve sonra içinin boş olduğunu göstermek için açtı. "Hiçbir şey yapmazdı. Hatta en sevdiği İskoç viskisi için bile."

"En azından standartları varmış," diye mırıldandı Finn.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oh, standartları vardı," dedi Howland. Yeniden Finn'e bakıp onu baştan aşağı inceledi. "Görünüşüne bakılırsa senin standartlarına ulaşmayabilir fakat kesinlikle standartları vardı. Hep on ikiden vurmanın peşindeydi, her zaman biraz daha fazla paranın onu düzelteceğini düşünürdü. Gerçek şu ki, ondaki bozukluğun nedeni parasızlık değildi."

"Neydi?"

"Beni fena bozguna uğrattı," dedi Howland. Birasından bir yudum aldı. "Bir keresinde bana senden söz etti."

Finn'in kaşları yukarı kalktı.

"Düşündüğün gibi değil. Bir keresinde sarhoştuk, uzun zaman önceydi. Şehirde felekten bir gece çalmış, her zamanki gibi dağıtmıştık. Hatırlıyorum da öyle çok gülüyorduk ki gözümüzden yaş geliyordu ama neye olduğunu anımsamıyorum. Ve bir anda annenin artık gülmediğini, ağladığını fark ettim. İçkiden olduğunu sandım ve bir bakıma öyleydi ama daha fazlası olduğunu sezdim. Bana bir oğlu olduğunu söyledi. Bir oğlu olduğunu ve doğduktan sonra öldüğünü söyledi. Sanırım bana hikâyeyi kısmen anlatmıştı."

"Beni evlatlık vermiş," dedi Finn.

Howland, başını salladı. "Mantıklı. Onu bir çocukla düşünemiyorum."

"Babamın kim olabileceğini biliyor musunuz?" diye sordu Finn. "Kırk beş yıl önce flört ettiği biri var mıydı?"

"O *flört* etmezdi."

"Ne demek istediğimi anladınız."

Howland, başını iki yana salladı. "Çok uzun zaman önceydi ve tek seferde tek kişiye bağlı kalacak bir tip değildi. Ama baban her kimse, paralı biri olduğuna bahse girebilir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sin. Bu, annenin kuralıydı."

Finn, birkaç dakika bunu düşündü. "Onu öldürmek isteyecek birilerini biliyor musunuz?"

"Özel olarak yok."

"O ne demek?"

Howland, Finn'e baktı. "Bak, burada diplomatik olmaya çalışıyorum, tamam mı? Onu tanımasan bile senin annendi. Sinirine dokunacak bir şey söylemek istemiyorum."

"Onun hakkında sinirime dokunacak bir şey söyleyemezsiniz," dedi Finn. "Sadece mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyorum."

Howland, tavana baktı. "Peki, madem bilmek istiyorsun söyleyeyim. Senin annen birinci sınıf bir orospuydu. Yani, onu severdim çünkü çok ateşliydi fakat insanlara pislik gibi davranırdı. Bu, gerçeğin ta kendisi. Azizlerin bile sabrını sınayabilirdi. Bu yüzden, evet, onu yumruklamak isteyecek kadar öfkeli birçok insan olabileceğini düşünüyorum. Ama ona o kadar öfkeli belirli birini tanıyor muyum? Hayır."

"Bundan daha belirgin bir şey yok mu?"

"Hayır. Detayları konuşmak istiyorsan yanlış kişiye soruyorsun. Artık onu doğru dürüst tanımıyordum bile. Bazen burada görüyordum. Param varsa, sırf eski günlerin hatırına bir içki ısmarlardım." Yaşlı adam, tekrar düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. "O şirketten epey para aldığını biliyorum." Finn, ona soran gözlerle baktı. "O yere hiç güvenmedim. Bunun dışında sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok."

Finn, ayağa kalktı ve barın üstüne yirmi dolar bıraktı. "Bir sonraki içki benden," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Howland tekrar. Finn, gitmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzere döndü fakat yaşlı adam onu kolundan yakaladı. "Böylesi muhtemelen daha iyi olmuş," dedi. "Seni evlatlık vermesi; doğru bir iş yapmış. O bencil bir insandı. Bir anne olarak isteyeceğin türde bir kadın değildi."

"Bunu bilemem," dedi Finn.

"Ama ben biliyorum." Howland, yirmi doları barın kenarına itti. "Frank!" diye seslendi barmene. "Bana bir tek içki ve bir bira daha ver!" Başını yirmiliğe doğru salladı. "Tekrar teşekkürler," dedi Finn'e omzunun üzerinden. "Her ne arıyorsan iyi şanslar."

"Sana da," dedi Finn.

Howland, acı acı gülümsedi. "Benim arayış günlerim sona erdi. Şimdiye kadar bulamadıysam, aradığım şeyin var olmadığından eminim."

"Long'du, değil mi?"

"Dedektif Long, evet."

McDougal, masasındaki telefonun dahili tuşuna bastı. "Janice, Dedektif Long için biraz kahve getirir misin?" Parmağını tuştan çekti. "Kahvenizi nasıl alırsınız, Dedektif Long?" Bu sorudaki vurgu Long'u kızdırmıştı. Adamın bunu kasıtlı yaptığından gayet emindi.

"Ben bir şey almayacağım," dedi.

"Emin misiniz?" diye sordu McDougal. "Belki canlandırıcı bir içecek işinize yarar. Biraz yorgun görünüyorsunuz da, anlarsınız."

"Bir şey istemiyorum, teşekkürler," dedi Long. Silah taşımanın bir dezavantajının onu kullanma eğilimine karşı sık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sık savaşmak zorunda kalmak olduğunu düşündü.

McDougal, dahili tuşa tekrar bastı. "Kalsın, Janice. Dedektif zorluklara göğüs gerecekmiş." Parmağını telefondan çekip oturdu. Penceresiz bir odadaydılar. Halı, bekleme salonundaki aynı endüstriyel döşemedendi ama dekor daha gösterişliydi. McDougal'ın masası büyüktü ve süslü bir biçimde oymalıydı. Yeşil deriden masaüstü, koltuğun döşemesine uyum sağlıyordu. Duvarlardaki fotoğraflar, McDougal'ı farklı rezaletlerle ün yapmış Bostonlılarla gösteriyordu. Aralarında siyasiler belirgin bir şekilde yer alıyordu; Long, yalnızca birkaçının adını sayabilirdi ancak yüzlerini gazetelerden tanıyordu ve yerel önemi olan kişiler olduklarını biliyordu. Ortada, McDougal'ın Kurt Schilling'le 2004 yılında çekilmiş imzalı bir fotoğrafı vardı. McDougal, Long'un o fotoğrafı incelediğini fark etti. "Yankees serisinin altıncı maçı," dedi. "O fotoğraf maçtan hemen sonra çekildi. Menino'nun oğullarıyla birlikte biletimiz vardı. Harika bir maçtı."

"Evet," dedi Long. "Hatırlıyorum."

"Orada mıydınız?"

Long, başını iki yana salladı. "Size Elizabeth Connor'la ilgili bazı sorular sormam gerekiyor, Bay McDougal."

"İlk adınız ne?"

"Dedektif."

"Yoksa bir ulusal güvenlik meselesi mi?"

"Zachary."

McDougal başını salladı. "İsmin tanıdık olduğunu biliyordum. Siz ortağını öldüren polissiniz. Kahretsin, sizinle tanışmak güzel." Gülümseyerek elini uzattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Long, eli görmezden geldi. "Bayan Connor'la ilgili en ufak bir bilgiye dahi ihtiyacım var. Tüm çalışma kayıtları, varsa şirketin onunla yazışmaları. Her şey."

"İlk fırsatta Janice'ın istediğiniz evrakları toparlamasını sağlayacağım," dedi McDougal. "Aradığınız özel bir şey var mı?"

"Evet. Özellikle onu kimin ve ne için öldürdüğünü arıyorum."

"Sanırım bu araştırmayı sınırlıyor."

"Joey Slade'in şirketle bağlantısı ne?" diye sordu Long.

"Dikkat edin, Dedektif," dedi Long. Hâlâ gülümsese de, ses tonunda tehdit vardı. "Yanlış kişileri kızdırmak istemezsiniz."

"ABD Dışişleri Bakanlığı ofisinde şirket sahiplerinden biri olarak kaydedilmiş. Kendisinin buradaki rolünü bilmemin onu kızdırması için bir sebep var mı? Birileri bir şeyler gizlemeye çalışıyorsa bu olur ancak."

McDougal'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Seni tanıyorum, Dedektif. Kim olduğunu biliyorum. Sen, başını diğer yöne çevirmektense prensiplerinden sapmamayı ve ortağını vurmayı tercih eden bir adamsın. Buna hayranlık duyuyorum. Don Kişot'a da hayranımdır ama yine de yel değirmenleri onu her defasında yeniyor."

"Soruyu tekrar soracağım," dedi Long. "Joey Slade'in bu şirketle bağlantısı nedir?"

McDougal, masasına baktı. Bir dakika düşündükten sonra, "Bay Slade şirkette bir yatırımcı," dedi. "Aslında o, tüm icraatlarda gizli bir ortak."

"İcraatlarda size mi güveniyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Ben çok güvenilir biriyim."

"Burada bir ofisi var mı?"

"Hayır. Bu binaya hiç geldi mi, ondan bile emin değilim. Burada sadece Janice ve ben çalışıyoruz. Binanın kalanı depo olarak kullanılıyor. Dediğim gibi, o gizli bir ortak."

"Peki, ya Elizabeth Connor?"

"Ne olmuş ona? O bir ölü."

"Buradaki ofise hiç geldi mi?"

"Nereden bileyim?" dedi McDougal. "Benim için çalışan herkesi tanımam. Kadınla hiç karşılaşmadım, o yüzden hayaleti şimdi bu kapıdan içeri girse tanımam."

"Onunla hiç konuştunuz mu? Telefonda da olsa?"

"Hayır. Neden?"

"Nedeni yok," dedi Long. Cebinden ceptelefonunu ve Elizabeth Connor'ın telefon kayıtlarının bir kopyasını çıkardı. Renklendirilmiş numarayı aradı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu McDougal.

"Bir şeyi kontrol ediyorum."

McDougal'ın masasındaki telefon çaldı. Adam bir telefona, bir Long'a baktı. İkinci çalışta, resepsiyondan Janice telefonu açtı.

"355 Water Caddesi," dedi.

"Teşekkürler, Janice," dedi Long. Telefonu kapadı. "Çok komik, Bay McDougal. Elizabeth Connor, öldürülmeden önceki ay tam beş kez bu numarayı aramış. Her defasında görüşme beş dakikadan uzun sürmüş. Hatta iki defasında on dakikadan uzun sürmüş. Burada yalnızca iki kişinin çalıştığını söylüyorsunuz –Janice ve siz– ama ikiniz de onunla hiç konuşmadığınızı söylüyorsunuz. Nasıl oluyor bu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gitmenizin vakti geldi," dedi McDougal.

"Polis merkezinde devam edebiliriz," dedi Long.

"Bana uyar. Beni ne zaman isterseniz avukatımı aramanız yeterli. Koşarak gelirim." McDougal, çekmecesinden bir kart çıkardı. "Numarası kartın ön yüzünde. Şehirdeki en iyi avukatlardan biridir. Birkaç dakika içinde beni polis merkezinden çıkarır."

Long, karta bakıp kaşlarını çattı. Kabartmalı harflerle *Scott T. Finn'in Hukuk Bürosu* yazan ağır bir karttı. Long, kusacakmış gibi hissetti.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu McDougal.

"İletişim halinde olacağız," dedi Long, ayağa kalkarken. Kapıya doğru yürüdü. Vardığında, arkasına döndü. "Son bir soru daha, Bay McDougal: Bayan Connor aradığında onunla ne konuştunuz?"

"Siktir git!" diye cevap verdi McDougal.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"İşin içinde daha fazlası olmalı," dedi Finn. Kozlowski'yle birlikte Charlestown'daki ofise dönmüşlerdi. Finn, masasının başına geçmiş bilgisayar ekranına bakıyor, Elizabeth Connor'la ilgili herhangi bir bilgi arıyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nde aynı isimde binden fazla kadın vardı ve geri kalan dokuz yüz doksan dokuzu Roxbury'de öldürülen kadından daha ilginç hayatlar yaşamış gibi görünüyordu.

"Neden?" diye sordu Kozlowski.

"Çünkü insanlar öylesine öldürülmezler."

"Evet, öldürülürler. Beyzboldan sonra, cinayet Amerika'nın en sevdiği hobi haline geldi. İnsanlar sürekli 'öylesine' öldürülüyorlar."

"Benim annem öylesine öldürülmüş olamaz."

Kozlowski homurdandı. "Şu haline bak. Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun. Sanki kim olduğuna dair bir fikrin varmış gibi."

"O benim annemdi," dedi Finn. "Onu belli bir seviyede tanımalıyım, değil mi? Gömülmüş olsa bile. Olması gereken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu değil mi?"

"Sadece Hollywood'da. Burası Hollywood'a benziyor mu?"

Finn, "Kaçırdığımız bir şeyler olmalı," dedi.

Kozlowski, başını iki yana salladı. "Yok. En azından, internette bulacağın bir şey yok. Google veya Yahoo üzerinde çalıştığın her şeye darbe indirecek arama motorlarına erişimim var. Hepsinde onun adını aradım, sonuçları ayırdım, aradığımız Elizabeth Connor'la alakalı olanlarla sınırladım. Neye ulaştım biliyor musun? Hiçbir şeye. Kocaman tombul bir sıfır. Sen bilgisayarında daha iyi bir arama yapamazsın, güven bana."

Finn, öfkeyle koltuğunu masasından uzaklaştırdı. "Ne yapmamı bekliyorsun? Öylece vazgeçmemi mi?"

Kozlowski, başını iki yana salladı. "Tabiatına uygun değil."

"O halde ne yapayım?"

"Geçmişten başla ve onu neyin farklı kıldığından başla."

"Bu ne demek oluyor şimdi?"

"Öğrendiklerimize bakılırsa, Elizabeth Connor'ın hayatında yalnızca iki ilginç şey olmuş: öldürülmüş ve kırk beş yıl önce çocuğunu evlatlık vermiş. Öldürülmesinden yola çıkarak onunla ilgili bir şey öğrenme şansımız olmadı. O halde, diğer taraftan başlayalım ve evlatlık verilmenden yola çıkarak bir şeyler öğrenmeye çalışalım."

"Kimden öğreneceğiz?" diye sordu Finn.

"Başlangıç olarak, evlat edinme kurumundan ve doğduğun yerden. New Hampshire'dı, değil mi?"

"Evet. Birkaç saat kuzeyinde."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman oraya git. Sorular sormaya başla," dedi Kozlowski.

Finn, bu öneriyi düşündü. "Bugün saat iki buçukta Sally'yi okuldan almam lazım. Sonra oraya gittiğimde Sally'yi ne yapacağıma karar vermeliyim."

"Onu da yanında götür," diye önerdi Kozlowski. "Hem iyi bir baba-kız ilişkisi tecrübesi olur."

"O benim kızım değil," dedi Finn.

"Sally, Elizabeth Connor'ın annen oluşundan daha fazla senin kızın. Hem oraya gittiğinde yanında kızın olursa daha az korkutucu görünürsün. Böylelikle bilgi alman daha kolay olur."

Finn, başını iki yana salladı. "Onu bu işe karıştırmak istemiyorum."

"Zaten karıştı. O senin hayatının bir parçası; bu senin hayatın."

"Bu pisliğe hiç bulaşmamalıydı," dedi Finn.

"O daha beterini yaşadı," dedi Kozlowski. "Çok daha beterini."

Kevin McDougal'ın dubleks dairesi, Güney Boston'da L Caddesi'ndeydi; Pleasure Körfezi'ne, Castle Adası'na doğru bakıyordu. Boston Limanı karşısında uçaklar, Doğu Boston'dan çıkan dar yarımadanın ufkuna paralel olarak Logan Havaalanı'na yaklaşıyorlardı. Eamonn McDougal, şoförüne binanın önüne yanaşmasını söyledi. Anahtarını çıkarıp kilide soktu ve içeri girdi.

Oğlunun dairesi ikinci ve üçüncü katı kapsıyordu. Ea-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

monn, orayı önceki yıl satın almıştı. Şimdi doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünüyordu. Hiçbir zaman oğlundan yeterince talepte bulunmamıştı; çocuğun annesinin onu Eamonn'ın gençlik yıllarında düşünemeyeceği şekilde nazlı alıştırmasına izin vermişti.

Dairenin kilidine ikinci anahtarı soktu ve kolu çevirip kapıyı açtı.

Dikkatini çeken ilk şey koku oldu. Bu, yanan kimyasalların tatlı, keskin, sentetik kokusuydu. Eamonn, kötü kokuyu tanıdı ve ne anlama geldiğini anladı. Evin içinde ilerledikçe göğsündeki öfke iyice kabardı.

Ufak bir servet ödediği uçsuz bucaksız, deri, Korint tarzı köşe oturma grubunda beşi yayılmıştı. Eamonn'ın eşi, oğlunun paranın satın alabileceği en iyi şeylerle yaşamasını istediğini söylemişti. 'Dorito' lakaplı Sal D'Ario ve Peter Alred, Kevin'ın 'çetesi' gözüyle baktığı iki budala, kanepenin birer ucuna tam anlamıyla uzanmıştı. Dorito'nun gözleri yarı kapalıydı. Alred, parlak, sarı, konuşan bir süngerle ilgili bir çizgi filmin oynadığı televizyona bakıyordu. Kanepede, ikisinin arasında oturan iki kadın –daha doğrusu iki kız– vardı. Kıyafetlerine bakılırsa fahişeydiler kuşkusuz; gerçi moda artık o kadar radikal bir yöne gitmişti ki, Eamonn ayırt etmekte sık sık zorlanıyordu. Kızların ikisi de uyuyor gibiydiler.

Oğlu kanepenin ortasındaydı, gömleğinin düğmeleri açıktı, çıplak göğsü meydandaydı, tavana boş boş bakıyordu. Önündeki sehpada, camın kenarında tehlikeli bir şekilde dengelenmiş, bükülmüş bir kaşık vardı. Camın yanında bir bütan çakmağı vardı ve ortada, bir lastik borunun ve iki en-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

jeksiyon iğnesinin uzunluğu boyunca bir düzine küçük kahverengi toz tüpü sıralanmıştı. Sehpanın yanında, yerde üç boş toz tüpü ters çevrili duruyordu.

Önlerinde duran Eamonn'ı ilk fark eden Alred oldu. "Oh, kahretsin," dedi, doğrulmak için mücadele ederken. "Kahretsin, Kev." Sendeleyerek ayağa kalktı, sehpaya çarptı ve kalan tüpleri yere düşürdü. "Bay McDougal," diye kekeledi, tüpleri almak için yere eğilip, ahşap döşemede kayıp elinden kurtulan cam şişecikleri parmaklarıyla kovalarken. "Üzgünüm," diyordu tekrar tekrar. "Üzgünüm."

Eamonn onu önemsemedi; oğluna odaklandı. "Kevin," dedi, "bu insanlara gitmelerini söyle."

Oğlu ona baktı ve durumun ciddiyetini algılaması biraz zaman aldı. Ayağa kalkıp gömleğini çekiştirerek göğsünü örtmeye çalıştı. "Baba," dedi usulca. "Geleceğini bilmiyordum. Evden dışarı çıkmıyorum; bana söylediğini yapıyorum." En azından titremiyor, diye düşündü Eamonn. Acaba uyuşturucular ona cesaret mi veriyordu?

"Onlara gitmelerini söyle. Derhal."

Dorito'yla kızlar uyanmışlardı ve Eamonn'la Kevin'a korkuyla bakıyorlar, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Alred, hâlâ dizlerinin üstünde uyuşturucu alet edevatını topluyordu.

Kevin, sehpanın etrafından dolanıp babasına doğru yürüdü. "Tamam... problem yok," diye geveledi. Kendine güveni azalıyordu. Eamonn'ın çenesine kadar bile gelmiyordu ve bir kas yığınından ibaret olsa da hepsi sahteydi. Gerçek çalışmanın eseri olan o sert, yağsız fiziğe sahip değildi; spor salonunda geçirdiği boş zamanlardan kalma kof, şişkin kas-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardan ibaretti onunki. Çocuktaki her şey gösteriş içindi: araba, kıyafetler, dövmeler, her şey. Bücür bir çocuk olduğu, abartısız babasının yarısı kadar bir erkek olduğu gerçeğini insanların görmezden gelmesi umuduyla dikkatle işlenmişti hepsi. Bir an için Eamonn, ona baktıkça kusacağını düşündü. "Yemin ediyorum," diye tekrarlıyordu Kevin. "Bana söylediğin gibi yapıyorum."

Eamonn, oğlunun ona menziline girene kadar yaklaşmasını bekledi. Sonra hiç uyarmadan ve yarı yaşında bir adamın hızı ve gücüyle, sağlam bir yay şeklindeki yumruğunu oğlunun yüzüne salladı. Çocuğun şoke olmuş ifadesinden aldığı hazza şaştı. Kevin yere yığılmadı fakat dengesini kaybedip sağa doğru yalpaladı; eli kanayan dudaklarına gitti, gözleri döndü.

Odadaki diğerleri hareketsiz ve sessizdi, ağızları açık kalmıştı. Eamonn, onları umursamadan ilk yumrukla gelen ilkel hazzın peşinden gitti. Kevin'a doğru iki adım attı ve onu gömleğinden kavrayıp kendi etrafında döndürdü. Çocuk zaten dengesini kaybettiğinden hareket gücü oluşturmak kolay oldu ve Eamonn, onu bırakıp sertçe iterek duvar boyunca uzanan cam raflara bodoslama gönderdi. Sanki tüm daire tuzla buz oldu ve Kevin yere yığıldı. Şimdi oğlunun üzerine serilen raflar için Eamonn'ın karısı bin dolardan fazla ödemişti. Eamonn, ilk kez onların her kuruşa değdiğini düşündü. Ama işi daha bitmemişti.

Camların üzerine bastı, oğlunu gömleğinden tuttu ve ayağa kaldırdı. Çocuğun her yeri kanıyordu fakat mutlak tehlike oluşturacak ve Eamonn'ın öfkesini dindirecek kadar kötü değildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Eamonn, oğlunun yüzünü yüzüne yakın tutarak, "Tekrar söylemeyeceğim! Bu insanlara gitmelerini söyle!" diye bağırdı.

Kevin, hiçbir şey söyleyemeyecek kadar aciz kalmıştı ancak artık önemli değildi. Oda anında hareketlendi. İki kız, ayaklanıp ön kapıya doğru kaçarken sendeliyordu. Dorito ve Alred, onların hemen arkasındaydı. Bir yandan eşyalarını topluyorlar, ceketleriyle ayakkabılarını giymeye bile kalkışmıyorlardı. Ne Eamonn'a ne de Kevin'a tek kelime ettiler. Saniyeler içinde kapı arkalarından kapandı ve daire sessiz kaldı.

Eamonn, önünde çaresizce sallanan oğlunu hâlâ tutuyordu. Bir anda kendini yorgun hissetti ve çocuğun yere yığılmasına izin verdi. Mutfağa gidip buzdolabından bir şişe bira aldı, kapağını açtı ve büyük bir yudum içti. Tezgâhın üzerinde bir bulaşık bezi vardı. Onu alıp lavaboda soğuk suyla ıslattı. Buzluktan biraz buz aldı, bulaşık bezine sardı ve bezin ucunu bağladı. Tekrar birasını eline alıp salona gitti.

Kevin hâlâ yerde yatıyor, ona bakıyordu. "Kalk," dedi Eamonn.

Oğlu hareket etmedi. "Dediğimi yap, çocuk," dedi Eamonn, hazırladığı buz torbasını ona atarak. "Beni yeniden kızdırma."

Kevin, ayağa kalkmak için mücadele etti, kanepeye gitti ve buzu dudaklarına bastırdı.

"Şimdi zihninin açık olmasına ihtiyacım var. Bir daha seni böyle bir pisliğin içinde görürsem artık bir oğlum kalmaz. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye mırıldandı Kevin buzların arasından.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzel." Eamonn, oğlunun önündeki sehpanın karşısında bir koltuğa oturdu. "Polis benimle konuşmaya geldi. Benim için çalışan bir kadın hakkında araştırma yapıyorlar. Kadın öldürüldü."

Kevin, babasına baktı. "Bu kötü mü?"

"Her olayda iyi ve kötü vardır," dedi Eamonn. "Ona nasıl baktığına ve onunla ne yapmak istediğine göre değişir."

Çocuk bir şey söylemedi ve Eamonn, onun anlamadığını hissetti. En azından, çenesini kapalı tutmayı öğreniyordu; Eamonn, o an için bunun umabileceği en iyi şey olduğunu düşündü.

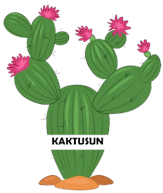
"Yapman gereken bazı işlerim olabilir, oğlum," dedi. "Zihnini açık tut ve aklını yaptığın işe ver. Seni hapse girmekten kurtarabilirim. Sence sana söylenenleri yapabilir misin?"

Kevin, buz torbasını dudaklarından çekip inceledi. Kan bulaşık bezini sırılsıklam etmiş, rengini derin, koyu bir kızıla döndürmüştü. Çocuk, babasına bakıp başını salladı.

"Güzel," dedi Eamonn. Biranın kalanını tek dikişte bitirdi. "Belki bu kahrolası durumu kendi avantajımıza çevirebiliriz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Long, Charlestown'daki ofisin kapısını çarparak açtı. Kapı kolu girişteki tuğla duvara öyle sert çarptı ki, Long acaba cam tuzla buz olur mu diye düşündü. Olsa da umurunda değildi; kapı kırmak ona kendini daha iyi hissettirebilirdi. Aylardır ilk kez alkol iyi gelmemişti. McDougal'la görüşmesinden sonra sakinleşmek için yarım şişe votkayı bitirmişti. Ama alkol onu her zamanki gibi yatıştırmamış, aksine dengesini bozmuştu. Yine de sarhoşluğunun McDougal'ın avukatından istediği cevapları almasına engel olamayacağına karar vermişti.

Kucağında bir bebek tutan genç bir zenci adam, ofisin köşesinden başını uzattı. "Pardon, yardımcı olabilir miyim?" dedi öfkeyle.

"Sen kimsin?" diye sordu Long.

"Ben Reggie. Sen kimsin?"

Long, yanlış binaya girdiğini sandı. "Ben Finn'i arıyorum," dedi.

"Burada değil," dedi Reggie. Tavrı sertti. "Ona bir mesa-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

jın var mı? Ondan ne istiyorsun?" Kalçasında bebekle ayakta duruyor, meydan okurmuş gibi görünüyordu.

Long, rozetini çıkarıp gösterdi. "Seni hiç ilgilendirmez."

Long'un geçişişini engellemek istermiş gibi omuzlarını dikleştiren adamı rozet pek korkutmamıştı. "Lissa," diye seslendi omzunun üzerinden arkasındaki ofise, "buraya gelmek isteyebilirsin." Reggie, gözlerini Long'un gözlerinden hiç ayırmadı ve Long, bu yüzleşmeyi kızıştırmak istedi. Meydan okunacak ruh halinde değildi. Gerçi adama sataşmaya karar verirse çocuğu ne yapacağını da bilmiyordu. O yüzden, içinde büyüyen sarhoş acizliğiyle olduğu yerde kaldı.

Bir dakika sonra, köşeden bir kadın geldi. Long'a baktı ve hâlâ havada tuttuğu rozeti fark etti. "Memurum," dedi sert bir tavırla.

"Dedektif," diye düzeltti Long onu. "Dedektif Long."

Lissa, başını salladı. "Dedektif. Ben Lissa Krantz, Bay Finn'in iş arkadaşıyım. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Finn'i arıyorum," dedi Long. Hafifçe sallandığını hissedebiliyordu.

"Reggie'nin de söylediği gibi, şu anda burada değil," dedi Lissa sakince. "Döndüğünde ona iletmemi istediğiniz bir mesaj var mı?"

"Nerede?" diye üsteledi Long.

"Bunu söyleyemem," dedi Lissa. Bu, dikkatli bir şekilde verilmiş bir yanıttı.

"Ya Kozlowski?" diye sordu Long. "O burada mı?" O esnada, Kozlowski arka taraftaki ofisinden çıkıp geldi.

"Long," dedi polis dedektifini görünce. "Burada ne arı-

BELONGS TO KANTUS TEAM

yorsun?" Long'a yakından bakınca kaşları çatıldı. "Sen iyi misin?"

Long, onun ne demek istediğini sormadı. Sert sert bakarak öne doğru iki adım attı. "Neler olduğunu öğrenmek için buradayım," dedi. Sesi kendi kulağına bile yüksek geldi.

"Ne diyorsun sen?"

"İkinizi bu sabah Connor'ın apartmanında bulduğumda içeri almalıydım. Gitmenize izin verdiğim için aklımdan şüphe etmeliyim." Long, başını iki yana salladı. "Benimle oynadınız!" diye bağırdı. "Şimdi sizden bazı cevaplar istiyorum!"

"Geri bas," dedi Kozlowski. "Mantıklı davranmıyorsun. Neyin cevabını istiyorsun?"

"Bunun cevabını," dedi Long. Cebinden McDougal'ın ona verdiği kartı çıkardı ve Kozlowski'ye fırlattı.

Kozlowski, kartı yerden alıp baktı. "Finn'in kartviziti," dedi. "Ne olmuş yani?"

"Bu kartı bana Eamonn McDougal verdi."

Kozlowski, "Yani?" dedi. "O bir müvekkil. Sen neden onunla konuştun?"

"Çünkü o ciğeri beş para etmez adamın biri. Ve aynı zamanda Elizabeth Connor'ın eski patronu. Ve ayrıca ölümünden önceki günlerde Elizabeth Connor'ın telefonla aradığı birkaç kişiden biri. Finn'le ikinizin bunları bilmediğinizi mi söyleyeceksin bana? Bunun lanet olası bir tesadüften ibaret olduğunu mu söyleyeceksin?"

Kozlowski'nin yüzü taşa döndü. "Sakin ol," dedi.

"Merak ediyorum," diye devam etti Long, "neden bu aşağılık herifin avukatı, maktulün nefretini daha önce bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mektupla ifade eden oğlu, kadının evine gidip soruşturmanın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor? Acaba araştırmanın ondan ve o pislik müvekkilinden uzaklaştığından emin olmaya mı çalışıyor?"

Kozlowski, başını iki yana salladı. "Yanlış anladın," dedi. Ama yüzü hâlâ ifadesizdi. Long, onun bir şey saklayıp saklamadığını kestiremedi.

"Öyle mi? Sana inanmam için bir sebep söyle o zaman. Bana Finn'in nereye gittiğini söyle."

Long, Kozlowski'nin çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordu. "Burada değil," dedi Kozlowski sadece. "Geldiğinde seni ararız."

"Bu kadar mı? Hepsi bu mu?"

"Şimdilik. Sakinleşmen gerek."

"Ne demek oluyor bu?" diye bağırdı Long. Yukarı bakınca, rozetini hâlâ havada tuttuğunu fark etti. Rozeti cebine geri koydu. Kozlowski'ye cevap vermesi için süre tanımadı; cevabı duymak istemiyordu. "Ona söyle, eğer bu soruşturmayı takip ettiğini öğrenirsem, adalete engel olmaktan başı büyük belaya girecek. Sizi etrafımda görürsem, öyle hızlı ceza almanızı sağlayacağım ki ne olduğunu bile anlamayacaksınız. Yapabilirsem sizi emekliye ayıracağım. Anladın mı?"

Kozlowski, hâlâ çenesini yavaşça oynatıyordu. "Finn gelir gelmez seni arayacağız," dedi.

"İyi edersiniz," dedi Long. Ağzı kuruyordu. "Aramazsanız, her şeyimle peşinizden gelirim." Kozlowski başka bir şey söyleyemeden, Dedektif arkasını dönüp ofisten fırtına gibi çıktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

*

2. Hat'tan, Brighton Koleji'nden kuzeye, Cambridge üzerinden, Alewife'ı geçip, Lexington ve Concord'a doğru gittiler. Concord'daki hapishaneyi geçer geçmez yol, Worcester'ın kuzeyini Leominster'dan ve isimlerini yalnızca New England'lıların telaffuz edebileceği bir düzine diğer kasabadan ayıran bir otobana doğru genişledi. Kışın cuma akşamları yol, Vermont ve New Hampshire Dağları'nda kayak yapmak için şehirden kaçan zenginlerin araçlarıyla tampon tampona dolu olurdu. Fakat ekim ayında kayak yapılmadığından yol boştu. O yüzden, yolculuk keyifli geçiyordu.

"Daha ne kadar var?" diye sordu Sally.

"Fazla kalmadı," dedi Finn. "Bir buçuk saat kadar daha belki."

"Oraya en son ne zaman gittin?"

"Kırk beş yıl önce."

"Doğduğundan beri oraya hiç gitmedin mi?" Sally, şaşırmış görünüyordu.

"Hayır. Neden gidecektim ki?"

Sally, omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki daha önce bir şeyler öğrenirdin. Olay yerine geri dönmek için uzun süre beklemişsin."

"Teşekkürler."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Finn, "Ödevlerinin sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu.

"Yarın cumartesi," diye hatırlattı Sally. "Hem her derste

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öndeyim. Gerekirse eve gittiğimizde çalışırım."

"Saat biraz geç olabilir."

"Ne kadar geç?"

"Bilmiyorum," dedi Finn.

Sally, ona baktı ve bir sonraki soruyu sormadan önce duraksadı. "Yaptığımız şey tehlikeli mi?"

Finn, bu soru karşısında şaşırdı. "Hayır," dedi kesin bir dille.

"Yasadışı mı?"

"Elbette hayır!" Finn, başını iki yana salladı. "Yasadışı ya da tehlikeli olsa seni işin içine sokar mıydım sanıyorsun?"

Sally, omuz silkti. "Soksan da bir şey olmaz. Sanki daha önce hiç tehlikeli işler yapmamışım gibi. Ebeveynlerim, yasaları çiğneyip kaçmayı bana daha küçük bir çocukken öğrettiler. Abartılacak bir şey değil. Hem sana yardım etmek istediğimi söyledim."

"Abartılacak bir şey," dedi Finn. "Tehlikeli ya da yasadışı şeyler yapmanı istemiyorum, anladın mı? Ne benim ne de kendin için." Sally'ye baktı; kız şaşırmış görünüyordu. "Senin hayatın artık eskisi gibi değil."

Gözlerini yeniden yola çevirdi ama Sally'nin ona baktığını hissedebiliyordu. "Nasıl peki?" diye sordu Sally.

Finn'in kaşları çatıldı. "Emin değilim," dedi.

"Emin olduğun zaman bana da söyle, tamam mı?"

"Olur, problem değil."

Birkaç kilometre boyunca konuşmadan gittiler. Finn için hava hoştu; güzel bir sonbahar günüydü, New England için mevsimin zirvesiydi ve bitki örtüsü renk patlaması sergiliyordu. Kırmızıların, sarıların, turuncuların arasında hep

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yeşil kalan bitkilerin oluşturduğu manzara araba sürmeyi huzur verici kılıyordu. Yol neredeyse boştu; on beş kilometredir Finn'in gördüğü tek araç, birkaç kilometre gerisinde ağır, siyah bir nokta olarak kalmıştı ve araç yalnızca virajsız yollarda tekrar gözüne çarpıyordu. Onun dışında, keskin vahşi doğayı kesen pürüzsüz asfalttan bir şeritte yalnızdılar. Finn, bundan daha fazlasını isteyemezdi gerçekten de.

"Bana yardım edebilirsin," dedi bir süre sonra.

"Nasıl?" diye sordu Sally.

"Oraya gittiğimizde, insanların ne söylediklerini dinle. Nasıl söylediklerine dikkat et. Karakter tahlilinde çok başarılısın; ne düşüneceğini merak ediyorum."

"Ciddi misin? Bu kadar mı? Dosya çalmak ya da ofislere gizlice girmek yok mu?"

"Bu kadar. Ama çok önemli."

Sally, omuz silkti. "Elbette. İhtiyacın olan buysa."

"İhtiyacım olan sadece bu."

Oraya neredeyse varmak üzereydiler; yirmi dakika daha kalmıştı. Finn, otoban işaretlerine bakarak çıkışı aradı. Dikiz aynasından arada sırada tekrar ortaya çıkan kara noktayı görebiliyordu. Muhtemelen sezon başlamadan önce kayak evini kontrol etmeye giden bir girişimci kapitalist diye düşündü.

Büyük, siyah Mercedes, otoban boyunca küçük, üstü açılan MG'yi takip etti. Motor kendini zapt etmek için öfkeyle homurdanıyordu; çok daha yüksek hızda seyahat etmeye alışıktı. Gerçi avukata yetişmesine gerek yoktu; onu gözden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaçırmaması yeterliydi. Mercedes biraz geri durup arayı açsa da problem yoktu. Scott Finn'in nereye gittiği belliydi.

2. Hat'tın kuzeyinden 91. Otoyola ayrılan Mercedes'in karanlık ön camı, batıdaki dağlar üzerindeki güneşi yansıttı. Coale'un neredeyse renkli ön cam kadar koyu gözleri, kararlılığını ve azmini gizliyordu.

Geriye kalan birçok soru vardı, cevapları geçmişte saklıydı. Ve şimdi tehlike her zamankinden daha büyüktü, kumar da öyle. Bu tehlike karşısında Coale'un gözlerinde hiç tereddüt yoktu. Sonuçta, büyüyen belirsizlik fırtınasında tek bir şey çok açıktı: Artık geriye dönüş yoktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON ALTINCI BÖLÜM

Finn, doğduğu yeri gördüğünde bir tür duygusal tezahür yaşamayı az da olsa bekliyordu. Zihninde tanıdık bir şimşek çakar, gecikmeli olarak eve dönüşün o sarsıcı etkisini yaşar diye hazırlamıştı kendini.

Oysa hiçbiri olmadı.

Mekânın gotik bir atmosferi vardı kuşkusuz ve mimari tarzı doğaüstü güçleri anımsatıyordu insana. Fakat mekân öylesine başarılı bir şekilde kurumsallaştırılmıştı ki hayaletler kaçmış, geride birinci sınıf bir tıbbi tesis bırakmıştı sadece.

Finn doğduğunda, burası New Hampshire Yaramaz Kızlar Yurdu olarak tanınıyordu. Şimdi ise New Hampshire Sağlık Hizmetleri Merkezi olmuştu. 1990'larda Katolik Yardım Kuruluşları burayı kâr amacı gütmeyen bir tıbbi kuruluşa satmışlardı. Muhtaç ve bekâr kadınlar için hâlâ üremeyle ilgili danışmanlık, doğum ve evlat edindirme hizmetleri sağlanıyordu ancak değişen devirle birlikte hamile kızların iki aylık yatış zorunluluğu ortadan kalkmıştı ve şimdi merkez-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de gerçekleştirilen kürtajlar nispeten ufak bir alan gerektiren günübirlik hasta prosedürlerinden ibaretti. Tesisin dörtte üçü uyuşturucu ve alkol rehabilitasyonuna ayrılmıştı. Bunun için hem yatarak tedavi hem de ayakta tedavi hizmeti vardı ve ağırlıklı olarak asıl yaşam zorluklarından bihaber olan, problemlerinin üstesinden gelmek için kendi engellerini inşa etmiş üst ve üst orta sınıfın çocuklarına hitap ediyordu.

Ağaçlı otomobil yolu bilerek güzel tasarlanmıştı. Tertemiz, bakımlı çitler ve kısa kesilmiş çimler, sevdiklerini iyileşme amaçlı uzun süreli yatışlar için oraya emanet bırakanlarda teselli edici bir düzen ve istikrar hissi uyandırıyor olmalıydı. Parlak, kolay okunan harflerle gösterilen dev işaretler, ziyaretçileri çeşitli tıbbi bölümlere gerginliği azaltan bir netlikle yönlendiriyordu. Mekânın dış cephesi, klasik yapının sadece ana hatlarını koruyarak, tüm modern olanaklarla sevgiyle güncellenmiş antik bir kale hissi uyandırıyordu.

Finn, göz alabildiğine uzanan otoparkta ziyaretçiler için ayrılmış bölüme park etti.

"Hazır mısın?" diye sordu Sally'ye.

"Ne için?" dedi Sally, kapıyı açarken. "Sadece birkaç soru soracağız."

Binanın içinde, konfor adına mimari orijinallik tamamen terk edilmişti. Resepsiyon alanında, modern bir tıbbi tesisin sterilliği ile 1980'li yıllara ait bir dinlenme salonunun samimi konforu arasında dikkatli bir denge kurulmuştu. Temiz, parlak formikadan yapılmış resepsiyon düzenli ve sadeydi. Zeminin çoğunu lekesiz hastane fayansı kaplıyordu. Yan tarafta kırmızı halı kaplı bir bölüm vardı. Halının üzerindeki alçak, modern kıvrımlı, gökkuşağının tüm renklerini barın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dıran parlak deri sandalyeler bir orkestra zarafetini taşıyordu adeta.

Finn ve Sally resepsiyona yürüdüler. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu bankonun arkasındaki kadın. Otuzlu yaşlardaydı; geriye atılıp fırçalanmış saçları zapt edilmez bukleler halinde yüzüne düşüyordu. Gevşek örgülü ve boyanmamış yünden, bol kazağı çuval gibiydi ve her iki burun deliğinde de iki halka vardı.

"Umarım," dedi Finn. "Evlat edindirme hakkında konuşacak birini arıyoruz."

Kadın, hemen şefkatle Sally'ye baktı. "Elbette," dedi. "Burada harika bir grubumuz var, gerçekten özel insanlar." Sesini kasıtlı olarak alçalttı. "Size *diğer* seçeneklerden de bahsedebilirler."

"Hayır," diye başladı Finn söze, sonra açıklama kısmını geçmeye karar verdi. Kadın onlara sempati duyarsa daha az direnişle karşılaşacaklarını düşündü. "Konuşacak birini nerede buluruz?" diye sordu sadece.

"Ben hamile değilim," diye müdahale etti Sally.

Bankonun arkasındaki kadının kafası karışmış gibiydi. "Öyle mi?" Finn, aklından diğer seçenekleri geçiren ve sonunda en tuhafında karar kılan kadının yüzünü izledi. "Evlat edinmek istemiyorsunuz, değil mi?" Finn'e sanki sübyancıymış gibi baktı; aniden Finn onun için bir düşmana dönüşmüştü.

"Hayır," dedi Finn. "Uzun hikâye. Konuşabileceğimiz biri var mı?"

Kadın kaşlarını çattı. "Evlat Edindirme Servisi koridorun solunda." Başıyla resepsiyon bölümünün diğer ucundaki

BELONGS TO KANTUS TEAM

koridoru işaret etti. "Orada size yardımcı olabilirler."

"Teşekkürler," dedi Finn. Sally'yle koridora yöneldiler.

"Onun hamile olduğumu düşünmesine göz yumacaktın," dedi Sally. Sesi öfkeliydi.

"Durumu ona açıklamanın çok zor olacağını düşündüm. Senin için çok mu önemli?"

"Evet," dedi Sally. "Öyle."

"Neden?"

"Kimsenin hamile olduğumu düşünmesini istemiyorum."

Finn ona baktı. "Yasadışı şeyler yapmayı, birine gözcülük etmeyi ya da bir yere gizlice girmeyi umursamıyorsun ama birine hamileymişsin izlenimi vermek çizgiyi aşmak oluyor demek, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Anlamıyorum."

"Benim büyüdüğüm yerde sürekli bunu duyarsın. *Araba sürmeyi bile öğrenemeden hamile kalacaksın. Ya da adi bir pezevenk için uyuşturucu satan bir fahişe olacaksın.* Bu beni hep kızdırmıştır. Ben öyle biri değilim; asla öyle biri olmayacağım. Eğer hayatımın içine edeceksem bunu kendi yöntemimle yapacağım. Anladın mı?"

"Evet," dedi Finn. "Anladım." Üzerinde 'Evlat Edindirme Servisi' yazılı cam bir kapıya gelmişlerdi. "İleride daha dikkatli olurum."

"Güzel."

Coale, zamanı değerlendirdi. Scott Finn'in doğduğu muazzam gotik tarzı binanın otoparkında, Mercedes'inin içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

otururken, dizüstü bilgisayarında Evlat Edindirme Servisi personelinin hepsini araştırdı. Merkezin internet sitesinden isimleri aldıktan sonra var olan en güçlü bilgi edinme araçlarını kullanarak detaylı bir aramaya başladı. İhtiyacı olan her şeyi bulması bir saatten az zamanını aldı.

İşinin bu kısmından hiç zevk almazdı. Yine de bunu yapması gerekiyordu ve zor beğenmekten uzun zaman önce vazgeçmişti. Çok uzun zaman önce. Yapılması gerekeni son kez yapacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Long, avukatın ofisinden çıktığında sallanıyordu. Aylardır ilk kez kendini sarhoş hissediyordu. Sabit bir sarhoşluk seviyesi normal durumu haline gelmişti fakat hep kontrol altında olduğunu hissetmişti. Genelde alkol ona denge sağlardı. Şimdiyse kaybolmuş hissediyordu ve dili ağzına iki beden büyük geliyormuş gibiydi.

Planı polis merkezine dönüp araştırmasına devam etmekti ancak bunun bir seçenek olmadığını anladı. O anki durumunda merkeze giderse kariyerinin sona ereceğini biliyordu. Arabasını Charlestown'dan geriye sürerken saatine baktı; dördü geçiyordu. Günü sonlandırmak için henüz erken olsa da seçim şansı yoktu.

Aniden tekerlekler acı bir ses çıkardı ve kornalar bangır bangır çaldı. Long, gözlerini tekrar yola çevirince çift sarı çizgiden ayrılmış olduğunu gördü ve arabalar kafa kafaya çarpışmaktan kaçınmak için başka tarafa yöneliyordu.

Long, direksiyonu sağa kırdı ve arabası tekrar şeridine girdi. Neredeyse çizgiyi aştı ve Massachusetts Caddesi'nde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ikinci şeritte güneye doğru giden bir arabayla çarpışmaktan kıl payı kurtuldu. Yeniden kornalar çalındı ve pencereden savrulan küfürleri duydu. Eve gitmesi gerekiyordu ve giderken dikkatli olması gerekiyordu. Trafiğin tek yön olduğu Güneydoğu Otobanı'na yöneldi.

Long, Boston'ın güneyinde, Quincy'de bir apartman kompleksinde yaşıyordu. Yerin adı Louisburg Square South idi. Bu, Boston'da seçkin kişilerin konaklarının olduğu Beacon Tepesi'ndeki en gösterişli ve pahalı bloktan çalınma bir isimdi. Quincy versiyonu daha mütevazıydı. Dorchester'ın kenarından başlayıp Wolliston Plajı'na doğru uzanan anacaddede tuğla cepheli birçok site sıralanmıştı. Long, otoparka bakan tek yatak odalı bir dairede kirada oturuyordu. Onun için yeterliydi. Ev temizdi ve iyi bakılmıştı; mutfak 1980'lerde yeniden yapılmıştı. Daha da önemlisi, kirası makuldü ve hemen otoban çıkışında olduğundan Long'un polis merkezine gitmesi sadece on dakika sürüyordu.

Eve girdiğinde bacakları titriyordu ve yolu sağ salim tamamladığı için şanslı olduğunu biliyordu. Anahtarı kilide üçüncü denemede sokabildi ve kapıyı ardından kapamaya çalıştığında yeterli çabayı gösteremedi. Kapı mandalın üzerinde asılı kaldı; ne açıktı ne de kapalı.

Siktir et, diye düşündü kapıya bakarak. Sarhoştu, polisti ve silahı vardı. O anda soymak için onun dairesini seçecek talihsiz hırsızın haline acırdı doğrusu.

İçki istiyordu.

Hayır, bir içkiye ihtiyacı vardı.

İçkiye daha fazla sarhoş olma arzusuyla *ihtiyaç* duymuyordu; bunun mümkün olabileceğinden emin değildi. İhti-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaç alkolün fiili fizyolojik etkisinden ayrı bir yerden geliyordu şimdi. Daha çok bir saplantıydı. Bir mecburiyetti ve ilk kez, sığınaklardaki berduşların ölene kadar içmelerinin nasıl mümkün olduğunu anladı; hücresel yapılar hayatta kalma mücadelesine devam edemeyecek derecede aşırı yükleninceye kadar vücuduna alkol doldurmaya devam etmek ya da bir şişe antifriz alıp, gözlerini yumup, içtiği saf zehir değilmiş gibi davranmak...

Sendeleyerek mutfağa gitti ve şişeleri sakladığı, tezgâhın üzerindeki dolabı açtı. Bir şişe Stoli ve bir bardak alıp doldurmaya başladı. Fakat dik duran şişeden hiçbir şey gelmedi; içi boştu.

Şişeyi lavabonun içine bırakıp, ne olduğuna bile bakmadan başka bir şişe aldı. Kapağını açıp şişeyi dudaklarına götürdü ve başını geriye attı.

Oda boştu.

Şişeyi lavaboya fırlattı ve şişe diğeriyle çarpışınca ikisi de paramparça oldu. Long, dolabı tekrar açtı; bu kez o kadar sert açtı ki ahşabın çatladığını duydu. Orada hâlâ bir sürü şişe vardı. Hepsine tek tek baktı. Her birinin boş olduğunu gördükçe, kırık cam parçaları tezgâhın üzerine taşmaya başlayıncaya kadar hepsini lavaboya fırlattı.

Sonunda, sondan bir önceki şişe öfkeli dualarına karşılık verdi. Uzun zaman önce birinin hediye ettiği küçük bir Jägermeister şişesiydi. O içkiden nefret ederdi; tadı ona öksürük şurubu gibi gelirdi ve barlarda o pisliği içen yaşı küçük kızlardan ve metroseksüel puştlardan şikâyet ederdi sık sık.

Oysa şimdi, şişeye bakarken tadı o kadar güzel olan başka bir şey hayal etmekte zorlanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapağı açtı, gözlerini yumdu ve hiç durmadan dört koca yudumda şişenin çeyreğini içti. Şişeyi aşağı indirdi ve gözlerini açarken derin bir iç çekti.

Bir anda yalnız olmadığını fark etti. Biri kapıda, dairenin içinde duruyor, ona bakıyordu. Hem alkolden hem de gözlerini o kadar sıkı yummaktan Long'un görüşü bulanmıştı. İçini korku sardı ve silahına davrandı. Eli silahın kabzasını çekmişti ki, görüşü biraz netleşti ve orada durup korku ve tiksinti arası bir ifadeyle ona bakan Julie Racine'i tanıdı.

"Lanet olsun, beni korkuttun!" diye bağırdı. "Ne zamandır orada duruyorsun?"

"Otoparkta seni bekliyordum," dedi Julie. "Daha önce seni birkaç kez polis merkezinden aradım; mail attım, cep telefonundan ulaşmayı denedim. Bekliyordum ve geldiğini gördüm."

Long, lavaboya baktı. Kırık cam parçaları her yerdeydi. "Ne zamandır?" diye sordu tekrar.

"Yeterince oldu."

Long, genç kadının elinde bir şişe şarap ve bir dosya olduğunu gördü. "Şarap getirmişsin."

"Bilmiyordum," dedi Julie. Long, onun kaçıp gitmesini bekledi. Ama genç kadın kaçmadı; geri adım atmadı. Long, bu konuda ona hakkını teslim etmeliydi.

"Ne yapacaktın?" diye sordu Long. Ses tonu öfkeli ve savunmacıydı. "Beni sarhoş edip benden faydalanacak mıydın?" Mutfak tezgâhına yaslanıyordu. Doğrulup ona doğru birkaç adım attı, sonra oturma odasına yöneldi. "Ben ilk kısmın icabına baktım zaten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biriyle konuşmak isteyebileceğini düşündüm."

"Konuşmak için şaraba mı ihtiyacın var?"

"Senin kadar değil gördüğüm kadarıyla."

Long, acımasızca güldü. "Evet, şarap da fena sayılmaz ama gerçek bir sohbet istiyorsan Jägermeister'ın alternatifi yok." Şişeyi Julie'ye doğru kaldırdı ve içinde kalanın büyük bir kısmını içti.

"Ne yapıyorsun?" diye üsteledi genç kadın. "Cidden, ne yapıyorsun sen? Çamurda mı debeleniyorsun? Gerçekten elinden gelenin en iyisi bu mu? Senden geriye kalan tek şey bu mu?"

Long, ona bakıyordu ve gördüğü şey etkileyiciydi. Genç kadının ne kadar güzel olduğunu unutmuştu ya da daha önce hiç fark etmemişti. Julie'nin gür, kızıl saçları yeşil gözlerinin üzerine baştan çıkarıcı bir şekilde düşüyordu ve Long, onun pamuklu gömleğinin altındaki ince, atletik vücudunu hissedebiliyordu. Onun vücuduna yakın olduğu, ona özgürce dokunduğu anların tadını anımsadı. O zamanlar Julie'nin değerini bilmemişti. Birlikte oldukları zaman Long departmanın yıldızıydı. Şimdi kariyeri mahvolmuştu ve hayatının geri kalanı da paramparça oluyordu. Kanepeye çöktü. "Ne istiyorsun, Julie?" diye sordu bitkin bir halde. "Şu anda benden ne isteyebilirsin?"

"Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Long, başını iki yana salladı. "Yapamam."

Julie, oturma odasına yürüdü. Pencerenin yakınındaki raflarda birkaç fotoğrafın üzerine batan güneşin ışıkları vuruyordu. Fotoğraflardan birini aldı; Long'la yaşlı bir adam vardı. İkisi de üniformalıydı, ikisi de gülümsüyor, ikisi de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kameraya aynı gözlerle bakıyordu. "Baban için üzgünüm," dedi genç kadın.

"Şey, evet." Long omuz silkti.

"Ben ciddiyim, senin için zor olmalı. Özellikle de diğer sorunlarla uğraşırken."

"Adil oldu aslında." Long, başını kaldırınca Julie'nin gözlerindeki soruyu gördü. "Onun için ölü olduğumu söyledi," diye açıkladı. "Sanırım şimdi ödeştik."

"Yapma. Lütfen yapma."

Long, bir anda kendini o kadar yorgun hissetti ki kıpırdamakta zorlandı. "Beni kontrol etmeye geldiğin için minnettarım," dedi. "Gerçekten öyleyim. Ama gördüğün gibi şu anda dertleşmek için uygun bir durumda değilim. Yalnız kalmak istiyorum."

Julie, başını salladı. "Pekâlâ. Ama buraya seni kontrol etmek için gelmedim. Connor davasıyla ilgili biraz daha bilgi buldum. Derhal görmen gerektiğini düşündüm." Elindeki dosyayı Long'un önündeki sehpaya bıraktı. Long, dosyayı açamayacak kadar bitkindi ve gözlerinin okuyacak kadar odaklanabileceğinden emin değildi.

Ama Julie pes etmedi. "Rehbere kayıtlı olmayan diğer numarayla ilgili rapor," dedi. "Ulusal Güvenlik engeli kaldırdı. Sadece gerçek bir polis soruşturması için olduğundan emin olmak istediler."

"Neden?" diye sordu Long refleks olarak.

"Çünkü numara bir Amerika Birleşik Devletleri senatörünün evine ait. Sanırım sadece tedbir."

Long'un beyni alkolün etkisinden kurtulmak için savaştı. "Kim?" diye kekeledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"James Buchanan. Numara, Beacon Tepesi'ndeki malikânesine ait."

Long, önündeki dosyaya bakakaldı. Artık mantıklı cümleler kuramıyordu bile.

"Senden ne istediğimi sordun," dedi Julie. "Şimdilik yalnızca işini yapmanla yetineceğim."

Başka bir şey söylemeden gitti. Kapı ardından kapandı ve Long kanepede yalnız kaldı. Jägermeister şişesi neredeyse boştu. Uzanıp başını kanepenin koluna yasladı ve gözlerini yumdu. Birkaç saniye içinde sızmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Üzgünüm, sizin için yapabileceğim fazla bir şey yok. Keşke önden arasaydınız."

Kapısındaki metal levhadan adının Shelly Tesco olduğu anlaşılan kadın, New Hampshire Sağlık Hizmetleri Merkezi'ndeki küçük bir ofiste masasının başında oturuyordu. Merkezin Evlat Edindirme Servisi bölümünün başıydı. Altmışlı yaşlarda, bakımlı bir kadındı. Çelik grisi saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Zayıftı ve beyaz bluzundan çıkan bileklerinde güçlü kasları görünüyordu.

Finn'in anladığı kadarıyla Evlat Edindirme Servisi bölümü üç odadan oluşuyordu: Bayan Tesco'nun ofisi, sekreteri için bir masanın bulunduğu bekleme odası ve arşiv.

Finn, "Tek istediğim kayıtlarıma ulaşmak," dedi.

"Anlıyorum, Bay Finn fakat –telefonla arasaydınız söyleyeceğim gibi– öncelikle dosyanızın bulunması gerekir. Anlayacağınızdan emin olduğum üzere, evlatlık verilme kayıtlarınızın kırk yıldan eski olduğu düşünüldüğünde, bu hiç kolay bir iş değil." Kadın, evrak klasörleriyle dolu arka

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

odayı işaret etti. "Şunları görüyor musunuz? Bunlar kayıtlarımızın çok küçük bir parçası. Son beş yılla ilgili her şey bilgisayarlarda; geri kalanınınsa ya bu arşiv odasından ya da devlet kayıtları merkezinden bulunması gerekiyor."

"Bulun o halde," dedi Finn.

Kadın, ona kaşlarını çattı. "Bulacağız. Ama bu biraz zaman alabilir. Genelde isteklere iki hafta içinde cevap vermeye çalışırız."

"İki hafta mı? Neden o kadar zaman alsın ki?"

"Dediğim gibi, dosyayı bulmak problemlerden sadece birincisi. Dosya bulunduktan sonra, size verebileceğimiz bilgileri seçmemiz gerekiyor."

"Ne demek 'seçmek'? Ben tüm dosyayı istiyorum."

Bayan Tesco, koltuğunda arkasına yaslandı. "Bunu anlıyorum fakat size dosyadaki bilgilerin tamamını verememem." Finn, ona gözlerini dikip daha fazla açıklama için bekledi. Kadının gözlerini devirmesi, onun Finn'i can sıkıcı bulduğunu ortaya koydu. "Avukat olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi Bay Finn?"

"Evet."

"O halde dışarı verdiğim her bilgide yasalara uymam gerektiğini bilirsiniz. Ve New Hampshire yasalarına göre, ebeveynleriniz hakkında size verebileceğim tek bilgi, 'tanımlayıcı olmayan' bilgi. Bu da hastalık geçmişi, alerjiler, genel bilgiler gibi şeyleri içerir; ebeveynlerinizin *kim* olduğunu söylemez. 1960'larda doğmuşsunuz ve o günler gizli evlat edindirmelerin yapıldığı günlerdi. İnsanlar kimliklerini gizleme hakkına sahipti. Ancak son zamanlarda açık evlat edindirmeler yapılmaya başlandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama ben annemin kim olduğunu zaten biliyorum ve o öldü. Sadece onun hakkında ek bilgi arıyorum."

"Anlıyorum ancak size temel bilgiler dışında hiçbir şey veremem."

"O öldü, Tanrı aşkına," dedi Finn. Sesi yükselmeye başlamıştı. "Kim şikâyetçi olacak ki?"

Kadın başını salladı. "Öfkenizi anlıyorum fakat sistem o şekilde kurulmamış. Doğru veya yanlış, sistem insanların mahremiyetini korumak, gerçek isimlerini saklamalarını garanti etmek üzerine tasarlanmış. O zamanlar mantıklı olan buymuş."

"Neden?" diye sordu Finn.

"Çünkü o zamanlar evlat edindirme ülke için çok önemliydi. Bilhassa 1950'lerde ve 1960'larda evlat edindirme çok yaygındı. Bu ülkedeki evde evlat edinme oranları, İkinci Dünya Savaşı'ndan önce yılda yaklaşık on binken, savaştan sonra yılda yüz elli bine kadar çıktı. O zamanlar bekâr annelerden doğan bebeklerde tam anlamıyla bir patlama vardı. O bebekleri sahiplendirmek toplumsal bir öncelikti."

"Neden o kadar çok bekâr anne vardı?" diye sordu Finn.

"Devir değişiyordu," dedi kadın omuz silkerek. "Bu kaçınılmazdı sanırım. 1970'lerde insanlar cinsel devrimden söz ediyorlardı ancak asıl cinsel devrim 1940'larda ve 50'lerde oldu; sadece kimse bunu fark etmek istemedi. Erkekler savaşa gidince kadınlar özgürlüğü tattılar ve işgücüne katıldılar. Ekonomik özgürlük, cinsel özgürlük de dahil olmak üzere diğer tüm özgürlüklerin yolunu açtı."

"Bunların annem hakkında bilgi almamla ne ilgisi var?" dedi Finn.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Çünkü sistem bilgi almanızı engellemek üzerine kurulu," dedi Bayan Tesco iç çekerek. "Genç ve bekâr annelerden daha çok çocuk doğdukça, evlat edindirme yasaları bu probleme hitap etmek üzere değiştirildi. Dışarıda o kadar çok bekâr anne olamazdı; toplum buna hazır değildi. Bu yüzden, o genç annelerin çocuklarından vazgeçmelerini geçerli kılacak bir sistem geliştirildi. O sistemin, insanları o çocukları evlat edinmeye cesaretlendirmesi de gerekiyordu. Her iki amacı da gerçekleştirmenin tek yolu, çocuk evlatlık verildiğinde çocukla biyolojik annesi arasındaki tüm bağları koparmaktı. Böylece, yeni ebeveynler bir gün biyolojik annenin gelip çocuk üzerinde hak iddia etmesi endişesini taşımayacaktı. Ve biyolojik anne de, terk ettiği çocuğun izini bulmasından endişe etmeyecekti. Hamilelikle sonuçlanan o hatayı hiç yapmamış gibi hayatını yaşayabilecekti. O yüzden, evlat edindirme yasaları ilgili kişilerin herhangi bir bilgi almasını çok zorlaştıracak şekilde tasarlandı."

"Harika," dedi Finn boğuk bir sesle. "Herkes istediğini almış. Çocuklar dışında."

"Ve birçok yönden anneler dışında," dedi Bayan Tesco usulca.

Finn, ona kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Dediğiniz gibi anneler hatalarından kurtulmak zorundalarmış. İstedikleri tam olarak buymuş."

Bayan Tesco, başını iki yana salladı. "Birçok durum için bu doğru değil. Kızlara –ve bahsettiğimiz çoğunlukla küçük yaştaki *kızlar*– çocuklarına sahip çıkabilecekleri söylenmezdi. Bu asla bir seçenek değildi. Onlara, bir hayata sahip olmalarının tek yolunun çocuğu evlatlık vermek olduğu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

söylenirdi. Yaptıkları şey için günahkâr oldukları ve bir çocuğa bakmak için uygun olmadıkları söylenirdi bazen."

Finn dudak büktü. "İsim takmak, eğer gerçekten istiyorsa bir anneyi bebeğine sahip çıkmaktan alıkoymaz. Bu bahane."

Bayan Tesco'nun gözleri öfkeyle yandı. "Öfkenizi anlıyorum, Bay Finn. Eminim insanlar, size annenizin sizi istemediğini, sizi terk ettiğini çünkü siz olmadan hayatının daha iyi olacağını düşündüğünü defalarca söylemişlerdir. Genel yargı hep budur –evlatlık verilen çocuklara, onları evlat edinen ailelere ve topluma yutturulan hikâye budur– her şey mubahtır çünkü öz anneler çocuklarını istememişlerdir."

"Dün annem hakkında biraz bir şeyler öğrendim. Benim durumum için bu gayet doğru görünüyor."

"Belki," dedi Bayan Tesco gönülsüzce. "Bazı durumlarda doğru olduğundan eminim. Ama birçoğunda değil. Güvenin bana."

Sally, konuşmanın başından beri sessiz kalmış, sadece Bayan Tesco'yu izlemişti. Bir anda, "Siz de çocuğunuzdan vazgeçtiniz," dedi. Bu sözcükler ağzından öylece ve açıkça, yargısızca dökülmüştü. Kadının takıları hakkında yorum yapıyor gibiydi adeta.

Bayan Tesco şaşırıp kalmıştı. Sally'ye onun odadaki varlığını unutmuş gibi baktı. "Hayır," dedi çabucak.

"O yüzden şimdi burada çalışıyorsunuz, değil mi?" dedi Sally.

Bayan Tesco, tekrar Finn'e baktı. "Sadece size kuralları açıklamaya çalışıyorum. Bunun benimle bir ilgisi..." Derin bir nefes aldı. "Tüm bilgiler oradaysa bile, ki muhtemelen değildir, size verebileceğim çok az bilgi var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Finn, bir Sally'ye bir yaşlı kadına baktı. "Kız haklı mı? Çocuğunuzu terk ettiniz mi?"

"Bu önemli mi?" dedi Bayan Tesco.

"Belki önemli, belki değil," dedi Finn. "Ama bilmek istiyorum."

Kadın gözlerini kaçırdı. Ellerini kenetledi, bileklerindeki adaleler gergin bir tavırla hareket etti. Başını salladı. "Evet, doğru. Gençken küçük bir kızı evlatlık verdim." Dudaklarını gerdi ve önündeki dosyayı kapadı. "Şimdi, müsaade ederseniz yapacak çok işim var. Talebinizi işleme alacağım ve iki hafta içinde size dönüş yapmaya çalışacağız."

"Harika," dedi Finn, öfkeyle bacaklarına vurarak. "Demek sistem evlatlık verilen çocukların gerçek ebeveynlerini bulmalarını engellemek üzerine kurulmuş ve sistemin işlediğini garanti etmek için sizin gibi sırrını gizlemek menfaatine olan kişiler bekçi olarak tayin edilmiş. Bu gerçekten harika."

Bayan Tesco, öfkeyle ona döndü. "Benim sırlarım yok, Bay Finn. Ve kızımı bulmak için dünyadaki her şeyi –*her şeyi*– verirdim. Bir kez dahi olsa onunla konuşmak için. Mutlu büyüdüğünden, doğru şeyi yaptığımdan emin olmak için. Bir çocuktan vazgeçmek nasıl bir şeydir siz bilemezsiniz. Bazı yönlerden çocuğunun ölmesinden daha kötüdür; en azından çocuğunuz öldüğünde nerede olduğunu bilirsiniz."

"Ama bebeğinizi bırakmak sizin kararınızdı," dedi Finn.

"Neden bahsettiğinize dair hiçbir fikriniz yok. Hiçbiri benim kararım değildi. Hamile kaldığım anda hayatımdaki her şeyin kontrolünü kaybettim. Hatta birçok yönden o kontrolü hâlâ geri kazanamadım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Finn, "Kontrol sizindi ve hâlâ sizin," dedi.

"Değildi ve değil. Anlamanızı beklemiyorum."

"Neler oldu?" diye sordu Sally. "Anlayamayacağımız şey ne?"

Bayan Tesco kıza baktı. "O zamanlar seçim şansı yoktu. Şimdi işler farklı. Başına öyle bir şey gelirse kendi kararını verebilirsin."

"Farklı olan ne ?"

"Her şey." Bayan Tesco, başını öfkeyle iki yana salladı. "Ben iyi bir kızdım, anlıyor musun? Üst orta sınıftan iyi bir kız. Çok başarılı bir öğrenciydim. Öyle şeyler benim gibi kızların başına gelmezdi. *Diğer* kızların başına gelirdi. *Kötü* kızların. Bana söyledikleri buydu en azından." Ellerine baktı ama tutumu sert kaldı, sesi kısılmıştı. "Öğrendiğinde babam bana vurdu. Zavallı babam, tanıdığım en mülayim, en sessiz, en nazik adamdı ve bana vurdu. Öyle sert vurdu ki ayaklarım yerden kesildi. Bunu yaptığı için üzüldüğünü anladım ama hiç dile getirmedi; genç, bekâr bir kızın hamile kalması o kadar korkunç bir şeydi ki." Başını iki yana salladı. "Bir ailenin mahvolması için yeterliydi. Bunu babamın yüzünde gördüm; çalışıp çabalayıp inşa ettiği her şeyi kaybedeceğimizden nasıl korktuğunu gördüm. Yerel bir bankada müdür yardımcısıydı ve insanlar öyle bir şeyi öğrenirlerse kariyeri mahvolabilirdi. Biz İtalyan'dık ve bu yüzden babam kendini hep zan altında hissederdi. Hamileliğimin dile getirilmeyen tüm önyargıları doğrulayacağını düşündü."

"Ne yaptınız peki?" diye sordu Sally.

Bayan Tesco ona baktı. "Bana söyleneni yaptım," dedi. "O zamanlar başı derde giren diğer yüz binlerce *iyi* kızın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaptığını yaptım. Çenemi kapalı tuttum ve kendimi gizledim. Değişiklikleri saklamak için bol kıyafetler giydim. Ve sonra, bol kıyafetler insanların fark etmesini önleyemeyecek noktaya gelindiğinde gittim."

"Kaçtınız mı?"

Bayan Tesco, başını iki yana salladı. "Hayır. Kaçmadım, gittim. Her şey ayarlanmıştı. O zamanlar kızların yaptığı buydu. Kimsenin haberi olmadan doğum yapabileceğim uzak bir yere gittim. *Uzaklara gittim*. O zamanlar böyle deniyordu."

"Nereye? Buraya mı geldiniz?"

"Tanrım, hayır. Ailem buradan iki şehir ötede yaşıyordu. Yakın bir yere asla gidemezdin; biri seni görebilirdi, biri öğrenebilirdi. Batı Massachusetts'te başka bir yere gittim."

"Ne kadar süreliğine?" Finn, Sally'nin kendini kaptırdığını görebiliyordu.

"Üç ay," dedi Bayan Tesco. "Üç ay yalnızdım, adeta tutsaktım. Ailem bana başka şans vermemişti. Babam, söyleneni yapmazsam evden kovulup reddedileceğimi söylemişti. On altı yaşındaydım. Hayatta kalabileceğimi düşünmüyordum. Muhtemelen kalamazdım."

"Anneniz ne söyledi?"

"Fazla bir şey söylemedi." Yaşlı kadın acı bir kahkaha attı. "Çok dua etti. Başa çıkamadığı birçok zorluğa karşı tepkisi buydu. Dua etti ve babamı dinlememi söyledi. Biz çok geleneksel bir aileydik."

"Annenize çok kızmış olmalısınız," dedi Sally.

Bayan Tesco, başını iki yana salladı. "Onun tabiatı öyleydi. En azından yurttayken beni bir kez ziyaret etti. Ba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bam hiç etmedi. Annem geldi ve bana bir İncil getirdi. Bana bunun yeniden doğuşumu kutlamak için olduğunu söyledi. 'Hepsi' bittiğinde –sanki olanları anlatmak için gerçek kelimeler kullanamıyorlarmış gibi herkes hamileliğim, doğum yapışım ve bebeğim için 'hepsi' diyordu– hepsi bittiğinde hayata baştan başlayabileceğimi söyledi." Gözlerini yumdu. "Orada oturup ona çığlık atmak istediğimi anımsıyorum. Ona baştan başlamak istemediğimi söylemek, beni kurtarması, eve geri götürmesi için yalvarmak istediğimi anımsıyorum." Hızlı hızlı soluyordu. "Ama yapamadım. Çünkü *iyi* kızlar öyle yapmazlardı. İyi kızlar onlara söyleneni yaparlardı."

"Siz de bebeğinizi bıraktınız," dedi Sally.

Kadın başını salladı. "Küçük kızımı bıraktım. Doğumun başladığı anı hatırlıyorum, çok mutluydum çünkü sonunda hepsi sona erecekti. Ama çocuk doğurmak nasıl bir şeydir size anlatmazlardı. Beni doğuma hazırlamak için hiçbir şey söylemediler. Tam on dört saat sürdü; acıyla çığlık atmaya devam ettim, neden diye sordum hep ve bana bunun ceza olduğunu söylediler. Bana, *Kötü olduğunda başına bu gelir*, dediler. Ve onlara inandım. Doğum boyunca, o günden sonra iyi olacağıma dair Tanrı'ya söz verip durdum. Bana söylenenleri yapacağıma, kızımı bırakacağıma ve yeniden iyi bir kız olacağıma söz verdim. Sonra her şey bitti ve onun ağlamasını duydum. Kızımın ilk ağlayışını duyunca yüreğim burkuldu. Tek istediğim, onun için her şeyi yoluna sokmaktı. Onu karnımın üzerine koydular ve sustu. Birdenbire sustu ve bana tutundu. Başından beri orada benimle olan o genç hemşireye baktım; rahibeydi ve çok iyi, çok nazikti ki,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

benden beş ya da altı yaş büyüktü ancak. Ona dedim ki, 'Biliyor.' Ağlıyordum ve dedim ki, 'Annesi olduğumu biliyor.' Ve o hemşire bana gülümseyip, 'Biliyor,' dedi. 'Annesi olduğunu her zaman bilecek. Hatırlamasa bile hep bilecek.'"

Bayan Tesco'nun yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. Kadın, bileğinin tersiyle yanağını sildi. "*Bu da bir şeydir en azından*, diye düşündüm. O anda, bunun yeterli olabileceğini bile düşündüm."

"Ama olmadı, değil mi?" diye sordu Sally.

Başını iki yana sallayan Bayan Tesco, asabi bir tavırla ellerini ovuşturdu. "Diğer kızların bazıları bebekleriyle hiç vakit geçirmediler. Yuvada kızları başından itibaren tam bir ayrılığa teşvik ediyorlardı. Bazen sadece teşvik etmiyorlar, bunu zorla kabul ettiriyorlardı. Bunun işleri kolaylaştırdığını söylüyorlardı. Haklı olduklarını düşünmüyorum ama yine de bilemem çünkü ben onların tavsiyesine uymadım. Kızımla üç muhteşem gün geçirdim; onu ne kadar sevdiğimi, onun için doğru olanı yapacağımı anlattım bebeğime. Hepsi yalandan ibaretti, bunu başından beri biliyordum ama yine de anlattım. Çünkü ben iyi bir kızdım ve bana bunları anlatmam söylenmişti."

"Ve üç gün sonra onu almaya geldiler. İmzalamam gereken evraklar vardı; onlara çığlık çığlığa bağırdım, imzalamayacağımı söyledim. Bebeğimi vermeyeceğimi söyledim. Oh, öyle büyük rezalet çıkardım ki hademeleri getirmek zorunda kaldılar. Sonra yurdu işleten adam benimle konuşmaya geldi. Çok sakindi; o konuşmayı daha önce diğer kızlarla da yaptığını sezdim. Bana küçük kızımın evlatlık verilmesinin neden daha iyi olacağını açıkladı. Ona *kız* diyordu çün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kü çocuklarımıza isim koymamız yasaktı –bu onları evlat edinen ailenin işiydi– ama ben yine de küçük kızıma isim koymuştum. Ona Christine adını vermiştim ve onunla konuşup ona beni hatırlamasını, asıl adının Christine olduğunu unutmamasını söylemiştim. Her neyse, adam bana *kızın* gerçek bir ailenin yanında daha iyi olacağını söyledi. Babamı aradığını ve babamın eve bir çocukla dönemeyeceğimi söylediğini anlattı. Babam beni almaya gelmeyeceklerini söylemiş. Ona bunun umurumda olmadığını söyledim. Adam, başını sallayıp ödemeyi nasıl yapacağımı sordu. Ona, 'Ne ödemesi?' dedim. Üç aylık yiyecek, tıbbi bakım ve yatışın ücretlendirilmediğini çünkü bebek evlatlık verilirse bunların hepsinin ödeneceğini söyledi. Ama çocuğu evlatlık vermek istemezsem ödemeyi ben yapmak zorundaydım. Hesap neredeyse bin dolara ulaşmıştı. Ona param olmadığını söyledim ve meseleyi polise bildirmesi gerektiğini söyledi. Dahası, onlar problemi çözümlerken *kız* devlete ait kimsesizler yurduna gitmek zorundaymış çünkü eğer onlara ödeme yapamıyorsam çocuğa da bakamazmışım."

"Peki ya babası?" diye sordu Sally. "Sizi hamile bırakan çocuk?"

Bayan Tesco hayretle kahkaha attı. "Oh, hayır. O hiç müdahil olmadı. Kabul edilen çifte standart buydu; o, bu olanların hiçbirinden etkilenmedi. O zamanlar evlilik dışı hamileliğin kızın problemi olduğu düşünülürdü, erkeğin değil. Aksine, böyle bir şey erkeğe ün katardı. Hamile olduğumu söyledikten sonra ondan pek haber almadım. Önemi de yoktu, o da bir alternatif sunacak durumda değildi kuşkusuz, henüz on yedi yaşındaydı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sonra ne oldu?" diye sordu Sally.

"Ne yapacağımı bilmiyordum, o yüzden kâğıtları imzaladım. Kızıma veda etmek için beş dakikam olduğunu söylediler. Düşünebiliyor musunuz? Kendi çocuğuna veda etmek için beş dakika? Hâlâ çok küçüktü ama üç günlük bebeklerdeki o tombulluğa sahipti. Onu yüzüme yaklaştırdım ve beş dakika boyunca ona hep fısıldadım. Söylediğim her şeyi hatırlayamıyorum fakat defalarca onu ne kadar sevdiğimi ve ne kadar üzgün olduğumu söylediğimi biliyorum. Onu bulacağıma söz verdim. Sonra gelip onu aldılar."

"Onu hiç bulamadınız mı?"

Bayan Tesco, başını iki yana salladı. "Araştırmama faydası olabilir düşüncesiyle on yıl önce burada çalışmaya başladım ama öyle olmadı. Kanun kanundur. Benim için bile."

Birkaç dakika boyunca odaya sessizlik hâkim oldu. Sonra Sally, "Berbat bir şey," dedi.

Bayan Tesco başını salladı. "Evet, öyle. Ama bence en kötü kısmı sonrası. Eve döndüğümde herkes iyi olmamı bekledi. Ailem, arkadaşlarım, herkes. Hepsi iyi olmam ve hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam etmem gerektiğini düşündüler. İkinci bir şansa sahip olduğum için şükretmem gerektiğini bile düşündüler. O konuda konuşmam yasaktı. Denedim, ailemle konuşmayı denedim fakat konuyu tartışmayı reddettiler. 'Hepsi geçmişte kaldı,' dediler. 'Hiç yaşanmadı.' Ama yaşanmıştı işte. Onları sarsıp, '*Yaşandı!*' diye haykırmak istedim. Yapamadım."

Finn'e baktı. "Annenizden başından neler geçtiğini biliyormuş gibi söz ederken unutmayın, tüm hikâyeyi bilmiyor olabilirsiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu yüzden daha fazla bilgi arıyorum," dedi Finn. "Bu yüzden buradayım ve siz bana o tip bir bilgi veremeyeceğinizi söylüyorsunuz. Neden? Haklı olabilirsiniz. Belki annem beni bırakmak istememiştir ama bu, insanların bana anlattıklarıyla pek örtüşmüyor. Şimdiye kadar öğrendiğime göre, annem kendi rahatı için çocuğunu isteyerek bırakacak türde bir kadınmış."

"Belki öyledir," dedi Bayan Tesco. "Ama burada on yıl çalıştıktan sonra size şunu söyleyebilirim –çocuklarını bıraktıktan on yıl, yirmi yıl, elli yıl sonra onları arayan annelerle muhatap olunca– benim hikâyeme sandığınızdan çok daha sık rastlanıyor. Çocuğunu bırakmanın acısını asla atlatamamış yüzlerce anneyle konuştum. Yıllarca işkence çekmişler. O acı tecrübe bazılarını o denli sarsmış ki, kendilerine mutlu olmak için hiç izin vermemişler."

"Olabilir," dedi Finn. "Ama annem için de öyle miydi hiç bilemeyeceğim çünkü bana dosyamdaki bilgileri vermeyeceksiniz."

"Yapamam," dedi Bayan Tesco, başını iki yana sallayarak. "Kanunlar…"

"Lanet olasıca kanunlar," diye söylendi Finn öfkeyle.

Sally, öne eğildi. "Bayan Tesco, Finn'i sadece bir yıldır tanıyorum ama o, tanıdığım birkaç iyi insandan biri. Babam öldürüldüğünde ve annem beni terk ettiğinde bana Finn sahip çıktı. Annesinin kim olduğunu ve öldürüldüğünü yeni öğrendi. Eğer öldürülen siz olsaydınız ve bilgi arayan kişi kızınız olsaydı, sizin yerinizde o masada oturan kişinin ne yapmasını isterdiniz?"

"Bilmiyorum."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Evet, biliyorsunuz."

Bayan Tesco, Sally'ye uzun uzun baktı. "Dosyayı bulmam biraz zaman alabilir," dedi.

"Bunu anlıyoruz."

"Hiçbir şey için söz vermiyorum ama bu konuyu düşüneceğim."

Sally, başını salladı. "Sizden istediğimiz tek şey bu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Finn, hâlâ cumartesi günlerine alışmaya çalışıyordu. Hafta içinde çalışmakla ve Sally'yle ilgilenmekle o kadar meşguldü ki, düşünmeye vakti olmuyordu; her şeyin dağılmasını engellemek için sürekli hareket halinde olmak zorundaydı. Fakat hafta sonu geldiğinde nefes alacak ve bir başkasının çocuğuna vasi olmanın zorluklarını düşünecek zaman buluyordu. İşte o zamanlar onu en çok korkutan zamanlardı; her şeyi altüst etmekten en çok korktuğu zamanlar.

O cumartesi, Sally her zamankinden daha çok uyudu. New Hampshire'dan dönerken akşam yemeği için durmuşlar ve eve umduklarından geç dönmüşlerdi. Finn, alışkanlıktan yine sabah beş buçukta uyanmıştı. Oysa daha çok uyumak isterdi fakat vücudu ona müsaade etmiyordu. Yaşlanmanın en büyük cilvelerinden biri buydu: daha çok uyku için can attıkça, vücudu daha azına müsamaha gösteriyordu.

Finn, bir çift koşu ayakkabısı ve eski bir tişört giyip koşuya çıktı. Hiçbir zaman kendi iyiliği için egzersiz yapmaya meraklı olmamıştı ancak bir cumartesi sabahı erken saatte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şehirde hoşuna giden bir şey vardı. Sanki her şey ona aitti. Sabah sisinin içinde Bunker Tepesi'nden aşağı, sahil boyunca koşarken ve sonra Charles boyunca tepeye geri tırmanırken şehir hareketsizdi. Boston'ın silueti solunda uyukluyordu. Milyonlarca dolarlık manzaralarıyla nehir boyundaki kahverengi kumtaşı kaplı evler belli belirsiz ve sessizdiler; arkalarındaki gökdelen iş merkezleri yaşam belirtisi göstermiyordu. Finn dünya yüzünde kalmış tek insandı adeta ve her şey ona aitti; tüm hataları, güzelliği ve zarafetiyle o şehri gerçekten tanıyan tek kişi oydu. Bir sevgilinin uyuyuşunu izler gibiydi; karşılıksız samimiyetin yaşandığı o muhteşem an.

Yeniden Charlestown'a girdiğinde şehir uyanmaya başlamıştı. Teslimat kamyonları ticaret bölgesine doğru yavaş yavaş ilerledi ve Finn'in yanından alışılmış hafta içi telaşından yoksun bir taksi geçti. Büyü bozulmuştu ve Finn çok sevdiği şehri bir kez daha paylaşmak zorundaydı.

Tepenin altındaki köşeyi dönüp evine yöneldiğinde Kozlowski'nin sundurmada onu beklediğini gördü. Yağmurluğu onu ele vermişti.

"Zili çaldım," dedi Kozlowski, Finn yaklaşınca.

"Koşuyordum," dedi Finn. Anahtarı kilide sokup kapıyı açtı.

"Sally?"

"Uyuyor. Daha çok genç. Cumartesi sabahı onu terörist saldırısı bile uyandıramaz." Kozlowski hiç gülmedi. "Neyin var?" diye sordu Finn.

"Dedektif Long dün ofise geldi. Hiç mutlu değildi."

Finn, kaşlarını çattı. "Hâlâ annemin öldürülmesini araş-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tırdığımızı mı öğrenmiş?" Kozlowski başını sallayınca, Finn'in kaşları daha çok çatıldı. "Bu problem yaratacak."

"Dahası var."

"Ne?"

"McDougal'ı sordu."

"Eamonn'ı mı? Neden?"

"Çünkü annen Rescue Finans'ta çalışırken patronu McDougal'mış. Öldürülmeden önce onu birkaç kez aramış."

"Annem McDougal için mi çalışıyormuş?"

Kozlowski, başını salladı. "Öyleymiş."

"Ve bunu bana sabahın altısında mı söylemen gerekiyordu?"

"Gergindim. McDougal'ın anneni öldürmek için bir nedeni varsa ve dün senin New Hampshire'da araştırma yaptığını öğrendiyse, kim bilir? Belki senin peşine düşmek için bir sebebi olduğunu düşünür. Tuhaf şeyler oldu."

Finn, kapıya cevap verilmeyince Kozlowski'nin neden endişelendiğini sonunda anladı. Gözleri büyüdü. "Oh, Tanrım," diye fısıldadı. "Sally." Arkasını döndü ve dairesine giden merdivenleri panik içinde çıktı.

Long, kanepesinde uyandı. Aşağı sarkan kolu hissizdi ve yüzü fitilli kadife kumaşa öyle gömülmüştü ki, desenin tenini damgaladığını hissetti. İşleyen eliyle kendini yukarı çekince, gecenin çoğunda açık kalan ağzından sızan salyanın yastığın üzerine Florida haritası gibi yayılmış olduğunu gördü.

Gözlerini yumup alnını ovuşturdu. Şiddetli baş ağrısı göz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çukurlarının arkasından şakaklarına doğru yayılıyordu.

Pencerelerden içeri güneş ışığı giriyordu ve önceki gecenin dağınıklığına bakmak için gözlerini açmak ıstıraptı. Jägermeister şişesi neredeyse bitmiş halde sehpanın üzerinde yan yatıyordu; açık renkli ahşap zeminin üzerinde ince bir su birikintisi oluşturmuştu, tıpkı Long'un alaycı, cansız bir ikizi gibi. Lavabonun içinden taşıp etrafa yayılan kırık cam parçalarını oturduğu yerden bile görebiliyordu. Bir an için kusmalı mıyım diye düşündü ama bu ihtiyaç onu pes ettirecek kadar acil değildi henüz. Belki daha sonra.

Önceki günün olayları kopuk şeritler halinde geldi aklına. McDougal'la görüşmesi; avukatın ofisine yaptığı ani ve başarısız ziyaret; Julie Racine'in dairesine gelişi. Hepsinin utancı ona eziyet etti ve bitkin bir halde inledi.

Uzanıp Jägermeister şişesini eline aldı. İçinde hâlâ biraz vardı. Sarhoş olmaya yetmezdi ama belki ağrıyı dindirmek için yeterli olurdu.

Şişeyi dudaklarına götürdü ve bir an orada tuttu. *Birazcık*, diye düşündü. *Günü geçirmeye yetecek kadar.*

Bir yudum almak için kolunu kaldırmaya başlayınca, şişenin ardına baktı ve sehpanın üzerinde bir dosya gördü. Dosyanın bir köşesi gece dökülen alkolün birazını emmişti. Hatırlamaya çalışırken Long'un alnı kırıştı. Orada, hafızasındaydı, net değildi yalnızca. Dosyayı Julie getirmişti, değil mi? Neden? Olanlar aklına parça parça geldi. Connor davası. Telefon kayıtları. Ulusal Güvenlik.

Alkol şişenin ağzına ulaştığı an Long'un zihni berraklaştı.

Senatör Buchanan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Long, tek yudum almadan şişeyi bırakıp dosyaya uzandı. Alkolü emen köşe, sehpaya yapışmıştı ve Long çekince yırtıldı. Dosyanın içinde kayıtlar vardı, siyah ve beyaz renkteki bilgiler gayet açıktı. Elizabeth Connor, ölümünden önceki haftalarda Senatör James Buchanan'ı beş kez aramıştı. Her defasında, telefonu kapadıktan sonra hemen Eamonn McDougal'ı aramıştı.

Long, dosyanın içindeki bilgilere birkaç dakika baktı. Beyni paslı makineler gibi gıcırdıyordu. Sorular artık göz ardı edilemeyecek noktaya kadar çoğalıyordu. McDougal, Connor ve Senatör Buchanan arasındaki bağlantı neydi?

Ayağa kalktığını bile fark etmemişti. Duş almak, tıraş olmak ve dişlerini fırçalamak için içgüdüsel olarak banyoya yöneldi. Aklı saldırıyı planlamak, farklı yaklaşımlar düşünmek ve sonuçları değerlendirmekle meşguldü. Banyoya giden koridora ulaşana kadar arkasına dönüp sehpaya bakmadı.

Şişe hâlâ oradaydı. Kapağı açık şekilde sehpada duruyordu. İçinde onu bekleyen üç parmak kalınlığında içki vardı.

Long, şişeye doğru bir adım attı. Bir zararı olmazdı, değil mi? Hatta daha iyi olabilir, zihnini açabilirdi. Yapılacak en doğru şey bile olabilirdi.

Long, duraksadı ve sonra banyoya doğru dönüp içeri girdi. Duştan çıktığında şişe onu bekliyor olacaktı. Belki o zaman.

Finn, bir fincan kahve doldurdu. Eli hâlâ titriyordu. "Eee, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kozlowski.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkisi birlikte merdivenleri panik içinde çıkmışlardı. Finn, kilidi ancak iki denemede açmıştı ve açar açmaz kapıyı çarpıp koşarak koridordan Sally'nin odasına gitmişti. Odanın o kadar çabuk *onun* odası olması hayret vericiydi. Oysa yıllarca misafir odası vazifesi görmüştü. Sally oraya ilk taşındığında bile Finn bir süre oraya misafir odası demeye devam etmişti. Ama şimdi hiç kuşku yoktu, orası Sally'nin odasıydı ve Sally oraya aitti.

Kapıyı ardına kadar açıp nefes nefese bağırdı, "Sally!"

Genç kız oradaydı. Örtülerin altında uzanmış uyuyordu, dünyadan bihaberdi. Finn'in çığlığı onu uykusundan sıçratarak uyandırdı.

"Tanrım! Ne oluyor!" diye haykırdı.

Finn, ellerini yukarı kaldırdı. "Oh, üzgünüm," diye kekeledi. "Sandım ki… Ben sadece... Özür dilerim."

Arkasında Kozlowski'nin başını iki yana salladığını hissetti.

"Ne oldu?" diye üsteledi Sally.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Finn. "Sen uyumaya devam et. Üzgünüm."

"Tanrım," diye tekrarladı Sally. Yorganı yeniden başının üzerine çekti ve Finn kapıyı yavaşça kapadı.

"Üzgünüm," dedi bir kez daha.

Kozlowski'yle birlikte oturma odasına gidip birbirlerine önceki günün olaylarını rapor ettiler. Kozlowski Long'un ofisi ziyaretini anlatırken, Finn kahve yaptı. Kozlowski bir sonraki adımlarının ne olacağını sorduğunda, Finn'in Sally için duyduğu korkunun yarattığı adrenalin hâlâ damarlarında dolaşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmiyorum," dedi kahvesini yudumlarken. Sally'nin duşu açtığını duydu. O gelmeden önce konuşabilecekleri birkaç dakikaları kalmıştı. Genç kızı daha fazla telaşlandırmak istemiyordu. "Howland, annemin patronundan tonlarca para borç aldığını söyledi. Long haklıysa ve annemin patronu Eamonn'sa..." Finn, derin bir nefes verdi.

"Eamonn, insanların ona borçlarını geri ödememelerinden hoşlanmaz. Bu onu öfkelendirir."

"Öldürecek kadar mı öfkelendirir?"

Kozlowski omuz silkti. "Ona ne kadar borcu olduğuna bağlı sanırım."

"Eamonn'la yüzleşmem gerekiyor."

Bu fikri değerlendirirken Kozlowski'nin başı bir sağa bir sola yattı. "Olabilir," dedi. "Sen onu anneni öldürmekle suçlarsın ve böylece avukat-müvekkil ilişkisi gerilir."

Duş kapandı ve Finn, Sally'nin odasında gezindiğini duydu. Sally, fazla süslenip püslenen bir tip değildi ve Finn, sürelerinin dolmak üzere olduğunu biliyordu. "Bu olayın kapanmasına izin veremem," dedi. "Hem bildiğimi eninde sonunda fark edecek. Onunla bir dahaki görüşmemizde bana bir kez bakacak ve her şeyi gözlerimde görecek."

"Evet, muhtemelen haklısın," dedi Kozlowski. "Onunla ne zaman konuşmak istiyorsun?"

"Bugün."

"Ofisinde olmayabilir."

"Ceptelefonu numarası bende var. Oğlunu temsil ediyorum. Arayıp onunla konuşmak istediğimi söylersem gelecektir."

"Onunla yalnız görüşmeyeceksin. Ben de geleceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yalnız gitmem için üsteleyebilir."

"İstediği kadar üstelesin," dedi Kozlowski. "İstediği olmayacak."

Finn, başını salladı. "Bu sabah Sally'ye Lissa göz kulak olabilir mi?"

"Evet. Ama sebebini bilmek isteyecektir."

"Ona anlatacak mısın?"

"Kısmen," dedi Kozlowski. "Tamamını değil. Biz emin olana kadar anlatmam."

Koridorda Sally'nin oda kapısı açıldı. "Sally'nin bunları bilmesini istemiyorum," dedi Finn usulca.

Kozlowski başını salladı.

Birkaç saniye sonra Sally mutfaktaydı. "Pekâlâ," dedi. "Bana burada neler olduğunu anlatmak isteyen biri var mı?"

Finn'le Kozlowski birbirlerine baktılar. "Hiçbir şey olmadı," dedi Finn.

"Ben aptal değilim."

"Ben koşuya çıktığımda Koz buraya gelmiş ve zili çaldığında cevap vermemişsin," dedi Finn. "Sana bir şey olduğunu sanıp endişelendim."

"O endişe değildi, basbayağı çılgınlıktı."

"Cidden, sen bunu kafana takma, tamam mı?" dedi Finn. "Lissa'nın bu sabah bebek için yardımına ihtiyacı varmış. Senin için uygun mu?"

"Bana gerçekten neler olup bittiğini söylersen, evet."

Finn, bu şartı duymazdan geldi. "Öğlen gibi, değil mi?" diye sordu Kozlowski'ye.

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Tamam." Finn, konuşmanın bittiğini göstermek için el-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lerini birbirine vurdu. "Ben gidip bir duş alacağım."

"Ben de eve gidiyorum," dedi Kozlowski.

Sally, ikisine baktı. "Harika. Sanırım ben de burada tek başıma oturup benden ne gizlediğinizi düşünmemeye çalışacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİNCİ BÖLÜM

Long; Elizabeth Connor, Eamonn McDougal ve Senatör James Buchanan arasındaki bağlantıyı çabucak buldu. Tek yapması gereken basit bir Google araştırması oldu ve en üstteki bağlantı onu politikacılar tarafından bildirilen siyasi bağışları izlemek için tasarlanmış bir internet sitesine götürdü. Connor ve McDougal, senatörün kampanyasına bağışta bulunmuşlardı. Sadece bu olsa Long'a önemsiz gelebilirdi. Ama araştırmaya devam ettikçe her ikisinin de yalnızca katılımcı olmadıklarını, önemli birer katılımcı olduklarını keşfetti. Aslında her ikisi de, Buchanan'ın girdiği her iki seçimde kanun kapsamında izin verilen en yüksek miktarı bağışlamıştı; iki bin dört yüz dolar.

McDougal için bu çok küçük bir miktardı. Kimse onun ne kadar para kazandığını bilmiyordu –paranın çoğunu yasadışı olarak elde ediyordu– ama milyonlarca dolar olduğu kesindi. Fakat Long, Elizabeth Connor'ın yaşadığı daireyi görmüştü. Yaşadığı yer, insanların politikacılara binlerce dolar verdiği bir yer değildi. Bu bir anlam ifade etmiyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve bir cinayeti meşrulaştırmak için yeterli neden olarak da görünmüyordu.

Long, araştırmaya devam etti.

Yarım saat sonra başka bir anormalliği fark etti. McDougal tarafından yönetilen 'yasal' şirketlerin tüm çalışanları Senatör Buchanan'a yaptıkları bağışlarda en üst limite ulaşmışlardı. Yöneticilerden temizlik görevlilerine kadar herkes aynı miktarı vermişti.

Long, yeniden Google'a girip Federal Seçim Komisyonu'nu aradı. İnternet sayfasına girince yerel ofisin telefon numarasını aldı. Telefon açılmadan önce belki on kez çaldı. "Federal Seçim Komisyonu," dedi hattın diğer ucunda yorgun bir bürokratik ses.

"Merhaba," dedi Long. "Boston Polis Departmanı, cinayet büro amirliğinden Dedektif Long. Kampanya finans ihlalleri araştırmalarından sorumlu kişiyle görüşmem gerekiyor."

Coale caddeye park etmiş, küçük, üstü açılan arabadaki iki adamı izliyordu. MG'nin mühendislik açısından berbat bir araba olduğunu geçirdi içinden. İşleyişi idare ederdi ancak motoru küçük kabriole araçları genelde eğlenceli kılan hiddeti sağlayacak kadar güçlü değildi. Gaz pedalına herhangi bir baskı uygulandığında minik dört silindirli motorun öyle çok çalışması gerekiyordu ki, bir zamanlar bir otomotiv eleştirmeni onu eski, çift kanatlı bir uçağı kanatları olmadan kullanmaya benzetmişti.

Yine de Coale, otomobil merakında duygunun yerini an-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

layan bir adam olarak, avukatın bağlılığını takdir etti. Çok az konforu ve daha da az pratik avantajı olan, kırk yaşında iki kişilik bir araba gibi mantığa tamamen meydan okuyan bir şeye sadık kalmak için gerçekten özel bir insan olmak gerekirdi. Bluetooth'u kulağına taktı ve numarayı tuşladı. Coale daha çaldığını bile duymadan McDougal aramayı cevapladı. "Buradalar," dedi Coale.

"Kiminle?"

"Eski polisle birlikte."

"Dışarıdalar mı?"

"Evet. İçeri giriyorlar."

"Gelirken yolda herhangi bir yerde durdular mı?"

"Avukat eski polisi aldı. O kadar."

"Sen dışarıda bekleyecek misin?"

"Hayır," dedi Coale. "Onlarla işin bitince yeniden peşlerine takılacağım. Şimdilik avukatın ofisine gidiyorum. Onları on beş dakika meşgul et. Gözüm avukatın bilgisayarında ve kulağım telefonunda olacak."

"Sakın buradan çıktıklarında onları kaybetme."

"Bana işimi mi öğretiyorsun?" McDougal'ın ona ne kadar para ödediği Coale'un umurunda bile değildi. O yaşta sabrının bir sınırı vardı.

"Hayır. Seni tuttum çünkü işini iyi biliyorsun. Sadece işini yapmanı bekliyorum."

"Arabadan iniyorlar," dedi Coale. Aramayı sonlandırdı.

Finn ve Kozlowski, Eamonn McDougal'a ofis vazifesi gören Chelsea'deki binanın otoparkında oturuyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ona ne söyleyeceğini biliyor musun?" diye sordu Kozlowski.

"Pek sayılmaz," dedi Finn.

"Bulsan iyi olur yoksa seni lime lime eder."

Küçük arabadan inip binanın girişine yürüdüler. Çelik kapıdaki zincir açıktı. Kapıyı açıp içeri girdiler. Finn, McDougal'ın asistanını masasının başında otururken görünce şaşırdı. Genç kadın, normalden daha gösterişsiz giyinmişti. Yani göz farının rengi her zamankinden iki ton daha açıktı ve topukları on santim değil, beş santimdi. Başını kaldırıp gülümsedi, çikletini çıkarıp masasının altındaki çöp kutusuna attı. "Merhaba, Finn," dedi coşkuyla.

"Merhaba, Janice. Cumartesi günü çalışıyor musun?"

Janice omuz silkti. "O buradayken ben de buradayım. Kural böyle. Hem," öne doğru baştan çıkarıcı bir tavırla eğildi, "seninle görüşeceğini duyunca geldiğime hiç üzülmedim. Hayat nasıl gidiyor?"

"Daha iyi aslında." Finn, genelde Janice'in onunla flört etmesinden hoşlanırdı. Fakat o anda ona hiç sabrı yoktu. "Ofisinde mi?"

Janice başını salladı. "Hı hı. Kız meselesi mi?"

"İçeri girebilir miyiz?"

Janice, incinmiş gibiydi. Kozlowski'ye bakarak, "Sanırım sadece seni bekliyor," dedi. "Yanında birini getireceğini bildiğini sanmıyorum."

"Biz birlikte çalışıyoruz." Finn, onun masasının yanından geçip arkasındaki kapıya yürüdü.

"Bekle!" diye itiraz etti Janice. "Geldiğinizi haber vereyim!" Ama çok geçti. Finn, arkasında Kozlowski'yle birlik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

te içeri giriyordu bile. Janice onları engellemek için ayağa kalkınca Kozlowski'nin omzuna çarptı ve koltuğuna geri düştü. "Böyle giremezsiniz!" diye bağırdı.

Finn, McDougal'ın ofisine girdi. McDougal bir evrak dolabının önünde durmuş, bir klasöre bazı dosyalar yerleştiriyordu. Finn'in odaya girdiğini duydu ve dolabı kapatıp bir anahtarla kilitledi. Sonra dönüp Finn'e baktı. Gözleri kısıldı. "Önemli olmalı."

"Ne?" diye sordu Finn.

"Benimle konuşman gereken şey." McDougal, masasına gidip oturdu. "Ofisime paldır küldür dalacak kadar önemli olmalı. Başka şartlar altında içeri böyle dalman tehlikeli olabilir. Bunu unutmasan iyi edersin, Finn. Çok iyi edersin." Başıyla kapıda, Finn'in arkasında duran Kozlowski'yi işaret etti. "Kas yığınını da yanında getirmişsin. Gerçekten çok önemli olmalı."

Finn, McDougal'ın masasının karşısındaki koltuğa oturdu. Kozlowski ayakta kaldı.

"Kozlowski." McDougal, onu başıyla selamladı. "Biz Finny'yle konuşurken sen dışarıda bekle."

Kozlowski'nin yerine Finn cevap verdi. "Biz birlikte çalışıyoruz."

McDougal, Finn'e baktı. "Ses tonuna dikkat et, çocuk. Neredeyse bana güvenmediğini düşüneceğim. İlişkiler güvene dayanır. Eğer bunu kaybedersek..." Omuz silkti. "Kim bilir?"

Finn, McDougal'a doğru eğildi. "Güvenden mi konuşmak istiyorsun? Neden bana Elizabeth Connor'dan bahsetmedin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

McDougal, yapmacık bir tavırla kaşlarını çattı. "Elizabeth Connor," diye tekrarladı. "Neden bu isim bana çok tanıdık geldi?" Düşünüyormuş gibi gözlerini yumdu. Sonra gözleri ardına kadar açıldı ve kaşları eski halini aldı. "Ah, evet. Elbette, şimdi hatırladım. Benim için çalışırdı. Aslında dosyası da tam burada." Bir karton dosya alıp açtı. "Bilirsin, birçok işveren çalışanları hakkındaki temel bilgileri dosyalarında saklar. Ben öyle çalışmam. Benim için çalışanlar hakkında her şeyi bilmek isterim. İnsanlar hakkında neleri ortaya çıkarabileceğine şaşarsın."

"Onu sen mi öldürdün?"

McDougal hiç korkmadı. Hatta kılını bile kıpırdatmadı. Orada öylece oturup yüzünde gizemli bir ifadeyle Finn'e baktı. Sonunda, "Avukatım olarak mı soruyorsun?" dedi. "Yoksa bir tür polislik vazifesi mi görüyorsun?" Kafasını Finn'in göğsüne doğru salladı.

Finn, gömleğinin eteğini tutup yukarı doğru sıyırdı ve ona çıplak göğsünü gösterdi "Ben polisler için çalışmıyorum ve dinleme cihazı taşımıyorum."

McDougal, başıyla Kozlowski'yi gösterdi. "Ya o? Neden bana gömleğinin altında ne olduğunu göstermiyor?"

"Bana yemek ısmarlamadın," dedi Kozlowski.

"Burada baş başayız," dedi Finn. "Connor'ın sana çok borcu olduğunu duydum. Sadece onu öldürüp öldürmediğini bilmek istiyorum."

"Neden umurunda?" diye sordu McDougal. "Seninle ne ilgisi var?"

Finn, adamın dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü. O anda, masanın karşı tarafına fırlayıp onun boğazı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na sarılma isteğine neredeyse yenik düşecekti. Acaba onu boğmak, o sefil hayatının ellerinin arasından kaydığını hissetmek, son nefesini duymak nasıl bir şey olurdu diye geçirdi içinden. "Nedenini biliyorsun," oldu tek söylediği.

McDougal'ın gözleri neredeyse siyahtı. Finn'e resimlerini gördüğü o kocaman beyaz köpekbalıklarını anımsattı. "Senden duymak istiyorum."

"O benim annemdi," dedi Finn.

McDougal'ın gülümsemesi dudaklarının kenarından tüm yüzüne yayıldı. "Dosyada bu da var," dedi. "Kahretsin, dünya çok küçük, değil mi Finny-oğlan?"

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Finn. Öfkesinden kuduruyordu ve McDougal evet derse tepkisinin ne olacağını bilemiyordu.

Fakat McDougal başını iki yana salladı. "Hayır. Öldürmedim. Benim için öldürecek kadar önemli biri değildi. Ama kimin yaptığına dair bir hayli fikrim var."

"Söyle bana."

"Hepsi burada, dosyasında."

"O halde bana dosyayı göster."

"Keşke hayat o kadar kolay olsaydı. Ama değil, biliyorsun. Hayat hiç kolay değil."

"Neden değilmiş?"

McDougal omuz silkti. "Hesaba katılması gereken başka hususlar var. Tabiatım gereği ben ispiyoncu değilim."

"Palavra," dedi Finn. "Çıkarın varsa anamı bile öbür dünyaya postalarsın sen."

"Bir erkeğin annesinden bahsederken dikkat et," dedi McDougal. "Sen buna alışık değilsin biliyorum ama insanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hassas noktasına dokunur."

"Öğreniyorum," dedi Finn.

"Sanırım öğreniyorsun. Anneni kimin öldürdüğünü bilmek mi istiyorsun? Güzel ama önce benim için bir şey yapmalısın."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Finn.

"Ne istediğimi biliyorsun. Oğlumun başının beladan kurtulmasını istiyorum."

"Onu zaten temsil ediyorum. Başka ne istiyorsun?"

"Yapılması gereken her şeyi yapmanı istiyorum!" diye gürledi McDougal.

"Ne gibi?"

"Bu kahrolası soruyu ille de soracaksın, değil mi? Bu oyunun içindesin, ne zamandır, on beş yıldır mı? Geri ödenmesini isteyebileceğin iyiliklerin, baskı yapabileceğin insanlar vardır. Şu anda elinden gelen *her şeyi* yapmıyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz. Şu anda kurallara göre oynuyorsun. Seni tanırım, Finn; bir meseleyi halletmek istedin mi halledersin. Bir şeyleri düzeltmek istedin mi yolunu bulursun. Ama şu anda benim için bir şeyleri düzeltmeyi yeterince istemiyorsun. Belki şimdi elimde pazarlık yapabileceğimiz bir şey vardır."

Finn, başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. Yasaların dışında yapabileceğim hiçbir şey yok. İstesem de pazarlık yapabileceğim herhangi bir şey ya da kimseden isteyebileceğim bir iyilik yok."

"Sana inanmıyorum," dedi McDougal.

Finn, ayağa kalkıp masaya doğru eğildi. "Neye inandığın umurumda değil; ben annemi kimin öldürdüğünü öğrenmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istiyorum!" diye bağırdı.

McDougal, koltuğunu masadan duvara doğru iterek Finn'le arasında biraz mesafe bıraktı. Sağ eli masanın altında gizliydi ama şimdi Finn onun büyük, parlak, yarı otomatik bir tabanca tuttuğunu görebiliyordu. McDougal, elini alttan çıkarıp silahı masanın üzerine koydu. "Şimdi geri bas, Finny-oğlan, derhal." Kozlowski'ye baktı. "Ve iki saniye içinde ellerinin ikisini de görmezsem arkadaşın burada ölür, anladın mı?"

Kozlowski, elini paltosunun cebinden çıkardı. "Silah çektin mi kullanmaya hazır olsan iyi edersin," dedi kısık sesle.

"Onda hiç problem yok, Bay Kozlowski. Beni dene istersen." McDougal ayağa kalktı, evrak dolabını açtı ve dosyayı içine koydu. "İşini kolaylaştıracağım. Oğlumun davası önümüzdeki iki hafta içinde düşerse sana dosyayı vereceğim. Hatta tüm sorularını cevaplayacağım. Gerçi dosyayı gördükten sonra fazla sorun kalmayacağından eminim. Ve ikramiye olarak, seni öldürmeyeceğim."

"Çok şanslıyım."

"Ama iki hafta içinde oğlumun davası hâlâ düşmemişse, annene onu kimin öldürdüğünü kendin sorabilirsin. Anladın mı?"

"Bu mesele kapanmadı," dedi Finn.

"Hayır," dedi McDougal. "Sanırım kapanmadı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Senatör Buchanan'ınki Louisburg Square'deki en büyük konaktı; Beacon Tepesi'ndeki gerçek konaklardandı, Long'un yalnız gecelerini geçirdiği Quincy taklidi gibi değildi. Gerçi Buchanan sürekli orada yaşamıyordu; Boston'dayken orada kalıyordu ve bu da yılın üçte birinden azını kapsıyordu. Vaktinin geri kalanını Washington'da elçilik sırasındaki malikânesi, Park City'deki köşkü ve Newport, Rhode Island'daki yazlık evi arasında bölüyordu. Söylentilere göre, karısının hiç bilmediği bir apartman dairesi de vardı.

Long, Buchanan'ın konakta olduğundan emin olmak için önceden telefon etmişti. Kongre, teorik olarak, üyelerin seçmenlerinin nabzını yoklamalarına, sorunları tartışmalarına ve onları seçen kişileri nasıl temsil edeceklerine dair daha iyi fikirlerle dönmelerine fırsat vermek için bir aylık tatile girmişti. Gerçekte ise, bu molalar bir sonraki kampanyayı finanse etmek için kaynak toplamak amacıyla kullanılıyordu. Birleşik Devletler'de Senato için adaylığını koymanın maliyeti o kadar yükselmişti ki, zenginler bile kampanyalar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için ceplerinden para harcamak yerine bağış toplama yöntemine ağırlık veriyorlardı. Buchanan'ın şehir merkezinde, Kennedy Binası'nda ofisleri vardı ancak işlerini evindeki bir süit ofisten yürütüyordu.

Kapıyı şık bir takım elbise giymiş genç bir kadın açtı. Neredeyse Long kadar uzundu ve çarpıcı bir fiziği, güzel bir yüzü vardı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Long, ona rozetini gösterdi. "Dedektif Long, Boston Polis Departmanı," dedi. "Bir süre önce bir soruşturmayla ilgili olarak aramıştım."

Genç kadın başını salladı. "Sizi bekliyorduk. Kapıdan çekildi ve kolunu uzatarak Long'u içeri davet etti. "Ben Sonia Harding, senatörün özel asistanlarından biriyim."

"Birden fazla asistanı mı var?"

"O çok meşgul biri."

"Bundan eminim."

Asistan, ona uyarıcı bir bakış attı. "Telefonla görüşüyor. En kısa zamanda aşağı inecek. Onu kütüphanede beklemenizi istedi."

Long'u İngiliz malikânelerini andıran bir odaya aldı. Neredeyse beş metre yükseklikteki duvarlarda tavana kadar uzanan, oyma pervazlı maun kitaplıklar vardı. Rafların üst kenarı boyunca uzanan pirinç bir ray üzerine bağlanan tekerlekler üzerindeki iki merdiven kitaplara erişimi sağlıyordu. İki okuma masasının üzeri de dahil olmak üzere mobilyalar deriydi.

İki duvar, kazı benzeri bir şeyi gösteren eski taşbaskı resimlerle kaplıydı. Bunlar Long'un dikkatini çekti ve yakından incelemek için oraya doğru gitti.

"Doldurulmuş araziler," dedi Sonia Harding.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pardon?"

"Doldurulmuş araziler." Genç kadın, duvarlardaki resimleri işaret etti. "Doldurulmuş arazileri gösteriyorlar. Bugünkü Boston Şehri'nin yüzde yetmiş beşten fazlası bir zamanlar sularla kaplıymış. Şehrin büyük bölümü doldurulmuş araziler üzerine kurulmuş."

"O kadar olduğunu bilmiyordum."

Sonia başını salladı ve bir dizi resme dikkat çekti. "Burası Back Bay arazisi. Senatörün büyük büyükbabası mühendismiş. Fenway ve Charles Nehri arasındaki yaklaşık altı yüz dönümlük arazinin bataklıktan şık bir semte dönüştürüldüğü süreçten sorumluymuş. Yaklaşık kırk yıl boyunca, bir tren dolusu toprak ve çakıl taşı günde yirmi dört saat, her on dakikada bir Back Bay'e atılmış. Bu, o zamanlar şehrin büyüklüğünü ikiye katlamış ve senatörün ailesini ülkenin en zengin ailelerinden biri yapmış."

"Bu konuda çok şey biliyor gibisiniz."

"Senatör hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışıyorum."

Sonia Harding, oturması için Long'a birkaç buzağının ömrüne mal olmuş gibi görünen, uzun bir berjer koltuk gösterdi. Kendisi de onun karşısındaki koltuğa oturdu ve temkinli bir şekilde bacak bacak üstüne attı.

"Ne zamandır senatör için çalışıyorsunuz?" diye sordu Long.

"Üç yıldır."

"İşinizi seviyor musunuz?"

"Daha önce yaptığım işten iyi."

"Önceki işiniz neydi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genç kadın gülümsedi. "Aradığınızda bu görüşmenin neyle ilgili olduğunu söylemediniz."

"Söylemedim."

"Şimdi söyleyebilir misiniz? Belki hem sizin hem de senatörün değerli zamanından kazanırız."

"Doğrudan Senatör Buchanan'la konuşmam gereken bir konu."

"Emin misiniz? Beklerken size yardımcı olabilirim."

"Nazikçe bir yardım teklifini geri çevirdiğimin söylenmesini asla istemem," dedi Long. "Bana biraz temel bilgi verebilirsiniz. Buradaki ofiste mi çalışıyorsunuz?"

Sonia başını salladı. "Senatörün çalışmayı tercih ettiği yer burası. Şehirdeki ofiste çalışan birkaç kişi var ancak en önemli işler buradan yürütülür."

"Buna yeniden seçim kampanyası çalışmaları da dahil mi?"

"Bir kısmı. Çok dikkatliyiz elbette çünkü kampanyada kimlerin çalışabileceğine dair kurallar var. Yeniden seçimi yürütmek için vergi mükellefi kaynaklarını kullanmakla suçlanmak istemeyiz ama evet, kampanya çalışanlarının birçoğu burada."

"Kampanyanın finansmanından kim sorumlu?" diye sordu Long.

Genç kadın tereddüt etti. "Muhtemelen bilmem gerekiyor fakat bilmiyorum. Finanstan sorumlu kişilerle hiç muhatap değilim. Ben senatörün takvimini idare ederim. Bazen yazı işleri de yaparım. Çok geleneksel bir rol sanırım."

"Geleneksel rollerle ilgili yanlış bir şey yok," dedi Long. "İyi bir patron mudur?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonia'nın kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Çok açık bir soru aslında. İyi bir patron mudur? Nazik midir? Size iyi davranır mı?" Long, genç kadının tereddüdünü sezmişti.

"Bana çok iyi davranır," dedi Sonia, yüzünde hiç neşeli bir ifade olmasa da.

"Bir şöhreti var," dedi Long. Çok açık olmayan bir yorumdu. İyi bir şöhreti de kast ediyor olabilirdi, kötü bir şöhreti de. Genç kadının bunu nasıl yorumlayacağını görmek istedi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sonia, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve sanırım imanıza içerledim."

"Bir şey ima etmiyordum." İkisi birbirlerine sessizce baktılar. "Sorularım sizi rahatsız mı ediyor?"

"Hayır," dedi Sonia ama kollarını açmadı. "Sadece..." Bir anda sustu. Long'un sırtı kapıya dönüktü ancak Sonia Harding'in duruşundaki değişimden odaya birinin girdiğini anladı. Kadın ayağa kalktı. "Senatör."

Long da ayağa kalkıp kapıya döndü. Odanın girişinde duran adamın etkileyici bir görünüşü vardı. Çok uzun boyluydu ve en azından önceki fiziğinin kalıntılarını korumak için sıkı çalışan eski bir atlet gibi geniş omuzluydu. Çıkık alnını çevreleyen gür, siyah saçları ve çekici yüz hatları vardı. Gülümsedi ve kozmetik işlem görmüş dişleri parladı. "Dedektif," dedi özel asistanını görmezden gelerek.

"Senatör."

"Teşekkürler, Sonia," dedi Buchanan, kadına hiç bakmadan, "sen işine geri dönebilirsin." Sonia, başını sallayıp bir şey demeden yürüdü. Buchanan, genç kadın yanından geçene kadar ona bakmadı. Sonra dönüp onun odadan çıkışını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

izledi. Long, adamın gözlerinin Sonia'nın belden aşağısını süzdüğünü fark etti. Senatör, tekrar Long'a döndü. "Sizin için ne yapabilirim, Dedektif...?"

"Long."

"Dedektif Long." Buchanan, onun elini sıkmak için uzandı. "Telefonda sesiniz çok gizemli geliyordu. Sizi kabul etmeyebilirdim ancak merakımı uyandırdınız."

"Sadece birkaç sorum var."

"Hangi konuda?"

"Yürüttüğüm bir soruşturma. Muhtemelen önemli bir şey değil." Long, senatörü rahatlatmak istedi; adam kolay konuşturulacak bir tipe benzemiyordu.

"Pekâlâ. Elimden gelen yardımı yapacağım."

"Minnettar olurum. Eamonn McDougal ismi size tanıdık geliyor mu?"

Buchanan kaşlarını çattı. "Emin değilim; isim tanıdık gibi fakat belki de yalnızca kulağıma öyle geldiğindendir."

"Eamonn kulağa tanıdık mı geliyor?"

"McDougal," dedi Buchanan.

"Ah." Long, sessizliğin uzamasına izin verdi. "Ya da belki isim tanıdıktır çünkü adam sizin en önemli bağışçılarınızdan biri. Kanun kapsamında izin verilen en yüksek miktarı bağışlamış."

"Gerçekten mi? Farkında değildim." Buchanan, konuşkandı fakat temkinliydi.

Long başını salladı. "Günümüzde internetten ne çok bilgiye ulaşılabildiği insanı hayrete düşürüyor."

Buchanan omuz silkti. "Kampanyama maksimum miktarı bağışlayan o kadar çok insan var ki. Keşke hepsini tanıdı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğımı söyleyebilseydim. Gerçek şu ki, çok azını tanıyorum."

"Anlıyorum," dedi Long. "Takip etmesi zor. Diğer yandan, adamın yönettiği şirketlerde çalışan her bir personel de maksimum miktarı bağışlamış. Temizlik görevlilerine kadar. Bu size de tuhaf gelmiyor mu?"

Senatör boğazını temizledi. "Olabilir ama hiç duyulmamış bir şey değil."

"Başka ne zaman böyle bir şey duydunuz?"

"Sanırım önemli bir şeye parmak basmaya çalışıyorsunuz, Dedektif. Benimle de paylaşırsanız belki yardımı olur."

"Şey, düşündüm de, eğer McDougal kampanyanıza yasal limitin üzerinde yaptığı ödemeler için çalışanlarını kullanıyorsa bu ciddi bir ihlal olur, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Ve McDougal'ın yönettiği birkaç finansal şirkete etki eden yönetmelikleri denetleyen Bankacılık ve Finans Komitesinde olduğunuz gerçeği göz önüne alındığında, bu durum sizin için de oldukça kötü görünecektir, öyle değil mi?"

Buchanan, cevap vermek yerine gülümsedi. "Üzgünüm, Dedektif Long. Boston Polis Departmanı'na kampanya finansmanı konusunda yargı yetkisi verdiğimiz Kongre oturumunu kaçırmış olmalıyım. Ben bunun federal makamların meselesi olduğunu sanıyordum. Tabii bu da, meseleyi uygun bir yetkilendirme olmaksızın araştırdığınız anlamına geliyor. Bunu dile getiriyorum çünkü başınızı derde sokmanızı istemiyorum."

"Düşündüğünüz için teşekkürler, Senatör. Ama endişe etmenize gerek yok, ben kampanya finansmanı ihlallerini araştırmıyorum."

"Neyi araştırıyorsunuz o halde?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cinayet."

Long, gözlerini Buchanan'a dikerek tepkisini ölçtü. Senatörden mükemmel bir poker oyuncusu olurdu fakat Long, onun gözündeki ani seğirmeyi ve çenesinin istemsizce hareket ettiğini fark etti.

Buchanan, "Kim öldürüldü?" diye sordu.

"Elizabeth Connor adında bir kadın. Roxbury'de yaşıyordu."

Senatör başını iki yana salladı. "Onu tanıdığımı sanmıyorum. Roxbury'de fazla vakit geçirmem."

"Ben de tanıdığınızı düşünmemiştim," dedi Long. "Öldürülmeden önceki haftalarda sizi tam beş kez aradığını öğrenince o yüzden çok şaşırdım." Bunu duyan Buchanan bembeyaz oldu. "Bana daha da tuhaf gelen," diye devam etti Long, "sizinle telefonu kapadıktan sonra her defasında hemen Eamonn McDougal'ı araması. Kadın, McDougal'ın işyerlerinden birinde çalışıyormuş. Oh, Eamonn McDougal'ın New England'daki organize suçlarda en önemli figürlerden biri olduğunu da belirtmeliyim. Sonuç olarak, telefon görüşmelerini, kampanya bağışlarını ve Bayan Connor'ın öldürülmesini bir araya getirdiğinizde neden size bazı sorular sormam gerektiğini anlayacağınızdan eminim."

Bir an için Long, Buchanan'ın dilini yuttuğunu sandı. Senatör ayakta kalakalmış, şaşkın şaşkın bakıyordu. Çenesi sarkmıştı ve gözleri hafifçe pörtlemişti. "Üzgünüm, Dedektif," dedi. "Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var. Fazla uzun sürmez. Biraz bekleyebilir misiniz?"

Long, başını salladı. "Elbette, Senatör. Hiçbir yere gitmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Finn'in başı belada değil, değil mi?"

Sally, Lissa'nın mutfağında oturmuş, onun püre yapılmış muzu oğlunun ağzına tıkma mücadelesini izliyordu. Reggie'nin izin günüydü ve gidişata bakınca Sally, Reggie bir hafta tatile gitse çocuk açlıktan ölür diye düşündü.

"Neden öyle düşünüyorsun?"

İşte bu da bir avukatın cevap vermeme tarzıydı. Avukatlar sorulara soruyla cevap veriyorlardı; sürekli irdeliyorlar, asla taahhütte bulunmuyorlardı. Bebek aşağı yukarı sallanıp zikzak çizdi ve Lissa elinde kaşıkla ona ayak uydurmaya çalıştı. Büyük bir muz yığını yere düştü.

"Bu sabah bana doğru dürüst cevap vermedi. Sonra da beni başından savıp sana postaladı," dedi Sally.

"Yapacak işleri vardı." Andrew bir ağız dolusu muzu tükürdü.

"Bana masal okuma. Sadece yapacak işleri olsaydı bana söylerdi. Sadece yapacak işleri olsaydı Koz'u da yanına almazdı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Koz'un onunla olduğunu kim söyledi?"

"Burada değil, değil mi? Ben aptal değilim."

Lissa, oğlunun yüzüne bulaşan muz püresini kaşıkla sildi ve kaşığı yeniden bebeğin ağzına sokmaya çalıştı. "Hayır," dedi iç çekerek. Kesinlikle aptal değilsin."

"Yani? Başı belada mı?" Sally, tezgâhın altında yumruklarını sıktı.

"Pek sayılmaz," dedi Lissa. "Onun ve Koz'un başa çıkamayacağı bir şey değil."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Lissa, bebeği beslemeye çalışmaktan vazgeçti ve etrafa saçılanları temizlemeye başladı. "Olamam. Ama inanmalı ve halletmelerine izin vermelisin. Onlar erkek; bir problem gördüklerinde halletmeleri gerekir."

"Ya biz de yardım edebilirsek?" diye sordu Sally.

"Edebilseydin ederdin. Ama şimdilik bu meseleyle kendilerinin ilgilenmesi gerekiyor. Hem artık senden Finn sorumlu. Seni zarar görebileceğin herhangi bir konuma sokmak istemiyor. Bunun onun kararı olmasına izin vermelisin."

"Öyle olması gerekmiyor," dedi Sally. "Benim geldiğim yerde, sevdiğin birinin başı beladaysa onu desteklemen gerekir."

"Senin için de işler öyle mi gelişti?"

Sally, başını iki yana salladı. "Hayır. Yine de öyle olması gerekirdi. Annemle babamın asla anlamadığı şey de bu."

Long, kütüphanede ona sonsuzluk kadar gelen bir süre bekledi. Kalın şark halısının üzerinde ileri geri volta atar-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ken, oyunu doğru oynayıp oynamadığını sorgulamaya başladı. Resmi bir sorgu için senatörü polis merkezine çağırabilirdi ama o zaman işin içine yüksek rütbeliler de girerdi ve Long muhtemelen davadan alınırdı. James Buchanan kadar güçlü bir adamın işlerine karışan meslekte tükenmiş bir polis dedektifi, üst düzey yöneticilerin isteyeceği son şey olurdu herhalde. Büyük olasılıkla, Buchanan, McDougal ve Elizabeth Connor arasındaki bağlantı, kanun koyma bürokrasisinin en üst düzeylerinde devam eden siyasi partiler arası ticaretin düzenli seyri içinde örtbas edilirdi.

Long, pencereye gidip Louisburg Meydanı'na baktı. Dört yüz yıllık arnavutkaldırımı sokaklarla çevrili, bir futbol sahasının yarısından daha küçük çimenlik alan öyle engebeliydi ki, en üst düzey lüks SUV'ler dışında herhangi bir aracın bölgede düzenli kullanımı mümkün değildi. Sokaklar kolaylıkla düzeltilebilirdi fakat o zaman sakinlerinin tercih ettiği on dokuzuncu yüzyıl ayrıcalığı ve asaletinin yarattığı atmosferden uzaklaşılmış olurdu. Meydandaki konak sahipleri için ayrılan ve ayaktakımına karşı çitlerle korunan ufak yeşillik alan, kaybolan bir dünyanın son çırpınışını temsil ediyordu adeta.

"Bir araba ödünç almam lazım," diyen bir ses geldi Long'un arkasından.

Long döndü. Sokaktan gelen ışık üç metre yüksekliğindeki pencereden geçerek onu siluet halinde gösteriyordu. Kapıdaki kadın onu görmek için gözlerini kısarak baktı. "Sen babam değilsin," dedi bir süre sonra.

"Hayır, değilim," dedi Long.

Uzun boylu genç kadın, James Buchanan'ın siyah saç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larına ve keskin yüz hatlarına sahipti. Onun bir başkasının çocuğu olduğunu düşünmek imkânsız gibiydi. Yine de onda farklı bir şey vardı. Mini etek ve ince, bol bir tişört giymişti.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Polis. Senatörle konuşmak için buradayım. Babanız mı?"

Kız yüzünü buruşturup isteksizce başını salladı. Long onun yirmili yaşların sonlarında olduğunu tahmin etse de, daha genç gösteriyordu aslında. "Babamla ne konuşacaksın?"

"Gizli," dedi Long.

"Babamın yaptığı her şey gizlidir. Bazen burada konuşmak çok zor olur. Ben Brooke."

Long, onu başıyla selamladı. "Dedektif Long."

"Çok resmi bir isim."

"Rozete uygun."

"Ne kötü." Brooke, iki içki sürahisinin durduğu yan sehpaya gitti. "Bir içki ister misin?" diye sordu. Eğilip kitaplıklardan birini açtı; Long, sahte bir dizi kitap sırtının arkasında gizli ufak buzdolabını görünce şaşırdı.

Saatine baktı; on biri çeyrek geçiyordu. "Sert içkiler için biraz erken değil mi?" diye sordu. Konuşurken kendini ikiyüzlü gibi hissetti. Bir yanı, genç kıza katılmak için çığlık çığlığa bağırıyordu.

Brooke bardağına birkaç buz küpü attı, döndü ve ona gülümsedi. "Sert içkiler için asla çok erken değildir." Kristal viski şişesinin süslü tıpasını çekti. İçkiyi dolduruşu çok fiyakalıydı. Bardağı neredeyse ağzına kadar doldurdu. Öyle güzel ayarlamıştı ki, içki bardağın dışına doğru hafifçe yük-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seliyordu ama dökülecek kadar da dolu değildi. Long'un ağzı kurudu. Brooke, bardağı ona doğru kaldırdıktan sonra içkiden koca bir yudum aldı. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Babamın başı dertte mi?"

"Bunu neden sordun?"

"Çünkü sen polissin."

"Öyleyim."

"Demek ki birinin başı dertte."

"Belki," dedi Long. "Elizabeth Connor adında bir kadın tanıyor musun?" Bu, karanlığa kurşun sıkmaktı ama Long bir zararının olmayacağını düşündü.

Brooke, başını iki yana salladı. "Hayır. Tanımalı mıyım?"

"Aslında hayır."

"Kim bu kadın?"

"Hiç kimse. Yakın zamanda öldürüldü."

Brooke Buchanan'ın merakı uyanmıştı. "Gerçekten mi? Bir cinayet? Babamın daha çok beyaz yaka suçlarına bulaşacağını sanırdım. Belki de onu hafife alıyorum. Kadının ölümüyle ne ilgisi var?"

"Bildiğim bir şey yok," diye gerçeği söyledi Long.

"Ama buradasın."

"Sadece bazı sorular sormak için."

Long büyülenmiş gibi genç kızı izliyordu ki, büyü bir bağırışla bozuldu.

"Brooke!"

Long döndü. Kapıda çok çarpıcı, daha yaşlı bir kadın duruyordu. Ellili yaşların sonundaydı ve sade bir ipek takım giymişti. Boynundan sıra sıra inciler sarkıyordu ve sol elindeki elmas yüzük kolunu aşağı çekecek kadar ağır görünü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Tişörtlü genç kadından daha kısa boyluydu ama daha dik duruyordu ve kraliyet ailesine özgü bir havası vardı.

"Anne, ben sadece..." Brooke, bardağa sanki ne söylemesi gerektiğini o söyleyebilecekmiş gibi baktı.

"O içkiyi derhal bırak!" dedi kadın.

Mahcup olan Brooke tereddüt etti.

"Lütfen," dedi kadın. Sesi daha yumuşak çıktı ve Long, Brooke Buchanan'ın tavrındaki değişikliği gördü.

"Ne önemi var?"

"Önemi var," dedi kadın.

Brooke, bardağı içki sürahisinin yanına bıraktı.

"Mutfağa git. Biraz sonra konuşacağız," dedi kadın.

Brooke, Long'a hiç bakmadan odadan çıktı.

Kadın, Long'a doğru yürüdü. "Ben Catherine Buchanan," dedi elini uzatarak.

"Dedektif Long."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Polis dedektifi mi?"

"Bu doğru, hanımefendi."

Kadın dönüp, üzerinde şişelerin olduğu sehpaya doğru yürüdü. "Kızım adına özür dilerim. Normalde öğleden önce içmez. Haylazlık yapıyor sanırım. Kampanya dönemi hepimiz için çok zor geçti. İlk seçimlerde fazla dikkat çekmemeye çalıştık. Hiçbirimiz buna alışık değiliz."

"Ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum," dedi Long. "Seçimlere kaç hafta kaldı?"

"Üç buçuk hafta," dedi Bayan Buchanan. "Bir an önce olup bitse."

"Son gördüğüm anket kocanız için oldukça olumluydu."

"Öyleydi. Her an değişebilir tabii."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Long, başını salladı. "Bir skandala bakar sanırım," dedi ve kadını dikkatle izledi.

"Pardon?"

"Bir skandala bakar," diye tekrarladı Long. "Doğru değil mi? Belgesiz bir dadı," başıyla kapıyı işaret etti, "öğleden önce içen bir kız evlat? Belki bir kampanya finansmanı meselesi. Bunun gibi şeylerin seçim sonuçlarını tersine çevirebileceğini düşünüyorum."

Kadın ona dikkatle baktı. "Affedersiniz, Dedektif, buraya geliş sebebiniz olarak ne söylemiştiniz?"

"Bir şey söylemedim aslında."

"Şimdi söylemek ister misiniz?"

"Geliş sebebimi eşinizle konuşuyordum. Konuşmamız yarıda kaldı."

"Ne konuşuyordunuz?"

"Elizabeth Connor'ı," dedi Long. "Bu ismi hiç duydunuz mu?"

Kadın başını iki yana salladı.

"Kocanızın kampanyasına bağışta bulunmuştu. Yakın zamanda öldürüldü."

"Ne kadar korkunç." Catherine, yüzünü başka yöne çevirdi.

"Eşinizin ondan hiç söz etmediğinden emin misiniz?"

"Ettiyse bile hatırlamıyorum."

"Senatörün kampanyasına üst sınırda bağış yapmış. Eşinizin bunu bilmemesine ve bundan size söz etmemesine inanmam çok zor."

"Eşime bağış yapan abartısız on binlerce insan var."

"Belki de sizi endişelendirmek istememiştir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Buchanan, viski sürahisinin tıpasını geri koydu. "Bu doğru olabilir. Eşimin bana her şeyi anlatmadığını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, *her şeyi* bilmek de istemiyorum."

"Öyle mi?" Long hayretini gizlemedi. "Sınırı nereye çizersiniz?"

Kadın ona öfkeyle baktı. "Sınırları çizmeyi James'e bırakırım."

"Sanırım bu sizin seçiminiz ve sanırım sohbete eşinizle devam etmek zorunda kalacağım."

Catherine Buchanan, kusursuz şekilde sıralanmaları için şişeleri düzeltti. Kızının bardağını alıp kokladı, koku karşısında burnunu buruşturdu ve tiksintiyle homurdandı. Bardağı yerine geri bıraktı. "Neden gecikmiş bir bakayım," dedi.

Kadın kapıya doğru yürümeye başlayınca Long, "Zor olmalı," dedi.

Catherine Buchanan, ona bakmak için döndü. "Ne zor olmalı?" diye sordu.

"Eşinizi paylaşmak."

Kadıncağız olduğu yerde adeta donup ona bakakaldı. "Neden bahsettiğinize dair en ufak bir fikrim yok."

"İşiyle," dedi Long. "Onu bu kadar zahmetli bir işle paylaşmak zor olmalı. Çok fazla fedakârlık yapmanız gerekiyordur." Bir kartvizit çıkardı. "Konuşmak istediğiniz herhangi bir şey olursa, yaptığınız fedakârlıkları paylaşmak isterseniz dinlemekten mutluluk duyarım."

Catherine Buchanan kartviziti alıp baktı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, Dedektif."

"Neden olmasın? İyi bir dinleyiciyimdir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın yeniden ona baktığında ifadesi tamamen sakindi. Politik bağış toplayan birinin itaatkâr eşi olarak sahneye çıkmaya hazır görünüyordu. "Çünkü Dedektif," dedi, "hayatımın gerektirdiği fedakârlıkları asla gerçekten anlayamayacağınızdan eminim."

Long, ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Bir dakika sonra Sonia Harding odaya girdi. "Özür dilerim, Dedektif," dedi. "Senatör size bir mesaj ulaştırmamı istedi. Acil bir durum olmuş ve bugün başka zamanı yokmuş. Ofisini ararsanız, memnuniyetle başka bir randevu ayarlayacakmış."

"Çok önemli bir şey olmalı," dedi Long.

Sonia Harding cevap vermedi. Senatörün eşine baktı. "Bayan Buchanan, senatör bir an önce ofisine gitmenizi istiyor. Bu akşam bir davete katılacaksınız ve size sorması gereken birkaç soru var."

Asistan orada durup Bayan Buchanan'ın odadan çıkmasını bekledi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Dedektif Long," dedi Bayan Buchanan. Long'un elini sıktı ve odadan çıktı.

"Senatör sizi kapıya kadar uğurlamamı istedi," dedi Sonia Harding. Daha önce onu kapıda karşıladığında yüzündeki sıcak gülümseme kaybolmuştu. Long, o gülümsemeyi bir daha asla görmeyeceğinden şüphelendi.

Başını salladı. "Eminim istemiştir."

James Buchanan, ikinci kattaki yatak odasına bitişik çalışma odasındaydı. Resmiyette orası hâlâ misafir odası olarak geçiyordu ama bu sadece görüntü icabıydı; James yıllar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dır Catherine ile aynı odayı paylaşmamıştı.

Catherine içeri girmeden önce bir süre kapıda oyalandı; sinirden midesi bulanıyordu. Senatör çalışma masasında oturmuş, sayfaları çeviriyordu. Ama aslında rol yapıyordu. Catherine, bunu anlayacak kadar uzun yaşamıştı onunla. Senatör sayfaları o kadar hızlı çeviriyordu ki, gerçekten okuyor olamazdı; yalnızca meşgul görünmek istiyordu.

Catherine, derin bir nefes alıp metin olmaya çalışarak odaya girdi. "Beni görmek istemişsin," dedi. Sesi kendine bile bir eş ya da hayat arkadaşından çok bir hizmetçi gibi gelmişti.

James Buchanan, çok daha önemli bir şeyden alıkonulmuş gibi sert sert baktı. "Hayır," dedi.

"Özür dilerim. Sonia dedi ki…"

"Bir daha polisle konuşmanı istemiyorum. Evdeki kimsenin onlarla konuşmasını istemiyorum."

"Neden?"

Senatör ayağa kalktı ve kapının yanındaki büfenin önüne, karısının yakınına gitti. "Sadece istemiyorum."

Catherine orada durup kocasını, hiç tanımadığı bir adamı izledi. Aralarında bir metre bile olmamasına rağmen birbirlerinden hiç o kadar uzak olmamışlardı. Catherine kollarını göğsünde kenetlemişti. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez." James Buchanan, karısına bakmak için başını kaldırmadı bile.

"İlgilendirir," diye üsteledi Catherine. "Bu aileyi ilgilendiriyorsa beni de ilgilendirir."

Senatörün elinin tersi her zamanki gibi aniden geldi. Hızlı bir hareket, ustaca bir kavisle elinin tersi Catherine'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanağıyla buluştu ve onu kapı girişine fırlattı. "Seni ilgilendirmediğini söyledim sana!" diye bağırdı senatör.

Catherine dengesini korudu. İtibarını korumakla aynı şey değildi belki ama sınırlı zaferler kazandığı bir hayatı kabullenmeyi öğrenmişti. Kocasının vurduğu yerde, yanağında o tanıdık sıcaklığı ve sızıyı hissetti. Tecrübelerine dayanarak yanağının hemen şişmeye başladığını biliyordu. En kısa zamanda üzerine buz koymalıydı.

Hiçbir şey söylemedi, kocasına bakmaya devam etti yalnızca. James bir metreden daha yakınındaydı ve ona öyle büyük bir tiksinti ve nefretle bakıyordu ki, Catherine'in kanı dondu. Elin tekrar yüzüne çarpmasını bekledi adeta.

Ama beklediği olmadı. Orada öylece durup birkaç kalp atışı daha baktılar birbirlerine. Sonra senatör arkasını dönüp masasına geri gitti. Sayfaları çevirmeye, bu kez daha hızlı bir şekilde devam etti. Bir dakika sonra başını kaldırmadan, "Akşam yemeğe davetliyiz. Makyajını düzeltmelisin," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kevin McDougal'ın davasındaki Bölge Savcısı Yardımcısı kim?" diye sordu Kozlowski.

O, Lissa ve Finn Boston Meydanı'nda yürüyorlardı. Pazar sabahıydı ve mevsim bocalıyordu. Yapraklar tutunamıyor ve ağaçlardan düşüyor, rüzgâr günbegün daha güçlü ve soğuk esiyordu. Yine de sonbahar iyi mücadele veriyor, güneş kristalimsi havayı kesip yüzlerini ısıtıyordu. Kazak havasıydı; New England'ı diğerlerinden daha iyi tanımlayan bir sonbahar günüydü. Andrew'nun bebek arabasını iten Sally önden yürüyordu.

"Mitchell," dedi Lissa.

"Ahlaklı adam," diye yorum yaptı Kozlowski. "Pazarlık yapmak için en uygun kişi değil.

"Politiktir," dedi Finn. "Bölge Savcı Yardımcılığı onun için bir ilerleme aracı. Harvard'a gidip de sonra aklında bir plan olmadan Roxbury Bölge Mahkemesi'nde yılda otuz bin dolar kazanarak çalışmazsın. İçinde onun yararına bir şey olduğu sürece ve işler ters giderse kıçını kurtarabilece-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğini bildiği sürece anlaşma yapacaktır."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Lissa.

Finn başını salladı. Güneş ışığında göz kamaştıran altın kubbesiyle Boston Meydanı'nda yükselen Hükümet Binasına baktı. "Bir gün orada olmak istiyor," dedi. "Manşetlerde birinci sırada yer almadan valilik makamına ulaşamazsın. Mesele anlaşma yapıp yapmayacağı değil; asıl soru: ona ne teklif edeceğiz?"

"Asıl soru, çizgi dışına çıkarak kariyerini riske atmaya hazır olup olmadığın," dedi Kozlowski.

"Biz de masum değiliz, Koz," dedi Finn. "Kendimizi kandırmayalım."

"Hayır, değiliz. Ama hep doğru yoldan gittik. En azından gittiğimizi düşündük. Suçlu biri için kuralları esnetmedik hiç. Ve bunu hiç kendi çıkarımız için yapmadık. Şimdi yaparsak tüm bunları geride bırakacağız."

"Nasıl yapacağımıza bağlı."

"Aklında manevraya yer bırakacak bir yol var mı?" diye sordu Lissa.

"Hayır," dedi Finn. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

Sally, onlara bakmak için arkasına döndü. "Gülüyor!" diye seslendi. Ona bakıp kıkırdarken altdudağından salya akan Andrew'yu gösterdi.

"Seni seviyor," diye seslendi Lissa. "Onun ablası gibisin." Sally'nin duymaması için tekrar sesini alçalttı. "Buna değer mi?" diye sordu. "İşler şu an gayet yolunda; her şeyi riske atmayı istiyor musun gerçekten?"

"O benim annemdi," dedi Finn. "Ne yapmam gerekiyor? Olayın öylece kapanmasına izin mi vereyim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki de," dedi Lissa.

Finn başını iki yana salladı. "Bir yolunu bulacağım. Davanın kapanmasına izin veremem." Yürümeye sessizce devam ettiler; uzun, zorlu kıştan önce açık havanın son kez tadını çıkaran şehirli çocukların kahkahalarını dinlediler.

"Pekâlâ," dedi Kozlowski sonunda. "Mitchell'la nasıl başa çıkmayı düşünüyorsun?"

Finn, Lissa'ya baktı. "Benim için Mitchell'la pazartesi gününe bir randevu ayarla. Öğle yemeği olsun. Güzel bir mekân olsun ama çok göz önünde bir yer olmasın."

"Ona ne söyleyeceksin?"

Finn omuz silkti. "Bir şeyler bulacağım."

Charles Caddesi'nden geçip parklara doğru gidiyorlardı. Kanolar hâlâ sudaydı ve gülümseyen insanlar yapay göllerde kürek çekiyorlardı.

"Bak, Andrew, kanolar!" dedi Sally.

Bebek neşeli bir çığlık attı.

Lissa, Finn'e baktı. "Sadece buna değeceğinden emin ol," dedi.

Julie Racine, Boston'ın güney ucunda oturuyordu. Bir zamanlar burası geylerin, İspanyolların ve toplumsal kabul görmeyen kişilerin ikamet ettiği kötü bir bölgeydi. Ama bu çok uzun zaman önce, gey ve İspanyol olmak moda olmadan önceydi. Şimdi yerleşik sakinler, milyonlarca dolarlık dubleksler yapmak için köhne binaları yakan şehirli genç profesyonellerle ve arazi sahipleriyle kolayca kaynaşmıştı. Mahalle, bir şekilde, tarihi yanının ve tadının bir kısmını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

korumayı başarmıştı ve püriten şehirde, eskiye karşı modern olarak düşünülebilecek az sayıdaki yerden biriydi.

Racine, restorasyondan o güne dek kaçmış az sayıdaki binalardan birinde bir dairede yaşıyordu. Berkeley'nin dışında, evsizler barınaklarının mülk değerlerini hâlâ düşürdüğü Washington Caddesi'nin bitimindeydi. Dairesi beş katlı asansörsüz bir binanın en üst katındaydı ama genç kadın formdaydı ve kirası uygundu.

Kapısı çalındığında, pazar günü evde yalnızdı. Kapı deliğinden bakıp derin bir nefes aldı. Evde yokmuş gibi davranmayı geçirdi içinden. Ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Kilidi açıp kapıyı araladı.

Long, üzerinde kot pantolon ve svetşörtle kapıda duruyordu. Julie'nin ona bıraktığı dosya koltuğunun altındaydı. Dosya sanki biraz daha kalınlaşmıştı.

Genç kadın, yüzüne düşen bir tutam saçı üfleyerek geriye attı. "Ne istiyorsun?"

"Kapıyı açtığın için teşekkürler en azından."

"Sen polissin. Kilidi açabilirdin ya da kapıyı kırarak girebilirdin. Kapıyı onarmak için ev sahibine para vermek istemedim."

"Düşündüğün gibi değil."

"Öyle mi?"

"Sadece özür dilemek ve sana teşekkür etmek istedim. Sakıncası var mı?"

Julie, elini kalçasına koydu. "Duruma göre değişir. Ayık mısın?" Long'un omuzları çöktü ve Julie, onu kırdığını düşünerek suratını buruşturdu. Kararlılığını artırmaya çalıştı.

"Bunu hak ettim," dedi Long usulca. "Gidiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Long merdivenlerden inmek için arkasını dönünce, Julie ona karşı takındığı tavrı yumuşattı. "Ne oldu sana?" diye sordu. "İnsanlar senin kurşungeçirmez olduğunla ilgili espri yaparlardı."

"Bana ne olduğunu biliyorsun."

Julie, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sadece insanların olduğunu *söyledikleri* şeyi biliyorum."

"Ne olduğunu söylüyorlar?"

"Kiminle konuştuğuna göre değişir. Yarısı senin de Jimmy kadar kirli olduğunu söylüyor. Senin de uyuşturucu işine karıştığını ve ortaya çıkmasından kendini korumak için onu öldürdüğünü söylüyorlar. Ona tuzak kurduğunu söylüyorlar."

"Ya diğer yarısı?"

Julie omuz silkti. "Diğerleri ona ihanet ettiğini söylüyor. Onun uyuşturucu işine karıştığını öğrendiğini ve kendine isim yapmak istediğini. Ona yardım edebileceğini fakat bunun yerine onu vurduğunu söylüyorlar."

"Peki ya sen? Neye inanıyorsun?"

Long kapıya yaslanmıştı; kaybolmuş görünüyordu. Julie ona yaklaşmak istedi ama kendini tuttu. Long'un iki gece önceki görüntüleri canlandı gözünde. "Ben hiçbir şeye inanmıyorum. Önce senden duymam gerekiyor. Gerçeğin ne olduğuna ondan sonra karar vereceğim."

Long yere baktı. "Gerçek..." Bu kelimeyi sanki hiç anlamı yokmuş gibi söylemişti; sanki bir hayaletten bahseder gibi. "Haklılar. Hepsi haklı. Esasında, gerçekten önemli olan yönlerden, ben de Jimmy kadar kirliyim. Belki hepimiz öyleyiz. Gerçek şu ki, ona yardım etmeliydim ama edemedim ya da etmedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu, sorumu cevaplamıyor."

"Sanırım verebileceğim tek cevap bu."

"Bu kadar mı yani? Kurtarılman mümkün değil mi?"

Long, kederle gülümsedi. "Babamın bana söylediği son şey buydu. Yaptığım şeyden kurtulmamın mümkün olmadığını söyledi. Polissen, ortağın kardeşindir. Babam, kardeşimi öldürdüğümü ve bunun geri dönüşü olmadığını söyledi. Beni affedemedi. Bunun dünyanın en büyük günahı olduğunu söyledi. Ölümünden iki gün önceydi."

Julie'nin kalbi onun için sızladı. Öne doğru adım atıp onu svetşörtünden tuttu. Long, genç kadının onu çekmesine izin verdi ve Julie kollarıyla onu sardı. Long'un başını omzuna doğru eğdiğini hissetti.

Orada birkaç dakika öylece, sessizce durdular. Sonunda Julie gerileyip ona baktı. Long öyle yorgun görünüyordu ki. "Haydi," dedi genç kadın, daireye doğru ilerleyerek. "İçeri gelebilirsin."

"Emin misin?"

"Hayır. Emin değilim."

Long başını salladı.

Julie, arkasını dönüp eve girdi. Biraz zaman aldı ama sonunda Long onun peşinden gitti.

O gece Finn'in evindeki telefon çaldı. Finn telefonu açıp da New Hampshire Sağlık Hizmetleri Merkezi evlat edindirme servisinden Shelly Tesco'nun sesini duyunca hayli şaşırdı. "Bay Finn, kayıtlarınızı buldum," dedi kadın.

"Onları bana verecek misiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu kanunları çiğnemek olur."

"O halde neden aradınız?"

"Beni yanlış anladınız, Bay Finn. Kayıtları size bizzat vermem yasadışı olur. Ve size kayıtları verirsem, insanlar bunu benim yaptığımı bileceklerdir. Bu riske giremem. Ama onlara bakmanıza müsaade edebilirim. Burada ve tek başınıza olacaksınız."

Finn'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Tamam," dedi. "Yarın gelemem ama salı akşamına ne dersiniz?"

"Benim için uygun."

"Ofisinizde mi buluşalım?"

"Hayır," dedi Tesco. "Sizi burada tekrar görmelerini istemiyorum. Bir yer kararlaştıracağım ve size bildireceğim."

"Anlaştık."

"Sizi uyarmalıyım, Bay Finn. Dosyanızda bazı usulsüzlükler var."

"Ne gibi usulsüzlükler?" diye sordu Finn.

"Bunu telefonda konuşmak istemiyorum. Sadece şunu bilin, aradığınız tüm cevapları o dosyada bulamayabilirsiniz. Soru işaretleriniz artabilir. Hâlâ araştırıyorum ancak bu şimdiye kadar rastladığım en tuhaf vakalardan biri."

"Neler bulduğunuzu şimdi anlatamaz mısınız?"

"Hayır," dedi Tesco. "Salı günü."

"Peki, salı o halde," dedi Finn.

Coale uyuduğunda, ki bunu pek sık yapmazdı, Chinatown ile ticaret bölgesi arasına sıkışmış olan ve bir zamanlar savaş bölgesi olarak bilinen bölgenin kenarında, deri böl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gesine dönüştürülmüş bir depoda, küçük bir çatı katında uyurdu. Daha büyük bir yere parası yeterdi; aslında daha büyük birçok yere parası yeterdi ama gösterişte gözü yoktu. İhtiyaçları asgari düzeydeydi ve arzuları neredeyse hiç yoktu. Onunki tamamen hedefe yönlenmiş bir hayattı; hedef, müşterilerinin kaprislerine ve mevcut istihdam taleplerine göre değişirdi.

Pazar gecesi, duş almak ve birkaç saat uyumak için çatı katındaydı. Uyuması gerekiyordu; ertesi gün yapacak işleri vardı. Avukat iki gün önce McDougal'la buluştuğunda onun telefonuna yerleştirdiği böcek aracılığıyla Finn'le Shelly Tesco'nun konuşmasını dinlemişti. Ne yapılması gerektiği açıktı. Önce batı Massachusetts'e, sonra New Hampshire'a gidecekti. Uzun bir gün olacaktı ve bunun için can atmasa da, sonuçta bu işinin bir parçasıydı.

Hafta sonunu avukatı takip ederek, onun dedektif, dedektifin karısı ve çocuğuyla birlikte zaman geçirmesini izleyerek geçirmişti. Finn'in Malley kızıyla ilişkisini gözlemlemişti. İnternette devlet kayıtlarından yaptığı araştırma kızın geçmişini ortaya çıkarmıştı. Kızın bir sokak arasında kolunda bir iğneyle kıvrılıp kalmaması mucizeydi adeta.

Birkaç gün onları izleyince, hayatlarının onun bildiği gerçeklere ne kadar yabancı olduğunu fark etti. Ona da öyle bir hayat sağlansaydı nasıl olurdu diye düşündü. Önemli değildi gerçi; Coale için her şey uzun zaman önce bitmişti.

Çatı katındaki tek mobilya olan yatağının kenarına oturdu ve duştan kalma ıslak saçlarından damlayan suların beline sardığı havlunun içine doğru akmasına izin verdi. Birkaç saatlik uyku iyi gelecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçgüdüleri ile boğuşarak, dünyevi eşyalarının çoğunu içinde tutan, köşedeki büyük valize baktı. Anlamsızdı, biliyordu; geçmiş geçmişte kalmıştı ve bir daha geri gelmeyecekti. Yine de bir şey, herhangi bir şey hissedebilmek için eski kabukları kaldırma, onları soyma ve yaraların tekrar kanamasına izin verme dürtüsüne karşı koyamadı.

Fotoğraflar valizin iç cebinde duruyordu; korunması için plastiğe sarılmıştı. Geçmişinden kalan tek şey onlardı. Hatta hatıralar bile solmuş, geçici izlenimler olarak kalmıştı.

Fotoğrafları valizden çıkardı. Soluk alıp verişi hızlandı. Sadece iki tane vardı ama iyi korunmuşlardı ve sadece biraz sararmışlardı. İlki, arabalardan birinin, kestane rengi döşemeli Rolls Royce'un önünde duran babasının fotoğrafıydı. Bu, babasının en sevdiği arabaydı. Onu kusursuz bir şekilde muhafaza etmek için yorulmadan çalışırdı. İşten kovulduktan sonra bile son bir kez arabanın bakımını yapmıştı: dışını arapsabunuyla yıkamış, güderiyle kurutmuştu; üzerine iki kat balmumu sürerek parlatmış, lastikleri silmiş, iç deriye bakım yapmıştı. İşini bitirdiğinde anahtarları garaj girişindeki çiviye asmış, yedi yıl boyunca oğluyla paylaştığı garajdaki küçük daireye gitmiş, tavandaki kirişe ip bağlamış ve kendini asmıştı.

Bir saat sonra onu Coale bulmuştu ve vücudunun ağırlığını ipin üzerinden kaldırmaya çalışırken çığlıklar atmış, vücudun yeniden ilmeğin üstüne çökmemesi için mücadele ederken çaresizce ağlamıştı. Sonunda bahçıvan çığlıkları duyup koşarak gelmişti. Makasıyla ipi kesmişti ve çocuk yorgunlukla, acıyla yere yığılmıştı.

Coale, fotoğrafa uzun süre baktı. Geçmişi anımsarken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başparmağını babasının üzerinde gezdirdi.

Bir süre sonra ikinci fotoğrafı aldı eline. Bu fotoğrafta kameraya gülümseyen genç bir kız vardı. Güneş gözlerine vuruyordu ve gözlerini hafifçe kısmıştı ama içten mutluluğunu görmemek imkânsızdı. Bazı anıları hatırlamak çok acı veriyordu insana.

Coale, fotoğrafları tekrar plastiğe sardı ve valize kaldırdı. Sonra yatağa uzanıp gözlerini yumdu. Uyumak için yalnızca birkaç saati vardı. Sonra işe geri dönmesi gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bölge Başsavcı Yardımcısı Peter Mitchell halk adamıydı. Kökleri Jamaika'ya dayanan tesisatçı bir babayla ailesi Ekvator'dan göç etmiş hemşire bir annenin oğluydu. Öğrencilerinin üçte ikisinden fazlasının başarısız olduğu mahalle okulunda bir istisnaydı. Mezuniyet günü yaptığı veda konuşmasında başarısını ailesinin kararlılığına bağlamıştı. UMass Boston'a tam bursla girip yine birinci olarak mezun olduktan sonra Harvard Hukuk Fakültesi'ne kabul edilmişti. Oradaki rekabet daha zorluydu ancak yine de sınıfın en başarılılarından biri olarak mezun olmuş ve adı *Hukuk İncelemesi*'nin editörü olarak anılmıştı. Sıra onun akademik başarısı ve kültürel geçmişine sahip yeni bir avukatı bekleyen çeşitli işlerden birini seçmeye geldiğinde, Peter Mitchell Bölge Savcılığı'na girmeyi seçmişti.

Bazılarına göre bu tuhaf bir seçimdi. Özel olarak çalışsa, Bölge Başsavcı Yardımcısı olarak aldığı yıllık otuz bin dolar maaşın beş katını kazanabilirdi. Ama şehrin köklü, muhafazakâr firmalarından birinin o seçkin havasında asla hayatta

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalamayacağını biliyordu. Zekâdan yoksun olduğundan değil; Amerika'nın sekiz seçkin üniversitesinden çıkan herkes kadar kitap sanatına sahipti ve sağduyusunu ağzında gümüş kaşıkla doğan akranlarından çok daha iyi kullanırdı. Onların çoğu gerçek hayatı tecrübe etmemişlerdi.

Ama asla hayatta kalamazdı çünkü özünde kızgın bir genç adamdı. Tüm hayatını insanların ondan beklediklerini yaparak geçirmişti. Çalışmış, gülümsemiş ve diğerlerinin onun adına belirledikleri standartlara uygun yaşamak için ölesiye çalışmıştı. Önündeki yedi yılı onu kaçınılmaz olarak pozitif ayrımcılığın bir ürünü olarak varsayacak bir grup orta yaşlı pisliğin ekmeğine yağ sürerek harcama fikri, Batı Massachusetts'teki yerel silah sergilerinden birine gidip bir silah almayı düşünmesi için yeterliydi. Bir ayın sonunda birinin suratına yumruk atacağını biliyordu.

İşte bu yüzden, kendini başarısız olacağı bir duruma sokmak yerine tüm Tanrı vergisi yeteneklerinden istifade edebileceği bir konuma getirdi. Bölge Savcılığı onun için mükemmeldi. Zekiydi, motiveydi ve politikti. Zenci olmasının bir zararı yoktu ve jüri üyelerine mantıklı bir şekilde konuşabiliyordu. Ofise girdiği andan itibaren mükemmelliğe damgasını vurmuştu ve üç yıl sonra artık tek mesele onun ne yapmak istediğiydi.

Kevin McDougal'ın dosyası ona sıkı çalışmasının bir ödülü olarak verilmişti. Kevin, büyük planda küçük önemi olan bir oyuncuydu. Ancak babası, Boston'ın karanlık mafya dünyasında bir yıldızdı. Oğlunun önemli bir süre için hapse atılması ona darbe olurdu.

Massachusetts Bulvarı yakınında, Newbury Caddesi'n-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de, Capital Grille adlı restoranda bir masada karşılıklı oturduklarında, Peter Mitchell ve Scott Finn bunların hepsini biliyorlardı. Restoran dikkatle seçilmişti. Hem merkezin biraz dışında hem de Roxbury'deki adliyeye makul ölçüde yakındı. Kalın biftekleri ve koyu renk ahşap dekoruyla anlaşmaların beklendiği erkek egemen bir dünyaya hitap eden güzel bir yerdi ama aşırı güzel de değildi.

Öğle yemeği boyunca bifteklerini yerken hâkimler, politikacılar ve diğer avukatlar hakkında dedikodu yapmaktan, karşılıklı iyi niyet geliştirmekten ve güven olmasa da, erkekler arası dostluğun sınırlarını belirlemekten ibaret zorunlu muhabbetler edildi. Tabaklar boşalana kadar gerçek sohbet başlamadı.

"Kevin McDougal'ı temsil ediyorum," dedi Finn, kahveler gelince.

Mitchell, fincanıyla oynarken başını salladı. "Dava listesinde gördüm. Lissa Krantz asistanımla konuştu."

"Suçunu itiraf edip ceza indirimi alması konusunda ne düşünüyorsun?"

Mitchell gülümsedi. "Ceza indirimi almasını düşünmüyorum. Davayı mahkemeye götürmeyi düşünüyorum."

"Ciddi misin?" dedi Finn, başını iki yana sallayarak. "Tanığın bi boka yaramaz. Kız akademiden çıkalı altı ay mı olmuş? McDougal tuzağa düşürüldü."

Mitchell kahkaha attı. "Senin çocuk okul bahçesinin yanında ona yanaşıp lolipop teklif etti. Sence jüri tuzak savunmasını yutar mı?"

"O kızla işim bittiğinde," Finn ıslık çaldı, "jüri onu suçlu bulmazsa şanslı demektir. Daha önce hiç mahkemeye çık-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

madı, değil mi?"

Mitchell başını iki yana salladı. "Hayır. Fark etmez; on dört yaşında gösteriyor. Jüri üyeleri ona bir kez bakacaklar ve müvekkiline öyle öfkelenecekler ki senin sorgunu dinlemeyecekler bile ya da ona saldırdığın için sana öfkelenecekler."

"Beni hiç duruşma salonunda görmedin, değil mi?" diye sordu Finn.

"Gördüm. Etkileyici ama yeterli olmayacak. Bu davada olmaz."

"Çok emin gibisin ama gözlerindeki kuşkuyu görebiliyorum. Önünde harika bir kariyer var; işleri berbat etmezsen kendi kaderini çizebilirsin. Seni bitirebilecek tek şey böyle bir davada beraat kararı çıkması olur." Finn, onun bunu hazmetmesini beklermiş gibi kahvesini yudumladı. "Kaybetmeye meyilli değilimdir."

Mitchell, sessizce kahvesini karıştırdı. "Aklında ne var?" diye sordu bir süre sonra.

"Muhtemelen çocuğun uyuşturucu bulundurmaktan yakalandığını, bunun B-sınıfı hafif suç olduğunu ispatlar ve on sekiz aylık şartlı tahliye kararı çıkarabilirim." Finn, bu sözleri Bölge Başsavcı Yardımcısı'na bir armağan teklif eder gibi söylemişti.

Mitchell kaşığını elinden düşürdü ve porselen tabağın üzerinde yüksek sesli bir çınlama oldu. "Yemek için teşekkürler, Finn ama benimle dalga geçmek için yemeğe davet ettiysen adliyeye daha yakın bir yere de gidebilirdik," dedi ve ayağa kalkmaya yeltendi.

"Dur, dur," diye yalvardı Finn. "Otur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden? Zekâmı daha fazla aşağılayabilmen için mi? Senin çocuk hukuk fakültesinde birinci sınıf öğrencisinin bile kazanabileceği bir davada en az iki buçuk yılla on beş-otuz yıl arası ağır hapis cezasıyla karşı karşıya ve sen bana öğle yemeği ısmarlayarak davayı kazanabileceğini düşünüyorsun. Beni bir daha arama."

"Lütfen," dedi Finn. Sandalyeyi işaret etti.

Mitchell, Finn'le yeniden oturmayı düşünmek bile çılgınlıkmış gibi başını iki yana salladı ama yine de sandalyeyi çekip oturdu. "Ne? Şimdi de bana tatlı mı alacaksın?"

"Bu davanın kapanmasına ihtiyacım var," dedi Finn usulca. Neredeyse fısıldamıştı. Ses tonu çaresizdi ve kendi kelimelerinden korktu. O sözcüklerin dudaklarından döküldüğüne bile inanmak zordu. "Bu davayı *kapatmana* ihtiyacım var."

Genç başsavcı yardımcısı ona soran gözlerle baktı. "Beni işletiyorsun, değil mi?" Etrafına bakındı. "Ashton Kutcher* nerede? Çünkü burada işletiliyorum."

Finn başını iki yana salladı. "Şaka yapmıyorum. Yardımına ihtiyacım var."

Mitchell kaşlarını çattı. "Sana böyle bir yardımda bulunamam, bunu biliyorsun," dedi. Öne doğru eğildi. "Kayda alınmıyoruz, değil mi?"

Finn başını salladı.

"Yaptığın işten hoşlanmıyorum," dedi Mitchell. "Bunu bilmelisin. Savunma avukatları, müvekkillerini suçlu olsalar bile kurtararak zengin olurlar. Ve sakın bana 'herkesin

* ABD'li oyuncu, sunucu ve yapımcı. MTV'nin çok izlenen Punk'd şaka programının yapımcısı ve sunucusu. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

savunulma hakkı vardır' mavalını okuma. Bu bahaneyi daha önce duydum; işe yaramıyor. Bana göre, hepsi sizin gibilerin kazandıkları parayı aklamak için kullandıkları iç rahatlatıcı saçmalıklar." Sözcükler gerçek zehir ile çıkmasa, bu bir seçim konuşması olabilirdi. Mitchell kendini kontrol edip konuşmaya daha sakin devam etti. "Ama savunma avukatlarının arasında senin iyi adamlardan biri olduğunu düşünmüşümdür hep. Yasaları çiğnemeyecek adamlardan biri olduğunu. Bu yüzden şimdi neden bir davayı kapamamı istediğini merak ediyorum. Para için mi?"

Finn başını tekrar iki yana salladı. "Parayla hiç ilgisi yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Neden o halde?"

"Sana tek söyleyebileceğim iyi bir sebebim olduğu."

"Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor? Üzgünüm ama bundan çok daha iyisini yapmalısın."

"Pekâlâ. Geçen hafta annem öldürüldü."

"Tanrım, çok üzgünüm."

"Problem değil, onu hiç tanımadım. Ama yine de neler olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Ve?"

"Ve öğrenmemin tek yolu Kevin McDougal'ın kurtulmasını sağlamak."

Kafası karışan Mitchell alnını ovuşturdu. "Bana aradaki bağlantıyı açıklaman gerekiyor."

"Yapamam. Tek söyleyebileceğim, bunun biraz kokain satan bir serseriden çok daha önemli olduğu. Kevin McDougal'ı savunmuyorum; yavşağın teki fakat orada o olmasa başkası olacaktı, ikimiz de bunu biliyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mitchell başını kaşıdı. "Sana inandığımı farz edelim. Annenin öldürülmesiyle ilgili bir şeyler öğrenebileceğini farz edelim. Duruşma salonunda benim tarafımdaki insanların o çocuğun babası hakkında neler hissettiğini unutuyorsun. İnsanlar onun hapse girmesini istiyorlar, hem de uzun süreli olarak. Babasını mıhlayamadılar ve şimdi ellerine oğlu geçti. Ona Viyana Oğlanlar Korosu'nda kadın sesiyle şarkı söyletene kadar gitmesine izin vermeyecekler. Sana bu konuda iyilik yapmak istesem bile ofisimden kimseden destek görmem. Karşılığında bir şey almadan olmaz."

"Ne gibi bir şey?"

"Eamonn McDougal gibi," dedi Mitchell. Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Doğruya doğru. Çocuğun yakasını kurtarmamı istiyorsan babasını almam lazım."

"O bir müvekkil. Yapamam."

"Oh, anlıyorum. Ben prensiplerimden taviz verebilirim ama sen veremezsin, öyle mi? Cehenneme kadar yolun var."

"Ondan değil," dedi Finn. "Sana vereceğim hiçbir şey hesaba katılmaz. Hepsi avukat-müvekkil ayrıcalığıyla korunur. Bunu yapmak istesem bile seni hiçbir yere götürmez."

Mitchell, kumaş peçeteyle ağzını sildi. "O halde konuşacak başka bir şeyimiz yok sanırım."

"Yok mu?"

"Sen karşılığında bir şey teklif edene kadar yok."

"Elimde kullanabileceğin bir şey yok. Başka bir yolu yok mu?"

Mitchell ayağa kalktı. "Pazarlık yapacak bir şey yoksa istesem bile senin için yapabileceğim bir şey yok. Ama bir şey bulursan, bana büyük balığı yakalatmanın bir yolunu bulur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

san seni can kulağıyla dinlerim ve ofistekileri ikna ederim." Cüzdanını çıkarıp masaya kırk dolar bıraktı.

"Hesabı ben ödeyeceğim," dedi Finn. "Seni ben davet ettim."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Kimsenin yanlış izlenime kapılıp yasadışı amaçlar için bana yemek ısmarladığını düşünmesini istemem. Beni anlıyor musun?"

Finn, başını salladı. "Gayet iyi anlıyorum."

"Güzel. Düşünme fırsatın olduğunda konuşacak bir şeyimiz olduğuna karar verirsen haber ver." Mitchell arkasını döndü ve bir daha geriye bakmadan restorandan çıktı.

Springfield'ın kuzeyinde köhne bir muhitte, kumtaşı cephesi yer yer dökülmüş bir binaydı. Binayla ilgili her şey iç karartıcıydı. Coale, caddede arabasının içinde oturup izledi. Yanından geçenlerden bazıları arabasına hayranlıkla bakmak için yavaşladılar ama sert bir bakış onları uyarmaya yetti.

Adam öğleden sonra binadan çıktı. Coale'un beklediğinden daha genç görünüyordu. Coale, kayıtlardan onun kırklı yaşlarda olduğunu biliyordu fakat koca göbekli, alın bölgesinde saçları açılmış, güve yeniği kazak giymiş birini görmeyi bekliyordu. Öyle biri o bölgeye daha çok uyardı. Oysa gür kahverengi saçları, ince, atletik vücuduyla adam genç ve zinde görünüyordu. Coale, arabasından inip ona yaklaştı.

"Bay Altby?" dedi.

Adam caddede yürüyordu. Etrafına bakındı.

"Bay James Altby?" dedi Coale yeniden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet," dedi adam.

"Springfield Evlat Edindirme Merkezi'nin müdürüsünüz, değil mi?"

Adam, tedirgin bir tavırla gülümseyip binaya baktı. "Evet."

Coale, elini uzattı. "Ben Joe Wilson. Zaman ayırabilirseniz sizinle birkaç dakika konuşmak istiyorum."

Altby, Coale'un elini sıktı. "Aslında öğle yemeğine gidiyordum."

Coale arabasını gösterdi. "Sizi götürebilirim. Sadece birkaç dakika alır. Önemli."

"Konu nedir?"

"Shelly Tesco."

Altby, anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Bayan Tesco'yu tanıyorum. Evlat edindirme kayıtlarıyla mı ilgili?"

"Evet."

Altby başını iki yana salladı. "Kendisine de söylediğim gibi, gerçekten ona verebileceğim bir bilgi yok. Keşke işler farklı olsaydı ancak kanun kanundur. Halbuki bunu anladığını düşünmüştüm."

"Anladığından eminim," dedi Coale. "Yine de sizinle konuşmak istedim. Öğle yemeği için nereye gidiyorsunuz?"

"Anacaddede Martingano'ya."

"Sizi götürebilirim. Lütfen arabama geçelim."

Altby kararsız görünse de Mercedes'e doğru yürüdü. "Kabul ediyorum ancak sizi temin ederim ki Bayan Tesco'nun söylediklerinden başka söyleyebileceğiniz bir şey yok. Size verebileceğim bir bilgi yok."

Coale, Altby'a gülümsedi. "Bunu bilemem," dedi. "Sanı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rım beni Bayan Tesco'dan çok daha ikna edici bulacaksınız."

"Davadan alındım mı?" diye sordu Long.

Başkomiser Townsend yardım için gökyüzüne baktı. "Tanrım, anlamıyorsun, değil mi? Burada kahrolası bir senatörden söz ediyoruz. Tabii eyaletin en zengin adamlarından biri olduğunu belirtmeme gerek yok. Oraya elini kolunu sallaya sallaya gidip suçlamalarda bulunmaya başlayamazsın!"

"Suçlamada bulunmadım. Ve hâlâ sorumu cevaplamadın; davadan alındım mı?"

"Hayır!" diye bağırdı Townsend. "Lanet olası davadan alınmadın! Ama attığın her adımdan haberim olacak. Ve bir dahaki sefere Buchanan'ın seviyesinde biriyle konuşmak istediğinde beni de yanında götüreceksin, anladın mı?"

"Şimdi de bebek bakıcısına mı ihtiyacım var?"

"Şahide ihtiyacın var, seni ahmak! Buchanan'ın adamları dün ve bu sabah hep telefondaydılar; şehirde ortalığı birbirine kattılar. Zaten sıkı kontrol altındasın; senin sözün onun sözüne karşı olduğunda kim kaybeder tahmin et." Townsend alnını ovaladı. "Tanrı şahidim olsun, Long. Beni anladın mı?"

"Evet, anladım," dedi Long. "Dava benim olduğu sürece problem değil."

"Hâlâ senin. Bu davayı neden istediğini bilmiyorum gerçi. Ben istemediğimi biliyorum." Townsend kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldı. "Şu kampanya sponsorluğu işinin esası var mı?"

Long omuz silkti. "Bilmiyorum. McDougal'ın çalışanlarıyla senatörün bağış toplama etkinliği arasında tuhaf bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bağlantı var. Connor denen kadın öldürülmeden önce hem McDougal'ı hem de Buchanan'ı aramış. Bunları bir araya getirince..."

"Cinayetle ilgili hiçbir şeyi ispatlamaz," dedi Townsend. "Sadece tesadüf olabilir. Şimdiye kadar bildiklerimize dayanarak, cinayeti bir uyuşturucu bağımlısı işlemiş olabilir; rasgele bir soygun olabilir. En mantıklısı bu."

"Olabilir," dedi Long. "Ama bir şey daha var. Olay yerinde hiç parmak izi yok."

"Bunun bize nasıl bir faydası var?" diye sordu Townsend.

"Anlamıyorsun. Olay yerinde *hiç* parmak izi yoktu. Elizabeth Connor'ın kendi parmak izleri bile. Hiç kimsenin. Ev tamamen temizlenmiş. Yani profesyonelce. Eamonn McDougal'ın tuttuğu adamların bir yeri temizleyeceği şekilde."

Townsend gözlerini devirdi. "Hâlâ robot resimdeki adamı düşünüyorsun, değil mi? Hayaleti. Adamın Connor'ın evinde olduğu fikrine takılıp kaldın."

"Ben ne gördüğümü biliyorum," dedi Long. "Daha iyi bir açıklaman var mı?"

"Evet, hayal görüyorsun. Bu, yirmi yıl öncesinden bir hayaletin gelip Elizabeth Connor'ı döverek öldürmesi fikrinden daha iyi bir açıklama. Kadın öldürülmesini gerektirecek ne yapmış olabilir ki?"

"Sana söyledim; yanlış insanlara karşı kullandığı şeyler biliyor olmalı."

"Yani şu andan itibaren kampanya finansmanından mı ilerliyoruz?"

Long omuz silkti. "İzini sürmem gerekiyor en azından. Bakalım bizi nereye götürecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, sür," dedi Townsend. "Sadece dikkatli iz sür."

Finn ve Kozlowski eve döndüğünde Sally dairede yalnızdı. Günün sonunda iki boş dersi vardı, bu yüzden okuldan erken çıkmıştı. Normalde doğrudan Finn'in ofisinin yolunu tutardı ama fazladan zamanı olunca kitaplarını bırakmak ve yalnızlığın biraz tadını çıkarmak için önce eve gitmişti. Bu, eski hayatıyla ilgili özlediği birkaç şeyden biriydi. Eskiden kimse nerede olduğunu ya da ne yaptığını umursamazdı. Sadece yalnız kalmak için bir günlüğüne ortadan kaybolsa kimse fark etmezdi bile. Şimdi hayatında Finn, Lissa ve Kozlowski varken nadiren rahat olabiliyordu. Sürekli ne yaptığını ve nerede yaptığını, kiminle yaptığını bilmek istiyorlardı. Bu, ona yabancı bir durumdu ve istediğinde yalnız kalma seçeneğinin olmadığını gösteriyordu. Ona özgürlük şansı tanınsa yine de eski hayatına geri dönmezdi ama kısacık da olsa kendiyle baş başa kalmak güzeldi.

Dairenin kapısının açıldığını duyduğunda odasında ödev yapıyordu. Sesleri tanıdı. İlk düşündüğü odadan çıkıp onlara merhaba demek oldu fakat ses tonları onu yeniden düşünmeye zorladı. Konuşmaları dinlemek için kapıya gitti.

"Ne bekliyordun?" diye soruyordu Kozlowski. "Ona babası da mimli bir pisliğe karşı sansasyonel bir davayı reddetme fırsatı verdiğin için sana teşekkür edeceğini mi sanıyordun?"

"Hayır, öyle düşünmüyordum," dedi Finn. "Ama bir katil için bir uyuşturucu satıcısından vazgeçmeyi düşünebileceğini sandım."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Katili ona verebilseydin belki düşünürdü. Ama ona ne verebileceğini bilmiyorsun. Tek bildiğin, oğlunu kurtarman için McDougal'ın seninle oynadığı."

"Sanmıyorum."

"Neden? Ona güvendiğin için mi? Saçmalık. O bir sahtekâr ve hep sahtekâr kalacak. Daha da kötüsü, o bir sosyopat. Senin cici, temiz kurallarınla oynamaz."

Uzun bir sessizlik oldu ve Sally içeride ne olduğunu merak etti. Sonra Finn yeniden konuştu. "Peki, ne yapmamı önerirsin?"

"Sen değil; *biz*. Kelleyi koltuğa alacağız. Annen hakkındaki dosyayı kendimiz alacağız."

"Nasıl?"

Kozlowski omuz silkti. "Dosya, 355 Water Caddesi Anonim Şirketi'ndeki evrak dolabında, değil mi?"

Finn kaşlarını çattı. "İçeri gizlice girip dosyayı çalmak mı istiyorsun? Sen çılgınsın."

"Hayır, değilim. O kadar da zor değil. On beş dakika içinde içeri girip çıkabiliriz."

"Gizli bilgi almak için bir müvekkilin ofisine girmek? Mesleki itibarım açısından pek iyi bir hamle sayılmaz."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Yine hiçbir şeyin söylenmediği uzun bir an oldu. Sally keşke oturma odasını görüp iki erkeğin yüz ifadesinden düşüncelerini okuyabilseydi. Sonunda, yine Finn konuştu. "Ne zaman?"

"Bu gece."

"Lissa yine Sally'ye bakmak zorunda kalacak," dedi Finn.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu ayarlayabilirim."

Yine sessizlik oldu ve Sally herhangi bir ses duymaya çalıştı. "Bu işi nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sorduğunu duydu Finn'in.

"Bu akşam McDougal çıktıktan sonra içeri gireceğiz," dedi Kozlowski. "Sessizce ve çabucak. Şansımız yaver giderse McDougal içeri birinin girdiğini asla anlamayacak. İhtiyacın olan şeyi aldın mı?"

"Evet. Ama üzerinde çalıştığım dava özetini unuttum. Ofise gidip Sally okuldan çıkmadan Lissa'yla konuşalım."

Ve sonra gittiler. Sally, daire kapısının kapandığını duydu ama birkaç dakika olduğu yerde kaldı. Aklından bin tane düşünce geçiyordu. Etrafına bakındı. Oraya taşındığında Finn odayı uçuk pembeye boyamış ve pahalı bir mağazadan uygun yatak örtüleri almıştı. Sally, pembeden nefret ederdi fakat Finn'in özenini ve çabasını takdir etmişti. Şimdi bir yıldır oradaydı ve oda onun karakteri, onun eşyaları, onun ruhuyla doluydu. Birkaç dakika olduğu yerde durup Finn'in onun için yaptıklarını düşündü. Sonra okul çantasını aldı ve Finn'in ofisinin yolunu tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Coale, öğleden sonra saat dörtten önce New Hampshire'daydı. Çok zamanı vardı; pazartesi günleri sağlık merkezi akşam altıya kadar açıktı. Yol süresi de eklenirse Shelly Tesco'nun eve dönüşüne en az iki saat vardı.

Coale, kadının evini zorlanmadan buldu. Şehrin hemen dışında, sessiz bir caddede ufak bir evdi. Arabasını fazla dikkat çekmeyecek bir köşeye park edip geriye yürüdü.

Çimenler fazla büyümüştü ve bir oluğun tamire ihtiyacı vardı ama onun dışında hoş bir yere benziyordu. Arkada, kiminin hasat zamanı gelmiş kimi çürümeye yüz tutmuş sonbahar meyveleriyle dolu ağaçların bulunduğu geniş, düzensiz bir bahçe vardı. İnternet kayıtlarına göre ev daha önce Giuseppe ve Maria Tesco'ya, Shelly'nin babasıyla annesine aitti.

Coale, içeri girmek için arka taraftaki pencerelerden birini kırmayı düşündü ama fikrini değiştirdi ve dışarıda anahtar aradı. İşi beş dakika sürmedi. Anahtar alelade bir yerde, su sayacının arkasına mıknatısla tutturulmuş küçük bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

metal kutunun içindeydi. Bayan Tesco muhtemelen onunki gibi kırsal ve munis bir kasabada pek fazla risk olmadığını varsaymıştı. Bu, tehlikeli şekilde kusurlu bir varsayımdı.

Coale, eve girdi ve aramaya başladı. İşi yine çok kısa sürdü. Dosya, oturma odasındaki çalışma masasının en üst çekmecesindeydi. Coale, aradığının o olduğundan emin olmak için sayfaları karıştırdı.

Tatmin olmuş bir şekilde evden çıkıp işin ikinci yarısını planladı. Neyse ki ev rahatsız olabilecek komşulardan yeterince uzaktı. Coale saatine baktı. Beşi yeni geçmişti. Bir saatten fazla bekleyecekti.

Tahta bir sandalyeye oturup derin derin nefes aldı. Ezelden beri sabırlı bir adamdı.

Chelsea'de saat altıda hava kararmıştı. Finn ve Kozlowski, 355 Water Caddesi'ndeki deponun giriş kapısında durmuş, gözetliyorlardı. Limandan ısıran bir rüzgâr esti; beraberinde ölü balık ve mazot kokusu getirdi. Ortalık sessizdi ve sanki tüm rıhtım terk edilmiş gibiydi. Tüyler ürpertici, aldatıcı bir histi; en vahşi yaratıklar en karanlık yerlerde özgürce hareket ederdi.

Bir saatten uzun zamandır aynı yerdeydiler. Simsiyah kıyafetlerle gözlüyorlardı. Saat dört buçukta Sally'yi Lissa'nın evine bırakıp, üzerlerini değiştirmek için ofise geri gitmişlerdi. Finn, Sally'ye bir müvekkilin karısını gece boyunca gözetim altında tutmaları gerektiğini söylemişti. Sally, sadece başını sallamış ve "Tamam," demişti.

Saat beş buçukta McDougal'ın sekreteri Janice parlak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beyaz arabasıyla otoparktan çıktı. Çok geçmeden McDougal çıkıp onu bekleyen Cadillac marka arabasına bindi. Gittiklerinden beri yirmi dakika geçmişti ve otoparkta başka bir hareket olmamıştı. Finn'e kalsa çoktan içeri girecekti ama Kozlowski beklemesini söyledi. Finn sebebini sorduğunda Koz, "Çünkü," dedi. Fazla konuşkan biri değildi zaten.

Sonunda Finn'e baktı. "Şimdi ufak bir keşif yapacağım," dedi. "Burada bekle."

"İçeri bensiz girmiyorsun."

"Hayır," dedi Kozlowski. "Ama harekete geçmeden önce neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek istiyorum. Geri geldiğimde bir plan yaparız."

"Tamam," dedi Finn. "Ama içeri bensiz girersen canına okurum."

"Anlaştık." Kozlowski'nin gözü korkmuşa benzemiyordu. "Geri geleceğim." Omuzlarını eğerek binaya yakın şekilde yürüdü. Başında siyah bir bekçi şapkası vardı. Karanlıkta onu fark etmek zordu ama fark edilirse etrafta rahatça gezinen bir liman işçisi gibi görünecekti. Fazla dikkat çekmeyecekti.

Kozlowski gideli daha beş dakika olmuştu ama Finn'e elli dakika gibi gelmişti. Geri döndüğünde kaşları çatılıydı. "Bir iyi bir kötü haberim var," dedi.

"Önce iyi olanı söyle."

"Karmaşık bir alarm sistemine sahipler."

"İyi haber bu mu?"

"Evet. Karmaşık ama eski. Polis kuvvetlerindeyken bunun üzerine eğitim almıştım ve etkisiz hale getirebileceğimden gayet eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Finn başını salladı. "Bu iyi haber. Kötü olan ne?"

"Ön kapıdan girebileceğimizi sanmıyorum. Parmaklarım maharetlidir fakat kapıdaki kilitler dev gibi. Onları açamam."

"Hadi ya!" dedi Finn. "Ama deneyeceksin, değil mi?"

"Mecbur kalırsam. Daha uygun görünen bir arka kapı var. Bu da diğer iyi haber. Oradan başlayacağız."

"Şimdi mi?"

Kozlowski başını salladı. "Şimdi."

Bina boyunca, Kozlowski'nin az önce geldiği yönde yürüdüler.

Randevu saat altı buçuğa ayarlanmıştı. Long, Başkomiser Townsend'la birlikte görüşme yerine erken gitmişti. Kendini babasını okul müdürünün odasına götüren bir çocuk gibi hissediyordu ancak davanın onun sorumluluğunda kalmasının tek yolunun bu olduğunu anlamıştı.

Long, Buchanan'a polis merkezine gelmesini söylemişti; bu bir cinayet soruşturmasıydı sonuçta. Bu buyruk hemen reddedildi ve Long'un tehditlere başvurmasına yol açtı. Ama sonunda yerel kolluk kuvvetlerinden gelen tehditlerin Amerika Birleşik Devletleri senatörlerine sökmediğini anladı. Long'a polis Buchanan'la konuşmak istiyorsa senatörün saat altı buçukla yedi arasında avukatının ofisinde olacağı bildirilmişti. Konuyla ilgili hiçbir müzakere olamazdı ve senatör saat yediyi vurur vurmaz gidecekti. Long, şüphelilerden emir almaktan hiç hoşlanmazdı fakat bu konuda yapabileceği fazla bir şey yoktu. Başkomiser Townsend ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şükretmesini söyledi. Görüşmeye birlikte gideceklerini de söyledi.

Avukatın bürosu finans bölgesinin kalbinde, pembe mermer, çelik ve camdan oluşan bir kuledeydi. Binaya girmek için Long ve Townsend, kimlik belgelerinin kontrol edildiği ön büroda durmak zorunda kaldılar ve kendilerine bir bina geçiş belgesi verildi. Süreç, Long'a dünyanın normal düzeni tersine dönmüş ve şüphe altında olan polismiş gibi hissettirdi.

Avukatlık bürosunun resepsiyon alanında bir on dakika daha bekletildiler ve yerden tavana kadar uzanan camlardan firmadaki avukatların ne kadar önemli olduklarını gösteren bir manzaraya baktılar. Townsend'ın yüzü bunun ne kadar etkileyici olduğunu yansıtıyordu. Long, bakışlarını başka yöne çevirdi.

Sonunda binanın farklı bir cephesinden benzer şekilde çarpıcı bir manzaraya sahip konferans salonuna yönlendirildiler. Buchanan, ellili yaşlarda, şişman, saçları seyrelmiş, siyah takım elbiseli ve parlak mavi kravatlı bir adamla birlikte oradaydı. İkinci adam, vücudunu koltuktan kaldırırken hızlı hızlı soludu. "Beyler," dedi. "Adım Spencer Carleson. Senatörü temsil ediyorum." Buchanan, ayağa kalkmaya tenezzül etmedi ve kimse el sıkışmadı. "Oturun," diye emretti Carleson. "Anladığım kadarıyla senatörle bir cinayet soruşturması hakkında konuşmak istiyorsunuz."

"Bu doğru," dedi Long. "Biz..."

Carleson, onun sözünü kesti. "Senatör elbette polisle elinden gelen her şekilde işbirliği yapmaktan mutluluk duyacaktır. Ancak bazı temel kurallar var."

Long, Townsend'a baktı. "Temel kurallar?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu konuşmanın siyasi olarak hassas niteliğini anladığınızdan eminim," dedi Carleson. "Senatör Buchanan, bir aydan daha kısa süre içinde gerçekleşecek bir yeniden seçim kampanyasının ortasında. Eğer senatörün bu konuyla bağlantısı olduğu haberi dışarı sızarsa, her çeşit kötü spekülasyona neden olabilir. Senatörün rakibi şüphesiz bunu bir çeşit suistimali ima etmek için kullanacaktır. Bunu göze alamayız."

"Alamaz mıyız?" dedi Long.

"Hayır," dedi Carleson, özellikle vurgulayarak. "Alamayız." Bunun hazmedilmesi için birkaç saniye bekledi. "Şimdi, temel kurallar şunlar: Sorgu boyunca ben de burada olacağım. Uygunsuz olduğuna inandığım durumlarda müvekkilime cevap vermemesini söyleyeceğim. Görüşme yarım saatten uzun sürmeyecek ve sona erdiğinde, hiç kimseye bu görüşmeyle ilgili bir şey açıklanmayacak. Ne basına ne de polis departmanındakilere."

"Diğer polislerle konuşamayacak mıyız?" Long öfkeden patlamak üzereydi.

"Söylenti içeriye yayıldı mı şüphesiz sızdırılır," dedi Carleson. "Bunun siyasi amaçlar için kullanılmasına izin vermeyeceğim. Ayrıca, Dedektif Long, içsel kaynaklarıma göre bu aralar departmanda sizinle konuşan pek fazla kişi yokmuş. Sanırım ortağınız da yok, değil mi?"

Long ayağa fırladı. "Sen bir dakika dur bakalım!" diye bağırdı.

Townsend hâlâ oturuyordu ama beti benzi atmıştı. "Çizgiyi aşıyorsun, Carleson," dedi.

"Hiç sanmıyorum. Bu davayı doğru kişinin araştırdığına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ikna olmadım. Eğer bu öfke patlaması bir göstergeyse, Dedektif Long bu tür hassas konuları ele alacak doğru mizaca sahip olmayabilir."

Townsend, Long'a bakıp oturmasını işaret etti. Long, gözlerini Carleson'dan hiç ayırmadan oturdu. Avukata karşı içgüdüsel güvensizliği artıyordu. Townsend, "Bu Dedektif Long'un davası," dedi. "Yerine başkası getirilmeyecek. Bununla ilgili bir sorunun varsa başa çıkmak zorundasın."

Carleson, dudaklarını büzdü. "Çok güzel," dedi. "Temel kuralları anladık, değil mi?"

"Temel kurallarına sıçayım!" diye gürledi Long.

Townsend, onu susturmak için elini havaya kaldırdı. "Şimdilik görüşmeyi gizli tutacağız. Ancak bu gizliliğin cinayetin tümüyle soruşturulmasını engellemesine izin vermeyeceğiz."

Carleson, başını salladı. Long'a baktı. "Sorularınızı sorun, Dedektif."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Shelly Tesco eve döndüğünde hava kararmıştı. İşi uzamış, çocuk sahibi olamayacaklarını yeni öğrenen bir çifte evlat edinme prosedürünü açıklamıştı. Onlara ertesi gün gelmelerini söyleyebilirdi; tam ofis kapanırken içeri girmişlerdi ve Shelly, fazla mesaiyi hoş görecek kadar maaş almıyordu. Ama onlara yardım etmeden gitmeye gönlü razı olmadı. Sanki yorgun yüzlerinde, çaresizlikten umuda insana ait tüm duyguları okumuştu. Onları öylece gönderemezdi. Hem evde onu bekleyen önemli bir şey yoktu.

Köşede park edilmiş Mercedes'i gördü ama umursamadı. Birkaç ev ötedeki Shumley'lerin New York'ta yatırım bankeri olan bir oğulları vardı. Muhtemelen ziyarete gelmişti ve ailesine yeni oyuncağını göstermeye can atıyordu. Bir dahaki karşılaşmalarında Mildred anlata anlata bitiremeyecekti artık. Oğlunun parası hakkında övünmek, sanki kendi hayatındaki tüm hayal kırıklıklarını telafi edermiş gibi, kadının tam zamanlı mesleği haline gelmişti adeta.

Shelly, arabasını evin otoparkına park etti. Yakında so-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğuk havalar gelecekti ve arabayı garaja sokmak zorunda kalacaktı. Ama hava henüz müsaitti ve Shelly'nin tek arabalık garajda yer açmak için temizliğe bir tam gününü ayırması gerekecekti. Geçen hafta sonu o işle ilgileneceğine söz vermişti kendi kendine fakat bir türlü gerekli motivasyonu toplayamamıştı. *Bir dahaki hafta sonu*, diye geçirdi içinden. *Hafta sonları hep var nasıl olsa.*

Mutfağa girilen arka kapıyı açtı. Bazen sabahları evden çıkarken kapıyı neden kilitlediğini merak ederdi. Beş yıldan uzun bir süredir şehirde gerçek bir suç işlenmemişti. Yaşamak için daha güvenli bir yer bulmak zordu. Uzanıp lamba anahtarını çevirdi. Yüksek bir ses duyuldu ama hiçbir şey olmadı. Üç sefer daha anahtarı kapatıp tekrar çevirdi. "Kahrolası sigortalar," diye mırıldandı kendi kendine.

Daha önce de olmuştu. Çok sık olurdu. Elektrikçisi sistemi yenilemesi ve panoyu değiştirmesi gerektiğini söylemişti ama Shelly'nin bunun için parası yoktu. Şalterleri kaldırmak için ayda birkaç kez bodruma inmek zorundaysa öyle yapacaktı. Öylesi, sahip olmadığı parayı harcamaktan daha iyiydi.

Alet dolabına ulaşıp el fenerini alana kadar mutfak dolaplarının arasından el yordamıyla yolunu buldu. Feneri açıp ona kılavuzluk edecek ışık huzmesine kavuşmak biraz rahatlık sağladı. Oysa çocukluğundan beri karanlıktan hiç korkmazdı.

Bodruma inen kapıyı açtı. Burası bitirilmemiş bir yerdi, soğuk ve nemliydi. Karanlık öyle yoğundu ki, el feneri zar zor nüfuz ediyordu. Eski ahşap merdivenlerden aşağı yavaşça indi; basamaklar ağırlığı altında gıcırdıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sigorta panosu bodrumda bir köşedeydi. Yerini bilmesine rağmen bulması bir dakika sürdü. Panoyu açtı, feneri şalterlere tuttu ve gördüğü şey karşısında kaşları çatıldı. Normalde şalterlerin biri, belki ikisi inik olurdu. Ama Shelly, bu kez hepsinin yanlış yönde olduğunu gördü.

Şalterleri tek tek kaldırdı. Sonra yeniden mutfağa gitmek için döndü. El fenerini etrafta gezdirip merdivenleri aradı fakat yol kapanmıştı. Siyah takım elbiseli bir adam Shelly'nin birkaç adım ötesinde duruyordu. Shelly çığlık atmaya çalıştı ama şoka girmişti ve ağzından tek çıkan donuk bir inilti oldu.

Fenerin ışığı önce adamın bacaklarını buldu ve Shelly feneri kaldırınca adamın vücudunu gördü. Sonra elinden sarkan bıçağı fark etti. Sonunda ışık yüzüne ulaştı. Düzgün gri saçları, insanın içine işleyen gözleri ve alnında bir yara izi vardı. Farklı şartlar altında olsa, Shelly onu çekici bulabilirdi ama korkusu tüm duygularını bastırmıştı.

Adam, bıçağı hafifçe kaldırarak ona yaklaştı. "O dosyanın içinde neler olduğunu öğrenmem gerekiyor," dedi.

Finn, Kozlowski'yi izliyordu. Chelsea'deki binanın arkasındaydılar. Kozlowski dişlerinin arasında tuttuğu ufak feneri kapının yanındaki alarm panosuna yöneltmişti. Ufak bir tornavidayla kablo bağlantı plakasını söküyordu. Vidaları sökünce, panoya bağlı kabloları ayırmamaya dikkat ederek plastik kapağı çekti.

"Bunu sana polis kuvvetlerinde mi öğrettiler?" diye sordu Finn.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kozlowski homurdandı. Ağzındaki fener konuşmasını engelliyordu. Finn, ağzında fener olmasa da onun soruyu cevaplamayacağını tahmin etti.

Kozlowski, cebinden ufak bir tel makası çıkardı ve Finn, onun bilgisayar panosundan çıkan kabloları sayışını izledi. Filmlerde kabloların hepsi farklı renklerde olurdu. Demek ki filmlerdeki her şey her zaman doğru değildi çünkü panodaki tüm kablolar siyahtı.

Kozlowski, kabloları saydıktan sonra üçüncü ve dördüncü kablo arasında duraksadı. Makası birkaç saniye ikisi arasında hareket ettirdi, arkasına dönüp Finn'e baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Bana bakma," dedi Finn.

Kozlowski tekrar panoya döndü. Makas üçüncü kablo üzerinde sabitlendi. Sonra, son anda dördüncüye geçip kabloyu kesti. Finn, gözlerini yumup alarmın çalmasını bekledi. Çalmadı. Bir dakika sonra gözlerini açtı. Kozlowski memnun görünüyordu. Tel makasını kaldırıp maymuncuğunu çıkarıyordu. Fener hâlâ ağzındaydı. Kilit üzerinde çalışmaya başladı.

"Bekle," dedi Finn, elini havaya kaldırarak.

"Ne oldu?"

"O neydi?"

"Ne neydi?"

Ses yeniden geldi, binanın köşesinde çelik cephede hafif bir gıcırtıydı. "İşte," dedi Finn. "Neydi o?"

Kozlowski'nin de sesi duyduğu belliydi; maymuncuğu cebine koyup silahını çıkarırken yere çömeldi. "Burada kal," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Lanet olsun," diye söylendi Finn. Kozlowski, sesin kaynağını bulmak için harekete geçti. Silahını karanlığa doğrultup binanın çevresini dolandı. Köşeyi dönünce gölgelerin arasında bir kıpırtı gördü ve silahı oraya yöneltti. "Kıpırdama," dedi parmağı tetikte.

"Elizabeth Connor'ı ne kadar tanırdınız?" diye sordu Long, Buchanan'a.

James Buchanan, başıyla onay veren avukatına baktı. "Tanımazdım," dedi.

"Kampanyanıza bağışta bulunmuş."

"Son konuşmamızda da söylediğim gibi, benim sayısız bağışçım var. Hepsini tanımam mümkün değil."

"Hepsi azami miktarda bağış yapmıyor."

"Bu doğru. Ama birçoğu yapıyor ve onları bile şahsen takip etmem olanaksız." Long'un sorularını cevaplarken Buchanan'ın yüz ifadesi hiç değişmedi. Eğer yalan söylüyorsa iyi yetiştirilmişti. Long, onun özgüvenini kırmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Onunla telefonda konuştunuz," dedi Long. Bu bir soru değildi.

"Yanılıyorsunuz."

Long, yanında getirdiği dosyaya uzanıp içinden bazı kâğıtlar çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Bunlar Elizabeth Connor'ın telefon kayıtları," dedi. Buchanan'ın rengi biraz solmaya başlayınca mutlu oldu. "Bunları görüyor musunuz?" Sayfaları çevirip renklendirilmiş telefon numaralarını gösterdi. "Bunlar kadının evinden aranan numaralar. Bu nu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

marayı tanıyor musunuz?"

Buchanan güçlükle yutkundu. "Benim numaram."

Long başını salladı. "Onu tanımadığınıza dair hikâyeyi hâlâ sürdürecek misiniz?"

Buchanan avukatına baktı. Long, karşılıklı alınıp verilen sinyalleri okuyamadı ancak orada bir şey olduğu belliydi çünkü bir süre sonra Carleson, "Müvekkilim soruyu cevapladı, Dedektif. Geçelim," dedi.

"*Geçelim mi?* Lanet olsun! Cinayete kurban gitmiş bir kadından söz ediyoruz. Senatörü tekrar tekrar aramış ve senatör orada rahat rahat oturmayı mı umuyor?"

"Belki görüşmeyi senatörün personelinden biri yapmıştır. Senatörün kadınla gerçekten konuştuğunu ispatlayacak hiçbir şey yok. Kadın ona ulaşmaya çalışmış ve sekreterlerinden biri tarafından geri çevrilmiş olabilir."

Long başını iki yana salladı. "Tekrar bakın. Bu görüşmelerden iki tanesi on beş dakikadan uzun sürmüş. Hepsi beş dakikadan fazla sürmüş. Bana sekreterlerinin birinin yüzüne telefon kapamasının on beş dakika sürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Müvekkilim sorunuzu cevapladı. Bu kayıtlar hiçbir şey ispatlamaz. Geçelim, Dedektif."

"Bu kayıtlar senatörün yalan söylediğini ispatlıyor."

Carleson'ın yüzü adeta morardı. "Komiser Townsend, müvekkilime bu tür suçlamalar yöneltilmesine göz yumamam. Kendisi bir Amerika Birleşik Devletleri senatörüdür, size hatırlatırım!"

Avukatı ciddiye almayan Townsend, elini umursamaz bir tavırla havada salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ya Eamonn McDougal?" diye üsteledi Long, saldırısına odaklanarak. "Onu ne kadar tanırsınız?"

Carleson, Buchanan'ın cevap vermesini engellemek için elini havaya kaldırdı. "Müvekkilim bu soruya cevap vermeden önce bunun cinayet soruşturmasıyla ne ilgisi olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Eminim öyledir," dedi Long. Buchanan'a bakıp cevabını bekledi.

"Anladınız mı, Dedektif?" diye hırladı Carleson. "Cevaplamasını söylemezsem senatör hiçbir soruyu cevaplamaz. Bilgi mi istiyorsunuz? O halde beni bunun soruşturmayla ilgili olduğuna dair ikna etmek zorundasınız. Bu zorbalığa devam etmenize izin vermeyeceğim." Long, şişko herifin hakkını vermeliydi. Adam gerçekten havlayabiliyordu.

"Bay McDougal, Bayan Connor'ın patronuydu," dedi.

"Yani?" dedi Carleson. "Bu, böyle bir soru için gerekçe değil."

Long, senatörün malikânesine gelen her aramadan sonra aranan diğer numarayı işaret etti. "Bunları görüyor musunuz?"

"Evet."

"Kadının senatörün evini her arayışından hemen sonra aranan bu numara, Eamonn McDougal'ın ofisinin numarası. Gerçekten bunun bir tesadüf olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

"Biz bir şey iddia etmiyoruz, Dedektif," dedi Carleson. "Bir şeyler iddia etmek bizim sorumluluğumuz değil. Beni bunlardan herhangi birinin bu kadının cinayetiyle ilgili olduğuna ikna etmek sizin göreviniz. Şu ana kadar, sorduğunuz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

soruları haklı çıkaracak bir şey varmış gibi görünmüyor."

Long, Townsend'a baktı. "Şaka mı yapıyor?" diye sordu. "Soruları haklı çıkaracak bir şey yok muymuş?" Tekrar Buchanan'a döndü. "Senatör, size saygım sonsuz ancak elimizde telefon kayıtları var, Connor'la McDougal arasındaki bağlantı var, McDougal'ın tüm çalışanlarının son dört yıldır seçim kampanyası fonlarınıza kanunen izin verilen en yüksek miktarı bağışladığını gösteren kayıtlar var. Ve bir de Bayan Connor'ın kan havuzunda yatan cesedi var. Gerçekten de basına bu konuda hiçbir fikriniz olmadığını mı söyleyeceksiniz?"

"Bu kabul edilemez!" diye bağırdı Carleson, ayağa fırlayarak. "Komiser Townsend, kurallarımız açıktı, bu konu basına gitmeyecek!"

Şimdi Long da ayakta duruyordu ve avukattan birkaç santim daha uzundu. "Soruları cevaplayacağını söylemiştin!" diye bağırdı avukatın suratına doğru. "Sen anlaşmanın sana düşen kısmına uymadın, o yüzden de senin temel kuralların bana bir şey ifade etmiyor!"

Carleson, Townsend'a baktı. "O halde ikinizin de kariyeri sona erdi!"

"Durun! Durun!" dedi Townsend. "Herkes dursun bir dakika!"

"Bunu yapamayacağımı mı sanıyorsunuz?" diye haykırdı Carleson. "Bir deneyin isterseniz. İkiniz de sokağa o kadar hızlı atılacaksınız ki bir ay içinde asfalta sıçıyor olacaksınız! Bu manyağı başıboş bırakmadan önce bunu bir düşünün Komiser Townsend!" Müvekkilini koltuğundan kaldırdı. "Haydi, Senatör. Buna daha fazla maruz kalmak zorunda değilsiniz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

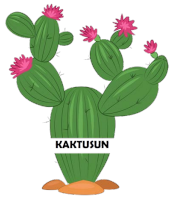
"Evet, zorunda," dedi Long. "İster şimdi burada ya da daha sonra polis merkezinde, bu sorulara cevap vermek zorunda."

Carleson, ona gülümsedi. Buz gibi, şakadan yoksun bir gülümsemeydi bu. "Onu polis merkezine çağırmayı bir dene istersen. Haydi, yap bakalım. Başına neler geleceğini görmek için her şeyimi veririm." Townsend'a baktı. "Sizi geçirmesi için sekreterimi göndereceğim."

Long ve Townsend yalnız kaldılar. Her ikisi de ayakta, masanın üzerine eğilmişti. Soluklanmaya çalışan koşucular gibiydiler. Townsend, Long'a baktı. "Eh, iyi geçti," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kozlowski, tetiği neredeyse çekecekti. Daha az tecrübeli biri, deponun arkasındaki kıpırtıyı tekrar gördüğü anda ateş etmeye başlardı. Fakat Kozlowski tereddüt etti. Parmağı tetikteydi ancak gölgenin şekil alması için bir an bekledi. Ve gölge ortaya çıktığında derin bir nefes verip silahı indirdi. "Tanrım, Sally," diye fısıldadı. "Neredeyse seni vuracaktım."

Sally, bir yığın ahşap paletin arkasına çömelmişti.

"Çık oradan," diye tısladı Kozlowski.

"Nedir o?" diye sordu Finn arkasından. Kozlowski'nin etrafına bakındı ve ortaya çıkan Sally'yi gördü. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Yardım etmeye geldim," dedi Sally.

"Neden bahsediyorsun?"

"Sizi duydum. Bugün öğleden sonra evde. Bu gece buraya gizlice gireceğinizi duydum."

"Nasıl yardım edeceksin? Kendini vurdurarak mı?"

Sally kaşlarını çattı. "Yardım edebilirim," dedi inatçı bir tavırla.

"Bunun neyle ilgili olduğunu bile bilmiyorsun."

"Bilmeme gerek yok. Başınızın belada olduğunu biliyorum."

Finn başını iki yana salladı. "Lissa'ya ne oldu? Neden onunla değilsin?"

"Ona misafir odasında ödev yapacağımı söyledim ve sonra kaçtım."

Finn, Kozlowski'ye baktı. "Onu ara; muhtemelen korkudan ödü patlamıştır."

Kozlowski telefonunu çıkarmıştı bile. "Hemen arıyorum."

"Buraya nasıl geldin?"

"Taksi tuttum."

"Bu mahalleye mi?" Finn etrafına bakındı.

Sally, gözlerini devirdi. "Benim büyüdüğüm yerlerden çok daha güvenli bir mahalle."

Finn, bunun muhtemelen doğru olduğunu fark etti. "Geri dönmek zorundasın. Burada olamazsın."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sen çocuksun. Böyle bir işe karışarak hayatını mahvedemezsin."

"Söyleyene bak. Yakalanırsam, reşit olmadığım için hafif bir ceza alırım. En kötü ihtimalle ıslah evinde iki ay geçiririm ve on sekiz yaşıma girdiğimde sicilimden silinir. Ama sen tutuklanırsan iş çok ciddi. Kim daha büyük risk alıyor?"

Kozlowski telefonu kapadı. "Tamam, en azından Lissa iyi olduğunu biliyor." Sally'ye baktı. "Sakinleşene kadar ondan uzak durmak isteyebilirsin; şu anda sana çok öfkeli."

"Üzgünüm," dedi Sally. "Ama bir yere gitmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, gidiyorsun," dedi Finn.

"Nasıl?" diye sordu Kozlowski. Finn ona baktı. "Buralarda hiç taksi durağı görünmüyor."

"Onu yanımıza almıyoruz," dedi Finn.

"Sana kalmış," dedi Kozlowski. "Ama yarın gece buraya tekrar gelmeyeceğim. Alarm etkisiz hale getirildi ve yeniden çalıştıramam. Yarın fark edecekler. Sigortanın attığını sanabilirler ama öyle olmayabilir de. Her ne açıdan bakarsan bak, bu geceden sonra bir daha buraya gelmeyeceğiz."

"Onun bu işe karışmasında problem olmadığını düşünüyor olamazsın."

"Hayır," dedi Kozlowski. "Bizim de bu işe karışmamız doğru değil. Birkaç dakika içinde içeri girip çıkacağız. Tek bir dosya, aradığımız tek şey bu." Sally'ye baktı. "Sessiz olabilirsin, değil mi?"

Sally başını salladı.

"Çünkü eğer sesini çıkarırsan seni vurmak zorunda kalabilirim ve bu hepimiz için facia olur, anladın mı?"

Sally tekrar başını salladı.

Kozlowski, Finn'e baktı. "Seçim senin ama ben bu işi bitirelim derim."

Finn kaybettiğini hissetti. "Tamam," dedi. Sally'ye baktı. "Ama sana söylenenleri yapacaksın. Kaçmanı söylersek, hiç koşmadığın kadar hızlı koşacaksın ve ardına bakmayacaksın. Anladın mı?"

"Anladım."

"Anlaştık," dedi Finn gönülsüzce.

Üçü birlikte sessizce arka kapıya süründü. Kozlowski'nin kilidi açması bir dakikadan az sürdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunun nasıl yapıldığını bana öğretebilir misin?" diye sordu Sally.

"Hayır, öğretemez," dedi Finn.

Kozlowski, kıza bakıp omuz silkti. "Bunu daha sonra konuşuruz."

"Hayır, konuşmayacaksınız," dedi Finn.

Kozlowski, başıyla kapıyı işaret etti. "Açıldı en azından." Kolu çevirip itti. Kapı içeri doğru biraz açıldıktan sonra aniden durdu. Kozlowski daha sert itti ama kapı kıpırdamadı. "Arkasında bir şey var."

Finn, öne çıkıp kapıya omuz attı fakat işe yaramadı. Tekrar denedi ve sonuç yine aynı oldu. "Arkasında ne varsa ağır bir şey," dedi. Kolunu kapı aralığından sokup arkasındakini itmeye çalıştı. Aralık başını sokabileceği kadar genişti ama gövdesi sıkıştı. Göğüs kafesini içine çekmeyi denedi ancak faydası olmadı. Birkaç denemeden sonra vazgeçti ve başını dışarı çekti. "Öyleyse şimdi ön kapıyı mı deneyeceğiz?"

Kozlowski başını iki yana salladı. "Oradaki kilitlere baktım. Onları asla açamam."

"Bir yolu olmalı," dedi Finn.

"Var," dedi Kozlowski, Sally'ye bakarak.

Finn, ona dik dik baktı. "Onun dışında."

"Daha iyi bir fikrin varsa can kulağıyla dinliyorum."

Sally araya girdi. "Benim için problem değil."

Finn başını iki yana salladı. "Bunu yapmana izin vermiyorum."

"Neden? İçeri girmeniz gerekiyor. Ben aradan geçebilecek kadar küçüğüm. Ön kapıyı bulup açabilirim. Problem ne?"

"Problem içeri gizlice girmek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O çizgiyi zaten aştınız."

"Evet ama sen aşmadın."

"Ben daha dokuz yaşındayken o çizgiyi aştım," dedi Sally.

Finn, yardım için Kozlowski'ye baktı fakat karşılık alamadı. "Daha önce de söylediğim gibi, seçim senin," dedi eski polis, "ama Sally'nin söylediği mantıklı."

"Ya ön kapıyı bulamazsa?" diye sordu Finn. "Ya arka kısım kilitliyse?"

"Dert değil," dedi Sally. "O zaman gittiğim yoldan geri dönerim ve kimse zarar görmez."

"Yine de hoşuma gitmiyor," dedi Finn.

"Üstesinden gel o zaman." Sally cevap beklemedi; iki erkeğin arasından geçti ve yarı kapalı kapıdan içeri girdi.

"Bekle!" diye itiraz etti Finn. Onu yakalamak için kolunu içeri soktu fakat ona ulaşamadı. "Geri gel buraya!"

"Hayır," dedi Sally'nin sesi karanlığın içinden. "Ön kapı nerede?"

"Önde," dedi Kozlowski. Ona öldürecekmiş gibi bakan Finn'e döndü. "Ne var? Öyle ama."

"Hangi yönde?" diye sordu Sally.

"Ön sağ," dedi Kozlowski. "Oraya ulaştığında kapıya üç kez tıkla. Ön kapıdaki alarmı devreden çıkarmam gerekiyor. Biz de üç kez tıkladığımızda ön alarm devreden çıktı demektir ve o zaman kapıyı açabilirsin."

"On dakika içinde orada olmazsam geri gelip beni bulun; burada olacağım." Sally gitti ve Kozlowski onun arkasından kapıyı kapadı.

"Bu doğru değil," dedi Finn, Kozlowski'ye. "Bunu yapmamalıydı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kozlowski, "Annene ne olduğunu bulmak istiyorsan fazla seçim şansımız yok," dedi. Başıyla binanın köşesini işaret etti. "Ön kapıya gidelim. Onu bekletmek istemeyiz. Bana Lissa'yı anımsatıyor ve bana kızmasını hiç istemem."

Binanın arkasından sessizce, gölgelerin içinde kalarak ilerlediler. Köşeye önce Kozlowski ulaştı ve ön kapıya doğru yöneldi. Ama bir anda durdu ve Finn ona arkadan çarptı. Kozlowski onu iterek köşeden uzaklaştırdı. "Kahretsin!" diye fısıldadı.

"Ne oldu?"

"McDougal."

"Ne olmuş ona?"

Kozlowski, Finn'e öfkeyle baktı. Finn, adamın gözlerinde ilk kez korku gördü.

"Ne olmuş McDougal'a?" diye üsteledi.

"Geri geldi," dedi Kozlowski.

Spencer Carleson, Boston şehir merkezindeki en yüksek binanın en üst katındaki köşe ofisinde oturuyordu –Back Bay'deki Prudential binası bu üstünlüğünü koruyordu– fakat Carleson şehir merkezine daha yakın olmayı tercih ederdi. Denize daha yakındı ve manzara daha iyiydi. Mahkeme salonlarına da daha yakındı. Elbette ne zaman mahkemeye gitmek zorunda kalsa kendini baştan başarısız olmuş gibi hissediyordu. O, uzlaşma hukukunun ustasıydı ve zeki bir siyasi operatördü. Eyalette hiç kimsenin ondan daha iyi bağlantıları yoktu. Onun işi, müvekkillerini duruşma salonundan uzak tutmaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fakat Buchanan'ın olayında bu zor bir iş gibi görünüyordu.

"Harikaydın, Spencer," diyordu müvekkili. "Gerçekten minnettarım." Ve sözlerinde gerçekten samimi gibiydi.

Konferans salonundan döndüklerinde Carleson'ın sekreteri onları kapıda karşılamıştı. Elinde, gümüş bir tepsinin içinde sıcak, nemli yüz havluları vardı ve onları transatlantik uçuşlarda birinci mevkide yaptıkları gibi maşa kullanarak vermişti. Carleson, Buchanan'ın tek kaşını kaldırdığını gördü ama umursamadı. Gergin bir görüşmeden sonra sıcak bir havlu onu ferahlatmıştı. O anda ferahlamaya ihtiyacı vardı.

"Cidden," diye devam etti Buchanan, "O dedektifin masada sana saldıracağını sandım. Bu mükemmel olurdu. Bundan sonra onunla fazla problem yaşayacağımı sanmıyorum."

Carleson havluyla yüzünü ovuyor, sıcaklığın sonunun tadını çıkarıyordu. "Teşekkürler, Senatör," dedi. "Güveniniz için size minnettarım ama kutlamaya henüz başlayamam. Tek yaptığım kaçınılmaz bir yüzleşmeyi ertelemek oldu."

Buchanan afalladı. "Ciddi olamazsın," dedi. "Gerçekten bu işi takip edeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Bundan eminim."

"Ama orada çok nettin. Buna hakları…"

"Her türlü hakları var," diyerek onun sözünü kesti Carleson. "Orada söylediklerimin hiçbir anlamı yok. Hepsi blöftü. Roxbury'de ölü bir kadın var. Bu, onlara yeterli hakkı veriyor."

"Ama ben Amerika Birleşik Devletleri senatörüyüm."

"Ölü kadınlar siyasi makamlara her zaman baskın çıkarlar," dedi Carleson iç çekerek. "Aksine, senatör olmanız sizi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha savunmasız bir konuma sokar. Normal bir vatandaşın yapabileceği gibi hileyle kurtulamazsınız."

"Buna inanamıyorum. Yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

Carleson, havluyu masaya fırlattı. "Olabilir," dedi. "Belki gizli kanallar yoluyla biraz kontrol sağlayabiliriz. Dedektifi dava dışı bırakmaya çalışıp, soruşturmayı en azından seçim sonrasına kadar erteleyebiliriz." Müvekkilinin yüzüne baktı. "Başlamadan önce bilmem gereken bir şey var mı? Bana anlatmak istediğiniz herhangi bir şey? Ben sizin avukatınızım, söylediğiniz her şey korunur."

Buchanan başını ellerinin arasına aldı. "Long, McDougal konusunda haklı," dedi. "Adam başından beri kampanyaya bağışta bulunuyor. Çalışanları da öyle."

"Ve çalışanlarına size bağışladıkları miktarı geri ödüyor," diye ekledi Carleson. "Bu, kampanya finansman kanunlarını ihlal etmenin en kolay yollarından biri. Aynı zamanda en yasadışı olanlarından biri."

"Çalışanlarıyla ne yaptığını bilmiyorum," dedi Buchanan başını kaldırıp. "Hiç sormadım."

"Temizlik görevlilerinin ve sekreterlerin seçilmeniz umuduyla yıllık kazançlarının yüzde onunu bağışlayacak kadar sizi sevdiklerini varsaydınız sadece, öyle mi?" Carleson, başını iki yana salladı. "Haydi, senatör, bunun nasıl göründüğünü anlayabilirsiniz."

Buchanan omuz silkti. "Varsaydım ama kesin olarak bilmiyordum. McDougal bir milyon doları aşkın bağışta bulunduğunu iddia etti ama bunu nasıl yaptığını hiç sormadım."

"Parasının karşılığında ne alıyordu?"

"Erişim. Diğer herkes gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carleson, gözlerini devirdi. "Size bir milyon dolardan fazla para verdi ve eline tek geçen 'erişim' mi?"

"Daha fazlası yok," dedi Buchanan ısrarla. "Bu yaz imzalanan bir dizi hükümet sözleşmesinde avantajlı durumda olmak istiyordu. Ona elimden geleni yapacağımı söyledim. Ama fazla bir şey yapamadım. Ben ilk dönem senatörüyüm ve önümde yalağa dizilmiş çok insan vardı. McDougal'ın şirketleri ihalelerden hiçbirini almadı. Bir tanesini bile. Araştırabilirsin."

"Bu onu hiç mutlu etmemiştir," dedi Carleson, çenesini ovuşturarak.

"Bu en kibar ifade şekli. Eğer önceden güvenlik elemanlarım olmasaydı, onun beni uyarış şeklinden sonra hemen edinirdim."

"Soru şu ki, tüm bunların Elizabeth Connor'ın ölümüyle ne ilgisi var?"

"Hiçbir ilgisi yok," dedi Buchanan. "Tanrı şahidim olsun, Spencer, o kadına ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

Carleson, senatöre baktı. İnsanları okumakta uzman olduğunu düşünürdü. Onu mükemmel bir avukat yapan yönlerinden biri de buydu. Ama bu durumda Buchanan bir bilmeceydi ve Carleson, onu çözecek kişinin kendisi olmadığını anladı.

Sonuçta önemli değildi. Suçlu ya da değil, adam müvekkiliydi. Hem de zengin, nüfuzlu bir müvekkil. Önemli olan buydu. "Tamam o zaman," dedi Carleson. "Kafa kafaya verip nasıl bir çözüm yolu bulabiliriz bakalım."

Mildred Shumley, küçük New Hampshire mahallesinde

BELONGS TO KAKTUS TEAM

her gece köpeğini gezdirirdi. Bu, hayatında kalan, hâlâ tahammül edilebilir bulduğu birkaç şeyden biriydi. Diğer her şey parçalanıyor gibiydi.

Yaşlandıkça hayatın kolaylaşması beklenirdi. Eşiyle birlikte emekliliklerini dikkatlice planlamışlar, ellerinde avuçlarında geçinmelerine yetecek kadarının kalmasını garanti etmeye çalışmışlardı. Fakat işler planladığı gibi gitmiyordu. Korktuğu gibi, Robert beklediğinden daha uzun yaşıyordu. Emekliliğe hazır olduklarında, kocasının kanseri yayılmıştı ve doktorlar bir yıl, taş çatlasın on sekiz ay daha yaşayacağını söylemişlerdi. Bu iki yıl önceydi ve kocası, birikimlerini hızla yiyip tüketen modern tıbbın mucizeleri sayesinde şaşılacak bir iyileşme yaşadı. Buna borsanın çöküşü de eklenince Mildred, kocası sonunda hastaneden çıktığında nasıl geçineceklerini bilemedi. Bir ara oğlunun onlara yardım edebileceğini düşündü. Ama yatırım şirketi iflas edince oğlunun süslü unvanı onu korumadı. Şimdi eve geri dönmekten bahsediyordu. Mildred'in tek ihtiyacı olan da buydu zaten.

Shelly Tesco'nun evinin bulunduğu caddeden karşıya geçerken yaşadığı sıkıntıları listeliyordu. Ev karanlıktı ve Mildred, komşusunun akşam için dışarı çıktığını düşündü. Bu onun için iyiydi. Belki bir erkek bulabilse, Mildred'in elinde dedikodu yapmak için malzeme olacaktı. Hayatta kalan tek zevki buydu gerçekten.

Mildred eve bakarken, evin arka köşesinden bir adam geldi. İlk önce gölge gibi göründü adeta; simsiyah giyinmişti ve hiç ses çıkarmadan hareket ediyordu. Ama gür, ağarmış saçları vardı ve yüzü gizli kalamayacak kadar açık tenliydi. Mildred, konuşacak cazip bir şey bulduğunu hissetti

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve sarkmış bir ağacın gölgesine saklandı. Yüzüne bakılırsa adam uygun yaştaydı; altmışlı yaşların başındaydı muhtemelen ama daha gençmiş gibi hareket ediyordu. Belki de Shelly sonunda bir erkek bulmuştu.

Birkaç saniye gözetledikten sonra Mildred bu düşünceden vazgeçti. Adam kaçamaktan dönen biri gibi davranmıyordu. Köşede park edilmiş alçak, spor sedan arabaya doğru bir amacı varmış gibi yürüdü ve bir daha dönüp eve bakmadı. Ayrıca ev karanlıktı. İnsanların enerji tasarrufu yaptıkları türden bir karanlık değildi, gerçekten kapkaranlıktı. Komşusunun evine bakarken Mildred'in aklına gelen kelime ölü oldu. Ev ölü gibi görünüyordu.

Arabanın motoru çalıştı ve adam gitti. Hız yapmadı ama yavaş tempoyla da gitmedi.

Mildred, ışıklandırılmamış caddenin karanlığında arabanın gözden kayboluşunu izledi ve sonra sokak lambasının ışığına çıktı.

Tasmayı çekti ve köpeğini Shelly Tesco'nun ön kapısına doğru yürüttü. Zili tam on kez çaldı ve vazgeçmeden önce üç dakika bekledi. Oluruna bırakması gerekirdi, biliyordu. Onu ilgilendirmezdi, eve döndüğünde Robert'ın söyleyeceği şey buydu. Belki Shelly tatildeydi ve adam, evi kontrol etmek için gelen bir arkadaş ya da akrabaydı.

Gerçi Mildred'in izlenimi kesinlikle bu değildi.

Beklemeye karar verdi. Sabah evi yeniden yoklayacaktı. Belki akşam yeniden. Cevap alamazsa, kocası ne söylerse söylesin polisi arayacaktı. Sonuçta, birbirlerine göz kulak olmayacaklarsa komşular ne işe yarardı ki?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Onu buradan çıkarmalıyız," dedi Finn. Köşeye doğru harekete geçti fakat Kozlowski, elini göğsüne bastırıp onu durdurdu.

"Düşünmem lazım," dedi.

"Hızlı düşün o halde. Onu içeride bulursa ona neler yapar bir fikrin var mı?"

"Zeki bir kız," dedi Kozlowski. "Muhtemelen saklanacaktır."

"Muhtemelen mi?" diye tısladı Finn. "Muhtemelin canı cehenneme." Arka kapıya koşup itti. Kapı yerinden kıpırdamadı. Başını içeri sokup fısıldadı, "Sally?"

Cevap gelmedi.

"Sally!"

Daha sert itince kapı gıcırdadı. Kozlowski arkasındaydı ve onu geri çekti. "Ses yapmanın ona bir faydası olmaz. Ne kadar telaş yaparsak yakalanma olasılığı o kadar artar."

Finn, şimdi tamamen panikteydi. Tekrar binanın ön tarafına gitti. "İçeri gireceğim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kozlowski onu tuttu. "Oraya şimdi girersek hepimiz mahvoluruz. Eamonn adamlarını çağırır ve birkaç dakika içinde burası Sinn Fein* toplantısı varmış gibi olur. Umarım ne yapması gerekiyorsa yapar ve Sally'nin orada olduğunu fark etmeden gider. Sally'nin kendini göstereceğini ve Eamonn'ın onu bulacağını sanmıyorum."

"Onun hayatı üzerine bahse mi gireceğiz? Çünkü yaptığımız şey bu."

Kozlowski, Finn'e uzun uzun baktı. Sonra başını salladı.

Finn telaşla ileri geri volta attı. Sonunda, "Tamam," dedi. "Ama bir şeylerin ters gitme ihtimaline karşı her an hazır olacağız. Bir ses duyarsak –işlerin ters gittiğini gösteren herhangi bir ses– içeri gireceğiz. O kadar."

Kozlowski yine başını salladı. "Silahın var mı?"

Finn başını iki yana salladı.

Kozlowski, bacağına eğilip ayak bileğindeki silah kılıfından bir 38'lik Colt çıkardı. "Yedeğim," dedi silahı Finn'e uzatırken. Ceketinin cebinden de .357 Magnum'unu çıkardı. "Ben bu taraftan sessizce kapıya yaklaşacağım. Sen de binanın etrafından dolaş ve diğer yönden kapıya gel."

"Tamam."

"Dikkatli ol," dedi Kozlowski. "Arabada şoför var ve bildiğimiz kadarıyla başkaları da olabilir. Muhtemelen yok ama her şeye hazırlıklı ol."

Finn başını salladı. "Olağandışı herhangi bir şey duyarsam, en ufak bir şey, içeri girerim," diye uyardı ortağını.

"Bana söylemene gerek yok. Seni orada kendim döverim."

---

* 20. Yüzyıl İrlanda'sında siyasi hareket ve bu hareketi destekleyenlerin oluşturduğu siyasi partidir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*

Deponun içi zifiri karanlıktı. Sally, dengesini korumak için dikkatle adım atarak, duvar boyunca tutunarak yürüdü. Karanlıktan nefret ederdi ve bir yanı, keşke Lissa'yla evde kalsaydım diye düşündü. Ama Finn'in yardıma ihtiyacı vardı ve bu ona başka bir seçenek bırakmamıştı.

Binanın ön tarafını bulmakta zorlanacağını geçirmemişti aklından. İyi bir yön duygusu vardı ve elleriyle duvarı yoklayarak ön kapıya kadar gidebileceğini düşünmüştü. Aklına gelseydi Koz'dan el fenerini alırdı ama Finn'in daha fazla itiraz etmemesi için çok hızlı hareket etmişti. Şimdi buna pişmandı.

Ceptelefonu için cebine baktı fakat telefonun Lissa'nın evinde, çantasında kaldığını fark etti. Karanlıkta ilerlemekten başka şansı kalmamıştı.

Duvarı takip etmek imkânsız hale gelmişti. Deponun ana duvarları boyunca dizilmiş çelik raflar vardı ve rafların önünde kasalar, koliler istiflenmişti. Yirmi adım kadar sonra Sally'nin geçişi engellendi ve sağa dönmek zorunda kaldı. Dönüşün doksan derecelik açıyla olduğunu tahmin ediyordu fakat kesin emin olması mümkün değildi. On adım kadar sonra alçak bir karton kutuya takılıp yere yuvarlandı ve başını metal dosya dolabı gibi bir şeye çarptı. Ayağa kalkarken küfretti ve karanlıkta etrafına bakındı. Mekânda pencere varmış gibi görünmüyordu ve şekilleri seçmesine yetecek kadar bile ışık yoktu.

Tekrar öne doğru hareket etmeye başladı ama başka bir kutuya takılıp düştü. Bu düşüş kafasını iyice karıştırdı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yön duygusunu tamamen kaybetti. Elini uzatıp etrafındaki nesneleri hissetmeye çalıştı. Dosya dolabı şimdi sağındaydı. Bir anda içerideki küf kokusunu duydu. Deponun arka bölümüne girdiğinde kokuyu hiç umursamamıştı ama şimdi, karanlıkta kaybolunca her şey üstüne üstüne geliyordu sanki. Karanlıkta hava ağırlaşmıştı. Soluyamayacağı kadar yoğundu adeta. Hangi yönden geldiğini kestirebilseydi, Kozlowski'den kahrolası el fenerini almak ve biraz temiz hava solumak için geri dönerdi. Kalbi göğsünde delice atıyordu.

Yeniden hareket etti. Korku içinde, düşmemek için dizlerinin üstünde emekleyerek, bir yol bulmaya çalıştı çaresizce. Elleri yeni bir engele her dokunduğunda korkusu artıyordu ama kendini ilerlemeye ve parmaklarını karanlığı yoklamaya zorladı. Bir yerde parmakları kaba kumaşa sarılı sert, kıvrımlı bir şeye dokundu. İlk anda bunu insan omzu sandı ve neredeyse çığlık atacaktı fakat dudaklarını ısırdı. Bir dakika sonra bunun yuvarlanmış halı olduğunu anladı.

Kendini öne doğru itti.

Aniden, fırtınadan sonraki şafak gibi, önünde bir ışık belirdi. Yalnızca bir kapının altındaki çatlaktı, etrafını net olarak görmesine yetecek bir ışık değildi ancak ona yol göstermeye, kapıyla arasındaki engellerin ana hatlarını belirlemeye yeterdi.

Işığa ulaştığında hızlı ve derin soluyordu; panik ve rahatlama duygusu onu art arda dalgalar halinde ezip geçiyordu. Oksijenden mahrum kaldığı için doğru dürüst düşünemiyordu. Kolu çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

Gri halı döşemeli ve büyük, ahşap masalı bir ofisteydi. Evrak dolabının yanında bir kanepe vardı. Masanın önünde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iki koltuk duruyordu. Zifiri karanlıktan çıkınca ışık gözlerini kör ediyordu adeta. Gözleri ışığa alışınca masanın ardında, sırtı ona dönük bir adam gördü.

Depoda birinin olabileceği ihtimali hiç geçmemişti aklından; bu mantık sınırları dahilinde değildi ve o yüzden ilk başta kafası karıştı. Ağzını açmıştı ki, o konuşmadan adam konuştu.

"Merhaba," dedi. Sally sesi tanımadı. Sakin, hatta biraz samimiydi. İşte o anda, başının nasıl bir belada olduğunu anladı.

Finn, binanın kuzeybatı köşesinde, ön kapının yirmi adım uzağında, işaret bekleyen bir koşucu gibi çömelmişti. Kozlowski'nin yedek silahını sağ elinde sımsıkı tutuyordu ve kasları gerilmişti. O açıdan McDougal'ın arabasını görebiliyordu. Direksiyonun başında oturan şoför başını arkaya yaslamıştı; gözleri kapalı, ağzı açıktı. Kestiriyor gibiydi.

McDougal binaya yalnız girmişti. Demek ki ikişer kişiydiler ve Eamonn destek çağırmazsa, sayı açısından adil bir dövüş olacaktı. Şimdi harekete geçmek akıllıca olabilirdi; şoförü gafil avlayarak çabucak etkisiz hale getirebilirlerdi. McDougal'ın onları kolaylıkla vurabileceği ön kapıdan içeri girme ihtimali daha az cazipti.

Hem Kozlowski haklı olabilirdi. Sally bir yere saklanmış olabilirdi ve McDougal her an çıkıp gidebilirdi.

Finn, Sally'nin binaya girmesine engel olacak kadar kararlı davranmadığı için kendine küfretti. Bir yanı onun içeri girmesini istemişti. Çünkü annesinin ölümüyle ilgili bilgiyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulmasının tek yolu buydu. Karanlığa sinerken Lissa'nın sözleri geldi aklına: *Buna değeceğinden emin ol.*

Şoför kıpırdandı; cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Finn'in parmağı tetiği buldu.

Eamonn McDougal'ın ofise geri dönmeye niyeti yoktu aslında. Akşam otoparktan çıkarken o günlük işinin bittiğini düşünüyordu. Eve dönerken yarı yolda Coale'un numarasını unuttuğunu fark etti ve numarayı sakladığı tek yer bir dosyaydı. Normalde numarayı telefonuna kaydederdi fakat telefonlar yanlış ellere geçebilirdi ve Eamonn, numaranın başkasının eline geçmesi riskini göze alamazdı.

Ofise geri döndüğünde şoförüne beklemesini söyledi. Ön kapının kilidini açıp alarmı devre dışı bıraktı ve içeri girdi. Dosya, ofisindeki çekmecenin içindeydi. Çekmecenin kilidini açıp dosyayı alması bir dakika sürdü. Karton dosyanın içindeki numara, yanlış gözler görürse diye ek önlem olarak tersten yazılmıştı.

Numarayı tuşlayıp bekledi. Yüzü masanın arkasındaki duvara dönüktü ve çeşitli ünlülerle, politikacılarla çekilmiş fotoğraflarına bakıyordu. Belfast'ın varoşlarında yoksulluk içinde doğup büyümüş biri için inanılmaz bir hayat yaşamıştı. Çocukken, şimdi olduğu yere geleceğini hayal bile edemezdi. O, kendi kendini yetiştirmiş bir adamın gerçek tanımıydı ve bunu kimse mahvedemezdi.

Coale, ikinci çalışta telefonu açtı. "Merhaba," dedi McDougal. Kendi kendini kutlayan bir sarhoşluk içinde sesi biraz fazla iyimser geliyor olabilirdi. "İş bitti mi?"

Bir dakika sonra Sally, adamın onu görmediğini anladı. İlk başta adam onu selamlamış gibi gelmişti, sanki onu bek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

liyormuş gibi. Sonra elindeki telefonu gördü.

Kalbi hızla çarparak etrafına bakındı. Odadan yavaşça geri çıkmak en mantıklısı olabilirdi fakat içgüdüleri onu ileri doğru götürüyordu ve korkusu yönünü değiştirmesine müsaade etmiyordu. Saklanacak bir yer aradı telaş içinde. Sağındaki kanepenin arkası açılı duruyor, duvara karşı kısmen gizli bir alan yaratıyordu. Alan yeterince büyük gibiydi. Sally, oraya doğru sessizce emekledi. İnce bedenini kanepenin arkasına sıkıştırdı. Sırtüstü yuvarlanıp ayaklarının dışarı taşmadığından emin olmak için aşağı doğru baktı. Odanın çok az bir bölümünü, depoya açılan kapıya kadar olan kısmını görebiliyordu.

Nefesini tuttu. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bitti," dedi Coale telefonda. Sesi memnuniyet ifade etmedi.

"Temiz oldu mu?" diye sordu McDougal. Tüm taşlar yerine oturuyordu; artık hiçbir aksilik olamazdı.

"Sana bitti dedim. Endişe etmene gerek yok."

"Gerek var," diye gürledi McDougal. "Avukat Tesco'yla irtibat kurdu. İşin yarım kalmadığından emin olmam lazım."

"Temizdi."

"Güzel. Geri döndüğünde beni ara."

McDougal, telefonu kapatıp arkasına döndü. Koltuğuna çöktü. *Hayat sana limon verdiğinde limonata yap*, diye düşündü. Hayatını öyle yaşardı. Kötüyü alıp iyiye dönüştürürdü ya da tam iyi olmasa da, en azından kendi avantajına çevirirdi. Gözlerini yumdu. Şansın da yardımıyla yakında her şey sona erecekti ve o zaman kendini daha iyi hissedecekti.

Gözlerini açtığında tam karşıya bakıyordu. Göz kaslarına uygulanan baskıdan görüşü hafifçe bulanmıştı. Yanlış gelen bir şey vardı ve görüşünün netleşmesi için gözlerini birkaç

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kez kırptı. Netleştiğinde kaşları çatıldı.

Depoya giden kapı açıktı.

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı. Ofisi, ana depolama bölümünden hazır pano duvarlarla ayrılmış bir odacıktan biraz daha fazlasıydı. Arka tarafa giden kapı neredeyse her zaman kapalı dururdu. Depoda ulaşması gereken önemli ya da ilgisini çeken bir şey yoktu ve rutubet, küf kokusu vardı. Koku dayanılmaz olmasa da, Eamonn'ın kapıyı sürekli kapalı tutmasına yetecek kadar kötüydü.

Kapıya gitti ve başını içeri uzatıp ışıkları açtı. Ivır zıvırla dolu depo karmakarışıktı; lastikler, eski şilteler, halılar, kâğıt dolu kutular ve evraklar yedi metre yüksekliğindeki tavana kadar yığılıydı. Hayatta ve işte biriktirilen ve artık saklamaya değer olmayan ama atılmayacak kadar da önemli görünen şeyler için bir çöplük alanı haline gelmişti depo adeta.

Eamonn, bir mağara gibi rutubetli yere girip bir ses duymayı bekledi. "Merhaba?"

Çöp yığınlarının oluşturduğu gelişigüzel koridorlar boyunca ilerledi. "Merhaba?" dedi yeniden.

Cevap yoktu, hiç ses yoktu ve birkaç dakika sonra ofisine yöneldi. Kapıya gittiğinde dönüp depoya doğru son kez baktı, sonra ışıkları söndürdü ve kapıyı kapadı.

Ofisinde ayakta durup, eli kapının kolunda, o gün öğleden sonra kapıyı açıp açmadığını anımsamak için hafızasını yokladı. Açtığını sanmıyordu.

Orada dururken, duvarla kanepe arasındaki gölge dikkatini çekti. Orası birinin saklanabileceği tek yerdi ve başını yavaşça çevirdi. Soluna doğru iki adım atıp cebinden silahı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı çıkardı. Kanepenin sırtıyla aynı hizaya geldiğinde, çevik bir hareketle öne doğru hızla eğildi ve silahını boşluğa doğrultup, "Kıpırdama!" diye bağırdı.

Hiçbir şey. Orada hiç kimse yoktu.

Kendini aptal gibi hissederek başını iki yana salladı ve doğruldu. Masasına gidip dosyayı aldı. Bir an için onu evrak dolabına koymayı düşündü ama vazgeçti. Bilgileri bir kez daha gözden geçirmek istiyordu. İşler doğru yönde ilerliyordu ancak şimdi detayları atlamanın zamanı değildi.

Dosyayı kolunun altına aldı ve binanın ön kapısından dışarı çıktı.

Finn, McDougal'ın binadan çıkışını izledi. Beklemek her şeyden daha kötüydü. Daha önce değer verdiği insanları kaybetmişti. Arkadaş dediği insanları. Arkadaştan daha öte olan insanları. Sokakta hayat kumar oynamak gibiydi ve Finn gençliğini sokaklarda geçirmişti.

Arada fark vardı aslında. Sokakta kural kuraldı ve değiştirilemezdi. Oyunu oynuyorsan riskleri de bilirdin; bu anlamda herkes eşitti. Çetesinden insanlar düştüğünde bile pişmanlık ve öfke vardı ama vicdan azabı yoktu. Hayatlarını düzenleyen kuralları değiştiremediği için kimse utanç duymazdı.

Şimdi binanın yan tarafında elinde silahla çömelmiş beklerken, gerilen adaleleri içlerinde biriken laktik asitle sızlarken, hayatında ilk kez birinin tümüyle ona bağımlı olmasının ve onu yüzüstü bırakmanın ne demek olduğunu anladı.

McDougal'ın arabası gider gitmez ayağa kalktı ve hızla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ön kapıya yöneldi. Aslında tüm gücüyle koşmak istiyordu ama bunun doğru olmayacağını biliyordu. Hâlâ tehlike vardı. Üzerlerine ne kadar dikkat çekerlerse o kadar tehlikeye girerlerdi. Kendini yürümeye zorladı.

Kozlowski de diğer yönden kapıya yanaşıyordu. "İyiye işaret," dedi.

"Ne o?"

"McDougal çıktı. Tek başına. Onu bulsaydı karmaşa olurdu. Hareket olurdu. Sally iyi. Başardı."

"Çok emin görünüyorsun."

"Eminim." Kozlowski, aletlerini çıkardı ve alarm panosunun üstündeki plastik kapağı sökmeye başladı. "Hazır olmak isteriz, değil mi?" dedi çalışırken.

McDougal gittikten sonra ofis birkaç dakika hareketsiz ve karanlıktı. Sonra yavaşça, sessizce Sally bacaklarını tek tek çalışma masasının altından çıkardı. Ayağa kalktığında titriyordu, kolları güçsüzdü, kıpırdamaya korkuyordu. Nefesini tutup sesleri dinledi, adamın geri gelebileceğine dair bir işaret duymayı bekledi.

Adamın depoya girdiğini görür görmez hızla harekete geçmişti. Kanepe kısıtlı koruma sağlıyordu ve adamın şüpheleri uyandığından, geri döndüğünde Sally'yi bulmaması pek mümkün görünmüyordu.

Masanın altı tek alternatifti. Bu iyi hesaplanmış bir riskti; adam tekrar otururs a ya da masanın arkasına geçerse Sally'yi görürdü. Yüzde elli-elli ihtimal vardı. Yine o ihtimal kanepenin arkasında kalmaktan daha çok hoşuna gitmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir dakika sonra, yeniden nefes almaya başladı. Sesin adamı geri getirmesinden korktuğundan kesik kesik soluyordu. Ama hiçbir şey olmadı ve az sonra tekrar normal nefes almaya başlamıştı. Bir dakika daha geçince kendini kapıya doğru hareket edecek kadar güvende hissetti. Finn ve Kozlowski'nin hâlâ dışarıda onu beklediklerini umut etti.

Ofisin diğer ucundaki kapı resepsiyon alanına açılıyordu. En azından, karanlıkta öyle görünüyordu. Sally emin olamadı. Pencereler vardı fakat aysız bir geceydi ve içeri yalnızca uzak sokak ışıklarının sönük pırıltısı vuruyordu. Şekilleri ayırt etmeye yarıyordu yalnızca.

Yavaşça, sessizce, her adımında onu bekleyen birinin olmadığından emin olarak odayı geçti. Sonunda odanın sonundaki kapıya ulaştı. Bir saattir oradaymış gibi hissetti, oysa muhtemelen on dakikadan az zaman geçmişti. Kapıyı üç kez tıklattı. Karşılık gelmedi.

"Haydi!" diye fısıldadı karanlığa. "Yapmayın bunu!" Tekrar üç kez tıklattı; bu kez yumruklarını acıtacak kadar sert vurmuştu.

Sonra cevap geldi. Kapının diğer tarafına bir kez vuruldu. Sally, kapıyı açmak için kilide uzandı. Ama beyninin gerisinde bir şey onu durdurdu. Hafızasını yoklayıp Kozlowski'nin söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Kozlowski, kapıyı üç kez tıklatmasını, onun da aynısını yapacağını söylemişti. Sally, eli kolda, kapıyı açma dürtüsüne karşı savaşarak bekledi.

Bir iki dakika sonra kapı diğer taraftan tekrar tıklatıldı. Bu kez üç kez vurulmuştu. Sally, rahat bir nefes alıp kilidi açtı. Finn ve Kozlowski, içeri girip kapıyı arkalarından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapadılar. Kozlowski'nin elinde hâlâ fener vardı. Onu açıp Sally'nin yüzüne tuttu.

"İyi misin?" diye sordu Finn. Sally, onun sesindeki gerilimi duydu.

"Evet," dedi mümkün olduğunca sakin bir tavırla. "Neden bu kadar geciktiniz?"

Hızla evrak dolabına doğru gittiler. Dolabın kilidini açmak otuz saniyeden kısa sürdü ve içinde yalnızca üç çekmece vardı. Elizabeth Connor'la ilgili hiçbir bilgi olmadığını anlamaları fazla zaman almadı.

Finn, "Burada değil," diye fısıldadı.

"Yani bir hiç için mi ölümden döndüğümü söylüyorsun?" diye sordu Sally.

Kozlowski, hâlâ klasörlerden birini karıştırıyordu. "Burada olmalı," dedi. Feneriyle klasörü gösterdi. "İş yaptığı herkesle ilgili dosyalar var. Tanrım, Eamonn'ın herkese karşı ufak bir sigortası var gibi görünüyor."

Finn, omzunun üzerinden baktı. "Annemin dosyasını yanına almış olmalı."

"Bu dosyalarda inanılmaz miktarda bilgi var," dedi Kozlowski. "İsimler, numaralar, kapanmış borçlar. Burada Boston'ın yarısını hapse attırmaya yetecek malzeme var. Hatta ses kayıtları bile var. Annenin dosyası buralarda olmalı."

"Yok işte," dedi Finn. "Tüm dolabı aradık. Dosyayı götürmüş olmalı."

Kozlowski, başka bir klasörü karıştırmaya başladı. "Şuna bir baksana." Elindeki dosyayı Finn'e gösterdi. "İnanılmaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Finn, ona bakmak istemiyordu. Tek istediği Elizabeth Connor hakkında bilgiydi. Yine de baktı ve kâğıtlardan birindeki bir şey gözüne takıldı. Klasörü çekti.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye itiraz etti Kozlowski.

"Bir dakika izin ver," dedi Finn. Dosyanın içini okurken kafası hızla çalışmaya başlamıştı. "İşte bu," dedi. "Cevap burada."

"Soru neydi?" dedi Sally.

"Soru: annemi kim öldürdü?"

"Cevap burada mı? Onunla hiç ilgisi olmayan bir dosyanın içinde mi?"

"Cevap değil ama cevabı öğrenmenin yolu burada." Finn, geri kalan dosyaları da altüst etti ve aralarından üçünü seçti. "Diğer odada fotokopi makinesi var," dedi. "Bunların fotokopilerini çekmek birkaç dakikamı alır. Ses kayıtlarını da incelemek istiyorum. Şunlardan birkaçını seçin."

"Onlarla ne yapacaksın?" diye sordu Kozlowski.

"Cevaba dönüştüreceğim," dedi Finn.

Polis merkezine dönen Long ve Townsend, Başkomiser'in odasında oturuyorlardı. Birbirlerine bakıp düşünüyorlardı. "Ne puşt herif ama," dedi Townsend.

"Buchanan mı, köpeği mi?"

"İkisi de. Gerçi ben Carleson'dan bahsediyordum."

Long başını salladı. "O kendini beğenmiş bakışını yüzünden silmek isterdim. Orada oturmuş, onun ve müvekkilinin karşısında acizmişiz gibi bakıyordu bize. O bakışı beni çok kızdırdı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yapmak istediği de oydu," dedi Townsend. "Seni öfkeden kudurtmak istedi; hata yapacak kadar öfkelenmeni istedi. O şekilde kazanacağını düşünüyor."

"Peki, ne yapacağız?"

Townsend koltuğunda arkasına yaslandı. "Dikkatli olmalıyız. Harekete geçeceğiz ve göz ardı edilemeyecek kadar sağlam bir dava oluşturacağız. Bunu yapabilir misin?"

"Evet," dedi Long. "Biraz zaman alabilir ancak işin içinde o kadar çok insan var ki bunu gizli tutamazlar. Eamonn McDougal'ın her bir çalışanı Buchanan'a bağış yapmış. Eğer bunu yapmaları için McDougal'ın onlara para verdiğine yemin edecek birkaç kişi bulursak oltaya takılırlar."

"Onları nasıl konuşturacaksın?"

"Baskı yapacağım. Bu insanlardan bazılarının istifade edebileceğimiz baskı noktaları olmalı. Nereden sıkıştıracağımızı bilirsek açık vereceklerdir."

Townsend şüpheli görünüyordu. "Onların yerinde olsam polisten çok McDougal'dan korkardım. Acı gerçek bu."

"Belki. Göreceğiz."

Townsend, Long'a bir bakış attı. "Fazla baskı yapma, Long," dedi. "Zaten gözetleniyorsun. Buradakiler uygunsuz bir şeyin kokusunu alırlarsa işini bitirmeleri bir gün bile sürmez."

Long, ellerini havaya kaldırdı. "Merak etme, Komiser. Çizgiyi aşmayacağım."

"İyi edersin." Townsend, birkaç saniye Long'a baktı. "Jimmy'yle aranızda ne oldu? Sahiden."

Long ayağa kalktı. "Raporumda hepsi var," dedi. "İfademde yazanlar dışında söyleyeceğim hiçbir şey yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OTUZUNCU BÖLÜM

Coale, o gece Mercedes'ini garaja park ettiğinde saat onu biraz geçiyordu. Ne kadar yorgun olduğuna şaşırdı. Hayatında hiç o kadar yorgun hissettiğini hatırlamıyordu. Efor ya da uyku eksikliğinden kaynaklanan saf fiziksel tükenmişlik değildi onunki, gücünü tamamen tüketen, ruhunu katılaştıran o sonsuz bıkkınlıktı. Yetişkin hayatında ilk kez sadece güç toplamak için değil, kaçmak için uyumak istiyordu.

Garaj, çatı katından iki blok ötedeydi. Bu belki bin kereden fazla yürüdüğü bir yoldu ama o gece her şey gözüne farklı göründü. Mağazaları, insanları fark etti. Onlara daha önce dikkat ettiği kesindi. Çevresindeki her şeyin farkında olmak işinin bir gerekliliğiydi. Eğer bir iş için gerekliyse ve mecbur kalırsa, yoldaki her binayı, her mağazanın önünü ezbere tarif edebilirdi. Muhtemelen tüm mahalle sakinlerini tarif edebilir ve genel alışkanlıklarını, sabah işe-gidiş geliş programlarını, akşam rutinlerini sıralayabilirdi. Ancak daha önce onları hiç çevresinin bir parçası olmaktan öte *görmemişti*. O gece bir şeyler bir şekilde farklıydı. İnsanlar gözüne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerçekten yaşayan, nefes alan canlılar gibi görünüyordu.

Garajdan çatı katına giden yolun yarısında bir barın önünden geçti ve pencereden içeri baktı. Olağandışı ya da dikkate değer bir şey yoktu; Boston'daki binlerce işletmeden farksızdı. Ahşap kabinler, uzun bir maun bar, önünde eskimiş tabureler, bir pazartesi gecesi beşte dördü boş olan bir işletme. Yine de mekânda bir şey dikkatini çekmişti. Belki iki sürekli müşteriyle rahat bir şekilde muhabbet eden barmenin yazarkasaya yaslanış şekliydi gözüne ilişen. Belki kabinin içindeki çiftti, son görüşmelerinden beri bir yıl geçmiş gibi birbirlerine yaslanan, diğerinin ağzından çıkan her kelimeyi çaresizce içen. Sebep her ne ise, Coale mekânın önünde durdu, kapıyı yavaşça açtı ve içeri girdi.

Bardaki herkes ona baktı ve Coale, hepsinin irkildiğini hissetti. Buna alışkındı. Korku uyandıran ve insanları uzak tutan bir hava oluşturmuştu dikkatle. İnsanların ona yaklaşmasını engelleyen. Ona soru sormasını engelleyen. Başka türlü o güne kadar hayatta kalamazdı.

Yavaşça bara doğru yürüdü. Oturmadı; bu çok ileri gitmek olurdu. Ellerini barın üzerine koydu ve sürekli müşterilerini bırakıp ona doğru gelen barmene baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet," dedi Coale. "İskoç viskiniz var mı?"

"Burası bir bar," dedi barmen. Coale adama ters ters bakınca, barmen omuzlarını özür dilercesine yukarı kaldırdı. "Hangisinden olsun?"

"Macallan hâlâ iyi mi?"

"En iyi kalite."

Coale başını salladı. "Sek olsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Barmen içkiyi doldurmaya gitti.

Coale, en son ne zaman içtiğini hatırlıyordu. Kırk yıldan uzun zaman önce, on sekizinci yaş günündeydi. İnsanlar doğum gününde sarhoş olman gerektiğini söylerdi. O zaman babası hâlâ hayatta olsaydı oğlunu dışarı çıkarırdı. Babası içmeyi severdi. Bir şişe alıp garajdaki boş dairede oturur, kitap okurdu; bardağından yayılan koku eve özellik katan tek şeydi. Çocukken Coale o kokuyu severdi. Doğum gününde babasıyla birer içki içmek hoşuna giderdi ama o gün geldiğinde, babası altı aydır toprağın altındaydı.

On sekizinde yalnız, evsiz, meteliksiz kalmıştı. İçki hiçbir şeyi düzeltmemişti ve insan içinde olmaktan hoşlanmamıştı. Etrafındaki insanların arkadaşlarıyla, sevgilileriyle, yaşamlarıyla sıkı fıkı olması yalnızlığını pekiştirmişti sadece. Akşamdan kalmışlık geçer geçmez kendini tüm sosyal ilişkilerden uzaklaştırmaya karar vermişti. Eğer yalnız kalacaksa anlamsız ilişkilerle kendine işkence yapmayacaktı. Eğer yalnız kalacaksa yalnızlıktan faydalanacaktı. Ve böylece kendinden mükemmel bir sosyopat yarattı. Tüm duygularından, empatiden, merhametten arındı. Ve bu onu güçlü kıldı.

Barmen viskiyle geri döndü. "On iki dolar," dedi. Coale ona kaşlarını çattı ve barmen omuz silkti. "En kalitelisi."

Coale cebinden bir tomar para çıkardı. En küçüğü yüz dolardı. Barın üzerine yüz dolar bıraktı. Onu izlerken barmenin gözleri büyüdü. Parayı aldı ve üstünü getirmek için kasaya gitti.

Coale bardağa uzun uzun baktı. Kızıl kahverengi içki batakhanenin loş, tebeşirimsi ışığında bile dans ediyor, parlı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yordu. Coale bardağı eline aldı ve hoş kokusunu içine çekti. Onca yıl sonra koku ona yabancı gelmişti. Keskin, yoğun ve tehlikeliydi ama aynı zamanda sıcak ve hayat doluydu.

Bardağı dudaklarına götürüp içkiden bir yudum aldı. Yudum bile değildi aslında, sadece tadına bakmıştı. Dudaklarına yerleşen sıvı, lezzetin diline geçmesi için ağzının içine süzüldü. Coale, orada oturup bir anlığına gözlerini yumdu ve vazgeçtiği hayatın anıları içinde kayboldu.

Sonra geri çekildi ve içkiyi elinden bıraktı. Barmen para üstüyle geri gelmişti. Coale ona baktı ve bir kez daha yalnızca bir nesne gördü, insan değil. Hiç düşünmeden ya da vicdan azabı duymadan silahını çıkarabilir ve onu kolaylıkla alnından vurabilirdi. Bu onun için hiçbir şey ifade etmezdi.

Barın üzerindeki para üstüne baktı, içkiye baktı.

Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve dışarı çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Finn, Roxbury Bölge Mahkemesi'nde, 4 nolu Duruşma Salonunun arka tarafında durdu. Bu bir sorgu oturumuydu, sanığın mahkemeye ilk çıkışıydı. Salonun sağ tarafında, plastik camdan yapılmış bir bölme içinde sanık vardı; bölmenin önündeki on beş santimlik yuvarlak hava deliklerinden konuşuyordu. Delikler, en kısa boylu sanıkların cevap verebilecekleri kadar alçak açılmıştı. Yani normal boylu olanların soruları cevaplamak için öne doğru eğilmesi gerekiyordu. Büyük bir dayatma yoktu. Birkaç cevap gerekiyordu. Mahkeme tarafından atanan avukatlarıyla görüşüp görüşmedikleri sorulduğunda bir 'evet', onlara yöneltilen suçlamalara karşı kendilerini nasıl savunmak istedikleri sorulduğunda bir 'suçlu değilim'. Sonra bir takvim belirleniyor ve bir sonraki sanık getiriliyordu. Bu saatlerce böyle devam etti.

Peter Mitchell, duruşma salonunun önündeydi; tarafsız bir verimlilikle duruşma listesini inceliyordu. Her dava için polis raporunda yer alan bilgileri hızlı hızlı söylüyor-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

du. Bunlar bazen apaçık, bazen üzücü, sıklıkla şok ediciydi. Genç bir kadın, ısrarla televizyon izlemek isteyen üç yaşındaki çocuğunu sigarayla yakmakla suçlanıyordu; genç bir adam, başka bir erkeğe baktığı için kız arkadaşını omzundan bıçaklamakla suçlanıyordu; on altı yaşındaki bir çocuk, bisikletini çalmaya kalkan okul arkadaşını neredeyse öldüresiye dövmekle suçlanıyordu. Dehşet geçidi saat ondan öğlene kadar sürdü ve Finn'i boğazının arkasındaki o keder ve tiksinti karışımı, tanıdık buruk tatla bıraktı.

Sonunda, tüm vakaların sıradan trajedisiyle gözle görülür biçimde yıpranmış olan hâkim, öğle yemeği için ara verdi, kürsüden adeta sürünerek indi ve kısa bir mühlet için odalara geri döndü.

Mitchell, dosyalarını alıp duruşma salonunun arkasına yürüdü. Gözüne Finn takıldı. "Ne istiyorsun?" diye sordu yanından hızla geçerken.

Finn, ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. "Konuşmamız gerekiyor."

"Zaten konuştuk," dedi Mitchell. "Söylediklerinden hoşlanmadım."

"Belki şimdi hoşlanırsın."

Mitchell, Finn'e dönüp bezgin bir şekilde baktı. "Ciddi misin? Yoksa zamanımı boşa mı harcıyorsun?"

"Bana beş dakika verirsen kendin karar verebilirsin."

Duruşma salonunun olduğu koridorda bir konferans salonuna girdiler. Mitchell evrak çantasını masanın üzerine koydu. Oturmaya yeltenmedi. "Yaklaşık on tane telefon görüş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mesi yapmak ve bir şeyler yemeye çalışmak için sadece bir saatim var," dedi. "İki dakikan var. Eamonn McDougal'dan vazgeçiyor musun?"

"Bunu yapamam," dedi Finn. "O bir müvekkil."

"O halde gidiyorum. Konuşacak hiçbir şeyimiz yok." Mitchell evrak çantasını aldı.

"İki dakikam olduğunu söylemiştin."

"O zaman bana duymak istediğim bir şeyler söyleyeceğini sanıyordum. Öyle bir şey olacak gibi görünmüyor."

"Joey Slade'i tutuklamakla ilgilenmiyorsun o halde," dedi Finn.

Mitchell kapıyı açmıştı ama durdu. Arkasına dönmedi; orada durmuş, eli kapının kolunda, önüne bakıyordu. "Benimle uğraşma."

"Seninle uğraşmıyorum."

"Sen ciddi misin?"

Finn, evrak çantasını açıp içinden bir dosya çıkardı. "Kendin karar ver."

Mitchell, Finn'e bakmak için döndü. Eli kapıda kaldı. "Blöf yapıyorsan, bu son konuşmamız olur." Kapının kolunu bıraktı ve yavaşça masaya yürüdü. Evrak çantasını yere koydu, tüm dikkati dosyadaydı. Uzanıp dosyayı açtı.

İlk başta sayfalara dokunmadı. Onları hâlâ ayaktayken inceledi. En sona geldiğinde başını kaldırdı ve yüzünde korkuyla merak arası bir ifadeyle Finn'e baktı. Finn, eliyle ona okumaya devam etmesini işaret etti. Mitchell oturdu, öne doğru eğildi ve sayfaları sırayla çevirdi. "Bunlar düşündüğüm şeyler mi?" diye sordu.

"Ne olduklarını düşünüyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Joey Slade'e akan çok miktarda parayı gösteren belgelere benziyor. Ve siyasetçilere yapılan ödemeleri gösteren bir sürü kâğıt."

"O halde düşündüğün şey."

"Bunları nereden aldın?"

"Bunu sana söyleyemem."

Mitchell'ın gözleri kısıldı. "Eamonn McDougal," dedi. "Bunları sana o verdi, değil mi?" Evrakları yeniden karıştırdı. "Eamonn, bu belgelerin hiçbirinde adı olmayan tek üst düzey pislik. Oğluna karşılık Joey Slade'i mi satmak istiyor?"

Finn başını iki yana salladı. "Eamonn McDougal, burada olduğumu ve bu belgeleri ele geçirdiğimi bilmiyor. Eamonn'ın adı bu belgelerde yok çünkü o bir müvekkil ve işi hakkında sana bir şeyler vermek benim açımdan etik olmaz. Onun bu işle hiç ilgisi yok."

Mitchell evrakları bir kez daha inceledi. "Şey, bu çok kötü," dedi. "Bu belgeler hakkında herhangi bir teyit veya ifade olmadığı sürece Slade hepsinin yalan olduğunu söyleyecektir. Evrakta sahtecilik. Tanık olmadan işe yaramazlar."

Finn taşınabilir bir teyp çıkardı. Havaya kaldırdı ve teybi başlattı. Ufak hoparlörden net ve sakin bir ses geldi. "Bu yeterli değil," dedi ses. "İşinin olacağını garanti etmek istiyorsan yüz elli bin dolar yeterli değil. Korunan araziye otuz katlı bir kompleks inşa etmekten bahsediyorsun. Eyalet meclisini ve belediye meclisini satın almam gerekecek. Artı sendikalar var, polis var ve işe el atacak başkaları var. İşinin olmasını istiyorsan bana beş yüz bin vereceksin. Ya da..." Finn, teybi durdurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Fazlasını duymak ister misin?"

Neredeyse Mitchell'ın salyaları akacaktı. "Bunun Joey Slade olduğunu mu söylüyorsun?"

Finn başını salladı.

"Bunu nereden bileyim?"

"Çünkü sana ben söylüyorum."

Mitchell kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Nasıl kanıtlayabilirim?"

"Bir uzmana başvur. Ses karşılaştırması yaptır. O kadar zor değil."

Mitchell bunu düşündü. "Olabilir," dedi. "Yine de sahte olduğunu söyleyecektir. Biri sesini kayda almış ve ona başka bir konuşma uyarlamış gibi."

"Evet," dedi Finn. "Birçok şey söyleyecektir ama kayıt gerçek, bu yüzden de problem yaşayacaktır. Başka kayıtlar da var. Daha kötü şeylerden konuşuyorlar, uyuşturucu satışı ve dağıtımı, bunun gibi şeyler."

Mitchell başını iki yana salladı. "Ama tanığın yok."

"Slade bunu bilmeyecek. Ona bu bandı dinletip evrakları gösterirsen içeriden birini ele geçirdiğini düşünecek. Bir anlaşma karşılığında çabucak pes edecek. Sonra iskambilden kuleler teker teker düşmeye başlayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü Joey Slade dokuz yaşından beri galibiyet serisine devam ediyor. Yenilgiyle nasıl başa çıkacağını bilmiyor."

Mitchell biraz düşündü. "Peki, neden bahsediyoruz? McDougal'ın çocuğundan vazgeçip bunların hepsini alacak mıyım?"

"Öyle değil," dedi Finn.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl?"

"Bazı şartlarım var. Birincisi, adım bu işe karışmayacak."

"Müvekkillerinin Bölge Savcılığı'yla işbirliği yaptığını öğrenmelerini istemiyor musun?"

"Onun gibi bir şey. İkincisi, Kevin McDougal hakkındaki suçlamalar düştükten sonra, Slade'in peşine düşmeden önce birkaç gün bekleyeceksin."

"Neden?"

"İşler boka sarmadan önce ilgilenmem gereken birkaç şey var."

"Ne gibi?"

"Bilmen gerekmiyor. Tek bilmen gereken, son on yılın en büyük tutuklama operasyonunu yapmak istiyorsan bu şekilde olması gerekiyor. Anlaştık mı?"

Mitchell başını iki yana salladı. "Tek başıma anlaşma yapamam. Onay almalıyım."

"Al o halde. Ama önümüzdeki birkaç saat içinde al yoksa anlaşma filan kalmaz."

"Bana cep numaranı ver. Seni arayacağım." Finn, bir kartvizit çıkardı ve arkasına cep numarasını yazdı. "Tüm bunlar sona erdiğinde altında gerçekte ne yattığını öğrenmek istiyorum," dedi Mitchell.

Finn başını iki yana salladı. "Pek mümkün değil. En kısa zamanda bana geri dön."

Mitchell, karttaki numaraya baktı. Finn, onun şimdiden aklından ilk tutuklamalar yapıldığında yapacağı basın açıklamasını yazdığını ya da valiliğe adaylığını koyduğunda yapacağı seçim konuşmasını prova ettiğini tahmin edebiliyordu. "Döneceğim," dedi Mitchell. "Kesinlikle döneceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*

Finn, saat birden önce ofisine döndü. İçeri girdiğinde, Lissa masasından ona baktı. "Nasıl gitti?"

"Göreceğiz."

"O kadar mı?"

"Şimdilik."

Kozlowski, arka taraftaki ofisinden çıkıp yanlarına geldi. "Ne var ne yok?"

Finn omuz silkti.

"Tam olarak ne dedi?" diye sordu Lissa.

"Bu tip bir anlaşma yapmaya yetkisi olmadığını söyledi. Kevin'ın davasını kapamak için üstlerinin onayını alması gerektiğini söyledi."

"Ama ilgilendi, değil mi?" diye sordu Kozlowski.

"Oh evet, ilgilendi. Ses kaydını duyduğunda gözleri yuvalarından fırlayacak sandım. Bu işin nerelere varabileceğini düşünürken tüm siyasi geleceğini gözünde canlandırdığını görebilirdin."

"Anlaşmayı yapacak," dedi Lissa. "Yapacağını biliyorum."

"Belki," dedi Kozlowski. "Elinde kesin sonuç olmadan üst kademeyi Eamonn McDougal'ın çocuğunu serbest bırakmaya ikna etmek zor olacak. Bu kesin sonuç değil ama çok iyi bir vasıta. Doğru kullanırlarsa bir sürü insanı tutuklayabilirler. Yanlış kullanırlarsa ellerine hiçbir şey geçmez. Bununla yaşaması zor olur."

Lissa başını iki yana salladı. "Anlaşmayı yapacak," diye tekrarladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Olabilir," dedi Kozlowski. "Bekleyip görmekten başka çare yok."

"Yapmam gereken bir şey daha var," dedi Finn. "Bir kez daha New Hampshire'a gidip evlat edindirme servisindeki kadınla konuşmam ve dosyama göz atmam gerekiyor. Kadın aradı mı?"

"Ses çıkmadı," dedi Lissa.

Finn, masasının başına geçip telefonu eline aldı. Cüzdanından Shelly Tesco'nun kartını aldı ve numarayı tuşladı. Üç kez çaldıktan sonra sekreteri telefonu açtı.

"Evlat Edindirme Servisi."

"Shelly Tesco'yla görüşebilir miyim lütfen?"

"Üzgünüm, Bayan Tesco burada değil. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Saat kaçta gelir?"

Hattın diğer ucundaki kadın duraksadı. "Emin değilim," dedi. "Bu sabah gelmesi gerekiyordu. Kim arıyor?"

"Scott Finn. Onunla bu akşam için randevumuz vardı ama bana nerede buluşacağımızı söylemedi."

"Takviminde adınızı görmüyorum," dedi sekreter.

"Hayır, not etmemiş olabilir. İş randevusu olduğunu söyleyemeyiz. Onunla ofisten çıktıktan sonra buluşacaktık. Tek bilmem gereken yeri ve saati."

"Üzgünüm, size ne söyleyeceğimden emin değilim. Evinden ve ceptelefonundan aradım ama kendisine ulaşamadım. Onunla ne konuda görüşecektiniz?"

Finn, nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Özel bir mesele," dedi. "Evlatlık verilmişim ve ona bazı sorularım vardı."

"Neden iş randevusu değilmiş?" diye sordu kadın. Şüp-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

helenmiş gibiydi. "Bayan Tesco'nun işi bu."

"Onunla konuştuğunuzda beni aramasını söyler misiniz?" dedi Finn. Kadının sorularına cevap vermeye çalışmak anlamsızdı; iyi bir cevabı yoktu. Ona telefon numaralarını verdi.

"Tamam," dedi kadın. Sesi pek emin gelmiyordu gerçi. "Gelir gelmez sizi aratacağım."

Ufak New Hampshire kasabasının polis merkezinde sadece dört tane polis memuru vardı. Sonuç olarak, bazen Şef Steven Bosch'un bile telefona bakması gerekebiliyordu. On yıl önce, ailesi için daha makul bir hayat tarzı bulmaya karar vererek New York Polis Departmanı'nı bırakmıştı. Esas itibarıyla işler yolunda gitmişti. Ama o anda, masasının başında telefon kulağında otururken keşke yine büyük şehirde olsaydım diye geçirdi içinden.

"Sizin için ne yapabilirim, Bayan Shumley?" diye sordu en kibar ses tonuyla. Görüşmenin ne kadar süreceğini merak etti; Bayan Shumley adı çıkmış bir gevezeydi.

"Komşum Shelly Tesco için endişeleniyorum," dedi kadın.

"Oh?" Bosch, ilgileniyormuş gibi yapmaya çalıştı ama paniklemedi. "Niçin?"

"Dün gece evde olduğunu sanmıyorum," dedi Bayan Shumley.

"Bu sizi endişelendiriyor mu?" Polis şefi, bıkkınlığını sesine yansıtmamaya çalıştı.

"Şey, normalde endişelendirmezdi ama evinden çıkan bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

adam gördüm."

"Ah. Ve bunun normal olmadığını düşündünüz, öyle mi?"

"Normal olmadığı açık. Bayan Tesco evde olmadığına göre."

"Ya evdeyse?"

"Şey, o zaman bu tamamen farklı bir mesele olurdu."

"Ama yine de uygunsuz mu olurdu?" Bosch biraz eğlenemeyecekse o tür telefonlara katlanmasının ne anlamı vardı ki?

"Söylemek istediğim o değil," dedi Bayan Shumley. "Dediğim gibi, onu merak ediyorum. Ya bir cinayete kurban gittiyse?" Bu son cümlesini nefes nefese bir sesle söylemesi Bosch'un gözlerini devirmesine yol açtı.

"Bu kasabaya geldiğimden beri ilk kurban olurdu," dedi polis şefi.

"Yine de bir bakmanız gerektiğini düşünüyorum."

Bosch derin bir iç çekti. "O yetişkin bir kadın, Bayan Shumley. Her erkek misafir ağırlayışında gidip onu rahatsız edemem."

"Ama..."

"Birkaç gün daha ortalarda olmazsa tekrar arayın. Gidip kontrol ederiz," dedi Bosch. "Teşekkürler, Bayan Shumley. Kendinize iyi bakın." Kadın başka bir şey söyleyemeden Bosch telefonu kapadı. Canı sıkılan, meraklı ufak bir kasabanın aşırı faal hayal gücü yerine gerçek suçlarla uğraştığı günleri özlüyordu bazen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Brighton, Boston'ın dışında, Copley'nin sekiz kilometre batısında, Boston Üniversitesi kampüslerinin ve Boston Koleji'nin arasında kurulmuştu. Mahalle Greenwich Köyü'yle Haight Ashbury'nin bohem havasına imreniyor ve aynı havayı yakalamak için boşuna uğraşıyordu. Sokaklar, dövme salonları ve Futon Palace ve Just the Basics gibi isimleri olan ucuz mobilya mağazalarıyla kaplıydı. Kaldırımlar, öğrencilerle ve yirmili yaşlarda, omuzlarında asılı gitarları, tıraşlı kafalarıyla burjuva olan her şeyi aşağıladığını ilan eden insanlarla doluydu.

Long, Brighton Caddesi'nde durup, ikinci el bir müzik dükkânının üzerindeki apartman dairesine baktı. Doğru yerde olduğundan emin olmak için not defterini bir kez daha kontrol etti, binaya yöneldi ve merdiven boşluğundan geçip yukarı çıktı.

Günün çoğunu kayıtları inceleyerek, siyasi bağışlarla ilgili notlar alarak, adresleri kontrol ederek, işi için gerekli olan önemli araştırmaları yaparak geçirmişti. Eamonn Mc-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dougal ve ortakları, görünüşte birleştirici bir teması olmayan, meşru ve yarı meşru farklı işletmelerden oluşan geniş bir imparatorluğa başkanlık ediyorlardı. Rescue Finans'a ek olarak, 355 Water Caddesi Anonim Şirketi, diğer işletmelerin yanı sıra iki garajda, bir pizza salonunda, bir İtalyan şarküterisinde, günlük ve haftalık olarak kiralık oda ve hizmet sağlayan birkaç konutta ve bir spor malzemeleri mağazasında çoğunluk hissesine sahipti. Şimdi Long'un elinde elliden fazla çalışanın adresleri, siyasi bağış geçmişleri, maaşları ve yaşam tarzlarından oluşan bir liste vardı. Şimdiye kadar bunlardan beşini ziyaret etmişti; kampanya finans ihlalleriyle ilgili şüphelerini şanssızlık eseri doğrulayacak birini arıyordu. Üçü evde yoktu. Diğer ikisi konuşmadı. Fakat Long pes etmeyecekti.

Matthew Pillar, McDougal'la ortaklarının sahip olduğu iki garajdan birinde büro müdürüydü. Long'un topladığı bilgilere göre, Boston Üniversitesi işletme lisans programından yeni mezun olmuştu ve orada en iyi ihtimalle vasat bir öğrenciydi. Aynı zamanda, kendilerine No Way To Live* adını veren bir yerel bas grubunun basçısıydı; Long, bu ismin buhranlı 1920'li yıllara hitap ettiğinden emindi.

Dairenin kapısının acilen boyanmaya ihtiyacı vardı ve koridordaki halı fena halde bira ve pizza yağı kokuyordu. Long kapıyı çalıp bekledi. İçeriden bir ses duymadı. Pillar'ın çalışıp çalışmadığını anlamak için garajı iki kez aramış ve boş günü olduğunu öğrenmişti. Kapıyı tekrar çaldı ve bir homurtuyla dairenin içinde yere bir şey düşmüş gibi bir gümbürtü duydu. İçerden, genç ama kulağı tırmalayan bir

* (İng.) Yaşamak Mümkün Değil. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ses geldi. "Bekle!"

"Bay Pillar?" diye seslendi Long. Sonra biraz bekledi. "Matt?"

"Bekle! Geliyorum!"

Long, rahat bir şekilde duvara yaslanıp bekledi. Kapı açıldı; Long'un karşısında genç bir adam duruyordu. Dağınık saçları huzursuz bir uykudan etkilenmişti ve gözleri hâlâ gün ışığına alışmaya çalışıyordu. "Evet?" dedi.

"Sen Matt misin?" diye sordu Long. Sanki ortak bir arkadaş tarafından gönderilmiş gibi samimi bir ses tonuyla konuştu. Gülümsedi. "Matt Pillar?"

"Evet," dedi genç adam. Hâlâ şaşkın görünüyordu ama Long'un tavrı onu bir şekilde rahatlattı.

Long, yüzündeki gülümsemeyi koruyarak rozetini çıkardı. "Ben Dedektif Long, Boston Polisi. İçeri gelip seninle biraz konuşabilir miyim?"

Eamonn McDougal, koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Birbirine kenetlenmiş parmakları koca göbeğinin üstünde duruyordu. "Başardın, Finny," dedi, yüzü sevinçle parlarken. "Seni altın pislik, gerçekten başardın!"

Finn, ona gülümsemedi. "Başardım."

Peter Mitchell'ın ona geri dönmesi bir saat bile sürmemişti. Telefon çaldığında Finn masasında oturuyor, kâğıtları oraya buraya ittiriyor, aslında hiçbir şey yapmıyordu. "Anlaşma tamam," demişti Mitchell. "Evraklarla ses kayıtlarını alıyoruz ve Kevin McDougal'la ilgili suçlamalar düşüyor."

"Nasıl bu kadar çabuk hallettin?" diye sormuştu Finn.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen çabuk olmasını istedin. Bana delilleri getirirsen *takipsizlik kararı dosyasını* bugün hazırlayacağım."

"Adım karışmayacak, değil mi?"

"Evet, adın karışmayacak."

"Ve Joey Slade'i tutuklamak için iki gün bekleyecekler."

"Yarın senin," diye garanti etmişti Mitchell. "Artı bu akşam. Buradakiler perşembe günü harekete geçmek istiyorlar. Tutuklamayı akşam haberlerinden önce ilan etmek istiyoruz. Yani bir buçuk günün var."

Finn onların düşüncesini anlamıştı. Cuma günleri, haber kara deliğiydi. Bölge Savcısı, hafta sonundan önce bir medya patlaması yapmak istiyordu. Finn, kafasında zamanı hesaplamıştı. Kevin McDougal davası o gün öğleden sonra düşerse her şey yolunda demekti. Yirmi dakika içinde Bölge Savcılığı'na gitmişti ve Kevin McDougal davasını sonlandıran evraklar yirmi dakikada hazırlanmıştı. Finn, oradan direkt olarak McDougal'ın Chelsea'deki ofisine gitmişti.

"Nasıl becerdin?" diye sordu McDougal. Gülümsemesi suratını yutacak gibiydi.

"Önemli mi?" dedi Finn.

McDougal'ın yüz ifadesi karardı fakat sadece kısa bir an için. "Hayır. Sanırım değil. Sırlarını saklamak istiyorsan saklayabilirsin. Ama çok zor bir işti. Tebrik edilmeyi hak ediyorsun."

"Bunu tebrik edilmek için yapmadım. Yaptım çünkü bir anlaşmamız vardı. Uymanı beklediğim bir anlaşma."

McDougal, başını sallayarak endişe edecek bir şey yokmuş gibi elini havada salladı. "Anlaşmalarıma her zaman uyarım," dedi. Ayağa kalkıp metal evrak dolabının başına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gitti. Kilidi açıp içinden bir karton dosya çıkardı. "İşte burada." Dosyayı Finn'in önüne atıp tekrar koltuğuna oturdu.

Finn, elindeki dosyayı açmadan ona uzun bir süre baktı. Derin bir nefes aldı, dosyayı açtı ve okumaya başladı.

İçinde sadece birkaç kâğıt vardı. On yıldan daha eskiye dayanan rakamlardan başka bir şey yoktu. Bir hesap defterindeki işaretler. "Anlamıyorum," dedi Finn. "Tüm cevapların burada olduğunu söylemiştin."

"Öyle, Finny, öyle."

"Bunlar annemin sana borçlu olduğunu gösteriyor sadece."

McDougal başını salladı. "Evet, borçluydu."

"Yani onu öldürdün mü?"

"Hayır. Öldürmedim."

Finn, dosyadaki kâğıtları Eamonn'a salladı. "O halde ne?.."

"O yüzden öldürülmedi," dedi Eamonn, dosyayı işaret ederek. "Normalde izin vereceğimden çok daha uzun süredir benden borç alıyordu ve boyunu aşmıştı. Hüküm gününün yaklaştığını biliyordu ve bunu göze alamadı. Bana borcunu ödemenin bir yolunu buldu. *O yüzden* öldürüldü."

"Anlamıyorum," dedi Finn.

"Şantaj. Kendini hedef haline getirmenin en kesin yolu bir başkası için tehlike oluşturmaktır. Kaybedecek bir şeyleri olan birine bir sırrını açığa çıkaracağını söylemek. *Sır*. O kişinin insanların öğrenmesini istemediği tek şey. O zaman o kişinin iki seçeneği vardır: para yedirmek ya da..." Eamonn, sanki bir sürprizi açıklıyormuş gibi ellerini iki yana açtı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kim?" diye sordu Finn.

"Çok güçlü bir adam. Güçlü ve zengin."

"Kim o?"

"James Buchanan," dedi Eamonn. "Anneni o öldürdü, Finny."

"Senatör mü?" Finn'in sesi fısıltı şeklinde çıkmıştı. "Niçin?"

"Çünkü o senin baban." McDougal arkasına yaslandı ve duvarlardaki boyayı söküp atan, koca göbeğini sarsan bir kahkaha patlattı. Başını geriye atıp adeta uludu. "Buna inanabiliyor musun, Finny? Sen? Bir Amerikan prensinin piçisin. Sen kahrolası yeni dünya asillerindensin. Bu sana kendini nasıl hissettiriyor?"

Finn başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Bu doğru değil. Olamaz."

"Oh. Ama doğru. Bu, annenin son oyunu. Lizzie'ye paramı o ya da bu şekilde almaya geleceğimi söylediğimde, bana parayı bulmasının bir yolu olduğunu söyledi. Bana elinde bir sır olduğunu, bu sırrın eyaletin en zengin adamını alt edebileceğini söyledi. İlk başta ona inanmadım; Lizzie kaypak bir orospuydu ve çok iyi palavra sıkabilirdi. Bu yüzden araştırdım. Doğru söylüyordu ve para koparmaya başlamıştı bile. İlk iki ödemeyi doğrudan bana verdi, hatta borcu bitmek üzereydi. Sonra, bana son ödemeyi yapacağı gece ortadan kayboldu. Puf diye yok oldu adeta."

"Sana inanmıyorum," dedi Finn.

"İster inan ister inanma ama gerçek bu. Bana kazık attığını sandım ve o gece dairesine gittim. Onu yerde buldum. Neredeyse altıma edecektim. Daha önce de evine gitmiştim;

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

orada parmak izlerim olduğunu biliyordum. Öyle bir işin içine sürüklenemezdim –polislerin ne izlenime kapılacağını bir düşünsene– o yüzden durumu düzeltmesi için Coale adında bir adamı çağırdım. Bir uzman. Evi temizledi, oraya gittiğime dair hiçbir iz bırakmadı. Polise tesadüfi bir kentsel şiddet kurbanından başka bir şey bırakmadı."

"Annemi Buchanan mı öldürdü?" Finn bunu hâlâ hazmedemiyordu.

"O adam şeytanın ta kendisidir," dedi McDougal. "Benim de tekerime çomak sokmuştu. Onun seçilmesi için kimsenin hayal edemeyeceği kadar para yatırdım ve sonra ona ihtiyacım olduğu anda ortadan yok oldu."

"Şimdi benden onu ifşa etmemi mi istiyorsun? Öcünü almamı mı istiyorsun?"

McDougal'ın yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap, Finny. Oğlumu hapisten kurtardın. Anlaşmada kendi payına düşeni yaptın; şimdi ben de kendi üzerime düşeni yapıyorum. Bu bilgiyi nasıl kullanacağın sana kalmış."

Finn, yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. Eamonn McDougal'ın söylediği hiçbir şeye güvenmiyordu; adam ahlaktan tamamen yoksundu ve hiç düşünmeden yalan söyleyebilirdi. Ama yine de söylediği şey Finn'e bir şekilde gerçekmiş gibi geldi. Anlattıklarında mantıklı bir simetri vardı. McDougal onu kullanıyordu, Finn bunu biliyordu ancak onu gerçekle kullandığını hissediyordu.

Finn ayağa kalktığında titriyordu.

"Bir şey daha, Finny," dedi McDougal.

Finn ona baktı. Puslu bir mercekten bakıyormuş gibi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hissetti. Uzak, çevresindeki her şeyden kopuk hissediyordu kendini. Sahip olduğu kimliğini de kaybetmişti ve onun için seçilmiş yeni kimlik ona uymuyordu sanki. "Ne?" diye sordu. Sesini kendi bile güçlükle duydu.

"Senatöre ne istiyorsan yap. Bu artık onunla senin aranda. Ama eline geçen bilgiyi basınla paylaşırsan benim adımı bu işe karıştırma. Polise bu bilgiyi benden aldığını söylersen seni sağ bırakmam. Buchanan'ın ardından annenin evini temizleyen adamı sana gönderiririm. Ama senin peşine düşerse cesedi de ortada bırakmaz. İşler o noktaya gelirse seni teşhis edecek hiçbir şey kalmaz ortada. Beni anlıyor musun?"

Finn, Bölge Savcılığı ofisinde yaptığı anlaşmayı düşündü. Hayatı o ofisten dışarı hiçbir sızıntı olmaması umuduna bağlıydı. "Evet," dedi. "Anlıyorum."

Arkasını dönüp kapıya yürüdü. Elini kapı koluna koyduğunda McDougal'ın kahkahasını duydu. "Neşelen, Finny. Anneni bir kez daha kaybetmiş olabilirsin ama en azından bir baba buldun."

Coale, McDougal'ın ofisinin dışında Mercedes'inde oturuyordu. Otoparkın arka tarafına, denize karşı park etmişti. Elinde bir elma vardı ve bıçağıyla onu dilimliyordu; bıçak her geçişinde başparmağının ucuna dokunuyordu.

Avukat binadan çıkarken kaybolmuş görünüyordu. Arabasına doğru dalgın dalgın gitti, geri döndü ve tekrar binaya doğru yürüdü. Ön kapıya varmadan yarı yolda durdu, bir kapıya bir arabasına baktı, kararsızlığı yüzüne yansıdı. Karar verip amaçsızca hareket etmeden önce birkaç dakika geçti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arabasına doğru yürüdü. Arabaya bindiğinde motoru çalıştırdı ve oradan uzaklaştı.

Coale, elmanın son dilimini ağzına attı, göbeğini pencereden dışarı fırlattı ve güvenli bir mesafeden onu takip etti. McDougal, Finn'e ne söyleyeceğini Coale'a önden söylemişti, o yüzden Coale avukatın nereye gideceğini tahmin ediyordu. Ona yakın durup gözleyecekti fakat gerçekten mecbur kalırsa araya girecekti.

Eninde sonunda buna mecbur kalacağını biliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Finn Louisburg Meydanı'na girdiğinde güneş Beacon Tepesi'nin ön cephesinden batıyordu. Ülkenin yeni bölgelerine doğru gündelik yolculuğunda öğleden sonrasının bulutlarını Cambridge'e, Back Bay'e ve Newton'a doğru kovalıyordu. Oysa Meydan'da hiç bulut yoktu. Sanki Meydan, iktidarın ve imtiyazın nesilden nesle geçen, doğuştan kazanılan haklar olduğu daha eski bir zamanda hapsolmuş gibiydi.

Finn o dünyanın bir parçası olmalıydı. Güvende, emin ve mutlu büyümek hakkıydı aslında. Ama öyle olmamıştı. Her bir zerre ve kırıntı için mücadele etmişti. Başının çaresine bakması için kovulmuştu. Daha ilk nefesini almadan değersiz sayılmıştı ve Buchanan konağının önünde arabasından inerken içindeki öfke gitgide büyüyordu.

Ön merdivenleri çıkıp zili çaldı. Ne söyleyeceğine ya da ne yapacağına dair bir fikri yoktu; tek bildiği James Buchanan'la yüzleşmek zorunda olduğuydu. Babası. Annesini öldüren adam.

Zili tekrar çaldı ve aslan başı şeklindeki büyük pirinç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapı tokmağına uzanıp mümkün olduğunca gürültülü bir şekilde indirdi. Hâlâ aslan başını tutuyordu ki kapı açıldı.

"Ne var?" dedi kapıdaki kadın.

Finn irkildi. Önünde duran kadın gençti ve spor giyinmişti ama su götürmez zenginlikle büyümekten ileri gelen kendinden emin bir havası vardı.

Finn'in kontrolünü yeniden sağlaması bir dakika sürdü.

"Ne var?" diye üsteledi kadın. "Kapıyı kıracak kadar hızlı vurduğuna göre bir şey istiyorsun."

"Senatör Buchanan'la konuşmam gerekiyor," diyebildi Finn sonunda.

"Evet, senin ve dünyadaki herkesin onunla konuşması gerekiyor," dedi genç kadın. "Randevun var mı?"

"Hayır ama yine de onu görmem lazım." Finn, bu sözleri söylerken akıl hastası gibi göründüğünü fark etti. Belki de öyleydi. "Bir problem mi var, Bayan Buchanan?" Finn arkasına dönüp baktığında siyah takım elbise ve güneş gözlükleri giymiş iri yarı bir adam gördü. Adamın kulağından ceketinin içine bir kablo uzanıyordu.

Kadın da Finn'e onun akıl hastası olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyan bir ifadeyle baktı. Finn'in arkasından bir ses geldi.

Kadın, adama baktı. "Hayır, Maurice. Bu bey gitmek üzereydi." Tekrar Finn'e dönüp acıyan gözlerle baktı. "Öyle değil mi?"

Finn duraksayınca adam ona doğru yürüdü. "Siz onun kızı mısınız?" diye sordu Finn. Bu soru güvenlik görevlisini ateşledi. Adam iki hızlı adım atıp elini Finn'in kolunun altına soktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tamam, bayım," dedi. Güvenlik görevlileri her zaman kibardı zaten; hatta birini fena halde pataklarken bile. "Artık gitme zamanı."

Genç kadın kapıyı itti ama kapı tamamen kapanmadan Finn, "Durun!" diye haykırdı. Kolunu adamın elinden kurtardı. "Buraya Elizabeth Connor için geldim! Ben onun oğluyum!"

Kapı yüzüne kapandı ve güvenlik görevlisi Finn'in kolunu tekrar yakalayıp bu kez parmaklarını etine batırdı. "Gitme zamanı olduğunu söyledim, bayım," dedi sert bir sesle. Finn, adamın ceketinin altında şişlik yapan tabanca kılıfını gördü.

"Onunla konuşmak istiyorum sadece," diye itiraz etti Finn. Duruma hiç yardımcı olmuyordu.

"Senatör meşgul bir adam," dedi güvenlik görevlisi. Finn'le beş yaşında bir çocuk gibi konuşmuştu. "Polisi çağırmak istemiyorum fakat çağıracağım."

Kapı, kapandığı kadar hızla açıldı. Genç kadın Finn'e yeni bir merakla bakıyordu. "Öldürülen kadın mı?" diye sordu. "Polisin babama sorduğu kadın mı?"

Güvenlik görevlisi Finn'i hâlâ sürüklüyordu. "Problem yok, Bayan Buchanan," dedi. "Onunla ben ilgilenirim."

"Evet," diye seslendi Finn kadına. Adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Öldürülen kadın. Polisten haberim yoktu."

"Bırak onu," dedi genç kadın, güvenlik görevlisine.

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu adam. Kuşkulu görünüyordu.

"Sana onu bırak dedim," dedi kadın, özellikle de mevki-

BELONGS TO KANTUS TEAM

ce bir güvenlik görevlisi kadar aşağı biri tarafından nadiren sorgulandığını ya da itaatsizliğe uğradığını açıkça gösteren keskin bir ses tonuyla.

Adam Finn'i bırakırken öfkesini vurgulamak için onu sert bir şekilde itti. "Babanız burada mı?" diye sordu Finn kadına.

Genç kadın başını yavaşça salladı. "Bir toplantıda. Onunla hangi konuda konuşmak istiyorsun?"

"Bu işe dahil olmanız gerekmiyor. Ben..." Dünyası kontrolden çıkarken doğru sözcükleri bulmaya çalışan Finn kekeledi. "Bu, onunla benim aramda bir şey."

Kadın, güvenlik görevlisine baktı. "Üzerini ara lütfen, Maurice."

Güvenlik görevlisi Finn'i tutup çevirdi ve park halindeki Rolls Royce'a yasladı. Finn'in kollarını iki yana açtı, bacaklarını bir tekmeyle ayırdı ve ellerini üzerinde gezdirip silah aradı. Arka cebinden cüzdanını aldı.

"Hey!" diye itiraz etti Finn.

"Rahat dur," dedi güvenlik görevlisi, Finn'in sırtına, kürekkemiklerinin arasına bir yumruk atıp. Genç kadına baktı. "Avukatmış. Adı Scott Finn. Silahı yok." Finn'in diğer ceplerini kontrol etti ve Elizabeth Connor'ın cesedinin Polaroid fotoğrafını çıkardı. "Güzel." Fotoğrafı havaya kaldırdı.

"Bakayım," dedi genç kadın.

Adam, fotoğrafı ona uzattı.

"Annen mi?" diye sordu kadın.

Finn başını salladı. "Evet."

Genç kadın ona yakından baktı. Sanki yüzünde tanıdık bir şey görmüştü. Tabii bu sadece Finn'in paranoyası da ola-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilirdi. Bakışlarını ondan kaçırdı. "İçeri girebilirsin," dedi kadın. "Toplantısından sonra onunla konuşabilirsin. Tek bir şartla."

Finn, ona tekrar baktı. "Şartınız ne?"

"Bana neler olduğunu anlatacaksın."

Genç kadın, Finn'i evin arka tarafına doğru götürdü. Farklı koşullar altında olsa Finn geçtikleri odalardaki yüksek tavanlara, süslü kartonpiyerlere ve güzel sanat eserlerine hayret edebilirdi. Fakat o anda, çevresindekiler hiç fark edilmeden üzerine yıkılıyordu sanki.

"Önceki gün babamla konuşmak için buraya bir dedektif geldi," dedi genç kadın. "Bana Elizabeth Connor adını duyup duymadığımı sordu. İnternette araştırdım ve başına gelenleri öğrendim. Çok üzgünüm." Yürürken Finn'e bakmıyordu; gözleri ilerideydi. "Ben Brooke, bu arada." El sıkışmaya yeltenmedi.

"Ben Finn."

"Maurice Scott dememiş miydi?"

"Kimse bana Scott demez."

"Oh. Her neyse, önceki gün babamı personel şefiyle konuşurken duydum. Polisle tekrar konuşması gerektiğini söylüyordu. Yine annenin adı geçti."

"Sebebini duydun mu?"

Brooke başını iki yana salladı. "Sen sebebini biliyor musun?"

Mutfağa girmişlerdi. Granit tezgâhları ve sonsuzmuş gibi dönen adasıyla mutfak çok büyüktü. Sürgülü cam kapılar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zemini tik ağacı kaplı geniş bir verandaya açılıyordu.

"Babana sormalısın," dedi Finn.

Brooke gözlerini devirdi. "Babam bana hiçbir şey anlatmaz."

"Belki de yalnızca seni korumaya çalışıyordur. O senin baban."

"Ben korunmak istemiyorum, neler döndüğünü öğrenmek istiyorum." Brooke dışarı, verandaya baktı. "Zor bir seçim oldu," dedi usulca. "Babam kendi gibi değil sanki. O..." Duraksadı. "Beni korkutuyor."

"Üzgünüm." Finn başka ne diyeceğini bilmiyordu. Oraya gitmesinin kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Annenin öldürülmesiyle ne ilgisi olabilir ki? Anneni babam mı öldürdü?" diye sordu Brooke.

"Bilmiyorum. Bu yüzden buradayım."

Brooke başını salladı. "Eğer onu babam öldürdüyse ne yapacaksın? Çok tehlikeli biri olabilir; onu hapse atmaya mı çalışacaksın?"

Finn, cevap vermek için ağzını açtı fakat mutfak kapısının açıldığını görünce durdu. Haberlerdeki kamera görüntülerinden uzun boylu, gösterişli James Buchanan'ı tanıdı. Arkasında da çekici bir kadın vardı. Kadının elleri eteğinin kenarlarıyla oynuyordu.

"Bu kim, Brooke?" diye sordu Buchanan. Ses tonu kibardı ama aynı zamanda keskin ve tehditkârdı. "Neredeyse akşam yemeği zamanı."

"Bu Scott," dedi Brooke.

"Finn," diye ekledi Finn.

"Doğru, Finn. Kimse ona Scott demezmiş. Seninle ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşması gerektiğini söyledi."

"Öyle mi?" Buchanan bunu yabancıların senatörleriyle konuşmak istedikleri için evine çat kapı gelmelerinden daha normal bir şey yokmuş gibi söylemişti. "Benimle hangi konuda konuşması gerekiyormuş?"

"Ben Elizabeth Connor'ın oğluyum," dedi Finn.

Buchanan tokatlanmış gibi oldu adeta. "Öyle misiniz?"

"Evet."

Ardından gelen sessizlik ölümcüldü. Sessizliği diğer kadın bozdu. "Kaybınız için çok üzgünüz," dedi. Samimi görünüyordu ancak kocası ona dönüp kötü kötü baktı.

"Brooke, neden anneni yemek odasına götürmüyorsun? Az sonra ben de size katılacağım."

"Kalmayı tercih ederim," dedi Brooke.

"Catherine," dedi Buchanan karısına. Kadın tereddüt etti. "Hemen!" diye bağırdı senatör.

Kadın, kocasının yükselen sesiyle sıçradı. Eli içgüdüsel olarak yüzüne gitti. Hızla öne atılıp kızını kolundan tuttu. "Gel, Brooke," dedi. "Babanın bu beyle konuşması gerekiyor."

Brooke ilk başta direndi. "Hayır! Burada kalıyorum."

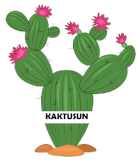
"Kalmıyorsun," dedi Buchanan. Kızına dik dik baktı ve kız saniyeler içinde cesaretini yitirdi. Kapıya yürüdü ve annesiyle birlikte mutfaktan çıktılar."

Finn, Buchanan'la yalnız kalmıştı. Adama bakınca gülümsediğini gördü. Bu, hayatında gördüğü en soğuk gülümsemeydi.

"Evet, Bay Finn," dedi Buchanan. "Hangi konuda konuşmak istiyordunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kabul etti mi?"

Julie Racine, Zachary Long'un dairesinde yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Dizinin üzerinde bir tabak Çin yemeği duruyordu. Ağzına bir kaşık dolusu kavrulmuş pilav götürdü. Long, ona o gün öğleden sonra McDougal'ın garajının müdürü Matthew Pillar'la olanları anlatıyordu.

"Etti," dedi mutfaktan. "İçecek bir şey ister misin? Önceki gece getirdiğin şarap duruyor."

Julie'nin kalbi neredeyse duracaktı. "Sen içecek misin?"

Long ona sert sert bakınca Julie gözlerini kaçırdı. Ne düşündüğünü Long'un anladığını biliyordu ama bunu bir de gözleriyle doğrulamak istemedi. "Hayır," dedi Long. "İçmeyeceğim."

"Ben de içmeyeceğim o zaman."

"Bir daha asla içmeyeceğimi söylemiyorum," dedi Long. Ses tonu sertti. "Sadece şu anda içmek istemiyorum."

"Bir daha içemeyeceğini söylemedim."

"Güzel."

Julie, söylenecek uygun bir şey var mı diye düşündü. Gerçekten yardımcı olacak ve işleri daha kötü hale getirmeyecek teşvik veya destek sözleri. Sanmıyordu. Long, alkol problemini yüksek sesle itiraf edecek türde bir erkek değildi. Bu tabiatında yoktu. Ve aralarındaki sessizlik dayanılmazdı. "Eee, sonra ne oldu?"

Long kaşlarını çattı. "İçmemle ilgili mi?"

Julie başını iki yana salladı. "Matthew Pillar'la."

"Oh, o mesele." Long'un kaş çatışı yok oldu ve kendi tabağıyla ona doğru geldi. Pilavın üzerine Çin usulü pişirilmiş tavuk ve birkaç kalem pirzola doldurmuştu. "Hiç o kadar korkmuş birini görmüş müydüm bilmiyorum. Daha çocuk. Müzisyen. Öğleden sonra saat beşte hâlâ uyuyordu. Donuna kaçırdığından gayet eminim."

"Neden oraya gittiğini biliyor muydu?"

"Hayır. Gömme dolabı için gittiğimi sandı."

Julie ona garip garip baktı. "Anlamadım."

"Suda yetişen bitkiler. Gömme dolabının içinde büyüyen bir orman vardı ve kesinlikle hep yeşil kalan bitkilerden değildi."

"Esrar mı?"

"Evet. Hem de çok miktarda. Satıcı olmasına yetecek kadar değil. Kendi kullanımı, belki biraz da arkadaşları için. Yine de kapıyı açınca ve rozetimi görünce başının büyük belada olduğunu sandı. Aptal çocuk. Bana defolmamı söylemeyi bile akıl etmedi. Söyleyebilirdi. Arama iznim yoktu. Ama hayır, öyle korkmuştu ki. Beni içeri aldı ve bir şey sakladığını anında anladım. Bu yüzden banyoyu kullanmak için müsaade istedim ve banyoya giderken odalara şöyle bir göz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

attım. Gömme dolaplardan birinin altındaki çatlaktan o parlak mor ışıltı sızıyordu. Ona bakıp, 'Bu ne?' diye sordum. O anda pat diye düşeceğini sandım. Sadece bana baktı, hasta görünüyordu ve 'Ne ne?' dedi. Gömme dolabı işaret edip, 'Bu,' dedim. 'Bir bakabilir miyim?' Omuz silkti yalnızca. Ben dolabın kapısını açmadan ağlamaya başlamıştı bile."

"Çocuk için neredeyse üzüleceğim," dedi Julie.

"Ben de öyle. Ona rahatlamasını, esrar için orada olmadığımı söyledim. Bana işi ve kampanyaya yaptığı bağışlar hakkındaki gerçeği anlattığı sürece esrar umurumda bile değildi."

"Anlattı mı?"

Long başını salladı. "Yasadışı bir iş yaptığına dair en ufak bir fikri yok bence. McDougal'ın garajdaki herkese Buchanan'ın kampanyası için iki bin dört yüz dolarlık birer çek yazmasını söylediğini anlattı. O hafta herkese maaşıyla birlikte bağışta bulunduğu miktar geri ödenmiş. Çocuk sebebini hiç sormamış. Kampanya bağışlarında limit olduğunu bile bilmiyormuş. Birkaç ağır top yerine Buchanan'ı destekleyen çok sayıda insan varmış gibi görünmesini istediklerini düşünmüş. Ben oradan ayrıldıktan sonra bile çocuğun McDougal'a ne fena darbe vurduğunu fark ettiğini sanmam."

"Yaptı ama değil mi? Darbeyi vurdu?"

Long başını salladı. "Bu ağır bir suç. Sıradan bir vatandaş bunun için iki yıla kadar hapis cezası alabilir ancak McDougal'ınki gibi bir geçmişle bu süre dört yıla uzayabilir. Bu suçtan bir sürü insan hapse atıldı."

"Yani bir senatöre para verdiği için gerçekten içeri girebilir mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hey, Capone'u* vergi kaçakçılığından içeri tıktılar. Bu heriflerin tepesine hangi suçtan binebilirsen binersin. Herkesin umursadığı tek şey onları sokaklardan çıkarmaktır."

"Bunun Buchanan'ın siyasi kariyerine de hiç yardımı olmayacak."

"Şüphesiz. Böyle bir şey seçimden önceki birkaç hafta içinde patlarsa en iyi ihtimalle yeniden seçim teklifini kaybeder. En kötü ihtimalle, bir yıldan on sekiz aya kadar McDougal'ın yanındaki hücrede yatar."

"Elizabeth Connor neler döndüğünü biliyordu. Sence bundan kendi payına bir şeyler çıkarmaya mı karar verdi?"

"Bu mümkün," dedi Long. "Her ne açıdan bakarsan bak, hem Senatörün hem de McDougal'ın kadını öldürmek için iyi bir sebebi var ortada."

"Gerçeği biliyorum," dedi Finn, Buchanan'a.

Kalbi öyle hızlı atıyordu ki göğsünün patlayabileceğini düşündü. Ömrünün ilk on üç yılını yetimhanelerde, koruyucu ailelerin yanında, sürekli dayak tehdidi ya da daha kötü tehditler altında geçirmişti. Sonraki yedi yılı sokaklarda, sırf sıkıcı bir günün monotonluğunu bozmak için seni kalbinden bıçaklayabilecek insanlarla birlikte kaçarak geçirmişti. Avukat olduktan sonra bile yanlış insanların işine burnunu sokmuş, hayatı tehdit altına girmiş, birkaç kez silahın namlusuyla göz göze gelmişti. Tüm bunlara rağmen, o anda göğsünde çarpanla kıyas edilebilecek bir korku bilmemişti yine de. Kırk yıldan uzun bir zaman önce ona hayat veren

* Alphonse Capone; (1899-1947) Amerikalı gangster. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve sonra ardına bile bakmadan çekip giden adama bakarken hissettiği duyguları tarif etmesi mümkün değildi. Nedense korku hepsinden ağır basıyordu.

"Hangi gerçeği biliyorsunuz?" diye sordu Buchanan. Finn'in birkaç adım uzağından geçip lavaboya yürüdü. Finn'in dokunabileceği kadar yakındı. Dolaptan Tiffany marka bir bardak aldı ve içini buzlu maden suyuyla doldurdu. "Ne keşfettiğinizi düşünüyorsunuz, Bay Finn?"

"Onu siz öldürdünüz."

Buchanan başını iki yana salladı. "Yanılıyorsunuz. Ben kimseyi öldürmedim. Böyle bir fikri kafanıza sokan ne? Dedektif Long'la mı konuştunuz? Gerçekten çok tuhaf düşünceleri var."

Buchanan sakindi. Öyle sakindi ki, bu Finn'in kalbindeki öfkeyi ateşledi. "Hayır," dedi Finn. "Eamonn McDougal'la konuştum."

Buchanan suyundan bir yudum alıyordu. Finn, onun dudaklarında bardakla duraksadığını ve güçlükle yutkunduğunu gördü. Maskesini yavaş yavaş kaldırmaya, hayatı boyunca onu kuşatan koruyucu bariyeri yıkmaya başladığını sezdi. Bu ona kendini öyle iyi hissettirdi. "Müvekkillerimden biri," dedi.

Buchanan, bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra bardağını kaldırdı, Finn'e doğru salladı ve hafifçe gülümseyerek, "Tebrikler," dedi. "Sizi hayli meşgul ettiğinden eminim."

"Öyle. Onun insanlarını hapisten çıkarıyorum. Oğlunun hapse girmesini engelledim. Bu da bana borçlu olduğu anlamına geliyor."

"Öyle mi? Peki borcunu nasıl ödemeyi teklif ediyor?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ödedi zaten. Bana ihtiyacım olanı verdi."

"Neye ihtiyacınız vardı?"

"Cevaplara. Hiç tanımadığım annemin neden öldürüldüğünü öğrenmeye ihtiyacım vardı. Eamonn bana anlattı. Bunu sizin yaptığınızı söyledi."

Buchanan zorla gülümsedi fakat alnında ter damlacıkları birikti. "Size borcunu yanlış parayla ödemiş. Ben hiçbir şey yapmadım. Bay McDougal'la birbirimizi birkaç yıldır tanırız. O ve çalışanlarının çoğu benim destekçimdir. Bildiğim kadarıyla bunların hiçbirinin o kadının ölümüyle bir ilgisi yok. Her halükarda, benim olayla hiçbir ilgim yok. Eamonn McDougal'ın beni kendi batağına sürüklemesine müsaade etmeyeceğim. Beni anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum," dedi Finn. "Kimsenin sizi yüksek konumunuzdan indirmesine izin vermezsiniz, öyle değil mi?"

"Ben yanlış bir şey yapmadım. Birini öldürdüğüm fikri çok saçma. Neden öldüreyim? Bundan nasıl bir çıkarım olabilir?"

"Size şantaj yapıyordu."

"Neyle?" diye sordu Buchanan. "Bu kadının elinde bana şantaj yapabileceği nasıl bir bilgi olabilir?"

Finn, ateş saçan gözleriyle karşısındaki adama baktı. "Babam olduğunuz gerçeğiyle size şantaj yapıyordu," derken çenesi gergindi.

Buchanan, göğsünün ortasına sert bir demirle vurulmuş gibi oldu. Gözleri büyüdü ve açık kalan ağzı sanki söyleyecek söz veya oksijen veya her ikisini de arıyormuş gibi hafifçe kıpırdadı.

Finn, "Bildiğim gerçek bu," diye devam etti.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Çık dışarı." Buchanan'ın sözleri fısıltı halinde gelmişti. Dudakları titriyordu ve rengi solmuştu fakat sesi kararlıydı. "Derhal! Hemen şimdi bu evden gitmeni istiyorum!"

Finn başını salladı. "Gidiyorum," dedi. Mutfak kapısına yürüdü. Ama tam çıkacakken durdu. "Bilmem gerekeni biliyorum ve bunu kanıtlayacağım."

Finn evden çıktığında, Coale, Buchanan'ın konağının bulunduğu caddede arabada oturuyordu. Arabasına yürürken kararlı görünen Finn, hiç dönüp senatörün evine bakmadı. Coale direksiyonu sıkıca kavradı. Avukatın bu kadar yaklaşması bir problemdi. Coale'un planlarını tehlikeye atıyordu.

Finn giderken Coale tereddüt etti. Bu noktada çok fazla hareketli parça ve soruna yaklaşmanın çok fazla yolu vardı. Coale, birkaç dakika iyice düşünüp taşındıktan sonra avukatın hepsinin merkezinde olduğunu anladı. Avukat anahtardı ve Coale'un kontrolü elinde tutmasının tek yolu onu gözünün önünden ayırmamaktı.

Arabayı çalıştırdı ve Finn'in peşinden gitti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Kozlowski.

Finn omuz silkti. "Bilmiyorum." Dördü birlikte Charlestown'da Finn'in dairesindeydiler. Finn, çenesi göğsünde kanepede oturuyordu. Kozlowski, oturma odasını mutfaktan ayıran tezgâhın başında bir tabureye oturmuştu. Lissa ve Sally, Finn'in karşısında iki sandalyede oturuyorlardı. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu.

"Ona bu meselenin kapanmadığını söyledim," dedi Finn. "Belki yalan söyledim."

"Sen yalan söylemedin," dedi Lissa. "Kapanmadı."

"Öyle mi? Ne yapmamı önerirsin? Elimdeki tek şey, Eamonn McDougal'ın onun babam olduğuna dair lafı. Neye *inanırsam inanayım* bir şey yapmak için bu yeterli değil. Diyelim ki bu meseleyi sürdürmek istiyorum…"

"Sürdürmeyeceğini mi söylüyorsun?" diye üsteledi Lissa.

"Diyorum ki, hoşuna gitsin ya da gitmesin, burada kahrolası bir Yunan tragedyasında yaşıyorum ve seçeneklerim

BELONGS TO KANTUS TEAM

göründüğü kadar basit değil."

"Biliyorum," dedi Lissa. "Ama bundan yakasını sıyırmasına izin veremezsin. O, anneni öldürdü."

"Tekrar söylüyorum, elimdeki tek şey Eamonn McDougal'ın sözleri. Başka bir kanıtım yok ve Eamonn da buna şahitlik yapacak değil."

"Buchanan'ın çok güçlü bir nedeni vardı," dedi Lissa. "Eğer gerçekten babansa, bu haber ona politik anlamda ne yapar hayal edebiliyor musun?"

Finn başını iki yana salladı. "Bunu ispatlayamayız."

"Bir yolu olmalı," dedi Lissa.

"DNA?" dedi Sally.

"Asla test yaptıramayız. Bunun için izin belgesine ihtiyacımız var ve aklı başında hiçbir savcı başka deliller olmadan bir senatörün kanını almak için hâkimden izin belgesi istemez."

"Peki ya evlat edindirme dosyan?" diye sordu Kozlowski. "O dosyanın içinde bir şeyler olabilir."

"Olabilir," dedi Finn. "Evlat edindirme servisinin sorumlusu bana geri dönmedi. Bu sabah araması gerekiyordu, bu akşam buluşacaktık ama hastaymış ve işe gitmemiş."

"O zaman sen onu ara," dedi Kozlowski.

"Sabah arayacağım."

"Sabah mı?" Kozlowski ufak bir ıslık çaldı. "Her şeyin elinden gitmesine izin vereceksin, değil mi? Neler olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorsan hemen telefonun başına geçmen gerekiyor."

"Bende kadının iş numarası var sadece."

"Tanrı aşkına, adını biliyorsun ya. Nerede yaşadığını bi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

liyorsun. Numarasını nasıl bulacağını ille de bir özel dedektifin mi anlatması gerekiyor?"

Finn evindeki üç insana, hayatında gerçekten önemli olan üç insana baktı. Üçü de ona bakıp başını sallıyordu. İlk konuşan Sally oldu. "Bunu yapman gerekiyor," dedi.

Finn gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı ve telefonu almak için tezgâha gitti.

Janet Washburn, üç yıl önce New Hampshire Sağlık Hizmetleri Merkezi'ne gittiğinde yirmi üç yaşındaydı ve kaybolmuş bir köpek yavrusu gibiydi. Önceki iki ay içinde erkek arkadaşıyla ayrılmış, işini kaybetmiş ve yeni bir eyalete taşınmıştı. Ailesiyle yakın değildi ve neredeyse kimseyi tanımıyordu. Merkeze doğum kontrol hapı almaya gitmişti. Hemen bir ilişki yaşama ihtimali yoktu ama o kadar yalnızdı ki, bir erkekten gelecek en ufak bir ilgiye karşı bile savunmasız olduğunu biliyordu. Fazla iradesi olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordu kendini ve kaçınılmaz bir kötü kararın istenmeyen sonuçlarıyla uğraşmak istemiyordu.

On beş dakikalık randevusu, sosyal çalışma görevlilerinden biriyle yapılan, gözyaşları ve pişmanlıkla dolu, iki saatlik samimi bir görüşmeye dönüştü. O gün oradan doğum kontrol hapı almadan ayrıldı fakat artık yeni bir işi ve hizmet edecek yeni bir amacı vardı. Sonunda Janet'ın bir organizasyonel dinamo olduğu anlaşıldı ve Merkezin evlat edindirme servisi bölümünü organize etmeye yardımcı olacak birine ihtiyacı vardı. O günden beri Shelly Tesco'nun asistanı olarak çalışıyordu. Shelly, ona bir patrondan çok bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vekil anne gibi olmuştu ve iki yıldır konuşmadıkları tek bir işgünü olmamıştı.

O güne kadar.

İşten sonra Janet, Shelly'nin evini açmak için ona verdiği yedek anahtarı kullandı. Zili defalarca çalmış ancak cevap veren olmamıştı. Endişeye kapılmış, kötü bir şey olup olmadığına bakmaya karar vermişti.

Kapıyı yavaşça açtı. "Shelly?" diye seslendi. Cevap gelmedi.

Evin klasik Cape tarzı bir planı vardı. Üst katta üç yatak odası bulunuyordu ve zemin kat dört bölüme ayrılmıştı; oturma odası, yemek odası, aile odası ve mutfak neredeyse eşit büyüklükteydi. Alt kata göz atmak Janet'ın fazla vaktini almadı ve bir tuhaflık görmedi. Shelly'nin cansız bedenini bulacağı, onun erken yaşta kalp krizi geçirmiş olabileceği gibi ihtimaller geçmişti aklından; öyle olmadığı için rahatladı en azından.

Üst kata çıktı. "Shelly?" Ev sessizdi. Güneş batmıştı ve aysız bir geceydi, o yüzden dışarıdan içeri hiç ışık girmiyordu. Janet ışıkları yakarak ilerledi.

Üst kattaki ilk iki oda misafir odasıydı. Biri ofise dönüştürülmüştü. Janet, başını önce birinden sonra diğerinden içeri uzatıp baktı. Etrafına dikkatle bakındı ve olağandışı bir şey göremedi. Belki de Shelly ailesiyle ilgili acil bir durum için şehir dışına çağırılmıştı. İşyerine haber vermemek yapısına uygun değildi ve Janet'ın bildiği kadarıyla ailesi de yoktu fakat her şey mümkün olabilirdi.

Shelly'nin yatak odasına vardığında yüreğini sadece umuda değil iyimserliğe de açtı. Odanın kapısını açar açmaz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu iyimserliği uçup gitti.

Oda karmakarışıktı. Yatak yan duruyordu, iki sandalye ters dönmüştü, yataktan kayan çarşaf orada panik ve şiddet yaşandığını gösteriyordu. Gömme dolap ve çekmeceler açıktı ve kıyafetler odaya saçılmıştı. Kâğıtlar ve şahsi eşyalar yerlere gelişigüzel atılmıştı. Odada bir yaşam mücadelesi verilmiş gibiydi adeta ve Janet odadaki karmaşaya bakarken midesinin bulandığını hissetti.

Bir an için tökezledi; dengesini kaybettiğini hissediyor, olanları idrak etmeye çalışıyordu. Sersemlemiş bir halde odaya girince gözleri yatağın ortasındaki kara şekle kilitlendi. Şekil ilk başta kaosun kalıntılarının ortasında haince dinlenen, odaya her ne musibet uğradıysa ondan hoşnut olan dev bir örümcek gibi göründü gözüne. Ama yakından bakınca onun yaşamadığını, bir leke olduğunu fark etti. Rengi kan kırmızıydı, kollarıyla umutsuzca tutunuyordu. Yalnızca kanlı bir el izine baktığını anlaması bir dakikasını daha aldı.

Çığlık attı ve o esnada yatağın yanındaki telefon çaldı. Kendi ekseni etrafında dönüp telefonu yere çarptı. Telefon çalmaya devam etti. Janet ona korkuyla yaklaştı, yerden aldı ve ahizeyi kulağına götürdü. "A-Alo?" dedi kekeleyerek.

"Bayan Tesco," dedi bir erkek sesi. "Ben Scott Finn."

"Ben... ben Shelly değilim," dedi Janet. Her şey bir rüyadan ibaretti sanki. "Asistanı, Janet."

"Oh, Bayan Tesco'nun evini aradığımı sanmıştım."

"Kapamam gerekiyor." Janet'ın paniği gittikçe artıyordu.

"Durun," dedi adam. "Sizinle bu sabah konuşmuştuk. Bayan Tesco'yu randevumuz için aramıştım. Kendisi orada mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, değil. Kapamam lazım. Polisi aramalıyım."

"Polisi mi? Neden?"

"Çünkü Shelly'nin başının dertte olduğunu düşünüyorum." Janet, bu sözleri söyledikten sonra ağlamaya başladı. Önce nefes daralması ve birkaç damla gözyaşıyla başlasa da, yatak odasında olanların kötülüğü üzerine çökünce saniyeler içinde şaşkın feryatlara dönüştü ve güçlükle soluk aldı.

Ses kulağına bağırıyordu. Onu duyabiliyordu ancak algılaması zaman aldı. "Konuş benimle!" diyordu ses. "Bana olanları anlat!"

Janet, nefes almaya çalışıp kontrolünü yeniden kazandı. Ona gördüklerini anlatmaya başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Long, Townsend'ın ofisinde oturuyordu. Başkomiser ona masasının ardından baktı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar daha belirgin görünüyordu; irislerdeki kırmızılar beyazları bastırmıştı. Matthew Pillar'ın yeminli ifadesine bir kez daha baktı. "Gerçekten bunu imzaladı mı?"

"Evet, imzaladı."

Townsend koltuğunda arkasına yaslandı, ağırlığındaki değişimle yaylar gıcırdadı.

"Bu, Buchanan'a bir sebep veriyor, Komiserim."

"Cinayet için mi?" Townsend kaşlarını çattı. "Biraz gerilmiş olabilir."

"Hafif bir suçtan bahsetmiyoruz," dedi Long.

"Asla hüküm giymezdi."

"Belki giymezdi ama seçimleri kesinlikle kaybederdi. Bu, kampanya finans yasalarını ihlal etmek için düzenlenen komployla bağlantısını ortaya çıkarır ve ayrıca onu organize suçların başındaki adamlardan biriyle ilişkilendirir. Sence siyasi açıdan gerçekten ayakta kalabilir mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Townsend koltuğunda sallandı. "Kalamayabilir. Ama Buchanan seçimi kaybetse ne olur ki? Umurunda mı? O çok zengin bir adam."

"Böyle bir adam kaybetmekten hoşlanmaz. Hem kampanya için kendi cebinden beş milyon dolardan fazla harcadığını duydum. Bu skandaldan ucuz kurtulamaz."

Townsend başını iki yana salladı. "Bu adamla uğraşmak için daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Neden onu arayıp buraya çağırmıyoruz?" dedi Long. "Neden bu sefer onu buraya getirip kafesine çomak sokmuyoruz?"

"Çünkü adamın yaşadığı kafese çomak sokulmuyor. Elimizde daha fazlası olmazsa avukatlar, politikacılar tepemize üşüşür."

"Sana söylüyorum, bu adam kirli. Ve muhtemelen Elizabeth Connor'ı öldürdü."

Townsend başını salladı. "Haklı olabilirsin ama bunu kanıtlamak için daha fazlasına ihtiyacın var." Townsend'ın sekreteri cam kapıyı tıklattı ve başını içeri soktu. "Ne var?" diye homurdandı Townsend.

"Burada Dedektif Long'u görmek isteyen iki adam var," dedi sekreter. "Acil bir durum olduğunu söylüyorlar."

"Ne hakkında olduğunu söylediler mi?" diye sordu Long.

Kadın başını iki yana salladı. "Birinin adı Finn. Onunla konuşmak isteyeceğinizi söyledi."

Townsend'la Long birbirlerine baktılar. "Sence bir şey mi buldular?" diye sordu Townsend.

"Öğrenmenin tek yolu var." Long ayağa kalkıp kapıya yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Long!" diye bağırdı Townsend. Long ona döndü. "Konu her neyse yavaş hareket et, anladın mı? Avukatla köpeğine bilgi verme. Eğer Buchanan'ı sıkıştırdığımızı düşünürlerse ne yapacaklarını asla bilemezsin ve onların bu işe karışmasını istemiyorum. Muhatabımız sıradan bir adam değil, kahrolası bir senatör, anlıyor musun?"

"Adaletin kör olduğunu sanırdım, Komiser."

"Öyledir," dedi Townsend. "Ama bu aptal olduğu anlamına gelmez."

"Kanıta ihtiyacın varsa New Hampshire'daki polisleri ara!" diye bağırdı Finn. Neredeyse bir saattir durumu Long'a açıklamaya çalışıyordu ama işe yaramıyor gibiydi. "Şu anda Shelly Tesco'nun evindeler, ona ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar."

"Merak etmeyin, Bay Finn," dedi Long. "İşimiz bitince oradaki polisi arayacağım. Ama söylediklerinizin doğruysa bile, kadın ortadan kaybolduysa bile, bu bir suç delili değil. Kayıp raporu yazmaları için yeterince zaman dahi geçmemiş."

"Size söylüyorum, Buchanan benim babam. Annem, Elizabeth Connor, ona şantaj yapıyordu ve Buchanan onu bu yüzden öldürdü."

"Neden?" diye sordu Long. "Evlilik dışı çocuk sahibi olmak artık skandaldan sayılmıyor. James Buchanan'ın kadınlar konusunda kötü bir şöhreti var zaten; insanlar onun Gandi olduğunu düşünmüyordur. Anlattıklarınız kırk yıldan uzun zaman önce, senatör daha evlenmeden olmuş. Bu nasıl

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şantaj malzemesi olabilir ki?"

"Çünkü o bir politikacı," dedi Finn. "Buchanan, böyle bir hikâyenin yeniden seçilme teklifinin sonu olacağını biliyordu, o yüzden annemi öldürdü. Sonra, benim gerçeğe yaklaştığımı öğrenince Shelly Tesco'yu, beni bebekken terk ettiğini ispatlayabilecek tek kişiyi öldürdü."

"Kadının öldüğünü kesin olarak bilmiyoruz bile. Hem neden tek kişi olsun? Kayıtlar olmalı."

Finn başını iki yana salladı. "Kayıtlar gitmiş. Sekreterine dosyayı arattım ama Tesco dün onu almış ve belli ki ofis dışına götürmüş. Polisler evi aradılar ve dosya orada da yoktu. Yani onun babam olduğuna dair tüm yazılı deliller yok oldu."

Long, "Yapılabilecek DNA testleri var," dedi.

"Ben de aynı fikirdeyim!" diye haykırdı Long. "DNA testini yaptırın ve kesin emin olalım."

"Söylemeye çalıştığımı anlamıyorsunuz," dedi Long. "Eğer basit bir DNA testi aynı şeyi ispatlayacaksa neden onca zahmete girip, kadını öldürüp dosyayı çalsın ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Çünkü," dedi Finn bezgin bir tavırla, "gerçeği öğrenmemin tek yolunun dosya olduğunu düşündü. Tesco ölürse ve dosya benim elime hiç geçmezse kimsenin onu annemle ve annemin öldürülmesiyle ilişkilendirmeyeceğini düşündü."

"Ama dosya elinize geçmedi ve yine de –açıkça görülüyor ki– onun babanız olduğunu öğrendiniz." Long'un sesi kuşkuluydu.

"Çünkü bir başkası biliyordu. Buchanan'ın ona asla ihanet etmeyeceğini düşündüğü biri. Bunu hesaba katmamıştı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim?"

Finn, bu sorunun geleceğini biliyordu ama durumu nasıl idare edeceğine dair fikri yoktu. "Bunu size söyleyemem," dedi sadece.

"Bu da bizi çıkmaza sokuyor, değil mi? Elimde bunların hepsini birbirine bağlayacak, söylediklerinizi destekleyecek hiçbir şey yok."

"Bunu nasıl söyleyebilirsiniz?" diye üsteledi Finn.

"Bakın, Bay Finn, New Hampshire'daki polislerle temasa geçeceğim fakat elimde daha fazlası yokken ne yapmamı umduğunuzu bilmiyorum. Bana gerçekten kullanabileceğim bir şey getirmeniz gerekiyor. Gücenmeyin ama bu davada bizi nasıl oyaladığınızı düşününce, güvendiğim son kişi sizsiniz."

"Bu kadar mı yani?" diye sordu Finn. "Son sözünüz bu mu?"

"Şimdilik evet."

"Hata yapıyorsunuz. Daha sonra pişman olacaksınız." Bu bir suç duyurusuydu ve Finn iddiasını kaybettiğinin farkındaydı. Polisler suça karşı vurdumduymazdı.

"Belki," dedi Long. Öyle sakindi ki, bu Finn'i öfkelendirdi. "Ama şimdilik hata benim hatam."

Coale, polis merkezinin önünden iki kez geçtikten sonra bir buçuk blok ötede, avukatın arabasını görebileceği bir yerde park yeri buldu. Yaptığı işte iyiydi ve bazen görünmez olma kabiliyeti varmış gibi hissediyordu ama polis merkezinin yakınında birinin peşine düşmek onu tedirgin etmişti. En

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ufak bir hata yapsa her şey paramparça olabilirdi.

Ceketinin cebinde telefonu çaldı. Coale, gözlerini Finn'in ufak arabasından hiç ayırmadan telefonu çıkarıp açtı. Arayanın kim olduğunu biliyordu.

"Hâlâ peşinde misin?" diye sordu McDougal.

"Evet, hâlâ peşindeyim. Polis merkezinde."

"Şüphesiz Long'la konuşuyordur."

"Mantıklı bir varsayım. Buraya erken geldi."

"Ya dün gece?"

McDougal'ın soruları Coale'u kızdırıyordu. Adamla ilgili her şey onu kızdırmaya başlamıştı. "Buchanan'a gitti. Sonra evine. New Hampshire'daki polislerle telefonda biraz zaman geçirdi."

"Demek oraya yaptığın kısa seyahatten haberi var," dedi McDougal. Sesinde sitem vardı.

"Dikkatli oldum."

"Aksini beklemem zaten. Yine de, ayrıntıları bilmese bile Finn'in parçaları bir araya getirebilecek kadar zeki olduğundan eminim. Öyle olmasa, neden Long'a gidecekti ki?"

"Adının geçmeyeceğinden emin misin?" diye sordu Coale. Olayların akışını tersine çevirmeye başlamanın zamanı gelmişti. "Avukatın Buchanan'la ilgili bilgiyi senden aldığını Long'a söylemeyeceğinden emin misin?"

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. "Eminim," dedi McDougal. "Adımı bu işe karıştırırsa neler olacağını bilecek kadar iyi tanır beni."

"Neler olur?"

"Seni ona gönderirim."

"Bazen bu yeterli olur," dedi Coale. "Ama bazen de ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

terli olmaz. Bu mesele parayla ilgili değil; aileyle ilgili."

"Birçoğu için para aileden daha önemlidir."

"Belki," dedi Coale. "Ama Finn o birçoğuna benzemeyebilir."

"Sen sadece her şeye göz kulak ol," dedi McDougal. "Her şey çok çabuk olmaya başlayacak. İşini yaparsan her şey iyi olacak."

"Ne zaman yapmadım ki?" dedi Coale. Telefonu kapadı ve tekrar ceketinin cebine koydu.

McDougal'ın bir konuda haklı olduğunu biliyordu; her şey çok çabuk olmaya başlayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Daha yavaş...

Bu, Townsend'ın Long'a verdiği tavsiyeydi. İyi bir tavsiyeydi kuşkusuz ancak yavaş hareket etmek Long'un tarzı olmamıştı hiçbir zaman. Beacon Tepesi'nde Buchanan konağının kapısında dururken kanında dolaşan adrenalini hissedebiliyordu. Bu ona hayatta sadece birkaç şeyin verebildiği bir sarhoşluk yaşatıyordu. İçki arzusu başının arkasında uzak bir uğultu haline geleli neredeyse iki gün olmuştu. İşini yaparken –işini gerçekten yaparken, yapıyormuş gibi görünürken değil– alkole ihtiyaç duymuyordu. Onu istemiyordu bile. Tek istediği, suçluları tutuklamanın heyecanıydı. Ve bu davada, eğer yavaş hareket ederse, suçlular tutuklanmayacaktı.

Kapı açıldı. Catherine Buchanan ona dik dik baktı. Açık mavi kaşmir bir kazak giyiyordu –teknik olarak lacivert veya safir rengiydi fakat Long için maviydi– ve incileri boynuna sıkıca dolanmıştı. Saçı yapılmış, makyajı kusursuzca uygulanmıştı. Ama tüm kusursuzluğuna rağmen yüzünde

korkmuş bir geyiğin bakışı vardı. "Buraya tekrar gelmemeniz için uyarıldığınızı sanıyordum," dedi.

"Evet ama işe yaramadı. Uyarılayım ya da uyarılmayayım, hâlâ yapacak bir işim var."

Catherine, ağırlığını diğer ayağına verdi. "Eşim evde değil."

"Güzel," dedi Long. "Buraya onunla konuşmaya gelmedim. Sizinle konuşmaya geldim."

Long'a bakarken kadının dudakları büzüldü. Yüzündeki korku şaşkınlığa dönüştü. Fakat kapı biraz daha açıldı. Long bunu iyi bir işaret olarak gördü. "Neden?" diye sordu Catherine.

"Çünkü konuşmamız gerekiyor. İçeri girebilir miyim?"

"Eşim bana kimseyle konuşmamamı söyledi."

"Sadece bir dakikalığına. Lütfen, önemli."

Kadın tereddüt etti ama bir süre sonra gerileyip kapıyı tamamen açtı.

Long'u evin yan tarafında güneşli bir cam oturma odasına götürdü. Odaya sarı renk hâkimdi. Hasır mobilyalar üzerinde açık renk, canlı, çiçek desenli minderler vardı ve cam kenarlarına bitkilerle çiçekler sıralanmıştı. Long, odanın Catherine'e ait olduğunu, onun sığınağı olduğunu anında anladı.

"Hangi konuda konuşmamız gerekiyor, Dedektif?" diye sordu odaya girdiklerinde. Oturmadı. Pencereye yürüdü ve sırtı Long'a dönük, dışarıdaki tuğla kaplama verandaya baktı.

"Elizabeth Connor."

Catherine Long'a döndü, sonra yeniden pencereden dışarı baktı. "Geçen gün ondan bahsettiniz. O konuşmanın sona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

erdiğini sanıyordum. Onu tanımazdım."

"Buna inanıyorum," dedi Long. "Ama biraz araştırma yaptım. Eşiniz onu tanıyordu. Hem de çok iyi tanıyordu."

"Geçen gün bunu da söylediniz. Onun eşimin destekçilerinden biri olduğunu söylediniz."

"Bundan daha fazlasıydı."

Catherine Buchanan, bu kez Long'a tamamen döndü ve ona doğru birkaç adım attı. "Dedektif," dedi uysal bir ses tonuyla, "bana eşimin o kadınla ilişkisi olduğunu mu söyleyeceksiniz?"

Long, onun gözlerinde acı aradı. Ama bulamadı. Onun yerine çok daha sert bir şey gördü. Sanki acı kabuk bağlamış gibiydi. Gözlerinde kendini korumak için içine kapanmış bir kadının bakışı vardı. Onu konuşturmak kolay olmayacaktı.

"Çünkü bana söyleyeceğiniz buysa," diye devam etti, "boşuna nefesinizi tüketmeyin. Eşimin evlilik dışı faaliyetlerinin gayet farkındayım. Herkes farkında. Bu bir sır değil."

"Hayır," dedi Long yavaşça. "Size bunu söyleyemeyecektim." Kadını dikkatle izleyip ona ulaşmanın yeni bir yolunu aradı. "Yanılmışım. Elizabeth Connor eşinizin kampanyasının destekçisi değildi. Sadece Boston'ın en güçlü suç şebekesi patronlarından biri olan Eamonn McDougal'ın yanında çalışıyordu. Asıl destekçi McDougal'dı. Çalışanlarına eşinizin kampanyası için bağış yaptırıyor ve sonra parayı onlara geri ödüyordu. Bu, kampanya finans yasalarının ciddi bir şekilde ihlali anlamına geliyor."

Catherine omuz silkti. "Ben avukat değilim. Ve kocamın bağış toplama faaliyetleri hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi?"

Odada bir an için sessizlik oldu. "Burada olmanızın gerçek sebebi ne, Dedektif?"

"Kocanızı hapse atmama yardımcı olmanızı umuyordum," dedi Long.

Catherine acı bir kahkaha attı. "Aman Tanrım, sanırım gerçekten ciddisiniz." Long bir şey söylemedi. "Neden size yardım edeyim?"

Long, Catherine'in az önce durduğu yere gidip pencereden dışarı baktı. "Babam zor bir adamdı," dedi. "Polisti. Birçok yönden iyi bir adamdı ama sertti. Ve içkiyi fazla kaçırdığında şiddete başvururdu." Catherine Buchanan'ın içine bir ciğer dolusu korku çektiğini duyabiliyordu. "Bana sadece bir kez geldi. Sabaha hatırlamış mıydı onu bile bilmiyorum. Ama annem... şey, ona vurduğu zamanların bir kısmını hatırlıyor olmalıydı. Bu öyle sık olurdu ki, hiç hatırlamaması mümkün değildi."

"Bunun benimle ne ilgisi..."

"Kolyenizi beğendim," dedi Long. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. "Geçen gün de takmıştınız ama aşağı sarkıyordu. Gerdanlık gibi değildi." Kadının elinin boğazına gittiğini hissetti. "Kolyeyi çıkarmanızın mahsuru var mı?"

Long dönüp ona baktığında Catherine'in gözlerinde tuzağa düşmüş bir hayvanın öfkesi ve korkusu vardı. Eli hâlâ boynundaki incilerdeydi.

"Ertesi gün hep anlardım. Yani annemin halinden. Nasıl biliyor musunuz? Çünkü babam her zaman yüzüne ve boğazına saldırırdı. Annem ne zaman kahvaltıya dik yaka bir bluz ve kusursuz bir makyajla gelse, önceki gece babamın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içki içtiğini anlardım."

Şimdi Catherine'in gözleri dolmuştu. "Siz ne söylediğinizi bilmiyorsunuz," dedi.

"Evet, biliyorum. Şiddetin olduğu bir evde yaşayıp da işaretleri anlamamak mümkün değil."

"Yapamam," dedi Catherine, ona arkasını dönerek. Sesi uzak, hülyalıydı. "Düğünümüzü hatırlıyorum. Yerel gazeteler 'Asrın Düğünü' yazmıştı. Şimdi hayal etmesi zor olabilir ama o zamanlar oldukça iyi bir avdım."

"Hayal etmek hiç de zor değil," dedi Long.

Catherine, elini önemsemez bir tavırla havada salladı. "Kibarlık yapıyorsunuz. Ama o zamanlar bir şeydim en azından. Bakımlı, sarışın ve güzeldim. Daha da önemlisi, doğru ailedendim. Kocam ve insanları için stratejik olarak uygun bir aileden. Wellesleyli St. James Ailesi'nin kızı Catherine St. James'tim. İnsanlar bana öyle derdi. Sanki soyum adımın bir parçasıymış gibi." Acı bir kahkaha attı, derin bir nefes aldı ve iç çekti. "Muhteşem bir düğündü. Altı yüz davetli. Sosyete sayfalarında altı ay boyunca oturma planı konuşuldu. Nişanlımın bir gece önce başka bir kadınla birlikte olduğu gerçeğini telafi etmek için yeterliydi neredeyse."

"Ama yine de onunla evlendiniz."

Catherine döndü ve Long'a aptalmış gibi baktı. "Elbette," dedi. "Ben Catherine St. James'tim. Sorumluluklarım vardı. Birçok yönden hiç yerine getiremediğim sorumluluklar."

"Nasıl yani?"

"Eşim geniş bir ailedendi. Çocuk doğurmam bekleniyordu; bir sürü çocuk ve tercihen erkek. Doğuramadım. Broo-

BELONGS TO KANTUS TEAM

ke'a hamile kaldığımda on yıldan fazla evliydik ve onunla kaldı. Eğer eşim bu konuda bana öfkeliyse onu suçlamıyorum sanırım. Kendimi suçluyorum. Bu yüzden, orada durup eşimi hapse atmak için benden yardım isterken ne kadar aptal göründüğünüzü anlamalısınız. Hem ben yuvamı asla yıkamam."

"Evet, sanırım haklısınız." Long etrafına bakındı. "Tüm bunları nasıl bırakabilirsiniz ki? Dayağa katlanmak daha iyidir, isterseniz buna öfke deyip bahane bulun. Hem gerçekten tehlike altında değilsiniz, değil mi? Sonuçta siz onun eşisiniz. Çocuğunun annesisiniz." Onu başıyla selamladı. "Kendinize iyi bakın. Yolu kendim bulurum." Cam kapılardan geçerken durakladı. "Ama bilmeniz gereken bir şey daha var. Elizabeth Connor yasayı ihlal etmesine yardım eden bir kadın değildi sadece. Eşiniz onu kırk yılı aşkın bir süredir tanıyordu."

Catherine Buchanan, başını hayretle iki yana salladı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Eşiniz onu sizinle tanışmadan önce tanımıştı. Aslında çocuğunun babasıydı." Long, kadının bunu hazmetmesi için biraz bekledi. "Sonra ikisini de terk etti. Bebek evlatlık verildi. Sanırım Elizabeth Connor'ı eşiniz öldürdü." Şimdi Catherine öfkeyle başını sallıyor, yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu. "Bana yardım etmeyeceğinizden emin misiniz?" diye sordu Long. Kadını ele geçirdiğini düşündü. Bundan hiç şüphesi yoktu. Birkaç saniye içinde Catherine Buchanan, Long'un istediği her şeyi yapmaya razı olacaktı. Fakat o anda Long'un arkasından bir çığlık duyuldu.

"Hayır!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu bir kadın sesiydi ve Long arkasına dönüp baktığında, cam odanın hemen dışındaki küçük salonda Brooke Buchanan'ı gördü. Genç kadının onları ne zamandır dinlediğini merak etti. Yüzündeki ifadeden yeterince dinlediği anlaşılıyordu. "Hayır!" diye haykırdı yeniden.

Catherine Buchanan'ın tavrı anında değişti. Savunmasızlığından eser kalmadı. Vücudunu dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. "Gitmenizin zamanı geldi, Dedektif," dedi.

Long, bir anneye bir kızına baktı. Catherine'in gözyaşları kurumuştu bile ama Brooke'unkiler yeni akmaya başlıyordu.

"Artık onu koruyamazsın, Anne. Yapamazsın," diye yalvardı genç kadın. "Vakti geldi."

"Dedektif!" diye bağırdı Catherine. "İzniniz yoksa derhal evimden çıkmanızı istiyorum!"

"Bayan Buchanan, Elizabeth Connor öldürüldü!" dedi Long. "Bunun ne demek olduğunu anlayamıyor musunuz? Kadın eşinizin çocuğunun annesiydi. Ölümünden önceki haftalarda eşinizi ve Bay McDougal'ı beşer kez aradı. Onu öldürmek için kimsenin eşinizinkinden daha iyi bir sebebi olamaz. Eğer sadece..."

"Hemen, Dedektif! Hemen gidin yoksa yemin ederim daha masanızın başına dönemeden rozetinizi elinizden alırım."

"Anne, lütfen!" diye çığlık attı Brooke. "Yeterince katlandın. Artık sana böyle davranamaz! Artık ikimize de böyle davranamaz!"

"Brooke, kapa çeneni!" diye bağırdı Catherine kızına. Tekrar Long'a döndü. "Derhal!"

Long ellerini yukarı kaldırdı. Hiçbir canlının yavrusunu koruyan bir anneden daha yırtıcı olamayacağını yıllar önce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öğrenmişti. "Gidiyorum," dedi. "Eninde sonunda ortaya çıkacak."

"Olabilir," dedi Catherine. "Ama çıkarsa bile, bu aileden birinden duyulmayacak."

Peter Mitchell, Joey Slade'in Dorchester'daki ofisinin önünde, bir minibüsün içinde oturuyordu. Aracın içine yedi kişi doluşmuştu. Hepsinin üzerinde sarı Boston Polis Departmanı armalı mavi rüzgârlıklar vardı. Mitchell dışında herkes silahlıydı, polislerden ikisinde pompalı tüfek vardı. Mitchell, keşke daha fazla ağır silah olsaydı diye düşündü. Tehlike olduğunu düşündüğünden değil –olmadığı belliydi– mümkün olan en havalı basın açıklamasını yapmak istediğinden. Şok ve korku. Savaşta pek işe yaramayabilirdi belki ama Boston'ın ortasında hayli etkili olacaktı.

Mitchell, görevi Slade'in ofisini basmak olan A Takımı'nın lideriydi. Asıl hareket muhtemelen orada olacaktı. Slade'in masasının başında olduğunu biliyorlardı. B Takımı adamın evini gözaltında tutuyordu ve C Takımı, Slade tarafından idare edilen şehir dışındaki bir depolama tesisini tutmuştu. Mitchell, soruşturma genişledikçe başka takımlar da olacağını biliyordu. Umudu –daha doğrusu beklentisi– Slade'in başlangıç olmasıydı. Hakkında bildiği kadarıyla adam hapse girmeye razı olacak biri değildi. Kibri ve kendini koruma duygusu, böyle bir şeye müsaade etmeyecek kadar çok gelişmişti. Hüküm giymesinin garanti olduğuna inandığı anda iyi eğitilmiş bir köpek gibi boynunu eğecekti. Ve eğer Boston yeraltı dünyasıyla ilişkisi söylendiği kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyükse... evet, bu Mitchell'ın baskınıydı ve perdeler için valinin ofisini ölçmeye başlayabilirdi.

Saatine baktı, ikiydi. Operasyon saat dörde planlanmıştı. O anda sadece gözetim yapıyorlardı, böylece hareket zamanı geldiğinde hiçbir sürpriz yaşanmayacaktı. Minibüsün içi havasız ve sıcaktı. Kahve kokan nefesler ve sinirleri gerilen polislerin ter kokusu Mitchell'ı hasta etmeye başlamıştı. Dik oturup mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

İki saat...

Amuda kalkıp bile bekleyebilirdi. Sonundaki ödül için iki saatliğine her şeye katlanabilirdi. Yıllar sonra, Hükümet Binası'nda otururken ve tüm o beyaz adamlar kıçını öperken geriye bakacak ve o anı sevgiyle hatırlayacaktı. Kapı buydu ve o kapıdan içeri girmek üzereydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Finn, geldiklerini, ofisinin penceresinden gördü. İki kişiydiler ve caddenin iki ucundan birbirlerine doğru askeri bir hassasiyetle yürüyüp binanın kapısı önünde buluştular. Siyah takım elbiseleri, güneş gözlükleri ve kulak mikrofonlarıyla Finn ilk başta onların federaller olduğunu sandı. Ama saçları bunun için fazla uzundu ve bir dakika sonra Finn, bir gün önce Buchanan'ın konağına girmesine engel olmaya çalışan koruma görevlisini tanıdı.

Özel güvenlik. Sıradan haydutlardan bir seviye üstte. Ama sadık.

Kapının her an tekmelenmesini bekleyen Finn telefona uzandı; 911'i aramaya hazırdı. Buchanan zaten iki kişiyi öldürmüştü, şimdi neden duracaktı ki? Ama gün ortasında işlek bir caddede Finn'in icabına bakmaları mantıklı değildi. Finn tereddüt etti.

Pencereden gördüğü kadarıyla adamlar kapıya hamle yapmadılar. Elleri kendilerini koruyormuş gibi apış aralarında kenetli, bakışları ileride, öylece durdular. Bir dakika

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra arkalarında bir araba durdu. Kapı açıldı ve arabadan James Buchanan indi. Buchanan kapıya yaklaşıp zili çalarken, iki adam kenara çekildi.

Finn ne yapacağını bilemedi. Pencereden bakarken aklından bin tane düşünce geçti.

Buchanan zili tekrar çaldı.

Finn koridordan geçip kapıya gitti, kolu yavaşça çevirdi ve kapıyı açtı.

"Bay Finn," dedi Buchanan resmi bir ses tonuyla, sanki kampanyadaymış ve Finn'e onu neden seçmesi gerektiğini açıklamak üzereymiş gibi.

"Evet?" Finn şoktaydı; başka ne diyeceğini bilemiyordu.

"Konuşmamız mantıklı olabilir diye düşündüm."

Ofisteki havada elektrik vardı. Finn'in beklentileri boğucuydu. Buchanan bile gergin görünüyordu. "Biraz oturabilir miyiz?"

Finn gözlerini kırptı. "Elbette." Fazlasıyla medeni olduğunu düşündü ama yine de başka türlü davranamadı. "İçecek bir şey ister misiniz? Biraz kahve?"

Buchanan başını salladı. "Bir bardak su alırım, teşekkürler."

"Bir saniye." Finn, ufak mutfağa gitti ve musluktan bir bardak su doldurdu. Elleri titriyordu. Ofise geri döndüğünde titremesini gizlemek için bardağı Buchanan'ın yanındaki sehpaya bıraktı.

Buchanan uzanıp bardağı aldı ve bir yudum su içti. Etrafına bakındı. "İyi yerlere gelmişsiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burası Louisburg Meydanı değil," dedi Finn.

"Hayır ama bunları kendiniz kazanmışsınız. Adamlarım geçmişinizi inceledi. Her şeyi yoktan var etmişsiniz. Karşınızdaki her türlü engele rağmen başarmışsınız. Kendi çabalarıyla başarılı olmuş modern Amerikan erkeği. Buna hayranlık duyarım. Bunu yapabileceğimi kanıtlama fırsatım olmadı hiç; yapabilir miydim bilmiyorum."

"Sanırım şanslıyım."

"Bu şans değil."

"Öyle mi? Ne o halde?" Finn, Buchanan'a sert sert baktı. "Soy mu?"

Buchanan bir yudum daha su içti. Bardağı sehpaya bırakıp Finn'e baktı. "Ben sizin babanız değilim," dedi.

"O halde neden buradasınız?"

Buchanan ayağa kalktı ve Finn'in önünde volta atmaya başladı. "Söylediğim gibi, kendi kendime bir şeyler yapabileceğimi ispatlama şansım hiç olmadı. Oh, ailemin gücünü ve işlerini koruyarak, daha da büyüterek takdire değer bir iş yaptım. Benim konumumda birçok kişi kendisine verileni hesapsızca tüketti, heba etti. Ama yine de benimki insanın kendisi için bir şey inşa etmesiyle aynı değil. Sonuç olarak, eğer gerçek bir miras bırakacaksam bu kamu hizmeti yoluyla olmalı."

"Diğer bir deyişle, seçim için endişelisiniz."

Buchanan volta atmayı bıraktı. "Evet," dedi. "Seçim için endişeliyim. Böyle tehlikeli zamanlarda doğru pozisyondaki doğru adam çok fark yaratabilir."

"Doğru pozisyondaki doğru adam senatör olarak siz misiniz?"

"Şimdilik. Gelecekte..." Buchanan kaşlarını yukarı kal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dırdı. "Hayatın beni nereye götüreceğini kim bilebilir ki?"

"Hayatın sizi nereye götüreceği umurumda bile değil. Benim ilgilenmem gereken kendi meselelerim var."

"Evet, *sizin* meseleleriniz. Benim değil!" Buchanan'ın sesi yükseldi ve parmağını Finn'e doğru salladı. "Beni meselelerinize karıştırmayın. Seçtiğiniz bu yolda ilerlerseniz nasıl bir hasara yol açabileceğinizi biliyor musunuz?"

Finn, Buchanan'a baktı sadece. Ona hayat veren bu adam hakkında ne hissedeceğini bilmiyordu. Onu bir kez terk eden bu adam, şimdi ikinci bir şans yakaladığında onu yeniden terk ediyordu. Finn'in daha çok midesi bulandı.

"Babam olmadığınızı söylüyorsunuz," dedi.

"Değilim!"

"İspatlayın o halde. Kan testi yaptıralım."

Buchanan başını iki yana salladı. "Yapamam. Anlamıyor musunuz? Kan testi yaptırırsam hikâye duyulur. Duyulduktan sonra test sonucunun negatif çıkmasının önemi kalmayacak. Elizabeth Connor'ı öldürmemiş olmamın önemi kalmayacak."

"Bu doğru değil."

"Doğru. Çoğu insan hâlâ Richard Jewel'ı Olimpiyatları bombalayan adam olarak düşünüyor. Herkes hâlâ Shandra Levy'yi Gary Condit'in öldürdüğünü düşünüyor. Her ikisinin de masum olması ve her iki olayda da gerçek katillerin yakalanmış olması önemli değil. Benim konumumdaki bir adam için şüphenin meşruiyetini kabul etmek bile suçu itiraf etmekle aynı şeydir."

"Bunun bizi nasıl bir duruma soktuğunu bilmiyorum," dedi Finn.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdilik sizi benim kaderimi kontrol eder konuma getiriyor."

Okulda berbat bir gündü. Genelde hoşlandığı dersler Sally'ye tatsız ve önemsiz gelmişti; normalde tahammül edebildiği dersler ise dayanılmazdı. Tek düşünebildiği Finn'di. Hatta o gün okulu asmak için ondan izin bile istemişti ama Finn buna müsaade etmemişti. Sally, okula gitmeye razı olmuştu çünkü Finn'in eğitimine verdiği önemi biliyordu.

Son dersi biter bitmez otobüse atladı ve sonra trenle Lechmere'daki son durağa kadar gitti. Oradan Finn'in ofisi sadece bir kilometreydi. Finn'in polis dedektifiyle görüşmesinin nasıl geçtiğini, Buchanan'ın tutuklanıp tutuklanmadığını çok merak ediyordu. Tutuklanmış olmasını umut ediyordu. Çocuklarını terk edenlere karşı fazla sabrı yoktu.

Warren Caddesi'ndeki köşeyi döndüğünde ofisin önünde onları gördü. Sırtları kapıya dönük duran takım elbiseli ve güneş gözlüklü iki adam caddeye bakıyor, kafalarını bir o yana bir bu yana döndürüyor, çevredeki her şeyi inceliyordu. Tavırları küçümseyiciydi ve bu Sally'yi kızdırdı. Ama Finn'in ofisinde ne yaptıklarını düşününce öfkesi anında endişeye dönüştü.

Adımlarını hızlandırdı.

Onu ilk fark eden soldaki adam oldu. Kafasını oraya buraya çevirmeyi bırakıp Sally'yi izledi. Kızın odak noktasını fark etti. Dönüp diğerine başıyla onu gösterdi. İkisi de yaklaşan Sally'ye baktı. Sally onları görmezden gelip kapıya uzandı fakat adamlar birbirlerine yaklaşıp onun önünü kestiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzgünüm, Hanımefendi," dedi sağdaki. Kapının önündeki on beş santim yüksekliğinde granit basamağın üstüne çıkmış, Sally'ye tepeden bakıyordu.

"İçeri girmeme izin vermezsen harbiden üzüleceksin," dedi Sally.

Adam arkadaşına baktı ve gözünün korkmadığını ortaya koyan bir tavırla gülümsedi. Sonra tekrar Sally'ye bakıp, "İçeri giremezsiniz," dedi.

"Buraya Finn'i görmeye geldim."

"Şu anda göremezsiniz. Toplantısı var."

"Güzel. O halde arka tarafta Kozlowski'nin ofisinde beklerim." Sally tekrar kapıya uzandı fakat soldaki adam kızın kolunu tutup kapıdan çekti. "Bunu yapma," dedi Sally, adamın güneş gözlüklerinin içine bakarak.

"Buna inanabiliyor musun?" diye sordu sağdaki, arkadaşına. Diğeri başını iki yana salladı ama yüz ifadesi değişmedi. "Bay Finn şu anda kimsenin onu rahatsız etmesini istemiyor. Bir misafiri var."

"Bırak da bunu bana kendi söylesin."

"Bunu insanlara bizim söylememizi istedi."

"Yalan söylüyorsun." Finn'in tehlikede olup olmadığını düşünen Sally'nin kalbi hızla çarpmaya başladı.

Soldaki gergin görünmeye başlamıştı ancak sağdaki cidden öfkeleniyordu. "Size bunu tekrar söylemeyeceğim, Hanımefendi. Gitmeniz gerekiyor."

Sally, yere baktı ve gidecekmiş gibi döndü. Onunla yüzleşmelerinin sonra erdiğini düşünen iki adamın dikkatini yeniden caddeye verdiğini hissedebiliyordu. Yanılıyorlardı.

Hızlı bir hareketle kendi ekseni etrafında dönen Sally,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayağını kaldırdı ve en yakınındaki adamın sağ ayakkabısına tüm ağırlığıyla bastı. Kalın tabanlı botlarını giyiyordu ve adamın ayak parmakları granit basamağın kenarından dışarı taşıyordu. Ayağının yarısı öne doğru büküldü ve kemiklerinden biri çatırdadı. Adam acıyla çığlık attı ve dizleri büküldü.

Soldaki adam tereddütte kaldı. Bu bir hataydı. Sally, ders kitaplarıyla dolu çantasını adamın yüzüne salladı. Zarar vermeye yetmedi ama dengesini bozdu ve adam sendeleyip basamaktan düştü.

Sally kapıya atılıp kolu tuttu fakat yeterince hızlı davranamadı. Ayağı kırılan adam hemen kendini toparlayıp onu yakaladı. Elini kızın başına attı ve onu saçından tuttu. "Seni küçük orospu!" diye gürledi, Sally'yi kapıdan geri çekerken.

Sally, acıyla bağırdı ve adamın yaralı ayağına bir kez daha sertçe basıp yeniden canını yaktı. Adam onun saçını bırakıp tekrar iki büklüm oldu. Sally çantasını ona sallayınca adam kapının içine düştü. Ne yazık ki hemen toparlandı ve ayağa kalktığında yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Buraya gel!" diye bağırdı. Uzanıp Sally'nin boğazına sarıldı ve onu etkisiz hale getirdi. "Bırak beni!" diye bağırdı Sally. "Beni hemen bırak!" Ama adam bırakmadı. Boğazını daha çok sıktı ve onu neredeyse nefessiz bıraktı. "Oyun oynamak mı istiyorsun?" diye homurdandı. "Oynayalım!"

O sırada arkalarındaki kapı açıldı ve ikisi birlikte ofisin içine yuvarlandı.

"Burada neler oluyor?" diye bağırdı Finn. Sally'nin ayağa kalkmasına yardım etti. Adam kızı tekrar tutmaya çalıştı fakat Finn onun eline bastı. Adam güçlükle ayağa kalkıp Finn'in üzerine yürümeye başlamıştı ki, Buchanan'ın tek ke-

BELONGS TO KANTUS TEAM

limesi onu durdurdu. "Maurice!" diye ikaz etti onu senatör.

"İçeri girmeme izin vermediler," diye açıkladı Sally. "Çok merak ettim." Finn, Buchanan'a baktı. Senatör başını salladı. "Sizinle özel konuşmak istedim."

"Burası benim ofisim, sizin değil," dedi Finn öfkeyle. "Buna hakkınız yok."

"Konuşmamızın konusu düşünüldüğünde, insanların…"

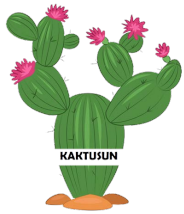
"Sally herhangi biri değil. O benim… O buraya ait." Finn, Sally'yi arkasına çekti. "Artık gitmelisiniz."

Buchanan, ellerini yatıştırıcı bir hareketle yukarı kaldırdı. "Gidiyorum. Ama söylediklerimi düşünmenizi istiyorum."

Finn başını salladı. "Söylediklerinizin benim için hiçbir anlamı yok. Size inanmıyorum. İnanmamı mı istiyorsunuz? Bana bunun için bir sebep vermeniz lazım çünkü şu anda bir sebebim yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Buchanan, bir saat sonra Louisburg Meydanı'ndaki evinin ikinci katındaki ofisindeydi. Başı daha önce hiç yaşamadığı şekilde dönüyordu. Artık hiçbir şey gözüne doğru görünmüyordu; her şey çarpıktı. Göğsü daraldı, düzgün nefes almakta zorlandı. Belki de kalp krizi geçiriyordu. Belki böylesi en iyisiydi.

Kravatını gevşetti. Bunun için saat erkendi ama daha iyi nefes almasına yardımı olabileceğini düşündü. Avukatıyla telefonda yaptığı görüşme gerginliğini azaltmaya yaramamıştı. Polis departmanında yakın bir tutuklama söylentisi yoktu ancak Dedektif Long'un soruşturmadan alınacağına dair bir hareket de yoktu. Görünüşe göre, departman içinde az sayıda kişi Long'a güvenirken, bir siyasetçiye iltimas gösterilmesini isteyen daha az kişi vardı.

Seçime yalnızca iki hafta kalmıştı. Eğer o kadar süre dayanabilirse, hayatta kalırdı. Senato, her şeye karşı savunma yapılabilecek bir siperdi. Yalnızca seçmenlerin kaprisleri onu devirebilirdi ve bu da altı yılda bir olurdu. Halkın ha-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

fızası gülünç bir şekilde kıttı; bu seçimi atlatabilirse hepsi uzak bir anıdan ibaret olacaktı. Kennedy Chappaquiddick skandalından kurtulduysa, o da kuşkusuz bu fırtınayı atlatabilirdi.

Ama yine de her şey parmaklarının arasından kayıyor gibiydi.

Kapının açıldığını duymadı. Koltuğunda arkasına yaslanmış, meydana bakan pencereden dışarıyı izliyordu. Arkasına döndüğünde, Catherine kapıda durmuş, yüzünde sık sık takındığı o uysal fakat kibirli ifadeyle ona bakıyordu. Bu, senatörü çileden çıkaran bir ifadeydi. Karısından iyi bir kurban olabilirdi.

"Ne var?" dedi senatör. Ayağa kalkmadı.

Catherine ona bakmaya devam etti. Konuşmak için ağzını açtı fakat hiçbir şey söylemedi. Yorgun görünüyordu. Yorgun ve yaşlı. Artık her zaman gözüne yorgun ve yaşlı görünüyordu; James'in nefretini uyandıran şeylerden biri de buydu. Oysa düzgün bir eş ve aileyle politikada neler yapabilirdi.

"Ne var?" diye sordu tekrar, bu kez daha yüksek, karısını sıçratacak kadar yüksek bir sesle.

"Ben gidiyorum," dedi Catherine.

"Nereye? Daha çok paramı harcamaya mı?" James, nefretinin yüzüne yansımasını umarak ona baktı. Karısının ifadesinden yansıdığı anlaşılıyordu.

Catherine, başını iki yana salladı. "Gidiyorum," dedi tekrar.

"Seni duydum. Nereye gittiğini sordum..." James, onun ne demek istediğini anlayınca sustu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Brooke'u yanıma alıyorum."

James ayağa kalktı. Cüssesi her zaman Catherine'i korkutmuştu ve ona doğru yürürken karısının korktuğunu görebiliyordu.

"Batan gemiden kaçan fareler gibi," dedi. Sesi alçak ve tehditkârdı. "Seçime yalnızca iki hafta varken."

Duruşu korkusunu yansıtsa da, Catherine davasından vazgeçmedi. "Basına hiçbir şey söylemeyeceğiz," dedi. Sesi umutsuzdu, neredeyse bir fısıltıydı. "Mitinglerde sahneye çıkacağız."

James, ona yaklaşırken başını salladı. "Oh, mitinglerde olacaksınız," dedi. "Çünkü gitmiyorsunuz. Ne şimdi ne de daha sonra."

"Evet, biz..."

Karısı konuşmaya başlayınca, James safrasının kabarmaya başladığını hissetti. Eli uzanıp kadının boğazını kavrayarak sözünü kesti. Onu susturmak iyi geldi. Bunun doğru olduğunu hissetti. Daha da ileri gitti, onu sertçe itti ve boğazını hâlâ tutarken kafasını arkasındaki duvara çarptı. Gırtlağına yaptığı baskı Catherine'in nefesini kesti. Ona doğru eğildi, burunları neredeyse birbirine değiyordu; konuştuğunda, Catherine yüzünde onun nefesinin nemli sıcaklığını hissetti. "Sen değersizsin," dedi James. "Bunu anlıyor musun? Beş para etmezsin. Ve buna rağmen seninle kaldım. Yarım beyinli bir adam bile yıllar önce seni yolun kenarına atardı ama ben yapmadım. Sana acıdığım için değersizliğine, solan güzelliğine, zayıflıklarına katlandım. Ve şimdi, senden çektiğim onca şeyden sonra beni terk edeceğini mi söylüyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Catherine, onun elinden kurtulmaya çalışırken başını salladı. "Evet," dedi nefes nefese. "Seni terk ediyorum."

James, hâlâ karısının boğazını tutarken yüzüne sert bir tokat attı. Aslında ona yumruk atacaktı fakat podyumda ona ihtiyacı olacağını biliyordu ve tokat izleri makyajla kapanabiliyordu ancak kesiklerle şişlikler kapanmıyordu. Aklını başına getirmek için onu hak ettiği gibi bir güzel dövmek, burnunu kırmak istiyordu aslında. Belki seçimden sonra yapardı.

Catherine, kocasını şaşırtıp onu itti ve terli elinden kurtuldu. "Ben gidiyorum!" diye bağırdı, sola kayıp kapıya doğru kaçmaya çalışarak.

James, onu saçından yakalayıp geri çekti. Öfkesi büyüdükçe, karısının yüzündeki izlerle ilgili endişesi azaldı. Onu baş aşağı duvara fırlattı, alçı kaplama duvara çarpan kafatasının çatladığını duydu. Kendini iyi hissetti. Onu omuzlarından tutup kaldırdı ve kendine doğru çevirip midesine sert bir yumruk atarak iki büklüm etti. Catherine, dizlerinin üstüne düştü; nefes almaya çalışırken öksürdü.

James de onun yanına çömelip yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Alçak ve sakin bir sesle, "Beni terk etmiyorsun," dedi. "Anladın mı?"

Catherine, hâlâ nefes almaya çalışırken başını iki yana salladı. "Ediyorum," diyebildi. Nefes nefese aynı sözcüğü tekrar tekrar söyledi. "Ediyorum, ediyorum, ediyorum."

James, onu ensesinden tutup kendine çekti. Başını iki yana salladı ve gözlerinin içine baktı. "Asla," dedi. "Önce seni öldürürüm."

*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Long, polis merkezinin erkekler tuvaletinde lavaboya eğildi. Suyu kaynar olana kadar akıttı, başını altına soktu, avuçlarını suyla doldurup yüzüne çarptı. Sonra sıcak suyu kapatıp soğuk suyu açtı, başını tekrar altına soktu. Lavabo yeterince büyük olsa kafasını suya tamamen batıracaktı. Soğuk suyu kapadı ve aynı işlemi iki kez daha tekrarladı. Yenilgiye uğradığını hissediyor, alternatif aşırılıkların kendini daha iyi hissettirmesini umuyordu. İşe yaramadı.

İki kâğıt havluyla yüzünü kuruladı ve dışarı çıktı. Hâlâ yapacak bir işi vardı.

Racine, Long'un masasının yanındaki sandalyede oturuyordu. "Senatörün karısıyla görüşmen nasıl geçti?" diye sordu.

Long, otururken başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey öğrenemedin mi?"

"Bir an için pes ettiğini sandım. Çok yaklaşmıştı."

"Sonra ne oldu?"

"Kızı içeri girdi. Bunu gözlerinde gördüm. Birdenbire, kaybedeceği her şeyi gözünde canlandırdı. Uçurumun kenarına geldi ama atlayamadı."

"Onu suçlaması zor sanırım," dedi Racine.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"O kadar parayla. Evet, öyle düşünüyorum."

Long kaşlarını çattı. "Adam onu dövüyor. Bunu sana söylemiş miydim?"

"Hayır." Racine'in gözleri büyüdü. "Bundan emin misin?"

Long başını salladı. "Biliyorum."

"Nasıl? İtiraf etti mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Edebilirdi. Gerçi itirafa ihtiyacım yoktu. İşaretleri iyi bilirim." Long, Racine'e bakınca gözlerindeki kuşkuyu gördü. "Sen hiç o tip bir şiddetle yaşamadın. Yaşasaydın, o korku çocukluğunun bir parçası olsaydı, bunu açıkça görürdün."

"Ve hâlâ kocasını mı koruyor? Tanrım, neden?"

"Çünkü onun konumundaki insanların yaptığı şey bu. Neredeyse tüm ailelerin yaptığı bu. Daha önce gördüğün kötü bir filmi izlemek gibi. Ekrandaki insanlara bağırmak, onlara filmin nasıl sona ereceğini söylemek istersin. Ama hiçbir zaman işe yaramaz. Sen ne yaparsan yap, film hep aynı biter."

"Sence fikrini değiştirebilir mi?"

"Sanmıyorum. Koruyucu moda girdi. Öyle olunca her şeye bir bahane bulur."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Farklı açılardan çalışmaya devam edeceğiz. Kampanya finansmanı sorunları hakkında daha fazla bilgi toplayacağız. McDougal'ın çalışanlarından birkaçını daha ikna etmeye çalışacağız. Artı, Buchanan'ın Scott Finn'in babası olduğuna dair kanıt bulmak için ne yapabiliriz bakacağız. Ortada bir sürü ucu gevşek ip var. Onlara iyice asılacağız ve bu olay eninde sonunda çözülecek."

Long, konuşurken başını kaldırdı ve merkeze giren kadını gördü. Uzun boylu, siyah saçlı, çekici ve gençti; köklü ve tanınmış bir soydan gelen yüz hatlarını taşıyordu. Kaybolmuş görünüyordu; Long'u görene kadar gözleri etrafı taradı. "Yok daha neler!" dedi Long.

"Ne oldu?" Racine, başını kaldırınca kadını gördü. Long, onun kıskançlıkla gerildiğini hissetti. "Kim bu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Brooke Buchanan," dedi Long. "Senatörün kızı."

Racine'in kaşları yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ha." Racine, genç kadına tekrar baktı. Long, kıskançlığın geçtiğini sezinledi. Sonra Racine ona döndü. "Belki de bu filmin sonu farklı olur."

Brooke Buchanan, görüşme odasında Long'la Racine'in masasının karşısında bir sandalyeye oturdu. Gözlerindeki bakış boştu; kucağındaki ellerine bakıyordu. "Keşke siyasete hiç girmeseydi," dedi. "Önceden daha iyiydi. Çok iyi olduğunu söylemiyorum ama daha iyiydi. Şimdi babamın yüklendiği onca stresle..." Başını kaldırıp onlara, sonra tekrar kucağına baktı; sanki onların gözlerine bakmak fiziksel olarak acı vericiydi. "Stresini birinden çıkarması gerekiyor, değil mi?"

"Annenizden mi?"

Brooke başını salladı. "Eskiden de kavga ettiklerini bilirdim ama çok sık olmazdı. Bunun normal olduğunu düşünürdüm." Elleriyle oynadı. "Artık normal değil." Derin bir nefes aldı. "Bugün annemi odasında buldum. Saklanıyordu. Başında, yüzünde kesikler vardı. Boğazında kötü bir morluk vardı. Babam onu öldürmekle tehdit etmiş. Annemin haline bakılırsa bugün buna çok yaklaşmış."

Long'la Racine birbirlerine baktılar. "Annenizin buraya gelmesi gerekiyor," dedi Long. "Babanızı tutuklamamız için şikâyetçi olması gerekiyor."

Brooke Buchanan başını iki yana salladı. "Bunu asla yapmaz. Öyle korkuyor ki ve nedense her şeyin kendi hatası ol-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

duğunu düşünüyor. Burada olduğumu bile bilmiyor; bunları kimsenin bilmesini istemiyor."

"Onu öldürecek," dedi Racine. "Bunu biliyorsunuz, değil mi? Eninde sonunda bu olacak."

Brooke başını salladı. "Evden çıktık, birkaç günlüğüne arkadaşlarda kalacağız. Annemin ona geri dönmesinden korkuyorum. O yüzden buradayım. Babamın tutuklandığını görmek istiyorum."

"Size hiç vurdu mu?" diye sordu Long.

"Hayır." Brooke başını o kadar şiddetli salladı ki, Long cevabından şüphelendi. "Vuracağını düşündüğüm zamanlar oldu. Kollarındaki adalelerin gerildiğini gördüm ve vurmak üzereymiş gibi geldi ama bana karşı o çizgiyi hiç aşmadı. Bazen acaba bana vuracak mı diye onu zorluyorum."

"Neden?" diye sordu Racine.

Brooke omuz silkti. "Bilmiyorum. Bana vurursa anneme vurmaz diye düşünüyorum belki." Gözlerini yumup, sanki hiç o kadar yorulmamış gibi iç çekti. "Belki rol yapmayı bırakabilmemiz için. Gerçekte kim olduğumuzu görebilmek için. Belki sonrasında hepimizin kendi yoluna gidebilmesi için."

"Anneniz gelip suç duyurusunda bulunmazsa, korkarım yapabileceğimiz fazla bir şey yok," dedi Long. "Başka nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Benim de size sormak istediğim soru bu, *ben* nasıl yardımcı olabilirim?" Brooke, Long'un gözlerine baktı. "Babamın o kadını öldürdüğünü düşünüyorsunuz. Bunu kesin olarak biliyor musunuz?"

Long başını iki yana salladı. "Kesin değil. Ama büyük bir olasılık. Bir ihtimal."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten uzun süre önce ondan bir çocuğu olmuş mu?"

Long bir şey söylemedi.

"Bilmem gerekiyor. Anneme bir şey olmasını istemiyorum. Ne yapabilirim?"

"Bizim için kampanya finansmanı hakkında bilgi bulabilir misiniz? Bağış yapanlar ve banka hesapları?"

Brooke başını iki yana salladı. "Ben kampanyaya hiç dahil olmadım. Sadece mükemmel aile fotoğrafına ihtiyaç duyduklarında orada oldum. İronik, değil mi?"

"Her şey yardımcı olur."

"Ne arayacağımı bile bilmiyorum." Brooke kaşlarını çattı. "Ya diğer kısım? Oğlu. Onun babamın oğlu olup olmadığını anlamak için yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Long, Racine'e baktı. "Finn'den de DNA örneği almamız gerekir," dedi Racine. "Tabii sorumuza cevap olur."

"Ne kadar sürer?" diye sordu Brooke.

"Bugün içinde sizden ve Finn'den örnek alırsak ve Dedektif Long laboratuvarı sıkıştırırsa DNA sonuçlarını yarın alırız."

"Sizce Finn bunu yapar mı?" diye sordu Brooke.

"Öğrenmenin tek yolu var," dedi Long.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Finn, Sally'ye. Hâlâ onun ruh halini okumakta pek başarılı değildi ve ne zaman kızı teselli etmek Finn'e düşse kendini yetersiz hissediyordu. Buchanan'ın korumalarıyla yüzleşmenin onu sarstığını tahmin edebiliyordu ve onu önemsediğini göstermek istiyordu. Onu dondurma almak için dışarı çıkarmış, sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ofise geri getirmişti. Ne zaman ne yapacağını bilemese tatlılara başvuruyordu. Sally yanına taşındığından beri pek çok kez dondurma yemişlerdi.

"Daha önce de kötü hissetmiyordum," dedi Sally. "Güzel dondurma, teşekkürler."

"Önemli değil."

"Neyin var?"

Finn başını iki yana salladı. "Bu konuda pek iyi değilim."

"Hangi konuda?"

"Az önce iki tane silahlı, doksan kiloluk güvenlik görevlisini patakladın. Tepkimin ne olması gerektiğini bilmiyorum. Sana bağırmalı mıyım? Kapıyı açmasaydım belki de kötü şekilde yaralanabileceğini mi belirtmeliyim? İyi olduğuna sevindiğim için sana sarılmalı mıyım?"

Sally yüzünü buruşturdu.

"O zaman sen söyle. Çünkü buradaki rolümün ne olduğunu bilmiyorum."

Sally, dondurmasının sonunu yedi. "Kolay bir çocuk değilim," dedi. "Bunu biliyorum."

"Bazı yönlerden dünyanın en kolay çocuğusun. Sadece benim baba figürünü oynamak için fazla yerim yok."

Sally iç çekti. "Kendimi değiştirebileceğimi sanmıyorum."

"Değişmeni istemiyorum. Kahretsin, bir babanın ne yapması gerektiğini bile bilmiyorum. Büyürken önümde rol modeller olmadı, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bir baba figürü aramıyorumdur belki. En azından geleneksel anlamda. Belki böyle iyidir. Kokain bağımlısı bir anne ve hırsız bir babayla büyüyünce gelenekler fazla bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey ifade etmiyor. Piyanonun etrafında 'Beyaz Noel' şarkısını söyleyerek büyümedik biz."

"O halde böyle devam edeceğiz. Günden güne öğreneceğiz," dedi Finn.

Sally başını salladı. "Günden güne."

Telefon çaldı; Finn cevapladı. "Finn."

"Bay Finn, ben Dedektif Long." Finn sırtındaki kasların gerildiğini hissetti. "Ne istiyorsunuz?"

"Kan örneği."

"Ne için? Şüpheli miyim? Sırf eğlence için üstüme bir suç mu yıkacaksınız?"

"Öyle bir şey değil," dedi Long.

"O zaman?"

"Senatör Buchanan'la ilgili teorinizi kontrol etmek istiyoruz. Onun babanız olup olmadığını öğrenmek istiyoruz. Kim bilir, belki başarabilirsiniz. Kızı işbirliğine hazır. Tabii gerçeği öğrenmek için sizden de DNA örneği almamız gerekiyor."

Finn kaşlarını çattı. "Neden fikir değiştirdiniz?"

"Önemli mi?"

"Önemli," dedi Finn.

"Niye?"

"Çünkü size güvenmiyorum. Bildiğim kadarıyla sadece onu korumaya çalışıyorsunuz. Bu işin peşini bırakmam için örneği alıp atmayacağınızı ve sonra bana sonucun negatif olduğunu söylemeyeceğinizi nereden bileyim?"

"Bilmiyorsunuz sanırım," dedi Long. "Ben o şekilde çalışmam. Bunu kabul etmek zorundasınız."

"Söylemesi kolay."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annenizin katilini yakalamak istiyor musunuz? Size bunun için bir şans veriyorum. Aynı zamanda hayatınızdaki en büyük sorulardan birini cevaplama fırsatı veriyorum. Buna hazır mısınız?"

Finn, Sally'ye baktı. Kız yüzünde endişeli bir ifadeyle onu izliyordu. "Evet," dedi Finn. "Cevaplar için hazırım. Birkaç dakika içinde orada olurum." Telefonu kapadı.

"Polis mi?" diye sordu Sally.

Finn, başını salladı. "Buchanan'ın babam olup olmadığını anlamak için DNA testi yapacaklar."

"Gerçekten babansa bununla başa çıkabilecek misin?"

"Bilmiyorum ama sanırım öğreneceğiz." Finn, ayağa kalktı ve peçeteleri dondurma kabının içine tıktı. "Sen bitirdin mi?" Sally başını sallayınca Finn onun kabını da aldı. Mutfağa giderken, Buchanan'a verdiği suyu aldı.

Mutfakta kapları çöpe attı ve suyu lavaboya döktü. Bardağı mini bulaşık makinesine koyacaktı ki duraksadı. Bardağı havaya kaldırıp üzerindeki izlere ve lekelere baktı. Babası olabilecek adamın orada bıraktığı izlere. Lavaboya yaslanıp bardağa bakarken kendini hasta ve güçsüz hissetti. Kendisi için bir hayat kurmuştu. Alın yazısının geleceğini belirlemesine izin vermeye alışık bir adam değildi. Ama şimdi sanki her şey kontrolünden çıkmıştı. Hayat onu yönlendiriyordu, o hayatı değil ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

Suyu biraz akıttı, yüzüne çarptı ve sonra bir havluyla yüzünü kuruladı. Hayatının sorumluluğunu yeniden eline almalıydı.

Doğruldu ve silkelendi. Kesin cevapları almanın zamanı gelmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

KIRKINCI BÖLÜM

Şok ve korku uygun bir tanımlamaydı. Peter Mitchell takımda daha çok ağır silah olmasını istemiş olabilirdi ancak adamlarının sahip olduğu ateş gücü maksimum etkiyle kullanılmıştı. Tamı tamına saat dört buçukta üç takım birlikte hareket etti ve Joey Slade'in işletmesini her yandan kuşattı. Dokuz polis memuru Slade'in ofisine daldı, onu tutukladı ve binanın güvenliğini sağladı. Slade'in kendisi ve onunla çalışanlar kelepçelenerek dışarı çıkarıldı.

Saat tam dört kırk beşte tutuklanma haberi sokağa yayıldı. Ayrıntılar hızla ortaya çıktı, söylentiler ve spekülasyonlar gerçeklerle kolayca birbirine karıştı. Tutuklamaların ikinci turu saat altıda yapıldı ve saat yedide panik Boston'ın tüm suç topluluğuna yayıldı.

Saat sekizde McDougal'dan Coale'a telefon geldi. Coale, avukatın evinin önünde arabada oturuyordu. Gözetliyordu. "Buraya gelmen gerekiyor," dedi McDougal.

"Orası neresi?"

"Ofisim. Chelsea. Şu an sana ihtiyacım var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bana verdiğin işi bitirmem gerekiyor," dedi Coale.

"O iş bitti. Yeni bir iş var."

"Ne işi?"

"Buraya geldiğinde anlatacağım." Adamın sesi telaşlı geliyordu, diken üstünde gibiydi. Bu kötü bir işaretti.

"Şimdi anlat."

"Buraya geldiğinde. Ne yapıyorsan bırak."

Coale bir şey söylemedi. Telefonu kapadı ve arabasını çalıştırdı. Gaza bastı ve iki köprü geçerek Chelsea'ye doğru gitti.

McDougal öyle hareketsiz oturuyordu ki, Coale nefes alıp almadığını merak etti. McDougal'ın kaçık oğlu da ofisteki kanepede oturuyor, aynı anda hem korkmuş hem de heyecanlı görünüyordu. Coale, McDougal'ın çocuğunu biliyordu. Ondan hoşlanmıyordu.

"Joey'yi tutukladılar," dedi McDougal usulca.

Coale başını salladı. "Slade. Duydum. Talihsizlik."

McDougal başını iki yana salladı. "Talihsizlik değil. İhbar edildiler. Polisler ne aradıklarını biliyorlardı. Bu işi tek başlarına kıvıramazlardı. Yardım aldılar."

"Tedirgin misin?"

McDougal, Coale'a baktı. "Evet, hem de nasıl tedirginim. Bu akşam başkaları da tutuklandı. Innis. Jackson. Callwell."

"Hepsi senin arkadaşların," dedi Coale.

"Benim hiç arkadaşım yok. Cinayetten yargılandığın zaman arkadaşlar bi boka yaramaz. Daha avukatları masaya oturmadan beni satarlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Coale, ne söyleyeceğini dikkatle düşündü. "Polislerin elinde seninle ilgili bir şey olsaydı çoktan içeri girerdin."

McDougal, cebinden bir çeyrek dolar çıkarıp parmaklarının ucunda çevirdi. "Bekledikleri bir şey var," dedi. Sesinin sakinliği tüyler ürperticiydi. "İhtiyaçları olan şey ellerinde, sadece işi ağırdan alıyorlar. Gelmeden önce benim üzerimden başka ne alabileceklerine bakıyorlar."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

McDougal, kanepenin yanındaki masada duran televizyonu işaret etti. Televizyon bir videonun üzerinde duruyordu. McDougal bir kumandayla televizyonu, diğeriyle videoyu açtı. Sonra başlattı.

Görüntü statikti; kumlu ve belirsizdi, tıpkı eski amatör sinemalar gibi. Loş ışıkta bir kapı, kirli ve endüstriyel. Ekranın sağ üst köşesinde sayılar vardı. Saat. İki gün önce. Altı kırk üçte. Coale'un görüntüyü tanıması biraz zaman aldı. İçinde oldukları binanın ön kapısıydı.

"Dün alarm sistemiyle bir problem yaşadık. Janice geldiğinde doğru dürüst çalışmıyordu. Şirketi çağırdık, kabloların kesildiğini söylediler. Gerçi bana mantıklı gelmedi çünkü içeriden hiçbir şey alınmamıştı. Sonra tutuklamalar başladı."

Coale, ekranda bir kıpırtı gördü. McDougal kapıdaydı, içeri giriyordu. McDougal, videoyu hızlı ileri sardı ve üzerindeki saat de ilerledi.

"İçeride birkaç adamım var," dedi. "Polis kuvvetlerinde. Her şeyi bilmiyorlar ama yeteri kadarını biliyorlar. Joey hakkında ellerinde olan her şey benim bildiğim bir şeyle ilgili. Doğrudan bağlantım olan bir şey değil ancak hakkında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her bilgiye sahip olduğum bir şey. Sanki benim beynimdekileri almışlar ve Joey'ye karşı kullanıyorlarmış gibi. Bu beni alarm hakkında düşündürdü, bu yüzden dışarıdaki kameranın güvenlik kayıtlarını kontrol ettim."

Ekranda McDougal binadan çıkıyordu, hareketleri düzensiz ve hızlıydı. Yeniden oynat tuşuna bastı ve ekrandaki saat yavaşlayıp normal ilerleyişine döndü. Coale, McDougal'ın yüzünü açıkça gördü. Sonra McDougal gitti ve gözden kayboldu.

"İzlemeye devam et," dedi Eamonn.

Bir iki dakika sonra ekrandaki kapıda iki adam belirdi. Simsiyah giyinmişlerdi, siyah ceketleri ve şapkaları vardı. Yüzleri kapıya dönüktü, kameraya bakmıyordu. Biri uzun boylu ve zayıftı. Diğeri daha kısa ve yapılıydı. Yapılı olan, alarm sistemi üzerinde çalışmaya başladı. Zayıf olan kapıyı tıklattı. Bir dakika sonra kapı açıldı ve içeri girdiler.

"Polis olabilir mi?" diye sordu Coale. "Belki federaller."

"Yetkililer hâlâ kendi kurallarına çoğunlukla itaat ediyorlar," dedi McDougal. "Burayı büyük bir ülke yapan şeylerden biri de bu. Geldiklerinde üzerlerinde 'Polis' damgalı ceketleri ve arama izinleri oluyor. Yani her şey açık."

"Kim o halde?"

McDougal, kaydı tekrar hızlı ileri sardı. İlk hareket belirtisinde oynat tuşuna bastı.

Dışarı çıktıklarında üç kişiydiler. İki erkeğin yanında genç bir kadın vardı. Uzun olan adamın koltuğunun altında dosyalar vardı. Hepsinin başı öndeydi, o yüzden yüz hatlarını seçmek zorlaşıyordu. Sonra, kameranın çekim alanından çıkmadan önce son anda zayıf olan adam başını kaldırdı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neredeyse doğrudan kameraya baktı. McDougal ekranı dondurdu ve Coale, Scott Finn'in ekrandaki yüzüne baktı.

"Durum iyi değil," dedi.

"Hayır," dedi McDougal. "Hiç iyi değil."

"Benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Coale.

"Onları öldürmeni istiyorum."

Long eve yalnız gitti. Saat geç olmuştu, on buçuktu. Ofiste kalmış, soruşturmayla ilgili notlarının üzerinden geçmiş, gözünden kaçmış gibi gelen küçük parçaları tamamlamaya çalışmıştı. Büyük resim zaten elindeydi. Eğer DNA testi Buchanan'ın Finn'in babası olduğunu doğrularsa, bu senatörün kariyerini mahvedebilecek bir bomba olurdu. Test negatif çıksa bile Connor, Buchanan'ın kampanya finansmanı ihlallerini biliyordu. Sadece bu bile adamın ipliğini pazara çıkarmaya yeterdi. Kampanya finansmanı konusu, tehditleri ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde ortadan kaldırmakla ün yapmış Eamonn McDougal'ı da tehdit ediyordu. Suç birçok yönden çözülmüş gibi görünüyordu ancak resim henüz tamamlanmamıştı. Kenarlarda boşluklar vardı; Long boşlukları hiç sevmezdi.

Julie Racine de bir süre polis merkezinde onunla birlikte kalmıştı. Bütün akşam da kalırdı ama Long davayla, düşünceleriyle baş başa kalmak istemişti. Hem tek başına bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden ona eve gitmesini söylemişti. Onu daha sonra arayacağına söz vermişti. Belki sabaha. Bir saat daha merkezde kalmış, sonra çıkmıştı.

93 numaralı eyaletler arası otoban boştu ve Quincy'ye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yolculuk on dakikadan kısa sürdü. On iki numaralı çıkıştan otobandan çıktı, çıkış şeridinin etrafından dolandı, Dorchester'ın kenarındaki K-Mart'tan* geçti, AutoZone'un**, otomobil bayilerinin ve bowling salonunun önünden geçti. Columbus Meydanı'nın hemen yanındaki otoparka girdiğinde, apartmanına bir kilometreden daha yakın mesafedeydi. Burası, Neponset Nehri'nin Papa John Paul Parkı kıyısındaki bataklık bölge boyunca sıralanmış birkaç harap deponun önündeki sessiz bir yerdi. Dar suyolları mazot, çöp ve lağım kokuyordu.

Depoların önünde, yerel otobana bakan iki katlı, köhne, tuğla bina Ups n' Downs'a ev sahipliği yapıyordu; ışıklı reklamı eyaletler arası üstgeçit tarafından yarı yarıya engellenen yerel bir batakhaneydi burası. İçinde iki tane bar vardı; biri üst biri alt kattaydı. İkisi de fazla bir hareket görmezdi. Düzenli müşterilerin gelip oturduğu, onun dışında içine girmeyi çok az kişinin göze aldığı türden bir mekândı. Yenilgi ve kabullenmenin o atarlı havasını yayıyordu etrafına. O anda, Long'un orada olmaya ihtiyacı vardı.

İçeri girdiğinde, mekândaki altı çift göz ona baktı. Bir çift göz barmene aitti. Diğer gözler kırmızıydı ve ağırlaşmıştı; barın en ucundaki öfkeli yüzlerden bakıyordu. Barmen, iki müşterisine baktı ve onları rahatlatıcı bir şekilde başını salladı. Long'a doğru yürüdü. Uzun boyluydu ve sanki sabahlarını spor salonunda serbest ağırlık çalışarak geçiriyormuş gibi yapılıydı. Kalın kafalı, siyah saçlıydı ve o

* (İng.) Amerika Birleşik Devletleri'nde süpermarketler zinciri. (ç.n.)
** (İng.) Amerika Birleşik Devletleri'nde oto parçaları satan mağazalar zinciri. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muhitin gerektirdiğinden daha iyi giyimliydi.

"Dedektif," dedi.

"Nicky."

"Seni bir süredir burada görmedim."

"Beni özledin mi?"

"Hayır. Öylesine söyledim."

Long, bir tabureye oturdu. "İşler iyi görünüyor."

Barmen başını salladı. "Son zamanlarda toparlıyor. Ekonomi yüzünden." Orada durdu, kalıcılık için bir kampanya yürütüyor gibi görünen üç günlük sakalını kaşıdı. "Ne alırsın?"

Long, bir an başını eğdi, nefes aldı, nefes verdi. Sonra başını kaldırıp Nicky'ye baktı. "Dewars. Sek olsun."

Nicky başını salladı, barın ortasına gitti ve raftan bir şişe çekti. Long, Nicky'nin şişeyi açışını ve uzun, ince bir buharın kadehe doğru yol buluşunu izledi. Nicky şişeyi havaya kaldırdı, kadehi düzenli bir müşteri için yapacağından daha yüksek miktarda doldurdu. Long buna alışıktı; bu rozetinin ona sağladığı ayrıcalıklardan biriydi. Barmenler ve striptizciler ona doğru muamele yaparlardı.

Nicky, şişeyi yerine koydu. İskoç viskisini Long'a götürdüğünde, Long omuzlarındaki gerginliğin hafiflediğini hissetti. İçkinin sadece görüntüsü bile kendini canlı hissetmesi için yeterliydi.

Barmen bir peçete aldı, barın üzerine koydu ve içki bardağını ortasına yerleştirdi. "Adisyon açmamı istersin sanırım."

"Bana güveniyor musun?"

"Başka şansım var mı?"

"Kendine de bir içki al," dedi Long. "Kadeh tokuşturacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birine ihtiyacım var."

Nicky ona kuşkuyla baktı ama geri gidip şişeyi tekrar aldı.

Nicky bir içki daha doldururken, Long orada oturup kadehine baktı. Uzanıp, parmaklarının kadehi okşamasına ve sonra kavramasına izin verdi. Kadehi kaldırdı, kokusunu içine öyle derin çekti ki ağzı sulandı. Bu onu heyecanlandırmak için yeterliydi ve bu hissin hazzına vardı.

Nicky geri döndü. "Neye kadeh kaldırıyoruz?"

"Neye değil Nicky, *kime*."

"Tamam. Kime kadeh kaldırıyoruz?"

Long, kadehini kaldırdı. "Babama," dedi. "Babama ve tüm savunduklarına. O ve onunla ilgili her şey gömülü kalsın."

Nicky, Long'a dikkatle baktı, iyilik sunan bir kobraya bakarmış gibi. "Pekâlâ," dedi. Kadehini kaldırdı.

Long, kadehini Nicky'nin kadehiyle tokuşturdu ve ağzına götürdü. Barmen de aynısını yapıp içkiyi boğazından aşağı yuvarladı. Long, içkinin dudaklarının üzerinden akmasına izin verdi, tıpkı bir su bendinin üzerinden geçen uğursuz bir su damlası gibi. Kadehin yarısını bitirdi. Yutkundu. Sonra baraj tutuldu. Kadehi indirip barın üzerine bıraktı. Nicky ona baktı. "Problem mi var?"

Long başını iki yana salladı. Cebinden yirmi dolar çıkarıp barın üzerine, yarı dolu kadehin yanına bıraktı. "Hiç veda etmedim," dedi. "Artık zamanın geldiğini düşündüm."

Nicky yarı dolu kadehe baktı. "Bırakacak mısın?"

Long ayağa kalktı. "İspatlamam gereken bir şey var," dedi. Kadehe son kez baktı, arkasını döndü ve dışarı çıkıp arabasına yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Finn ofiste normalden daha uzun kaldı. DNA testi için kanını vermek üzere polis merkezine gitmişti ve işlem düşündüğünden uzun sürmüştü. Ofise geri döndüğünde akşam olmak üzereydi ve başı dönüyordu. En iyisinin özel hayatında olup biten her şeyi aklından çıkarmak olduğunu düşündü. Çalışmanın yardımı olabilirdi. Hem son birkaç gündür o kadar çok vakit kaybetmişti ki, hukuk uygulaması sıkıntı yaşıyordu.

Sally de ofiste kaldı. Finn'e yapacak ödevleri olduğunu ve eve tek başına gitmek istemediğini söyledi. Oysa Finn, kızın iyi olduğundan emin olmak istediğini sezmişti. Birinin ona göz kulak olması tuhaf bir histi.

Saat dokuz buçuk olduğunda Finn'in hızı azaldı. "Akşam yemeği yemek ister misin?" diye sordu Sally'ye.

"Kesinlikle."

Finn, kilitli olduğundan emin olmak için kapıları kontrol ettikten sonra paltolarını alıp çıktılar.

Charlestown'un kuzeyinde Family Kitchen'da yediler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rahat, gösterişsiz bir yerdi ve yemekleri iyiydi. Perşembe günü akşamın o saatinde neredeyse boştu. Yemeklerini bitirdiklerinde restoranda sadece onlar kalmıştı ve personel mekânı kapatıyordu. Garsonun davranışları kusursuz olsa da, Finn adamın sesinde biraz öfke algıladığını düşündü. Belli ki evine gidebilmek için onların gitmesini istiyordu. Finn hesabı ödedi ve verdikleri sıkıntıyı telafi etmek için dolgun bir bahşiş bıraktı. Bu, yerel işletmelerle dost kalabilmek için her zaman iyi bir politikaydı.

Sally'yle birlikte serin akşam havasında tepenin kenarından aşağı doğru yan yana yürüdüler. Güvenli bir mahalleydi fakat kuzeydeki toplu konut bölgesinden çok uzak değildi. Rüzgâr çıplak ağaç dallarının arasında ıslık çaldı ve kaldırım boyunca zıplayan kuru yapraklar bacaklarını kovalayıp etraflarında tehditkâr bir şekilde döndüler.

"Eğer o babansa ne yapacaksın?"

Finn, cevabını düşünürken kaldırıma baktı, yıllar içinde betonun üzerinde oluşan pürüzlü çatlakları, çukurları, kabarıklıkları takip etti. İnsanlar dünyaya düzen getirmek için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, son sözü her zaman dünya söylüyor gibiydi. "Bilmiyorum," dedi.

"Baban o olsa bile bu anneni öldürdüğü anlamına gelmez."

"Sanırım. Ama o da işin içinde. Nasıl dahil olduğundan emin değilim ama o kadarını biliyorum."

Sally bir blok boyunca bir şey söylemedi. "Zengin olacak mısın? Yani baban oysa?"

"Hayır."

"Neden? O zengin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çünkü o babam olsa bile ben onun oğlu değilim." Finn, Sally'ye baktı. "Asla olmayacağım."

Sally başını salladı.

Bunker Hill Caddesi'nden aşağı, Mystic River Otoyolu'na doğru yürüdüler. Bloğun ortasında, İspanyol ve Amerikan marketinin yanında, iki günlük atıklarla tepeleme dolmuş seksen galonluk çöp kutularının ancak sığabildiği genişlikte bir ara sokak vardı. Sokağın başına yaklaştıklarında Finn yine yere bakıyordu. Uzaktaki bir sokak lambasından gelen loş ışıktan geçen bir gölgenin titreyişini gördü. İlk başta aklına bir şey gelmedi; rüzgâr girdap gibi dönüyordu ve sonbahar yaprakları boş sokak boyunca özgürce dans ederek daha büyük çöp parçalarına karışıyordu. Fakat gölge dans etmiyordu. Koyu, sağlam ve çizgileri belli bir şekilde hareketsiz duruyordu. Bir dakika sonra birincinin yanında başka bir gölge belirdi.

Finn başını kaldırıp baktı. Birkaç metre ötelerinde, kaldırımın üzerinde iki adam duruyordu. Biri genç ve kısa boyluydu, boynu kalındı. Diğeri daha uzun boylu, daha yaşlıydı. Yüzleri onlara dönüktü. Finn elini Sally'nin önüne uzattı. Sally zaten durmuştu; onları Finn'den önce görmüştü.

Bir an öyle durdular ve genç adam elini cebinden çıkardı. Kolunu kaldırdı ve Finn'e işaret etti. Finn, karanlıkta bile silahın siluetini seçti. "İyi akşamlar avukat-adam."

Finn sesi tanıdı. "Kevin?" dedi.

"Doğru, aşağılık herif," dedi McDougal. "Hâlâ aptal olduğumu düşünüyor musun?"

*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Coale, kıpırdamadan durdu. Eamonn McDougal'ın talimatları açıktı: Coale, sadece Kevin'ın hata yapmadığından emin olmak için oradaydı. McDougal, oğlunun gerçek sorumluluğu öğrenme vaktinin geldiğini söylemişti. Erkek olmasının zamanı gelmişti.

Coale'un umurunda değildi. Öyle ya da böyle, dananın kuyruğu kopacaktı. Olayların çözülmesi o şekilde olacaksa ona uyardı.

Kevin'ın solunda, hemen arkasında duruyordu. Kevin ara sokaktan çok erken çıkmış, önden yaklaşan hedefleriyle aralarında çok fazla mesafe bırakmıştı. İşin içinde genç kız da olduğundan bu muhtemelen önemli değildi. Ama başka durumlarda öyle bir hata ölümcül olabilirdi. Hedeflere kaçmak ya da savaşmak gibi bir tepki verme şansı tanırdı. Onları hiç uyarıda bulunmadan arkadan yakalamak daha iyiydi. McDougal laf dinlemiyordu. Kafası dumanlıydı. Hareketleri taşkındı, zor nefes alıyordu.

Coale, Kevin'ın tetiği çektiğini duydu. İşte iki numaralı hata. "Burada değil," dedi. "Sokak arasında."

Kevin'ın kolundaki gerginlik azaldı. Silahı Finn'le kıza doğru salladı. "Sokak arasına." Avukat tereddüt etti. "Kıpırdayın hemen," dedi Kevin. Silahı hâlâ Finn'i hedef alıyordu. Kolunu silah kızın başını hedef alacak şekilde ayarladı. "Yoksa kızı vururum."

"Kızı bırak gitsin," dedi avukat.

"Sen sokağa girene kadar olmaz."

Kızın yüz ifadesi değişti. Coale, onun yüzünde korku görmeyi bekliyordu. Korku ve pişmanlık; kafasına silah doğrultulduğunda çoğu insanın tepkisi bu olurdu. Ama kı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zınki öyle değildi. Yüz ifadesi sertleşti sadece. Korku yoktu; yalnızca öfke vardı. Coale buna hayranlık duydu. Kız avukata baktı ve avukat başını iki yana salladı. "Gideceğim," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı kız.

"Bir şey olmayacak," dedi avukat.

"Onu takip et," dedi McDougal kıza.

"Kızın gitmesine izin vereceksin," dedi Finn.

"Evet, onu bırakacağız. Ama seninle işim bitene kadar olmaz. Böylece akıllı olacağından emin olurum." McDougal, uzanıp kızı tuttu ve onu sokağa doğru itti. "Git," dedi.

Dördü birlikte dar sokağa yürüdüler. Duvar boyunca sıralı çöp bidonları yüzünden sokağa tek sıra halinde girmek zorunda kaldılar. En önde Finn, sonra kız, sonra McDougal vardı. Coale en arkadaydı. Soluk alıp verişi düzenli, kalp atışları normaldi. Diğerlerine bir kez bakması içlerinde sadece onun normal nefes aldığını anlaması için yeterliydi.

Çöp bidonlarını geçtikten sonra sokak genişledi ve birbirlerine yüz yüze bakabilecekleri yer açıldı. Finn ve kız dönüp birbirlerine yakın durdular. Avukatın elleri iki yanındaydı. "Konuşabiliriz," dedi. Nefesini boşa harcıyordu. McDougal'ın aklı konuşacak kadar başında değildi.

"Hangi konuda?" dedi McDougal tiz bir sesle. "Babamı nasıl sattığın hakkında mı?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kevin McDougal kesik kesik güldü. "Kamera vardı!" diye bağırdı. "Aptal olduğumu mu sanıyorsun?" Öne çıkıp silahın namlusunu avukatın çenesine dayadı. Sol burun deliğine gelene kadar namluyu avukatın yüzünde kaydırdı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

avukat derisinin yırtılmasına engel olmak için başını geriye atıncaya kadar namluyu bastırmaya devam etti. "Hâlâ aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Coale, avukatın güçlükle yutkunduğunu gördü. Ama Finn yalvarmadı. Gözlerini McDougal'dan ayırmadı. "Kızı bırak gitsin," dedi sadece.

McDougal gerileyip silahı Finn'in yüzüne doğrulttu. "Kamerayı bilmiyordun, değil mi? Yanına kâr kalacağını sandın. Babamdan çaldığın bilgileri polise verdin. Babamın bunu öğrenmeyeceğini mi sandın?" Boşboğazlık ediyordu ve Coale, Kevin'ın boynundaki sinirlerin çıkıntı yaptığını, damarlarının şiştiğini görebiliyordu. O akşam olaylar nasıl gelişirse gelişsin Coale, Kevin McDougal'ın o dünyada çok fazla hayatta kalamayacağını anladı. Babasının korumasına rağmen sokaklarda fazla yaşayamayacaktı.

"Kızı bırak gitsin," dedi Finn tekrar. "Ölümünü izlemesini istemiyorum."

McDougal yine güldü. "Ölümünü izlemeyecek!" diye bağırdı. Geriye doğru bir adım daha attı ve silahı kıza doğrulttu. "Sen onun ölümünü izleyeceksin!"

Finn, Sally'nin önüne geçip ellerini yukarı kaldırdı. "Hayır!" diye bağırdı. "Onu bırakacağını söylemiştin!" Merhamete dair bir işaret görmek için Kevin McDougal'a baktı ama hiçbir işaret bulamadı. McDougal uyuşturucudan serseme dönmüş psikopatın biriydi.

"Yalan söyledim!" McDougal kahkahalarla gülmeye devam etti. "Anladın mı? Yalan söyledim!" İsteri krizine tutul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muştu. Kevin yalnız olsa, Finn'in bir şansı olabilirdi. Aldığı uyuşturucular beynini öylesine yemişti ki, Finn onun üzerine atlayabilirdi. Silah muhtemelen patlardı ama Finn onu Kevin'ın elinden alıp Sally'yi kurtarabilirdi.

Fakat ikinci adam problem teşkil ediyordu. Daha yaşlı, daha uzun ve daha dayanıklıydı. Daha da önemlisi, soğukkanlıydı. Elini cebinde, büyük olasılıkla kendi silahının üzerinde tutuyordu. Böyle bir işi daha önce yapmış gibi görünüyordu ve dikkati dağılmayacaktı. İkinci adam Finn'i korkutuyordu.

"Yapma bunu," dedi Finn. Konuşmaya devam ederse belki bir şansı olurdu. Bunun mümkün olmadığını biliyordu ama seçeneği yoktu. "Dinle, Kevin, baban hakkında kimseye bilgi vermedim. Baban güvende. Diğerleri hakkında bilgi verdim sadece. Bunu seni hapisten kurtarmak için yaptım. Hepsi planımın bir parçasıydı." Şimdi Finn hızlı hızlı konuşuyor, hikâyeyi uzatıyordu.

"Kapa çeneni!" McDougal başını ileri geri sallıyordu.

"Kevin, doğru söylüyorum. Polis neden Eamonn'ın peşine düşmedi sanıyorsun? Ellerinde hiçbir şey yok. Bunu yapman gerekmiyor. Babanı ara. Anlat ona. Seni kurtarmak için bunu yapmam gerekiyordu."

"Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!" McDougal'ın eli titriyor, silah Finn'in yüzüne doğru sallanıyordu. Finn, onun tetiğe uyguladığı baskıdan parmağının beyazladığını gördü.

Silah ateş aldığında yüksek sesli bir patlama oldu ve Finn gözlerini yumdu, elleri refleks olarak yüzüne gitti, kanamayı durdurmak ve ondan kalanları korumak için yüzünde çare-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sizce bir delik aradı.

Ancak yüzü kuruydu. Ne kan vardı ne yara ne de acı.

Gözlerini açıp McDougal'a baktı. Orada duruyordu, silahı hâlâ havadaydı ve gözleri çılgınca dönüyordu. Silah Finn'in yüzüne o kadar yakındı ki, Kevin'ın ıskalamış olması imkânsızdı. Uyuşturuculara rağmen Finn'e çok yakındı.

Sonra Finn gördü. McDougal'ın ağzının köşesinden ince ince kan sızıyordu. Yüzünün yan tarafından çenesine doğru akıyordu. Önce yavaş yavaş aktı, sonra hız ve hacim kazandı, ta ki ağzından akıp ayakkabılarına damlayan sabit bir nehir oluşturana kadar. Kevin, neler olduğunu anlamamış gibi Finn'e merakla baktı.

Bir el daha silah atıldı, bu defa McDougal'ı başının arkasından vurup öne doğru düşürdü ve Finn'in üzerine kanla beyin dokusu sıçrattı. Vücudunda kalan son hayat zerresini de havaya uçurdu. Kevin yere hareketsiz uzandı; kolu imkânsız bir açıyla altında kalmıştı, boynu acemice bükülmüştü, silahı elindeydi.

Finn başını kaldırdı. İkinci adamın silahı hâlâ elindeydi, namludan belli belirsiz bir duman tütüyordu. Silah Finn'e doğrultulmuştu. "Yapma," dedi Finn.

Silah havada durdu ve bir an için Finn'in görebildiği tek şey o oldu. Ona baktıkça silah daha da büyüyordu; kaderin büyük, ağır bir enstrümanıydı; dünyanın tüm enerjisi doğrudan Finn'in kalbini hedef alan namlunun sonundaki kara delikte yoğunlaşmıştı sanki.

Gözlerini silahtan ayırmaya, adamın yüzüne bakmaya zorladı kendini. Adamın duruşundan Finn'in tahmininden daha yaşlı olduğu anlaşılıyordu. Okyanustaki fırtınala-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ra benzeyen aklaşmış saçları, o kadar soğuk gözleri vardı. Finn'e bakıyordu. Veya belki de yüzüne değil içine bakıyordu. "Yapma," dedi Finn tekrar.

Adamın elinin silah üzerinde kıpırdadığını gördü. Ama silah patlamadı. Adam, silahı Finn'e doğru salladı. "Gidin," dedi.

"Ne?"

"Git. Hemen. Kızı al ve git."

Finn, arkasına bakmadan elini uzattı ve Sally'nin elini tuttuğunu hissetti. Gözlerini önündeki adamdan hiç ayırmadan, yavaşça hareket ederek vücudunu Sally'yle silah arasında tuttu.

Silah olduğu yerde kaldı; hâlâ Finn'in göğsünü hedef alıyordu. Finn ve Sally adamın etrafından dolanıp sokağı belirleyen tuğla duvara yöneldiler. Finn, önünde Sally'yle sokaktan geri geri çıkana kadar vücudunu çevirip yüzünü hep adama dönük tuttu.

"Annemi kim öldürdü?" diye sordu.

Adam soran gözlerle ona baktı. "Ne?"

"Annemi kim öldürdü? Elizabeth Connor. Onu sen mi öldürdün?"

Adamın yüzündeki şaşkınlığın yok olması bir dakika sürdü. Ne olduğunu anlayınca, başını ciddiyetle salladı. "Evet," dedi. "Sanırım bir şekilde ben öldürdüm. Şimdi git."

"Neden?" diye üsteledi Finn. Sonra bağırdı, "Neden?"

"Üzgünüm," dedi adam. Sonunda silah aşağı indi. "Bunu ben başlattım." Silahı cebine koydu. "Bitirmemin vakti geldi."

"Ne demek istiyorsun? Nasıl bitireceksin?" Finn nere-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deyse orada kalmak, aradığı cevapları almak istiyordu. Fakat Sally onu elinden çekiyor, sessizce tehlikeden uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Buchanan mı yaptırdı? Sana para mı verdi?" Finn acıyla haykırıyordu. "Annemi öldürmen için sana para mı verdi?"

"Git," dedi adam. "Sakın ardına bakma."

Finn adama baktı. Sonra döndü, elinde Sally'nin eli, birlikte caddeye doğru koştular.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Bir saat sonraydı, Coale için yoğun bir saatti. Gece yarısı olmak üzereydi ve iş daha yeni başlamıştı. Ceptelefonunu açtı ve numarayı ezbere çevirdi.

Eamonn McDougal, telefonu ilk çalışta açtı. "Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti. Buluşmamız lazım."

"Oğlumu telefona ver."

"Burada değil."

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. "Nerede?"

Coale, "Gecenin geri kalanında ona bebek bakıcılığı yapmamı istediğini bilmiyordum," dedi.

"İşi nasıl başardı?"

"Fazla bir şey söylemedi."

"Ya Finn?" McDougal avukatın adını nefretle söyledi. "Yalvardı mı?"

"*Lütfen* dedi."

McDougal'ın kahkahası kötü ve çirkindi. "Güzel. Aşağılık herif."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Polisten haber aldın mı?"

"Henüz değil. Ama ellerinde bir şeyler olmalı. Onlar benim dosyalarımdı. Finn'in benim adımı karıştırmaması için ne sebep var ki?"

"O senin avukatın."

"Ne olmuş yani? Avukatların şerefi yoktur." Coale, McDougal'da kasıtlı bir alay algılamadı.

"Buluşmamız gerekiyor," dedi tekrar.

"Yarın."

"Hayır, bekleyemez. Bu gece."

"Neden?"

"Bazı sorunlar oldu."

McDougal'ın sesi sertleşti, suçlayıcı bir hal aldı. "Ne gibi sorunlar?"

"Başa çıkamayacağım şeyler değil. Ama bilmek istersin."

"Ofisimde. Yarım saat sonra."

Coale telefonu kapadı. Yarım saat sonra McDougal'ın ofisinde buluşmak onun için problem değildi. Zaten oradaydı. Kırk beş dakikadır oradaydı. Eamonn McDougal aptal değildi. Oğlu öyleydi ama Eamonn şüpheci ve temkinliydi. Onun konumundaki biri temkinli olmadan o kadar uzun hayatta kalamazdı. Ancak Coale, daha uzun süre hayatta kalmıştı. Ve kısa bir süreliğine de olsa McDougal'dan daha uzun yaşamayı planlıyordu.

Bütün gün kıyıdan açıkta hüküm süren ekim fırtınası kuzeydoğu yönünde olağandışı bir dönüş yaparak saat yönünün aksine kıvrılırken ve şehri kuzeyden pusuya düşürürken,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Güney Uçta hafif bir yağmur yağıyordu. Yağmur damlalarının pencerelerdeki pıtırtılarını duyduklarında Long, Racine'in yatağında uzanıyordu. Kalkıp pencereyi kapatan Racine, bir süre orada durup otobana doğru baktı.

Long, yan dönüp onu izledi.

"Ne var?" diye sordu Racine ona dönmeden.

"Hiçbir şey."

Racine ona döndü. Üzerinde bir erkek gömleği vardı, göğsünün ortasındaki iki düğme iliklenmişti, altında hiçbir şey yoktu. Gömlek Long'un değildi. "Bana 'hiçbir şey' deme. Söyle."

"Ben neden buradayım?"

"Bunu kendine sor. Çıkıp geldin; seni ben davet etmedim."

Long, tekrar sırtüstü uzandı. "Beni niye içeri aldın?"

"Çünkü ben salağım."

"Ciddiyim."

"Değil miyim?"

"Departmanda beni istemiyorlar," dedi Long. "Bunu biliyorsun. İnsanların hakkımda neler konuştuklarını duydun."

Racine başını salladı. "Evet, duydum."

"O halde beni polis kuvvetlerinden attırmak için bulabildikleri her sebebi kullanacaklarını biliyorsun."

"Onlara bir sebep verme."

"Vermezsem uyduracaklar. Dibe batarken senin boynuna dolanmamı mı istiyorsun gerçekten?" Long, yeniden gömleğe bakıp onun birlikte olabileceği diğer erkekleri düşündü. "Sana söylüyorum, eğer bir polisle olmak istiyorsan ben yanlış seçimim. Rozetimin üzerinde son kullanma tarihi yazılı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne demek istiyorsun, 'bir polisle olmak istiyorsan' derken? Bu ne anlama geliyor? Polis rozetiyle flört ettiğimi mi sanıyorsun?"

"Bunun olduğu biliniyor," dedi Long. "Başka polislerle de çıktın."

"Defol git!" dedi Racine. Long'un pantolonunu yerden alıp yüzüne fırlattı. "Giyin ve çık evimden!"

Long pantolonunu aldı, yatağın kenarına yuvarlandı ve tek kelime etmeden giyindi.

"Ben polislerle çalışıyorum," dedi Racine burnundan soluyarak. Long'un gömleğini de alıp ona fırlattı. "Zamanımın çoğunu onların arasında geçiriyorum ve evet, birkaçıyla çıktım. Bununla ilgili bir sorunun varsa senin bileceğin iş."

Long başını iki yana salladı. "Bir sorunum yok. İncinmeni istemiyorum yalnızca."

"Bunu gösteriş tarzın çok komik."

Long, gömleği kafasından geçirdi. "Yarın DNA testi sonuçlanacak. Eğer Buchanan'ın Finn'in babası olduğu ispatlanırsa onun peşine düşmem gerekecek. Bundan hoşlanmayacak bir sürü insan var ve ayakta durmam için bana kalan sağlam zemin ayaklarımın altından o kadar hızlı kayacak ki, neler olduğunu anlamadan boka batmış olacağım."

"Yani?" dedi Racine. "O halde neden bu davanın peşini bırakmıyorsun? Senin durumundaki birçok adam öyle yapardı. Bu davayı geride bırakırsan muhtemelen departman içindeki diğer saçmalıkları aşabilirsin."

Long, çenesindeki kasların gerildiğini hissetti. "Bunu yapamam," dedi. Bu iki kelimeyi söyleyerek Racine'i kaybediyormuş gibi hissetti. Belki en iyisi buydu. Bu, kesinlikle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Racine'in başına gelebilecek en iyi şeydi. "Üzgünüm ama bu tabiatımda yok."

Racine, ona yaklaşıp elini yanağına koydu. "İşte bu yüzden seni içeri aldım," dedi.

Long başını öne eğdi. "Onu kurtarmaya çalıştım." Sözler ağzından kendiliğinden çıkmıştı. "Jimmy. Denedim. Onu yola getirmeye çalıştım ama işe yaramadı. O son gece berbat durumdaydı. Onu ihbar edeceğimi düşündü ve paniğe kapıldı. Bana silah çekti."

Long, Racine'in soluk alıp verişini duyabiliyordu. "Başka şansın yoktu," dedi genç kadın.

"Ben de öyle düşünmek istiyorum ama bilmiyorum. Bunu sadece kendi kendime söylerken dinlemesi zor. Yalanmış gibi geliyor insana."

Racine elini onun çenesine koydu ve yüzüne bakabilmek için başını kaldırdı. "Beni dinle o halde. Başka seçeneğin yoktu. Artık neler olduğunu biliyorum; başkalarının ne söylediği önemli değil."

Long genç kadının gözlerine bakarken onu koruma arzusu ve onunla birlikte olma ihtiyacı, ölümüne bir kavgaya tutuştu adeta. Ceptelefonu çaldı. Telefonu cebinden alıp kulağına götürdü. "Long," dedi. Neredeyse kırk beş saniye boyunca dinledi, gözlerini yanında duran Racine'den hiç ayırmadı. "Nerede?" diye sordu sonunda. Sonra telefonu kapatıp cebine koydu.

"İş mi?" diye sordu genç kadın.

Long başını salladı. "Kevin McDougal, Finn'le kızı öldürmeye çalışmış."

Racine nefesini tuttu. "Yaşıyorlar mı?"

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Evet. Anladığım kadarıyla hiç ateş edememiş. Bir başkası onu vurmuş."

"Kim?"

"McDougal'ın yanında olan bir adam. Finn kim olduğunu bilmiyor, onu daha önce hiç görmemiş. Yaşlı bir adam. Koyu renk kıyafetler. Ak düşmüş saçlar. Gri gözler."

"Senin hayaletin."

Long omuz silkti. "Belki. Eğer öyleyse, belli ki benim hayaletim gayet canlı."

Coale, McDougal'ın Chelsea'deki ofisinin karşısında gölgelerin içinde duruyordu. Gözlüyordu.

McDougal tedbirli olacaktı. Coale'un ne kadar tedbirli olacağını bilmeye ihtiyacı vardı. Bu, tüm yetişkinlik döneminde mükemmelleştiği işin bir parçasıydı. Onu başkalarından ayıran şey buydu. Ama bu seferki farklıydı. Bu son seferdi ve Coale zirveye tırmanmak istiyordu.

İlk adam saat on ikiyi yirmi geçe geldi. Kısa boylu ve tıknazdı; hızlı yağmaya başlayan yağmurdan korunmak için siyah bir şapka takmıştı. Sal Brancaccio. Coale onu tanımıştı. McDougal'ın en iyi adamlarından biriydi. Demek ki McDougal bu işi ciddiye alıyordu. Sal etrafına bakındı, sonra binanın en ucuna doğru ilerledi, suyun yakınında istiflenmiş sandıkların arkasında pozisyon aldı. Burası kapıyı izlemek için iyi bir noktaydı. Binanın o ucu karanlıktı; öyle karanlıktı ki, onun pozisyon aldığını görmeyen biri orada olduğunu asla anlayamazdı.

Beş dakika sonra McDougal büyük Caddy marka ara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cıyla geldi. Araç çok yavaş hareket ederek otoparka girdi. Süspansiyon üzerindeki baskıya bakılırsa içinde üç adam, üç iriyarı adam vardı. İkisi önde, McDougal arkadaydı. Araç durdu ve ön kapıyı engelledi. İki adam araçtan indi; McDougal ve yolcu koltuğunda oturan adam. Şoför araçta kaldı. McDougal şoförün camına doğru eğilip son talimatlarını verdi. Sonra içeri girdi. Coale, onun kapının üzerindeki kameraya baktığını fark etti. Avukatı yakalayan kameraya.

Coale, başkasının gelmeyeceğinden emin olmak için on dakika daha bekledi. Kimse gelmedi. Demek üç kişiydiler. McDougal'ın en iyi adamlarından üçü ama üç yine de ufak bir rakamdı. Kontrol edilebilir bir rakamdı. Çünkü şaşırtma avantajları olduğunu düşünüyorlardı. Bu da kendilerine aşırı güvenmelerine yol açıyordu. Aşırı güven Coale'un mesleğinde önde gelen ölüm sebebiydi. Coale'un o güne kadar hep sakındığı bir illetti.

Long, Charlestown'a vardığında yağmur yanlamasına yağıyordu. Rüzgâr şehri öldüresiye dövüyor, çöp kutularını devirip içindekileri ortalığa saçıyor, her yer koyu, ıslak bir mürekkeple kaplanana kadar kanalizasyonları ve yol kenarındaki olukları tıkamak için ıslak yaprakları savurup çöplere karıştırıyordu. Saldırının gerçekleştiği sokağın dışındaki Bunker Tepesi'nin altındaki caddede biriken sular havuzlar oluşturmuştu. Sokağın kendisi, iyi bir adli tıp incelemesi yapmayı imkânsız kılacak bir nehir gibiydi. Cesedin üzerine bir çadır kurulmuştu ama anlamı yoktu. Gelgiti kürekle zapt etmeye çalışmak gibi bir şeydi bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Finn ve kız sokağın dışındaydı. Bloğun ortasında, tente altındaki bir bankta oturuyorlardı. Yanlarında üç polis vardı; hem onları koruyorlar hem de ortadan kaybolmalarını engelliyorlardı. Gruptaki hiç kimse konuşmuyordu. Ne dostça şakalaşma vardı ne de tehditkâr bir sorgu, güvensizliğin sessizliği vardı yalnızca.

Long, tentenin altına girene kadar kırbaçlayan yağmurdan yüzünü saklayarak yürüdü. "Bay Finn," dedi.

Avukat, başını kaldırıp gözlerini devirdi. "Tanrı'ya şükür buradasınız," dedi alaycı bir tavırla.

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

Finn kıza baktı. Kız da ona bakıp başını salladı. Finn'den daha az tedirgin görünüyordu. Finn, Long'a başını salladı. "İyiyiz," dedi. "Size teşekkür etmeyeceğiz."

"Sizi öldürmeye mi çalıştı?"

"Evet, bizi öldürmeye çalıştı."

"Nankör müvekkil," dedi Long. "Ne oldu? Faturayı mı aldı?"

"Size göre bu bir şaka mı?"

Long, başını iki yana salladı. "Sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyordum."

"Öyle mi? O zaman bana James Buchanan'ı tutukladığınızı söyleyin. Bu olmadıkça ruh halim hep berbat kalacak."

Long ayaklarına baktı. Tente başının kuru kalmasını sağlıyordu ancak rüzgâr yağmuru dizlerine kadar savuruyordu ve bacakları sırılsıklam olmuştu. Ağırlığını her değiştirişinde suyun ayakkabılarının dışına sızdığını görebiliyordu. "Senatörün bu işin içinde olduğunu biliyor musunuz?"

"Elbette içinde," dedi Finn. "Sizce McDougal kendi oğ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lunu mu öldürttü?"

Long omuz silkti. "Beni artık hiçbir şey şaşırtmıyor. Bana şu ikinci adamdan bahsedin. Kevin'ı vuran adamdan. Kimdi o?"

"Birbirimize kartvizit vermedik."

"Nasıl biriydi?"

"Uzun boylu," dedi Finn. "Kır saçlı, siyah takım elbiseli. Yaşlı."

"Başka bir şey?"

Avukat acı bir kahkaha attı. "Gördüklerim bu kadar. Silahına odaklanmıştım. Silahı tarif etmemi ister misiniz? Çünkü size onunla ilgili istediğiniz her şeyi anlatabilirim."

Long kıza baktı. "Ya siz, Küçük Hanım? Başka bir şey gördünüz mü?"

"Yara izi vardı," dedi Sally usulca. Finn dönüp ona baktı. "Alnında. V şeklinde."

"Gerçekten mi?" diye sordu Finn.

"Siz fark etmediniz mi?" dedi Long.

"Fark etmedim. Silahta yara izi yoktu, onu biliyorum."

"Herhangi bir şey söyledi mi?" Long soruyu sorarken kıza bakıyordu. Onun hafızasına avukatınkinden daha çok güveniyordu.

Kız başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Sadece gitmemizi söyledi."

"Neden?"

"Ne yani?" dedi Finn. "Elinizde üç ceset olmasını mı tercih ederdiniz?"

Long başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Ancak öylesi daha mantıklı olurdu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler," dedi Finn.

"İyi düşünün. Bu adam düşündüğümüz kişiyse bir profesyonel. Vicdanı da yok. Yıllardır cinayet işliyor ve şahit bırakmayacak kadar işinin ehli. Şimdiye kadar hiç bırakmamış. Ama şimdi iki kişinin önünde birini kafasından vuruyor, onların kendisine yakından bakmalarına müsaade ediyor ve sonra gitmelerine izin veriyor. Niye?"

Finn başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki de çocuk öldürmeye eli varmamıştır."

Long kahkaha attı. "İnanın bana sebep bu değil." Bir süre kimse konuşmadı. Yağmur kaldırımı dövmeye devam etti. "Başka bir şey söyledi mi?"

Finn kaşlarını çattı, yüzündeki yağmur damlalarını sildi. "Bunu kendisinin başlattığını söyledi."

Long biraz düşündü. "Neyi?"

"Annemi o öldürdü. Her şey öyle başladı."

"Emin misiniz?"

Finn başını salladı. "Kulağa mantıklı geliyor."

"Belki. Bu kadar mı? Başka bir şey söylemedi mi?"

Finn cevap vermeden önce duraksadı. "Söyledi," dedi sonunda. Long'a baktı. Long, avukatın yüzünü okumaya çalıştı fakat yüzü gizemliydi.

"Başka ne söyledi?"

"Kendisinin bitireceğini söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İlki kolaydı. Sal Brancaccio ne yaptığını biliyordu ancak avcı olacağını zannediyordu, av değil. Coale'u depodan dönme ofise kadar görünmeden takip edeceğini sanıyordu. Fazladan sigortalı olduğunu varsayıyordu. Coale'un onu bekliyor olacağını bilmiyordu.

Başka kimsenin gelmeyeceğinden emin olduktan sonra Coale görünmeden bloktan aşağı yürüdü. McDougal'ın binasının diğer tarafındaki sokaktan geçti ve binanın arkasından dolaştı, köşede etrafı gözetleyen, bir yandan ön kapıyı kollayan Brancaccio'nun arkasına çıktı. Adamın silahı elindeydi. Sandık yığınının arkasında kıpırdamadan duruyor, bekliyordu.

Yağmurun yardımı oldu. Şimdi daha şiddetli ve hızlı yağıyordu ve özellikle su kenarında gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Sesini duyurmak için bağırman gereken türden bir yağmurdu. Brancaccio, kulaklarını örten koyu renk bir yağmur şapkası takmıştı. Coale, o muşamba şapkanın içinde adamın sadece yağmur damlalarının yükselmiş yankısını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

duyabileceğini biliyordu. Sal işinde iyiydi ama mükemmel değildi.

Hiçbir şey duymadı, bıçak boğazında kayana kadar hiçbir fikri yoktu. Tek hareket, hızlı ve sessiz. Çene kemiğinin altında, kesiğin yeterince derin olduğundan emin olmak için bıçağı geriye doğru ve boydan boya hareket ettirdi; herhangi bir mücadele bıçağın daha derine inmesine neden olacaktı yalnızca.

Direniş olmadı. Sal'ın eli boğazına giderken yumuşak bir agu sesi sadece. Coale adamın yüzünü göremedi, gereği de yoktu zaten. Bu işi o kadar sık yapmıştı ki ne göreceğini kesin olarak biliyordu. Dehşetle büyüyen gözler, açık kalan ağız, nefessiz kalmaktan şişen yüz. Sonra boğazda o çizgi belirirdi, ilk başta ince ve koyu renkli, dev bir kâğıt kesiği gibi. Fakat herhangi bir harekette ayrılma meydana gelir ve sonra kan hızla akmaya başlar, kesiğin kenarından boyna doğru akar, gömleği ıslatır, bacaklar artık vücudu taşıyamayacak hale gelinceye kadar göğüsten aşağı akardı.

Çabucak bitmişti. Her zaman öyle olurdu. Sal Brancaccio, daha dizleri çakıl taşlarına değmeden ölmüştü. Coale, cesetten biraz uzaklaşıp arabaya doğru baktı. Brancaccio'yu daha fazla düşünmedi. O hayatını seçmişti. Coale'un yapabileceği bir şey yoktu. Ayrıca yapılacak daha çok iş vardı.

Şoför daha fazla zorluk çıkardı. Araç koruyucu bir metal kafes vazifesi görüyordu ve adamın arkasındaki koltuğa oturmadığı sürece bıçakla saldırmak çok zordu. Coale'un onu uyandırmadan oraya ulaşması mümkün değildi. Binanın tepesine yerleştirilmiş, ön kapıyı hedefleyen kamera, işleri daha da karmaşıklaştırıyordu. Coale, McDougal'ın kamera-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın kapalı devre televizyon yayınını içeriden izlediğini tahmin etti. Coale'un ne yapacağını görmek için bekliyorlardı.

Binanın diğer tarafından dolanıp caddeden yukarı yürüdü. Arabasına bindi ve otoparka gitti. Binanın ön kapısıyla McDougal'ın aracının arasına park etti. Burnunu diğer aracın ters istikametine çevirdi, böylece sürücü kapıları yan yana geldi. Hem bu yolla kameranın McDougal'ın şoförünü görmesi de etkili bir şekilde engellenmiş olacaktı.

Kapıyı açıp arabadan indi. Sanki bir şey arıyormuş gibi ceket ceplerine elleriyle vurdu ve şoförün camını tıklattı. Şoför bir an ona merakla baktı ve pencereyi aşağı indirdi.

"Evet?" dedi.

"İçeride Eamonn'la buluşacağım," dedi Coale. Sesini mümkün olduğunca dostane tutmaya çalıştı.

"Biliyorum," dedi şoför.

"Kibritin var mı?"

Arabanın tepesinden koluna damlayan yağmura bakan şoför kaşlarını çattı. "Bu havada sigara mı içeceksin?"

Coale başını iki yana salladı. "İçeride."

Şoför göğüs cebini yoklayıp yanındaki koltuğa uzandı. Gözleri Coale'un üzerinden sadece bir saniye ayrıldı ama Coale'a tek gereken buydu. Tereddütsüz hareket etti, elini cebinden dışarı kaydırdı, dokuz milimetrelik Beretta, AAC M9-SD susturucusuyla hedefi buldu. Şoför ona tekrar bakamadan Coale iki kez tetiği çekti. Başına iki atış. İkisinin de sesi susturucunun yüksek pat sesiyle kesildi. Yağmurda fark yaratmazdı. Ses bina duvarlarından içeri geçmezdi. Susturucu olmasa silah sesi alarmı harekete geçirirdi ama susturucu olduğundan binanın içindekiler bir şeylerin ters gittiğini an-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

layamazdı. Coale doğruldu, kameranın olanların bir kısmını görme ihtimaline karşı sanki ölü şoföre teşekkür ediyormuş gibi selam verdi. Sonra arabasının etrafından dolanıp ön girişe doğru yürüdü.

Kapıyı denedi. Genelde, McDougal'la çalışma saatleri dışında ofiste buluştuklarında, McDougal onun için kapıyı açık bırakırdı. Coale o gece de öyle olacağını tahmin ediyordu ama kesin olarak bilmesi mümkün değildi; o gece birçok yönden diğerlerinden farklıydı. Kapı açıksa işi daha kolay olurdu. Kapıyı McDougal kendi açarsa, şoförünü kontrol etmek için dışarı bakabilirdi ve o durumda Coale'un hızlı davranması gerekirdi. İş o noktaya gelirse üstesinden gelebilirdi ancak önce binanın içine girmesi daha iyi olurdu. O zaman iş daha temiz olurdu.

Kapı kolu elinin altında kolayca döndü ve kapı açıldı. Coale, bir an düşündü. İki kişiyi indirmişti, indireceği iki adam daha vardı. Sonra tüm dikkatini son vazifesine verebilirdi. Kapıdan içeri girdi.

McDougal, kapalı devre kamera yayınını izliyordu. Coale'un arabasını kendi aracının yanına çektiğini gördü. Şoförü ve yarı zamanlı koruması olan Smitty'ye bir şey sormak için eğildiğinde, Coale'un başının tepesi görünüyordu. Birkaç saniye sonra Coale doğruldu, kapıya yürüdü ve içeride gözden kayboldu.

"Burada," dedi McDougal, Jacobs'a. Adam McDougal'ın yanında ayakta duruyor, aynı yayını izliyordu. "Pozisyon al."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Jacobs, depoya bağlanan kapıya yürüdü. "Kapının arkasında olacağım."

McDougal başını salladı. "O buraya geldikten sonra birkaç dakika bekle ve sonra aramayı yap. Anladın mı? Problem varmış gibi görünmediği sürece hiçbir şey yapma. Başka kimin için çalıştığını öğrenmem gerekiyor. Yalnız olduğumuzda bunu bana söylemezse, o zaman senle ben onunla biraz vakit geçirebilir ve onu konuşmaya ikna edebiliriz. Cevabı önce kendim almaya çalışmak istiyorum."

Jacobs kapıyı açtı, diğer tarafa geçip kapıyı arkasından kapadı. Kapı ucuz ve inceydi. Jacobs, ofiste olup biten her şeyi duyardı. Sal da duyardı. McDougal, ona Coale'un peşinden içeri girmesini ve resepsiyon bölümüne açılan kapının arkasından içeriyi dinlemesini söylemişti. Ayrıca Smitty de arabadaydı. Üçü birlikte tek adamı, hatta Coale kadar ünlü birini bile halledebilirlerdi. McDougal'ın tecrübelerine göre, şöhret abartılmaya meyilliydi. En son ne zaman gerçekten anlatıldığı gibi çıkan biriyle tanıştığını hatırlamıyordu.

Masasının arkasındaki koltuğa oturup bekledi.

Coale resepsiyon bölümünden yavaşça, dikkatle geçti. Bir dolap vardı, içinin boş olduğundan emin olmak için açıp baktı. Masanın arkasına baktı. Kimse yoktu. McDougal'ın ofisine giden dar koridorda dört kapı vardı. Biri resepsiyon alanına geri dönüyordu. Biri banyo kapısıydı. Biri McDougal'ın ofisinin girişiydi ve sonuncusu depoya çıkıyordu. Coale banyoya göz attı; boştu. Geriye sadece ofisle depo kalıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Silahını çıkardı, susturucuyu söktü ve cebine koydu. Şimdi hatasızlık ve hız, sessizlikten daha kıymetliydi. Silahını omuz kılıfına koydu, kılıfın tokasını açık bıraktı; silah dengeli ve çekilmeye hazırdı. McDougal'ın ofisinin kapısını çaldı.

"Gir," diye seslendi McDougal.

Coale kapıyı itip içeri girdi. McDougal masasında oturuyordu; bir dirseği masanın üzerinde, diğer kolu kucağında gizlenmişti. Coale bir an ona baktı, odaya göz gezdirdi. Odada başka kimse yoktu. İçinde dolap olmayan kare bir alandı. Duvarın önüne bir kanepe yerleştirilmişti ancak arkasında yetişkin birinin saklanması için yer yoktu. Geriye sadece depoya bağlanan kapı kalıyordu. Kapı içeri doğru açılıyordu, menteşeleri diğer taraftaydı.

En azından artık Coale'un herkesin nerede olduğuna dair iyi bir fikri vardı.

"Tebrikler," dedi McDougal.

Coale odaya girdi, kanepenin önünde durdu, böylece depoya açılan kapının menteşelerinin diğer tarafında kaldı. "Ne için?"

"İyi yapılan bir iş için. Az önce Kevin'le konuştum."

Coale, nefesini kontrol etti. "Neredeymiş?"

"Evinde." Coale, McDougal'ın onu izlediğini, tepkisini ölçtüğünü hissetti. Umursamadı. Oyunu kendisini ele vermeyecek kadar uzun süredir oynuyordu. "Birkaç dakika içinde bizi arayacak. Sesi hiç olmadığı kadar erkek gibi geliyordu. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Coale yüzündeki ifadesizliği korudu, hiçbir şey göstermedi. Ne şaşkınlık ne başka bir duygu. "Bazen böyle olur."

"Evet. Bir erkeğin ilk cinayeti. Yaşam ve ölüm üzerinde

BELONGS TO KAKTUS TEAM

güce sahip olduğunu fark etmek muhteşem bir şeydir. Ben ilkini hatırlıyorum, İrlanda'daydım. Çocuktum, on dörtten fazla değildim. Tommy O'Dea. Bana borcu olan yerli bir çocuk." McDougal şeytanca güldü. "Ölesiye korktum, yapmak istemedim. Ama bir kez yaptıktan sonra her şeyi yapabileceğimi anladım. Aklıma takarsam isteyip de elde edemeyeceğim hiçbir şey yoktu. İşte o zaman Amerika'ya geldim."

Coale, McDougal'ın gözlerine bakıyordu ama dikkati McDougal'ın masanın altındaki, görüş alanı dışındaki elindeydi.

"Sen ilkini hatırlıyor musun?" diye sordu McDougal.

Coale, onu dünyaya getirirken ölen annesini düşündü. Ona hayat verdiği anda kan kaybından ölen annesini. "Hayır," dedi. "Hatırlamıyorum."

"Hayır mı?" McDougal şaşırmışa benziyordu. "Eh," dedi. "Onca insanı diğer tarafa postalayınca insanın hafızasında yer etmiyor sanırım. Senin için bir böceği ezmek gibi. Kaç tane oldu? Yirmi?"

Coale bir şey söylemedi.

"Elli? Yüz?"

"Konuşmamız gereken şeyler var," dedi Coale.

"Evet, var." McDougal koltuğunda öne doğru eğildi. "Telefonda bazı sorunlar çıktığını söyledin."

Coale başını yavaşça salladı. "Bazı karışıklıklar. Avukat polise hiç bilgi vermediğini söyledi."

McDougal alaycı bir tavırla homurdandı. "İçeri gizlice girdiğini, elinde dosyalarla çıktığını kameradan gördük. Polise bilgi verdiğini biliyoruz. Kıçını kurtarmaya çalışmış."

"İçeri girdiğini inkâr etmedi. Sadece diğer insanlarla il-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gili bilgi verdiğini söyledi. Senin hakkında hiçbir şey yok ellerinde. Kevin'ı hapisten kurtarmasının tek yolunun bu olduğunu söyledi."

"Ona inandın mı?"

Coale başını salladı.

"Bu ironik değil mi?" McDougal'ın yüzü ciddileşti. "Onu yine de öldürdün, değil mi? Gitmesine izin vermedin, değil mi?"

"Onu Kevin öldürdü. Zaten Kevin'la konuştun, değil mi?"

McDougal'ın yüzünden şüphenin gölgesi geçti. "Evet. Konuştum. Birkaç dakika içinde arayacak." Konuşurken hâlâ Coale'u inceliyordu.

"Öyle söyledin."

Aralarındaki ağır sessizlik uzun bir süre havada asılı kaldı. "Başka sorun çıktı mı?" diye sordu McDougal. Coale başını iki yana salladı. "Hayır."

"O zaman konuşacağımız başka ne var?"

"Artık yokum," dedi Coale. "İşimi bitirdim."

"Seni bir iş yapman için tuttum."

"Evet. Ve ben de işimi yaptım."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi Coale. Sağ eli ceketinin altındaki kılıfın içinde duran tabancanın üzerine gelecek şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Connor olayının üstesinden gelmek için beni tuttun. Hallettim. Polis hiçbir şey bulamadı. New Hampshire'daki problemle de ilgilendim. Avukatı da halletttim. İşim bitti."

"Polis benim hakkımda sorular soruyor. Buchanan'la

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ilişkilerim hakkında sorular soruyor." McDougal parmak uçlarıyla masaya vurmaya başladı. "Uzak durmaya çalıştığım şey buydu."

"Belki daha dikkatli olmalıydın," dedi Coale.

"Ya da belki sen kahrolası işini bitirmedin."

"Ben işimi bitirdim. Senin için çalışmayı bitirdim."

"Öyle mi? Şimdi başkası için çalışıyorsun, değil mi? Belki de cici senatörümüz sana daha fazla para teklif etmiştir. Belki beni satıp onun asil kıçını kurtarabileceğini düşünüyorsun." McDougal'ın parmakları durdu. "Aklındaki bu mu?"

"Bence sen çok fazla film izliyorsun. Sanırım seninle işimiz bitti."

Masanın üzerindeki telefon çaldı. İki adam da ona bakmadı. Gözleri birbirine kenetlenmişti; ikisi de başka yere bakmıyordu. McDougal elini uzattı ve hiç bakmadan ahizeyi alıp kulağına götürdü. "Alo?" Bir duraksama oldu. "Kevin," dedi, hâlâ Coale'a bakarken. "Burada." Telefonu Coale'a uzattı. Coale istifini hiç bozmadı. Kolları kenetli kaldı, eli silahına doğru hareket etti, parmakları kabzayı sardı. "Hayır mı?" diye sordu McDougal. "Onunla konuşmak istemiyor musun?"

Coale bir şey söylemedi. Vücudundaki her adale gergindi, hazırdı.

McDougal, telefonu elinden bıraktı. "Öldü, değil mi? Oğlumu öldürdün."

İkisi de aynı anda hareket etti. Coale elini ceketinin altından çıkarırken McDougal'ın kolu masanın altından çıktı. Silahlar harekete geçti. Eski Batı'yı anmak gibi bir şeydi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ancak McDougal oturuyordu ve bu yüzden dezavantajlıydı. Bu kritik bir hataydı. Milisaniyeler içinde birbirlerine tetik çektiler. Standart ticari kronometrelerle ölçülebilecek bir süre değildi belki ama fark yaratmak için yeterliydi. McDougal ateş ederken Coale'un kurşunu onu alnından vurdu. McDougal'ın başı geriye düştü ve vuruşunun hızı etkilendi. Ateş etmesini engellemeye yeterli değildi fakat hedefini şaşırtmak için gayet etkiliydi. Coale'u göğsünün ortasından vuracak olan kurşun, onun yerine sol omuz kasının içine girdi.

Aynı anda ateş eden iki silah küçük alanda kulakları sağır edici bir patlama yarattı. Coale, omzundaki acıyı umursamadığı gibi o sesi de duymazdan geldi. Depoya açılan kapıya doğru döndü, hafifçe sola kaydı.

Mükemmel şekilde planlanmıştı. McDougal'ın son adamı, silah seslerini duyunca kapıdan girdi. Kapı içeri doğru açıldı. Adam kapıyı açıp silahı çekili halde odaya girdiğinde Coale kapının diğer tarafındaydı. İnce, sal ağacı kerestesinden yapılmış kapının merkezini hedef aldı ve hızlı bir şekilde art arda yedi atış yaptı.

Kapı sarsıldı ve Coale, göğüs boşluğuna kurşun yiyen bir adamın tanıdık homurtularını ve hırıltılarını duydu. Bir düşme sesi duyuldu ve kapı ofis duvarına yaslanacak şekilde tamamen açıldı. Adam yerde yatıyordu, ceketi kanla kaplıydı. Burnundan aşağı koyu kırmızı bir çizgi aktı ve adam nefes almaya çalışırken hırıldadı.

Yerde dümdüz yatan adamın eli hâlâ silahına sarılıydı. Başını kaldırdı ve Coale'u görünce eli kıpırdadı. Doğrulmaya çalışıyordu ama hiç gücü yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Coale, adamın başına gidip eline bastı. Ağır ayakkabısının, tabancanın kabzasının ve zemin arasında sıkışan parmakların ağırlığının altında çatladığını hissetti. Yerdeki adam yüzünü acıyla buruşturdu. Birden fazla kurşun yiyen insan vücudunun yine de yeni bir acı kaynağı keşfetmek için yeterince etkili bir şekilde çalışması Coale'a hep şaşırtıcı gelmişti.

Adam Coale'a baktı, gözleriyle yalvarıyordu adeta.

Coale da ona baktı. Başını hafifçe iki yana salladı.

Silahını kaldırdı ve adamın alnına bir kurşun sıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Long eve gitmedi. Bir anlamı yoktu. Finn'in sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Kendisinin bitireceğini söyledi.

Her ne olacaksa çok yakında olacaktı.

Polis merkezine, beş yılı aşkın süredir bir masasının olduğu dedektiflik bürosuna gitti. Ortalık boştu. Alt kat bile sessizdi; demek ki o gece şehrin sokaklarında fazla aksiyon yoktu. Gece polis merkezinin uhrevi bir havası olurdu. Boşluk, terk edilmişlik hissi. Long'un ruh haline gayet uygundu.

Pencerenin önünde durup caddeye ikinci kattan baktı. Yağmur yağmaya devam ediyor, sokak ışıkları asfalta elmaslar saçıyordu. Islak sokakların üstündeki lastiklerin düzenli su sıçratışı, Long'a çocukken ailesiyle birlikte her yaz bir haftalığına gittiği Nantasket Plajı'ndaki okyanusu düşündürdü. Plajın karşısında, çarşılardan ve ucuz gece kulüplerinden beş yüz metre uzaklıkta köhne bir motelde kalırlardı. Orası Long için cennet gibiydi. Güzel ve temizdi; hayatlarının geri kalanındaki şiddete bir mola vermek gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok yakından gelen dalgaların sesinin herkesi sakinleştiren dengeli, sabit bir ritmi vardı.

Su birikintilerinin içinden geçen lastikler zayıf bir alternatif gibi göründü Long'un gözüne.

Omzuna bir el dokundu. "İyi misin?"

Long, dönüp Racine'e baktı. "Evet. Sen?"

Genç kadın omuz silkti. "Burada olduğunu tahmin ettim."

"Gidecek başka bir yerim yok." Long, bu sözleri söyler söylemez tam anlamını idrak etti.

"Biliyorum."

"Kevin McDougal öldü."

"Duydum." Racine, elini Long'un omzundan çekip bir masaya yaslandı. "İşler daha da kötüleşecek, değil mi?"

Long başını salladı. "Öyle." O da Racine'in yanına gidip aynı masaya yaslandı. Omuz omuzaydılar, ikisi de pencereden dışarı bakıyordu. Bir ekip otosunun ışıkları camdan aşağı doğru kayan yağmur damlalarının üzerinde yanıp söndü.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Long bir an düşündü. Sonra başını iki yana salladı. "Kimsenin yapabileceği bir şey olduğundan emin değilim."

Coale, hiç dikkat çekmeden çatı katına döndü. Yakında onun için geniş çaplı bir arama başlatılacaktı. Avukatla kız onu tarif edecekti ve sabah sokaktaki her polisin elinde Coale'un fotoğraf kadar detaylı bir robot resmi olacaktı. Onları bırakmakla büyük bir risk almıştı. Ama başka şansı yoktu, değil mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gömleğini çıkardı. Sol kolu kana bulanmıştı ve omzunun dış kenarında koyu kırmızı bir delik vardı. Kanama yavaşlamıştı ancak hâlâ düzenli şekilde sızıntı yapıyordu. Şanslıydı. Eğer kurşun kemiğe isabet etseydi hareket etme kabiliyeti büyük zarar görürdü. Öyle bir durum son vazifesini daha da zorlaştırırdı. Şimdiki durumunda gergin ve ağrılı olacaktı fakat bu Coale için çok önemli bir şey değildi.

Bir tasla ilkyardım çantasını aldı, tası ispirtoyla doldurdu. İlkyardım çantasının içinde iğne ve ameliyat ipliği vardı. İkisini de alkolün içine koydu, tasa bir havlu batırdı ve yarayı temizledi. Alkol kurşun deliğini yaktı ama bu iyi bir yanmaydı. Yüzeysel bir yanma. Daha ciddi hasarlar sonucu oluşan mide bulandırıcı acı değildi.

Yarayı temizledikten sonra iğneyi alkolden çıkarıp yaranın kenarlarını dikerek birleştirdi. Birkaç kez kanı temizlemek zorunda kaldı fakat işi bittiğinde kanın hemen pıhtılaşmaya başladığını gördü. Yaranın üzerine bandaj koydu ve temiz bir atlet giydi.

Yatağın kenarında dinlenirken derin derin nefes alıp ciğerlerini doldurdu. En son ne zaman iyi bir uyku çektiğini hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamayacağı kadar uzun zaman önceydi. Bunu o gece telafi edemeyecekti. Toplanması gerekiyordu. Öğlene kadar Boston'dan çoktan çıkmış olmayı planlıyordu. Hava yolculuğu söz konusu değildi. Havaalanlarında çok fazla kolluk kuvveti türü vardı. Şehirden arabayla çıkacaktı. Batıya doğru gidecekti. Daha fazla araba süremeyecek hale gelene kadar devam edecek, sonra otoban kenarında bir yer bulacaktı. Ucuz bir yer. Kimsenin soru sormadığı türden bir yer. Herkesin bir şeyden kaçtığını farz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ettikleri türden bir yer. Kocasından. Karısından. Hayattan. Dinlenmek için bir şans bulduğunda nereye gideceğine karar verecekti. Ne kadar acı verse de arabadan da kurtulacak, kendine başka bir araba alacaktı; Orta Batı tarzı, göze çarpmayan bir araç. Ama önce yapması gereken bir iş daha vardı.

Çabucak toplandı. Sadelikten yana olan biriydi ve yanına yalnızca ihtiyaçlarını aldı. Valizini doldururken, gözü fotoğrafları sakladığı cebe takıldı. Onları tekrar yerinden çıkarmayı geçirdi aklından. Yakın zamana kadar onlara o kadar uzun süre bakmamıştı ki acı neredeyse yok olmuştu. Aslında yok olmamıştı da, yaranın üzerindeki doku o kadar kalınlaşmıştı ki acı artık orada değilmiş gibiydi neredeyse. Bu doğru değildi elbette. Acı hep oradaydı. İlk fırsatta Coale'u ele geçirmek için bekliyordu. Yaralı dokunun yırtılarak açılmasını ve yaranın gerçek derinliğini ortaya çıkarmasını bekliyordu.

Fotoğrafları oldukları yerde bıraktı. Onlara bakacak zamanı olacaktı. Gittiğinde geçmişiyle boğuşacak vakti olacaktı. Şimdiyse odaklanmalıydı.

Sabaha karşı, güneş doğmadan birkaç saat önce yola çıkacaktı. Güvenlik görevlilerinin dikkatinin en düşük seviyede olduğu zaman buydu. Bu, evin içine görünmeden girme şansının en yüksek olduğu zamandı. İçeri girdiğinde, adamı yalnız yakalamanın bir yolunu bulurdu. Zamana ihtiyacı vardı. Kendini anlatmaya ihtiyacı vardı. Bu, gizlilik gerektiriyordu.

Valizini topladıktan ve tamamen giyindikten sonra çatı katını uzun kariyer hayatında yüzlerce yeri temizlediği gibi temizledi. İnsanlar peşine düşeceklerdi. Polis. Federaller.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

McDougal'ın adamları. Diğerleri. Onlara yardımcı olmaya gerek yoktu.

İşi bitince etrafa göz attı. Orada ne kadar yaşadığını anımsamaya çalıştı. Gerçekten hiçbir fikri yoktu. On yıl, belki on beş. Bazılarına göre bir ömür boyu. Coale için göz açıp kapayana kadar geçen bir süre.

Işığı söndürdü ve kapıyı kilitledi. Geri dönmeyecekti. Sonsuza dek.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

"Uyumaya çalışmalısın," dedi Finn.

Sally başını kaldırıp ona baktı. Oturma odasındaki kanepede oturuyordu, dizlerini çenesine çekmişti. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Denemelisin en azından."

Lissa ve Kozlowski mutfak tezgâhının önündeki taburelerde oturuyorlardı. Finn onları telefonla arayıp olanları anlatır anlatmaz gelmişlerdi. "Onu kendi haline bırak," dedi Lissa, Finn'e.

Finn, duvara yaslanmış duruyordu. Lissa'ya baktı ve bir an için onunla tartışmaya hazır hissetti. Ama bunun için enerjisi yoktu. Başını salladı ve omuzlarının çöktüğünü fark etti.

"En azından artık biliyorsun," dedi Lissa. "Bu da bir şeydir."

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Finn.

"Anneni kimin öldürdüğünü biliyorsun. Tüm bunlar onun için değil miydi?"

BELONGS TO KANTUS TEAM

Finn başını iki yana salladı. "Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum."

"Ara sokaktaki adam. Sana öyle dediğini söyledin."

"Biri için çalışıyordu. Buchanan. Belki Eamonn. Belki her ikisi de. Adam onu döverek öldüren kişi olabilir ama ipleri başkasının elindeydi. Kim olduğunu öğrenmek zorundayım."

"Sen çıldırmışsın," dedi Lissa. "Artık bu defteri kapatman gerekiyor."

"Kapatmak mı? Kevin McDougal beni öldürmeye çalıştı. Sally'yi öldürmeye çalıştı. Bir yabancı onun kafasına kurşun sıkarken biz izledik. Tüm bunların sebebinin önemli olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Lissa. "Sebebinin önemli olmadığını düşünüyorum. Şu anda benim için önemli olan tek şey senin ve Sally'nin öldürülmemiş olmanız. Benim için önemli olan tek şey şu an burada olmanız. Ara sokaktaki adamın gitmenize neden izin verdiğini bilmiyorum ama bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsiniz." Sesini yükseltiyordu; bebek mutfak tezgâhının üzerinde duran araba koltuğunda kıpırdandı. Lissa uzanıp elini bebeğin üzerine koydu ve sesini alçalttı. "Önemli olan şeye odaklanmalısın."

"Bu önemli," dedi Sally.

Üç yetişkin ona hayretle baktı.

"Bu önemli çünkü hayatımın geri kalanında hep tetikte olmak istemiyorum. Büyüdüğüm yerden öğrendiğim tek şey, bunun gibi saçmalıklar öyle hemen kapanmaz. Biri seni bir kez öldürmeye çalışırsa tekrar deneyecektir. Eğer geldiğini görebilirsen bununla başa çıkman kolaylaşır. Finn şim-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di bu meseleyi kaparsa yeniden açılacaktır. Belki bu hafta değil ama gelecekte bir zaman."

Odaya sessizlik çöktü. Yağmur pencerelere çarpıyordu. Bebek yumuşak bir sesle aguladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Finn, Kozlowski'ye.

Kozlowski başını yana eğdi. "Eğer bu işi takip edeceksen sakın Eamonn'la başlama. Oğlu yeni öldürüldü; ben olsam ondan uzak dururum. Ilımlı ve huzurlu olmayacaktır. Ondan hiçbir bilgi alamazsın."

"Orası kesin."

"Şimdilik bize sadece Buchanan kalıyor."

"Buchanan iddialarımdan vazgeçmemi çaresizce istiyor," dedi Finn. "Buraya bir çift güvenlik görevlisiyle geldi; bu meseleyi kapamam onun için çok önemli görünüyordu ve bana hiçbir bilgi vermeyeceğini açıkça belirtti. Gerçekten babam olsa bile bunu asla kabul etmeyecek."

"Baban olduğunu kabul etmesine ihtiyacın yok. Polis DNA testi yapıyor ve baban olup olmadığı anlaşılacak. Annene ne olduğunu söylemesi için ona ihtiyacın var. Bununla bir ilgisi olup olmadığını öğrenmen gerekiyor."

"Bunu bana pat diye söyleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki. Polise gitmeyeceğine ikna olursa söyleyebilir." Kozlowski, Finn'e dikkatle baktı. "Sana şunu sormama izin ver: Onun baban olduğunu ve anneni öldürdüğünü öğrenirsen ne yaparsın? Onu hapse attırır mısın?"

Bu soru Finn'i hazırlıksız yakalamıştı. "Bilmiyorum," dedi. "O kadar ilerisini düşünmedim."

"Artık o kadar ileride değil," dedi Kozlowski. "Hemen yanı başımızda."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Finn soruyu düşündü. "Adamı tanımıyorum. Neden ona sadakat duyayım ki?"

"Anneni de hiç tanımıyordun. Ama yine de ona sadakatin var gibi görünüyor."

"Adam beni bıraktı. Terk etti."

"Annen de öyle."

"O farklı."

"Neden?"

Finn iç çekti. "Bilmiyorum. Belki de değildir."

"Eğer Buchanan gerçekten babansa onu hapse gönderebilecek misin? İyi ya da kötü, senin kanından. Sahip olduğun tek baba o."

Finn gözlerini yumdu. "Bilmiyorum. Bunu bana söylerken gözlerine bakmak zorundayım. O ana kadar bilemem."

Kozlowski saatine baktı. "Eh, kendini hazırlasan iyi olur. Çünkü o an birkaç saat içinde gelecek. Sabah ilk iş oraya gidiyoruz."

Coale, arabasını Beacon Tepesi'ne, Buchanan'ın Louisburg Meydanı'ndaki konağının bir blok ötesine bıraktı. Park cezası kesilebilirdi ama araba çekilmezdi ve polisin biletle konakta yaşanan olaylar arasındaki bağlantıyı kurması bir gün sürerdi. Coale, o zamana kadar arabadan kurtulmayı planlıyordu.

Tepeden aşağı, Pinkney Caddesi'nden Meydan'a doğru yürürken Buchanan konağının mükemmel manzarasını izledi. Saat sabaha karşı dördü çeyrek geçiyordu. Yağmur dinmişti ve kayganlaşan caddeler sokak lambalarının ve yu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karıdaki ayın ışığını yansıtıyordu. Mahalle sessiz sakindi; yağmurdan sonbahar yaprakları kaldırımlara yapışmıştı.

Pinkney Caddesi'nden konağın arkasındaki küçük sokağa daldı. Buchanan'ın güvenliğinin olduğunu biliyordu ama gece nöbet tutan güvenlik görevlileri varsa, muhtemelen ön kapıda duruyor olacaklardı. Evin etrafında saat başı devriye geziyor olabilirlerdi; bu ancak saat başında kesinlik kazanabilirdi. Güvenlik, mantığa aykırı olarak, onları tanıyan kişilerin onları kolaylıkla yenmelerine imkân sağlayan tarifelere ve kalıplara dayanıyordu. Çoğu güvenlik 'uzmanı', istismar edilebilir boşluklar sağlayan trajik bir esneklikten mustaripti.

Sokak boyunca konağın sınırlarını ahşap çitler belirliyordu. Çitler yaklaşık iki metre yüksekliğindeydi ve iki bahçe kapısı vardı. Coale, çitin üzerinden baktığında kapılardan birinin mutfağın önündeki verandaya gittiğini gördü. İkincisi mutfağın arkasına gidiyordu; orada, dar bir geçiş yolunun tuğla duvarına çöp bidonları yerleştirilmişti.

Çiti çöplerin olduğu taraftan atladı. Geçiş yolu hem sokağa hem de evin geri kalanına engelliydi. Sadece mutfağın ufak bir bölümünden görülebiliyordu; günün o saatinde bu bir sorun teşkil etmedi. Çalışmak için vakti vardı ancak bunu sonuna kadar kullanmaya niyetli değildi. Evin içine ne kadar çabuk girerse o kadar iyi olurdu.

Mutfağın kapısı antikaydı. Bunun gibi tarihi evler yenilendiğinde mimarlar orijinal parçaları mümkün olduğunca muhafaza etmeyi severlerdi. Bu, mekânın bütünlüğü için gerekli olan özgünlük dokunuşunu korurdu. Diğer yandan, enerji verimliliği ve güvenlik gibi diğer alanları tehlikeye atardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Coale, derin çantasından maymuncuğunu çıkardı. Kilidi otuz saniye içinde döndürdü. Kulpu çevirmeden önce, LCD ekranı ve açık klipslere bağlı iki kablosu olan küçük bir cihaz çıkardı. Bu, en güncel sistemlerde bile alarm kodlarını geçersiz kılabilecek faydalı bir araçtı. Tek yapması gereken, alarm panelini kırmak ve klipsleri bir dakika içinde doğru kablolara takmaktı.

Kapı kolunu çevirdi ve içeri girdi. Alarm paneli hemen köşedeki kilerde duruyordu. Paneli beş saniye içinde buldu. Geriye elli beş saniyesi kaldı. Yeter de artardı bile.

Plastik kapağı açmak için küçük bir tornavida çıkardı. Ama işe başladığında alarm panelinin bip sesi çıkarmadığını fark etti. Daha yakından baktı ve alarmın ayarlanmadığını gördü. Alışılmadık bir durum değildi; birçok insan yalnızca alarm sisteminin varlığından ötürü kendini yeterince rahat hisseder ve alarmı kurmayı ihmal ederdi.

Coale aletlerini kaldırdı ve mutfağı inceledi. Gökyüzündeki gümüş ayın solgun ışığı etrafı görmesi için yeterliydi. Mutfak çok büyüktü, Coale'un eski çatı katından daha büyüktü. Harekete geçmeden önce bir an orada durup evin soluk alıp verişini dinledi, mekânı hissedebilmek için tüm duyularını kullandı. Evin nabzını hissettiğinden emin olunca hızla ve sessizce hareket etti. Zemin kattaki her odanın boş olduğundan emin oldu. Sonra merdivenleri çıkmaya başladı.

Merdivenlerin tepesinde sağdaki bir odada hareket olduğunu duydu. Uzun bir koridorda tek bir ışık yanıyor, kâğıtlar karıştırılıyordu. Coale, sola gitti ve başka kimsenin olmadığından emin olmak için kattaki tüm odaları kontrol etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonra ışığa doğru ilerledi.

Kapıdaki bir çatlaktan içeri baktı ve masasına eğilmiş dosyaları karıştıran senatörü gördü. Işık masasının üzerindeki yeşil Tiffany lambadan geliyordu. Sırtı Coale'a dönüktü ve panjurlar kapalıydı.

Coale silahını çıkardı. O anda Buchanan dönmeye başladı. Coale kapıdan geri çekildi ve dinledi; silahını boşluktan sızan ışık demetine yöneltmişti. Buchanan'ın ayağa kalktığını, kalkarken ahşap koltuğun gıcırdadığını duydu. Adam odada ilerledi. Bir ışık daha açıldı, bu defaki Tiffany lambanın tatlı, yumuşak tonlarından daha parlaktı. Bir dakika sonra Coale tuvaletten gelen tanıdık damlama sesini duydu.

Sessizce odaya girdi, köşeyi döndü. Banyonun kapısı açıktı. Buchanan klozetin önünde duruyordu; elleri önünde, belinin altındaydı. Saçları darmadağınıktı. Genellikle kusursuz olan saç stili eğreti duruyordu. Başının tepesinde dikilen saçları geriye ve yana itilmişti.

Coale, tuvaletin eşiğine kadar ilerledi. Susturucunun ucu Buchanan'ın kafatasının üzerinde duracak şekilde kolunu uzattı. Buchanan kaskatı kesildi, başını kaldırdı, sırtı gerilimle sertleşti. "Bay Coale, sanırım," dedi arkasına dönmeden.

"Sakın dönme."

"Aklımdan bile geçirmedim. Fermuarımı çekebilir miyim?"

"Evet."

Buchanan derin bir nefes aldı. Sanki sabrı küçük bir çocuk tarafından sınanıyordu da onunla başa çıkmak için tüm müsamahasını kullanıyordu. "Ne kadar para alıyorsan ben

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha fazlasını ödeyeceğim," dedi. "Çok daha fazlasını."

Coale, Buchanan'a içten içe öfkelendi. Silahı adamın ensesine daha sert bastırıp başını öne eğmeye zorladı. "Para aldığımı kim söyledi?"

Buchanan'ın duruşunda bir şey değişti. Coale bunu hissetti. O, para ve lütufla her problemi çözmeye, her tatsızlığı geçiştirmeye alışık bir adamdı. James Buchanan, hayatında ilk kez kendi kontrolünün tamamen dışında bir durumda olduğunu fark ediyordu. "Lütfen," dedi. Sesi çatlaktı, ilk kez zayıf çıkıyordu. "Lütfen, bunu konuşabiliriz."

Coale silahı gevşek bıraktı. "Bunu konuşabiliriz," dedi. "Ben konuşacağım ve sen dinleyeceksin. Sen ne yaptığını anlayana kadar bunu konuşacağız; neden burada olduğumu anlayana kadar. Sonra, konuşmamız bittiğinde, seni öldüreceğim." Senatöre doğru eğilip yumuşak bir sesle konuştu. "Başlamadan önce bunu bilmeni istedim."

Saat yedide Long'un masasındaki telefon çaldı. Sandalyesinde oturuyor, soruşturma notlarına bakıyordu. Dirsekleri masada, başı ellerinin arasındaydı. Racine de masanın diğer ucundaki sandalyede oturuyordu. Merkez daha yeni canlanmaya başlıyordu ama ortalık hâlâ sessizdi ve telefonun sesi ikisini de ürküttü.

Long ahizeyi aldı. "Dedektif Long," dedi. Bir süre dinledi. "Emin misiniz?" Tekrar dinledi. "Tamam. Teşekkürler, Joe. Bütün gece çalıştığın için sana minnettarım." Telefonu kapadı. Racine, kaşlarını yukarı kaldırmış ona bakıyordu. "Laboratuvar," dedi Long. "Örnekler uyuşmuş. Buchanan,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Scott Finn'in babası."

Racine bir ıslık çaldı. "Finn haklıymış."

Long başını salladı. "Finn haklıymış."

"Bu bizi nereye götürüyor?"

"Bilmiyorum."

Masadaki telefon yeniden çaldı. Long, telefona merakla bakıp ahizeyi kaldırdı. "Evet?"

"Dedektif Long mu?" dedi karşı taraftaki ses. Uzaktan geliyordu; zayıf sinyalli bir ceptelefonundan gelen ses dışarıdan gelen ortam sesine karışıyordu.

"Evet, ben Long."

"Ben Chelsea'den Dedektif Unger. Söylentilere göre Eamonn McDougal'la bağlantısı olan bir dava üzerinde çalışıyormuşsunuz, doğru mu?"

"Doğru," dedi Long. "Dün gece, oğlu Kevin vurulduktan sonra Charlestown'daydım. Orada Eamonn'a göz kulak olmak isteyebilirsiniz."

"Evet, şey, buna gerek olmayacak," dedi Unger. "Artık hiçbir yere gidemeyecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece ya da sabaha karşı biri McDougal'ın icabına baktı. O ve üç adamı McDougal'ın buradaki ofisinde öldürüldü. Bu lanet bir katliam."

Long nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Henüz değil. Onunla ilgili bir şeyler üzerinde çalıştığını duyunca bazı olasılıklara ışık tutabileceğini ummuştum."

Long bunu bir süre düşündü. "Tutabilirim," dedi. "Ama önce birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor, olur mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl istersen," dedi Unger. "Ben bir yere gitmiyorum ve bu noktada McDougal da gidemiyor. Sadece fırsatın olduğunda bana geri dön. Burada bu işi temizlemek istiyoruz. Böyle bir pisliğin yaşanması ve kimseyi içeri atamamak dışarıdan hiç hoş görünmüyor. Gözlem listemizden McDougal'ın silinmesini umursadığımdan değil. Doğrusu bir yanım sırf teşekkür edebilmek için bunu yapan herifi bulmak istiyor."

"Sana en kısa zamanda döneceğim," dedi Long. Telefonu kapatıp Racine'e baktı. "McDougal ölmüş."

"Eamonn mı?"

Long başını salladı.

"Vay anasını! Bu ne anlama geliyor?"

"Yani hemen Buchanan'ın evine gitmem gerekiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

KIRK ALTINCI BÖLÜM

O sabah yediyi çeyrek geçe Scott Finn ve Tom Kozlowski, Louisburg Meydanı'ndaki Buchanan konağının önünde Finn'in küçük arabasından indiler. İlerlemeden önce orada durup önlerinde yükselen eve bir süre baktılar. Kaçınılmaz olanı ertelemek istermiş gibi yavaşça yürüdüler. Ön kapıdaki sundurmanın basamaklarında duran takım elbiseli, siyah güneş gözlüklü adamlar tarafından izlendiler. Sundurmanın iki basamak altında durdular. Bu taktiksel olarak bir dezavantajdı. Finn, bu seferki nöbetçinin daha önce karşılaştığı adamlardan biri olmamasına sevinmişti en azından. Bu, konuşmayı yumuşatabilirdi.

"Senatör Buchanan'la konuşmamız gerekiyor," dedi Finn.

Adam başını iki yana salladı. "Bu sabah rahatsız edilmek istemediğine dair talimat verdi. Tüm randevularını iptal etti."

"Bizim randevumuz yok," dedi Kozlowski. "O yüzden bizi iptal etmemiştir."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Üzgünüm, bayım," dedi güvenlik görevlisi. "Size yardımcı olamam." Genç ve asabiydi; muhtemelen polis akademisine girmek istemiş ve sınavda başarısız olmuş biriydi. Polis olmak isteyen birinin tarzında konuşuyordu fakat kanun olmanın verdiği güvenden yoksundu.

"Bizimle konuşmak isteyecektir," dedi Finn. "Onu arayıp burada olduğumuzu söylemezsen çok kızacak. Bu riski göze almayı ister misin gerçekten? Neden bir telefon etmiyorsun? Senatöre Scott Finn'in burada olduğunu ve önceki gün önerdiği anlaşma hakkında konuşmak istediğini söyle."

"Yapamam, bayım," dedi genç adam, sesi tereddütlü gelse de. "Senatör rahatsız edilmemesi gerektiğine dair kesin talimat verdi."

"Onunla sen mi konuştun?" diye sordu Kozlowski.

Güvenlik görevlisi başını yavaşça iki yana salladı. "Ben on beş dakika önce geldim. Senatör saat beş buçukta aramış ve benden önceki nöbetçiye tembih etmiş. Anlaşılan bütün gece uyumamış."

"Muhtemelen dünkü konuşmanız için endişelenmiştir," dedi Kozlowski, Finn'e. Sonra tekrar genç adama baktı. "Senatöre onunla konuşmamız gereken bazı önemli şeyler olduğunu söyleyebilirsin. Neden diyafona basıp ona burada olduğumuzu söylemiyorsun?"

Güvenlik görevlisi duraksadı. Sinirlenmeye başladığı belliydi. "Yapamam," dedi ama çok da ikna edici değildi. Finn ve Kozlowski ona bakmaya devam ettiler. "Ben ciddiyim, işimden olabilirim."

"Her iki şekilde de işinden olabilirsin sanırım," dedi Kozlowski. "Bu senin kararına bağlı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Genç adam diyafona baktı, sonra Kozlowski'ye geri döndü. Bir şey söylemek üzereydi ki, başka bir araba gelip doğrudan evin önündeki kaldırıma park etti. Kutu gibi, Amerikan yapımı bir sedandı; sokakta o kadar göze çarpıyordu ki üzerinde bir dizi polis ışığı olsa o kadar dikkat çekmezdi.

Dedektif Long kapıyı açıp arabadan inerken Finn'le Kozlowski onu izlediler. Finn, Kozlowski'ye baktı. "İyi haber mi yoksa kötü mü?"

Kozlowski başını iki yana salladı. "Sabahın bu saatinde polis gelince haber asla iyi olmaz."

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Long.

"Sağlık hizmetleriyle ilgili bazı düşüncelerim var," dedi Kozlowski.

"Çok komik."

"Ne? O benim senatörüm, değil mi?"

"Adamla konuşmam gerekiyor," dedi Long. "Siz ikiniz burada olamazsınız. Soruşturmanın bir parçası."

"Yeni haberler mi var?" diye sordu Finn.

Long ona baktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Bana kendin geldin, hatırladın mı?" dedi Finn. "Benden kanımı istedin; şimdi bana bir şey söylemeyecek misin?"

"Sonuç pozitif," dedi Long. "Laboratuvardan yarım saat önce haber geldi. Sen onun oğlusun."

"Hadi be!" dedi Finn.

Kimse bir şey söylemedi. Long, avukatın yüzünde sergilenen karmaşık duyguları izledi. Tam kırk beş yıllık muammadan sonra o anın nasıl olduğunu merak etti. Çoğu insan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yıkılırdı. Oysa Finn'in yüzü ifadesizleşti. "Gitmeniz gerekiyor," dedi Long tekrar.

"Doğru," dedi Finn. Ama ne o ne de Kozlowski kıpırdadı.

Long, onların yanından geçip basamakları tırmandı ve sundurmadaki güvenlik görevlisinin yanında durdu. Genç adamı hiç umursamadan diyafona bastı.

"Yapamazsınız!" diye itiraz etti güvenlik görevlisi ve Long'un koluna uzandı. Long ona döndü, boğazına sarıldı ve onu kapıya doğru itti. "Bir polise böyle dokunmak istemezsin," dedi. "Ve bir polis soruşturmasına müdahale etmek istemeyeceğini de biliyorum, haksız mıyım?" Adamın boğazını bırakıp tekrar diyafona döndü.

"Rahatsız edilmek istemiyor," dedi güvenlik görevlisi. "Bu sabahki tüm toplantılarını iptal etti."

"Güzel, o zaman programı serbest olmalı," dedi Long. "Gerçi her şekilde benimle konuşacak." Tekrar düğmeye bastı. "Senatör Buchanan," dedi diyafona. "Ben Dedektif Long. Kapıyı açın, lütfen. Sizinle konuşmam gereken önemli meseleler var."

Diyafondan cevap gelmedi. Dört adam orada durup hoparlöre sabırsızlıkla baktı.

"Senatör, kapıyı açın lütfen," dedi Long tekrar. "Gidip izin belgesi getirebilirim ama bunun ikimize de bir faydası olmayacak, efendim."

"Belki de uyuyordur," dedi güvenlik görevlisi. "Bütün gece uyumamış."

Long, parmağını tekrar düğmeye bastırdı ve tam on saniye öyle tuttu. İçeriden gelen yüksek zil sesini duyabiliyorlardı. "Senatör, polisin işini engellemeyin, hemen açın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapıyı!" diye bağırdı Long.

Bir dakika sonra sesi duydular. İkinci kattan gelen çığlık ve ağlama arası bir sesti. Duyduklarını doğrulamak istermiş gibi birbirlerine baktılar. Az sonra sorgulanamayacak kadar açık, acı dolu bir çığlık duyuldu. Long silahını çıkardı. "Hemen 911'i ara!" diye bağırdı güvenlik görevlisine. Genç adam ona bakakaldı; hareket edemeyecek kadar şaşkındı. "Hemen!" diye bağırdı Long bir kez daha. Bu kez güvenlik görevlisi bir telsiz çıkarıp bağırarak tepki verdi.

"Kırmızı kod!" diye haykırdı tekrar tekrar.

Long dikkatini kapıya yöneltti. Arkaya kaykıldı, ayağını kaldırdı, ağırlığını öne verdi ve bütün gücüyle kapıya tekme attı. Tekme kapı kolunun sol yanına isabet etmişti. Büyük, ağır kapı sarsıldı ancak hareket etmedi.

Üst kattan kulakları tırmalayan bir çığlık daha duyuldu.

Long, Finn'le Kozlowski'ye baktı. "Yardım edin!" diye bağırdı.

İkisi sundurmanın üstünde dedektife katıldı. Genç güvenlik görevlisi basamaklardan aşağı inmiş, durumu kontrol altına almaya çalışıyordu. Hâlâ, "Kırmızı kod!" diye bağırıyordu telsizine. Long, Finn ve Kozlowski kapının karşısında omuz omuza durdular. Long, "Bir, iki, üç," diye saydı ve üçü birlikte kapıya atıldı. Finn ve Long ayaklarını kullandı. Her ikisinden de çok daha sağlam olan Kozlowski omzunu kullandı. Hepsi aynı anda vurdu ve kapı bir kez daha titredi; bu kez daha şiddetliydi ve bir çatlama sesi duyuldu.

"Bir, iki, üç!" diye tekrar saydı Long. Bir kez daha kendilerini kapıya attılar ve bu sefer kalın ahşap plaklar boyun eğdi, kapı sövesi içten koptu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Long, silahını kaldırıp evin içine girdi. Dönüp Finn ve Kozlowski'ye baktı. "Burada kalın," dedi.

Kozlowski silahını çıkarmıştı bile. Başını iki yana salladı. "Biz de geliyoruz."

Long itiraz edecekti fakat bir şey söyleyemeden ikinci kattan gelen başka bir çığlık onu engelledi. Kozlowski'ye başını salladı. "Onu uzak tut," dedi Finn'i göstererek.

Kozlowski başını salladı ve Finn'e uyarıcı bir bakış attı. "Geride duracağım ama yukarı geliyorum," dedi Finn.

"Tamam," dedi Kozlowski. "Dikkat et ve vurulma."

Long merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile ve Kozlowski de ona katıldı. Finn, onları bir basamak geriden takip etti. Çığlıklara doğru. Babasına doğru.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Coale, geldiklerini duymadı. Diyafonun sesini duymadı; kapıyı tekmelediklerini duymadı. O noktada artık hiçbir şey duyamayacak kadar ileri gitmişti.

Buchanan, çalışma odasında bir ahşap sandalyede oturuyordu, elleri arkasında bağlıydı, bacakları sandalyenin iki ayağına bağlanmıştı. Ağzı, burnu kanıyordu ve alnında kesikler vardı. Başı yorgunluktan sallanıyordu. Hüngür hüngür ağlıyordu.

"Üzgünüm," deyip duruyordu tekrar tekrar. Merhamet için yalvarışı o anki işkencecisine değildi. Önünde duran adama yalvarmasının beyhude olduğuna bir saatten uzun zaman önce hükmetmişti. Bu yüzden merhamet isteği daha üstün bir otoriteye yönelikti. Sabah sona ermeden tanışacağından emin olduğu bir otoriteye.

Coale, harcadığı efordan terliyordu. Normalde iyi taranmış saçları vahşi bir görünüm almıştı ve gömleğinin kolları sıvalıydı. O da kendi kendine konuşuyor, kendi suçlamalarını ve özürlerini mırıldanıyordu. Mesleki hayatı boyunca çok

BELONGS TO KAKTUS TEAM

işine yarayan soğuk, hesaplı tavrı gitmişti ve geriye kalan şey saf hayvani öfkesiydi.

"Üzgünüm!" diye acı acı haykırdı Buchanan, kalan son gücünü toplayarak. Coale ona döndü ve silahını tutan eli vücudundan uçarcasına ayrılıp Buchanan'ın şakağına çarptı ve teninden taze kan akıttı. Buchanan hıçkırdı ve Coale adamın göğsüne tekme atıp onu nefessiz bıraktı. Yüzü korku ve acıyla çarpılan senatör oturduğu yerde boğulurken, nefes alamazken, kan kusarken Coale izledi. İzlemek ona kendini iyi hissettirdi. Yaptığı işten o kadar samimi bir zevk almasının lanetlenişinin nihai işareti olduğunu düşündü. Ama artık onun için önemli değildi. Daha önce de lanetlenerek yaşamıştı.

Hayatının nasıl olabileceğini düşünürken alnındaki teri elinin tersiyle sildi. Eğilip derin bir nefes aldı ve mantığı yavaş yavaş geri gelmeye başladı.

Bittiğini fark etti. Öfkesinin sonuyla yanmıştı ve o büyük yangın içindeki her şeyi almıştı. Onun yerinde daha erdemli biri olsa bu tecrübeyle kendini temizlenmiş hissedebilirdi. Oysa Coale kırılgan, bomboş ve kaybolmuş hissediyordu yalnızca.

Gidip Buchanan'ın arkasında durdu. Adam amacına hizmet etmişti. Anladı veya anlamadı; buna karar verecek olan Coale değildi. Geriye kalan tek şey ıstıraba son vermekti. Silahını kaldırdı ve susturucunun ağzını adamın şakağına dayadı.

"Polis! Kımıldama!"

Coale baktı. Dedektif Long kapıdaydı. Silahı elindeydi, doğrudan Coale'un alnına yönelmişti. Bir süre sonra kapıda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

avukat ve özel dedektif belirdi. Kozlowski de silahını ona doğrultmuştu.

"Silahı bırak ve geri çekil!" diye bağırdı Long.

Coale, gözucuyla odayı incelerken Long'a odaklanmaya devam etti. Seçeneklerini değerlendirdi ve neredeyse anında hiç seçeneği olmadığına karar verdi. Hayatının geri kalan kısmını Federal Hükümet'in gözetiminde geçirmek gibi bir niyeti yoktu.

"Yere yat, hemen, yoksa ateş ederim!" diye bağırdı Long.

"Ateş etmek zorunda kalacaksın," dedi Coale. "Ben de ateş etmek zorunda kalacağım. Hazır mısın?"

"Bekle, sadece bekle!" diye haykırdı Long. Kazanma ihtimali olmayan bir durumdaydı ve bunu ikisi de biliyordu. Coale'u vurma riskine girerse, patlamanın gücü Coale'un tetiği çekmesine ve senatörü öldürmesine neden olacaktı. Ama hiçbir şey yapmazsa ve Long orada dururken Coale senatörü vurursa... Eh, hiçbir polis bununla yaşayamazdı.

"Ne için bekleyeyim?" diye sordu Coale. "Konuşacak hiçbir şey yok." Long'un arkasındaki iki adama baktı, avukatın gözlerinde tuhaf bir bakış gördü. Bir an içinden öyle güçlü bir suçluluk dalgası geçti ki, neredeyse ayaklarını yerden kesti. Ama bu duyguyu bir kenara itti. Onun için hiçbir kefaret olamazdı. "Üzgünüm," dedi avukata. "Ailen olmadan daha iyiydin"

"Konuşabiliriz," dedi Long. Ders kitaplarındaki rehin-durumu protokolünü takiben sesini sakinleştirmeye çalışıyordu şimdi. Coale, Long'un kariyeri esnasında bu konuda muhtemelen günübirlik bir kurs aldığını düşündü. Birinci kural: rehin alanı konuştur.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fakat bu olayda rehin alanın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Silahını en son ne zaman ateşledin?" diye sordu Coale, Long'a.

"Sana söylüyorum, konuşabiliriz," dedi Long.

"Ortağını vurduğunda, değil mi? O zamandan beri muhtemelen poligona bile gitmedin, haksız mıyım?"

"Bunu yapma."

Senatör artık anlaşılmaz sözler söylüyordu. Yardım dileniyordu; ağlıyor ve tekrar tekrar özür diliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Coale.

"Yapma!"

"Bir..." diye saymaya başladı Coale.

"Hayır!"

"İki..."

"Ateş edeceğim!"

"Üç..."

İki silah da aynı anda ateşledi. Coale durdu ve sanki boşlukta asılı kaldı. Zaman durdu ve sonra tekrar ileri atıldı. Zihninde çok uzun zaman önce kepenklerini kapadığı yerlerden serbest kalan görüntüler geldi gözünün önüne. Bordo Rolls Royce'un pürüzsüz tamponunu güderiyle temizleyen, gülümseyen babası; Wellesley Koleji'nin oradaki Morse Gölü, boş günlerinde yüzmek ve kolejli kızların derse gidişlerini izlemek için gittiği; tanıdığı en güzel kadının yüzü ve o da Coale'u sevdiğini fark ettiğinde gözlerindeki bakış, daha çok korku.

Karanlık görüntüler de geldi. Babasını kaybetmenin, her şeyi kaybetmenin azabı; hayatını güç bela kazanmak, her bir lokma ekmek için, saygının zerresi için savaşmak; ola-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğanüstü yeteneği ve insan hayatına kayıtsızlığıyla bir katil olarak yeniden doğuşu. Hepsi yüzlerin arasına karıştı; sayamayacağı kadar çoktular. Bazıları ağlıyor, yalvarıyor, özür diliyordu; Coale karşılarında yargısız ve acımasız dururken kimileri sevdiklerinin adını haykırıyordu. Sonuçta, Coale için bu tek yaşama yoluydu. Hayatı boyunca çok fazla acıya neden olmuştu ama bu son eyleminde fedakârlık vardı. Aklından geçen son düşünce –neredeyse bilinçsizce– günahlarından arınması için bunun yeterli olup olmadığıydı.

Yere düşmeden önce ölmüştü.

"Hayır!" diye haykırdı Finn silahlar patladığında. İleri atılmaya çalıştı ancak Long kapıyı engelledi ve Kozlowski onu geri tuttu. Finn, orada çaresizce durup Long'un ve alnında yara izi olan adamın aynı anda tetik çekişini izledi. Buchanan yere kapaklandı, sandalye devrildi, etrafa kan ve beyin parçaları sıçradı. Yara izi olan adam bir süre sallandı, alnındaki delikten kan akarken yüzünde şaşkın bir bakış vardı. Sonra o da devrildi ve tüm ağırlığıyla yere düştü.

"İzin verin gireyim!" diye bağırdı Finn.

"Geri dur!" dedi Long. "İçeride yalnız olduğunu kesin bilmiyoruz."

Kozlowski başını salladı ve Long odaya girerken elini Finn'in göğsünde tuttu. Ufak bir alandı ve Long'un etrafı kontrol edip temiz işareti vermesi yalnızca birkaç saniye sürdü. O anda, evin önüne gelen bir düzine ekip otosunun sirenlerini duydular. Merdivenlerde ayak sesleri ve ambulansla tıbbi personel için acil yardım çağrıları vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Çoğu Finn'i adeta ezip geçti. O hâlâ yerdeki acem halısında yüzüstü yatan, kafasından akan kan havuzu gittikçe büyüyen Buchanan'a bakıyordu.

Kozlowski'yi itip geçti ve Long'u aştı. Buchanan'ın başında diz çöküp, onu çevirmek için omuzlarına uzandı.

"Bırak onu!" diye emretti Long. "Sağlık görevlileri her an burada olur."

"O benim babam," dedi Finn sadece, Buchanan'ı çevirirken.

Finn'in beklediğinden daha iyi görünüyordu. Kurşun kafatasının üstünden geçip içeri girmiş ve saç çizgisinin üstünden geri çıkmıştı. Kan –çok fazla kan– vardı ve Finn, kurşunun geçtiği saç çizgisinde kemiğin ışıltısını görebiliyordu fakat adamın yüzündeki kesiklerin çoğunun silahlı çatışmadan önce olduğu belliydi.

Yaşıyordu. Finn'i bu da şaşırttı ancak bu durumun uzun süre devam etmeyeceği belliydi. Finn onu çevirip ceketini başının altına koyunca adamın gözleri döndü. Finn teselli edici bir şey söylemek istedi ama aklına hiçbir şey gelmedi. Sadece adama baktı, Buchanan da ona baktı, çenesi gevşemişti, gözleri odağını kaybediyordu. Onca trajediyi azaltmak ve Hollywood tarzı bir buluşma sahnesi çevirmek için söylenecek veya yapılacak bir şeyler olmalıymış gibi geldi Finn'e ama yoktu ve bir dakika sonra Buchanan'ın gözlerinden hayat çekildi. Sağlık görevlileri geldiğinde, kalan son kas elastikiyeti de vücudunu terk etmişti. Finn yoldan çekildi ama yapılabilecek bir şey olmadığını biliyordu.

Buchanan'ın üzerinde çalışmalarını izledi. Şüphesiz oradaki hiç kimse bir Amerika Birleşik Devletleri senatörünün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öldüğünü ilan etmeye yetkili hissetmiyordu kendini ve onu odadan çıkarırken bile göğsünü pompalamaya, ciğerlerine hava vermeye devam ettiler. Ceset üzerinde çalışan yedi tane sağlık görevlisi vardı. *Hepsi kralın atları...* diye düşündü Finn.

Kimse yara izi olan adamla uğraşmıyordu. Bir sağlık görevlisi, vücudunu çok kısa bir an incelemişti. Adamın yaşayıp yaşamadığına mı yoksa önemli olup olmadığına mı karar vermeye çalışıyordu belli değildi. Yaşamadığına ve önemli olmadığına dair anında teşhisini koydu ve Buchanan'la uğraşan diğerlerine yardıma koştu.

Finn, gidip hem annesini hem babasını öldüren adama baktı. Adamın sözlerini kafasında tekrar canlandırdı: *Ailen olmadan daha iyiydin*. Bunun doğru olup olmadığını düşündü. Elizabeth Connor ve James Buchanan hakkında öğrendiği hiçbir şey onları yılın ana-babalığına aday yapmayacaktı kuşkusuz. Peki, gerçekten onlar olmadan daha mı iyiydi? Artık bunun önemli olduğunu sanmıyordu.

Önünde ölü yatan adamdan nefret etmesi gerekirdi. Yılların öfkesini ona karşı toplayabilmeliydi. Hangi insan diğerinden o kadar çok şey alabilir ve yine de kurbanının nefretine hedef olmazdı? Finn, ona bakarken tamamen hissizdi. Belki bunun sebebi öldürülen ebeveynleriyle duygusal bir bağının bulunmamasıydı. Belki Finn'le Sally'nin Charlestown'daki ara sokaktan çekip gitmelerine izin vermesi, onlara hayatlarını bağışlamasıydı. Sebep ne olursa olsun, adam için o ya da bu şekilde güçlü duygular hissedemedi.

"Yanılıyorsun," dedi cesede. "Ailemle daha iyi olurdum." Bunu neden söylediğinden emin değildi. Sadece son

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sözü söylemek içindi belki de.

"İyi misin?" diye sordu Kozlowski arkasından.

"Evet," dedi Finn.

"Long bizi aşağıda bekliyor. Sanırım günün çoğunda burada olacağız, ifade verip polislerle konuşacağız."

"Evet. Muhtemelen haklısın. Lissa'yı arayıp haber vermelisin."

Kozlowski başını salladı. "İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim. Küçükler ligi takımıma Buchanan koçluk yapmadı. Beni terk etti ve büyük olasılıkla annemin ölüm emrini de o verdi. Kişisel bir kaybım varmış gibi hissetmiyorum kesinlikle."

"Ne hissediyorsun?"

"Şimdi de Oprah* mı oldun?"

"Soruyorum sadece."

"Sorma. Ben iyiyim."

"Güzel," dedi Kozlowski. "Çünkü günün geri kalanıyla baş edebilmek için bir azizin sabrına ihtiyacın olacak."

"Bi bok olmaz." Finn iç çekti. "Başa çıkabiliriz."

Günün geri kalanı bulanık geçti. Finn'e yüz farklı polis memuru tarafından bin defa aynı sorular soruldu. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki her emniyet teşkilatı belli bir seviyede olaya dahil oldu. Elbette Boston Polis Departmanı birincil yargı yetkisini korumak için mücadele etti ve koşul-

* Oprah Gail Winfrey, ABD televizyon tarihinin en çok izlenen talk show programlarından biri olan The Oprah Winfrey Show'un sunucusu olan sanatçıdır. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lar göz önüne alındığında dikkate değer bir başarı elde etti. Ama FBI ve Gizli Servis'in masadaki yeri de inkâr edilemezdi. Ulusal Güvenlik Departmanı bile, bunun ülkenin hükümet yetkililerine yapılan sistemik bir saldırının başlangıcı olmadığından emin olmak için iki yetkili gönderdi.

Yine de hikâye değişmedi. Olaya dahil olan herkes, imalardan ve şüpheci bakışlardan yılmadan gerçeğe sadık kaldı ve hepsinin gerçeği üç aşağı beş yukarı uyuştu. Polisin bildiklerine göre Elizabeth Connor'ın Buchanan'a şantaj yaptığı açıktı; belki McDougal'a da şantaj yapıyordu. Buchanan ve McDougal, kampanya finansman limitleri yolsuzluğuna karışmışlardı ve *karşılıklı alışveriş* içindelerdi. Buna ek olarak, Buchanan ve Connor, Finn'i gençken evlilik dışı dünyaya getirmişlerdi. Her iki olay da Connor'ın elini güçlendiriyordu fakat Connor'ın hangisini kullandığını kimse bilmiyordu. Cevaplanmamış başka sorular da vardı elbette. Suç işlenmeden önce, Buchanan'ın Elizabeth Connor cinayeti hakkında ne kadar bilgisi vardı? Kadını öldürme emrini kim vermişti? Hâlâ kimliği belirlenemeyen yara izli adam McDougal ve Buchanan'a karşı neden öyle vahşice cephe almıştı?

Tabii bunlar, bu kadar karmaşık davalarda kaçınılmaz olan yanıtlanmamış sorulardı. Televizyondaki polis programları, yeterli çaba ve istihbaratla sonunda her şeyin ortaya çıktığı ve bir suça dahil olan herkesin sebepleriyle motivasyonlarının kesin olarak bilindiği izlenimini verir. Ancak gerçek bu değildir. Çoğu vakada, hatta çözülen vakalarda bile, soru işaretleri kalır ve belirsizlik devam eder. İnsanlar ve eylemleri hakkında ne kadar çok şey bildiğimizi düşünürsek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşünelim, onları neyin nihai şiddet eylemlerine ittiğini asla tam olarak açıklayamayız.

En azından Finn ve Kozlowski'nin Buchanan'ın evinde çok fazla kalmaları gerekmedi. Sorgulama başladıktan bir buçuk saat sonra polis merkezine götürüldüler. Bu onlar için bir rahatlama oldu. Cesetler götürüldükten kısa süre sonra Catherine ve Brooke Buchanan eve getirildi ve gerginlik o kadar ağırdı ki, Finn nefes almakta zorlandı.

Her iki kadına da James Buchanan'ın Finn'in babası olduğunun bildirildiğini varsaydı. Brooke, şaşkınlık içinde ona bakmaya devam etti. Finn, gözlerini kaldırıp ona bakamadı bile. *Bir kız kardeşi vardı*. Bu düşünceyle elleri titredi. Ona gitmek istedi ama ne diyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Masum bir birleşmeye engel olacak birçok problem vardı. Brooke, babalarının ölümünün yasını tutuyordu; Finn'i terk eden ve büyük olasılıkla annesini öldüren adamın. Finn'in yapabildiği tek şey ayaklarına bakıp başını iki yana sallamaktı.

"Bakışlar öldürebilseydi," dedi Finn'in yanında oturan Kozlowski.

Finn ona baktı ve Kozlowski, başıyla Catherine Buchanan'ı işaret etti. Kadın Finn'e bakıyordu. Bakışları onu delip geçiyordu. Kaybolmasını istiyor gibiydi sanki; evini ve hayatını terk etmesini ve ailesine getirdiği tüm trajediyi de alıp götürmesini.

"Onu suçlayamam," dedi Finn.

"Öyle mi? Sanki senin hatanmış gibi."

"Değil mi?" Finn yeniden ayakkabılarına baktı, kadının bakışlarına daha fazla katlanamadı. "Değilse bile yine de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tüm bunların sebebi benim. Dünyasının yıkılmasının sebebi benim. Ben, kocasıyla ilgili yanlış olan her şeyin fiziksel bir simgesiyim." Acı bir kahkaha attı. "Sanırım gerçekten de babamın oğluyum."

"Saçmalık," dedi Kozlowski. "O pislikle kendi evlendi. Hayatını kendi seçti. Senin bununla hiçbir ilgin yok."

"Belki yoktur."

Long yanlarına geldi. "Burada işimiz bitti," dedi. "Polis merkezinde halletmemiz gereken birkaç şey var."

Finn başını salladı. Asla istenmediği o evden gidebileceği için minnettardı. Kapıya doğru yürürken başını yere eğdi. Tam kapıdan çıkmak üzereydi.

"Scott," diye bir ses geldi arkasından. Döndü. Karşısında Brooke Buchanan duruyordu. Ağlamaktan yüzü lekeliydi ve gözlerinin altında halkalar vardı.

"Finn."

"Ne?"

"Kimse bana Scott demez. Bana herkes Finn der."

"Oh. Evet." Brooke başını çevirdi ve yanaklarından aşağı yaşlar akmaya başladı. "Bu konuda pek iyi değilim. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Söyleyecek bir şey var mı bilmiyorum." Finn çaresizce gitmek istiyordu.

"Sanırım yok." Brooke gözlerini ondan kaçırdı. "Tüm bunlarla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum," dedi.

"Evet," dedi Finn. "Bunu anlıyorum."

"Daha önce hiç ağabeyim olmadı."

"Daha önce hiçbir şeyim olmadı."

"Biraz zaman alacak ama hazır olduğumda sanırım se-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ninle konuşmak isterim. Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum." Brooke, suçluluk duyuyor gibiydi. Finn, bunun gereksiz olduğunu düşündü. Olanlar onun suçu da değildi.

"Gelecekte hazır olursan belki birer kahve içebiliriz," dedi Finn. "Olmazsan, onu da anlarım."

Brooke başını sallayıp arkasına dönmeye başladı. Sonra duraksayıp tekrar Finn'e döndü ve elini uzattı. İşareti alan Finn de ona elini uzattı. Birbirlerinin gözlerine bakarak yavaşça el sıkıştılar. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Finn," dedi genç kadın.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Brooke."

Genç kadın, Finn'in elini bırakıp uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sana miras kaldı mı?"

Sally, en karmaşık durumların mayınlı alanlarını bile pratik sonuçlara bölmenin bir yolunu bulurdu.

Sorusu Finn'i şaşırtmıştı. "Bilmiyorum," dedi. "Sanmıyorum. Buchanan'ın bir vasiyetnamesi olmalı. Tröstler, bir vergi planı, araziler. Varlık planının beni hesaba katmadığından eminim." Ertesi gün ofiste oturuyorlardı. Önceki akşam Finn eve saat altı gibi dönmüştü. Altıyı çeyrek geçe uyuyakalmış ve on dört saatten fazla uyumuştu. Bu onun şahsi rekoruydu.

Uyandığında panik halindeydi. "Sally!" diye seslenmişti. "Okula geç kalacaksın!" Koşarak oturma odasına gitmiş, Sally'yi bir tayt ve tişörtle orada otururken bulmuştu. "Hazır değilsin," demişti.

"Ciddi misin?"

"Anlamadım?"

"Bugün cumartesi."

Finn, derin bir nefes almıştı. "Öyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

Finn yüzünü ovuşturmuş, kirli sakalını hissetmişti. O gün tıraş olmasına gerek yoktu en azından. "Ofise gitmem gerekiyor. Giyinmelisin."

"Bugün işe mi gideceksin?"

"En azından acil bir iş olmadığından emin olmam lazım. Hem burada hiçbir şey yapmadan oturamam. Kafayı yerim."

"Pekâlâ," demişti Sally.

Ofise gittiklerinde Lissa ve Kozlowski oradaydı. "Gelmene gerek yoktu," demişti Lissa. "Buradaki işleri ben idare edebilirim."

"Evde boş boş oturmamı mı bekliyorsun?"

Lissa mücadeleden vazgeçmişti. Birlikte oturup bir süre sohbet etmişlerdi. Muhabbete başlayalı yarım saat olmuştu ki Sally Finn'in miras konusunu açtı.

"Bir şey almayacağımdan eminim," diye tekrarladı Finn.

"Bunu bilemem," dedi Lissa. "Bazı koşullar altında, vasiyetnamesinde seni onaylayıp evlatlıktan reddetmediyse mal varlığının bir kısmını alma hakkına sahip olabilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Avukatlık sınavında vardı."

Finn, bunu bir an düşündü. "Almam," dedi.

"Neden?" diye sordu Lissa. "Buna hakkın var. O pislik sen bebekken seni terk etti. Anneni öldürdü."

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz. Tabii annemin de beni terk ettiğini hatırlatmama gerek yok sanırım."

"Bir şeyler alman için daha iyi bir neden mi olur?"

Finn başını iki yana salladı. "Büyürken onun parasına ihtiyacım olmadı, şimdi hiç yok. Onun parasını almak kendi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

paramı kazanamadığımı kabul etmek gibi olur. Ama kazandım. Onun canı cehenneme."

Bir süre kimse konuşmadı. Sessizlik rahatsız edici olmaya başlayınca Sally, "Haklısın. Canı cehenneme," dedi. Lissa kıkırdadı.

Telefon çaldı ve Lissa cevap verdi. Bir dakika sonra arayanı beklemeye aldı ve Finn'e baktı. "Huron Laboratuvarı'ndan Mark arıyor. Bazı testler mi istemiştin?"

Finn başını salladı. "Gerçi artık önemli değil. Polislerin Buchanan'ın babalık testinde düzeltme yapmadıklarından emin olmak için bir sigortaydı sadece." Lissa ve Kozlowski, Finn'e merakla baktılar ama Finn onları umursamadı ve telefona baktı. "Hey Mark," dedi. "Üzgünüm, seni daha önce aramalıydım; artık o testlere ihtiyacım yok. Ama yaptıysan sorun değil, faturayı bana gönder."

Bir süre karşı tarafı dinledi. "Hayır, sonuçlara ihtiyacım yok," diye tekrarladı. "Ben zaten..."

Mark, sözünü kesip ona sonucu söyledi. Finn, koltuğunda arkasına yaslandı. "Tekrar söyle, Mark," dedi. Yanlış duyduğunu sandı. Mark sonucu tekrarladı.

Finn, oturduğu yerde gözlerini ileri dikti. "Bu hiç mantıklı değil," dedi. "Emin misin?" Mark, sonuçları iki kez kontrol ettiğini söyledi. Ahize Finn'in elinden kaydı, masaya çarptı ve sekerek yere düştü. Finn bunun farkına bile varmadı. Gözlerini yumdu.

"Ne oldu?" diye sordu Lissa. Odadaki herkes yüzünde endişeli bir ifadeyle Finn'e bakıyordu. "Ne var?"

Finn, olanlara bir anlam vermeye çalışırken başını ileri geri sallıyordu. "Olamaz," diyordu kendi kendine. "Bu olamaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*

Araba yolculuğu üç saat sürdü. Cambridge'de öğlen trafiği vardı ve Alewife'da trafik daha da yoğunlaştı. Bu beklenen bir şeydi ancak o anki ruh halinde Finn'i öfkelendirmek için neredeyse yeterliydi.

Kozlowski onunla birlikte gitmeyi önermişti. Aslında ısrar etmişti. Sally ve Lissa da öyle. Fakat Finn reddetmişti. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Düşünmeye ve parçaları birleştirmeye ihtiyacı vardı.

New Hampshire'a yaptığı son yolculuğun üzerinden bir haftadan az zaman geçmişti, yine de kuzeyde tabiat ciddi şekilde değişmişti. Yapraklar dökülmüştü, kırmızının ve turuncunun güzel tonları yok olmuştu. Bir grup tozlu kahverengi yaprak daha genç ağaçların zayıf dallarına umutsuzca tutunuyordu fakat genelde savaş bitmiş ve kaybedilmişti. Şimdi etraf soğuktu; kışın geldiğine dair bir teslimiyet ve bir altı ay daha süreceğine dair bir kabulleniş vardı.

Sağlık Merkezine giden çıkışı gösteren otoyol işaretine yaklaştıkça gerildi. İkindi zamanıydı; merkez hâlâ açık olmalıydı. Oradan başlayabileceğini düşündü ancak bunun pek mantıklı olmadığını fark etti. Shelly Tesco hayatta olsa oraya gitmezdi. Yola devam etti; iki çıkış daha, bir on kilometre daha. Otoyoldan ayrıldı ve binlercesi gibi bir küçük, garip New England kasabasına doğru yola çıkmadan önce çıktısını aldığı yol tarifini izledi. Sokaklarda sıralı beyaz tahta kaplı evler kaldırımlara yakın inşa edilmişti ve hemen yolun kenarından akan bir nehirle sık sık karşılaşılıyordu. Kasaba, nehrin binlerce yıldır aralarından akarak düz bir arazi şeridi oyduğu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dik tepeler tarafından kapana kıstırılmış gibi görünüyordu.

Finn, kasabanın en ucunda küçük evlerden oluşan ormanlık yerleşim bölgesindeki bir sokağa girdi. Arabayı yavaş yavaş, evlerin üzerine gelişigüzel asılmış numaralara bakarak sürdü. Önemi yoktu; evi daha numarasını görmeden tanımıştı.

Bir köşede küçük bir kır eviydi. Ağaçların dallarındaki savaşını kaybeden yapraklar bahçeyi istila etmiş, çimlerin nerede bittiğini ve ormanın nerede başladığını anlamayı zorlaştırmıştı. Kimse onları tırmıkla temizlemeye yeltenmemişti. Bir daha temizleyeceği de şüpheliydi.

Ağaçlı otomobil yolunda bir araba vardı; eski bir arabaydı. Arabanın arkası açıktı; ağzı açık minyatür bir balina gibi görünüyordu. Arabanın yanına çantalar istiflenmişti ve askılardaki kıyafetler bagaj kapısının üzerine yayılmıştı. Orada biri olduğu belliydi.

Arka kapı açıldı ve girişi çevreleyen çalılıkların arasında bir hışırtı oldu. Bir sürü kıyafet taşıyan kadın yorgun adımlarla köşeyi döndü. Yere bakarak arabasına doğru gitti; diğer arabada oturup onu izleyen adamdan habersizdi.

Finn arabasından indi. Kapıyı çarparak kapatınca, kadın başını kaldırdı. Bir an için Finn, kadının yüz ifadesinden kaçacağını sandı ama elbette kaçabileceği bir yer yoktu. İkisi de bunu biliyordu. Onun yerine kıyafetleri yere bıraktı. Orada durup Finn'e baktı. Sonra yavaşça, istemeden ona doğru yürüdü. "Burada olacağımı nereden bildin?"

"Ceset yoktu," dedi Finn. "Yara izi olan adam bir sürü insan öldürdü ama cesetleri hiç saklamadı. Seni öldürdüyse cesedini neden saklayacaktı ki? Hâlâ hayatta olma ihtimali-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin olduğunu düşündüm. Ve hayattaysan, gazetelerde olanları okuduktan sonra geri dönme ihtimalinin olabileceğini düşündüm."

"Sadece birkaç saatliğine," dedi Shelly Tesco.

"Sanırım kızını buldun," dedi Finn. Bu akıllıca bir tahmindi.

Shelly başını salladı. "O buldu. Yara izi olan adam."

"Kavuşmanız nasıl gitti? Onunla görüştün, değil mi?"

"Hayır. Ama nerede olduğunu biliyorum. Ohio'da. Sırf ona yakın olabilmek için oraya taşınıyorum. Bir gün ona yaklaşmanın bir yolunu bulacağım. Şimdilik sadece iyi olduğu için mutluyum."

Finn başını salladı. "Güzel."

Hışırdayan yapraklar aralarındaki sessizliği doldurdu. "Muhtemelen bazı soruların var," dedi Shelly sonunda.

"Ve muhtemelen senin de bazı cevapların var," dedi Finn.

"Cevapların bir kısmı. Tamamı değil."

Finn, ellerini ceplerine soktu. "O da bir başlangıçtır."

Long, Boston Parkı'nda bir bankta oturuyor, çimenlerin üzerinde oynayan çocuklara bakıyordu. Güneşin New England üstüne kör edici bir netlikle vurduğu o muhteşem sonbahar günlerinden biriydi. Long gözlerini yumdu ve cildinin enerjiyi emmesi için yüzünü güneş ışınlarına doğru kaldırdı. En son uyuduğundan beri iki gün geçmişti ve yakın zamanda dinlenebilecekmiş gibi de görünmüyordu. Yapacak çok şey vardı ve düşünceleri gevşemek için fazlasıyla dağınık ve karışıktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Her şey çok çabuk olmuştu. Ulusal medyanın ve çeşitli kanun uygulama kollarının Buchanan cinayeti olayının etrafına üşüşmesiyle birlikte, soruşturmanın doğru bir şekilde ele alındığı izlenimini yaratmaya istekli olan Boston Polis Departmanı hızla birbirine kenetlenmişti. Zorunlu olarak Long, polis gücü tarafından kumanda edilebilen her mikrofondan övgü almıştı. Bir gece içinde dışlanmış bir kişiden bir yıldıza dönüşmüştü.

Bundan hoşlanmamıştı.

Daha da az hoşuna giden, içindeki bir şeyleri gözden kaçırdığını söyleyip duran o histi. Tüm departman soruşturma defterini kapamayı umutsuzca istiyordu. Kimse cinayeti sorgulamadı ve buna psikopat dramasındaki tüm oyuncular da dahil olmak üzere, kimse gerçekte neler olup bittiğini anlamaya pek istekli görünmüyordu. Long bunu anlıyordu ama yine de sorular içini kemiriyordu.

Yüzünden geçen gölgeyi hissetti. "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Sadece önsezi," dedi Racine. "Tek seçeneğinin görünür bir yerde saklanmak olduğunu düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün."

"Meşhur olmak zor, değil mi?"

Long, gözlerini açtı ve yanına oturan Racine'e yan yan baktı. "Bunu ben istemedim," dedi. "Ve istemiyorum da."

Racine, onun elini tutarken başını salladı. "Biliyorum," dedi. Başını Long'un omzuna koydu. "En azından artık işin güvende. Başka şansları yok."

"Şimdilik. Aslında değişen fazla bir şey yok. Hâlâ aforoz edilmiş biriyim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Belki."

Bir süre konuşmadan oturdular. Sonunda Long, "Senin de canını sıkıyor mu?" diye sordu.

"Ne?"

"Bilmememiz."

"Neyi?"

"Neler olduğunu. Olayların neden öyle geliştiğini. Bilmek istemez misin?"

Racine, doğrulup ona baktı. "Buchanan olayından mı bahsediyorsun?"

Long başını salladı. "Hepsi. Buchanan. McDougal. Oğlu. Connor. Hepsi."

"Bilinecek başka ne var ki? Buchanan, McDougal'ın çetesiyle ilişkisi olan kirli bir politikacıydı. Connor, Buchanan hakkında onu hapse attırmaya yetecek kadar şey biliyordu, bu yüzden ikisinden biri kadını öldürtmek için Coale'u tuttu. Gayet basit görünüyor. Sen ve avukat ipleri çekmeye başlayınca her şey çözüldü."

"Ama neden?" dedi Long. "Çözülme sebebi neydi? Ve Coale'u seri cinayete iten sebep neydi?"

"Kendin söyledin, adam psikopattı. Katildi. Belki de tek sebep budur."

"Belki," dedi Long. "Ama o zaman Finn'i neden sağ bıraktı?"

Racine başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Yeniden Long'un omuzuna yaslandı. "Tek bildiğim, tüm bunları geride bırakma şansımız var. Yeniden başlama şansın var. Beyaz bir sayfa açabilirsin." Gözlerini yumup Long'un elini sıktı. "Bu yeterli değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Long bir süre cevap vermedi. Verdiğinde, çok kısık sesle konuştu. "Belki," dedi. "Sadece henüz bilmiyorum."

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi Shelly Tesco. Mutfak masasında oturuyorlardı. Shelly kahve yapmıştı. Arka kapı açıktı ve rüzgâr yaprakları muşamba döşemeli zemine savuruyordu. Shelly bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Neler oldu?"

"Dosya için geldi." Shelly, Finn'e bakarken başını eğdi. "Senin dosyan."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Söylemedi. Onu ilk gördüğümde beni öldüreceğini sandım. Bıçağı vardı ve gözlerindeki bakışta merhamet yoktu. Ama gördüğün gibi beni öldürmedi. Ona bilmek istediklerini anlatırsam bana yardım bile edeceğini söyledi. Kızımın nerede olduğunu bildiğini söyledi."

"Onu nasıl bulmuş?"

"Evlat edindirme işlemini yapan ajansın sorumlusunu ona bilgi vermeye ikna ettiğini söyledi."

"Sanırım hayli ikna edici olabiliyormuş," dedi Finn.

Shelly cevap vermedi.

"Sonra ne oldu?"

Shelly omuz silkti. "Doğum belgesine kadar tüm bilgileri almış. O yüzden ona bilmek istediklerini anlattım."

"Yani?"

"Senin hakkında bilgi almak istiyordu. Elizabeth Connor hakkında bilgi almak istiyordu. Ona bulduklarımı anlattım. Bittiğinde bana gitmemi söyledi. İnsanların peşime düşe-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ceklerini ve sağ olduğumu öğrenirlerse beni öldüreceklerini söyledi. Kızımın yerini söyledi ve toplanmam için bana üç dakika verdi. Dolaplarımdaki her şeyi yırttım."

"Peki, yataktaki kanlı el izi?"

Shelly utangaç bir tavırla gülümsedi. "O benim hatamdı. Toplanırken o kadar acelem vardı ki, parmağımı gardırobun çekmecesine sıkıştırdım. İnanamayacağın kadar kanadı ama parmağımı bir havluyla sardım, arabaya bindim ve yola çıktım. Bana biraz para da verdi."

"Artık geri dönebileceğini nasıl anladın?"

"Bana haberleri izlememi, gazeteleri okumamı söyledi. Her şeyin sona erdiğini anlayacağımı söyledi. Her şey sona erene kadar uzakta kaldığım sürece güvende olacağımı söyledi. Yine de gidiyorum. Artık burası bana güvenli gelmiyor. Kızım için olmasa bile yine gitmek isterdim sanırım." Shelly ayağa kalktı ve kahvesinin kalanını lavaboya boşalttı. "Gitmem gerekiyor," dedi. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Finn ona baktı. "Dosyam hâlâ sende mi?"

Shelly, bir süre kıpırdamadan sessizce durdu. Sonra başını hafifçe salladı.

"Dosyayı yanında götürmedi mi?"

"Dosyaya ihtiyacı olmadığını söyledi," dedi Shelly. "Onu aramak için gelebileceğini ve gelirsen dosyayı sana vermem gerektiğini söyledi."

"Verecek misin?" diye sordu Finn. "Ve tüm bunların ne anlama geldiğini bana açıklayacak mısın?"

Shelly başını salladı. "O kadarını hak ediyorsun en azından. Gidip dosyayı getireyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Finn Boston'a geri döndüğünde saat yediydi. Kozlowski ve Lissa'yı arayıp, onlara umduğundan daha geç döneceğini haber verdi. Neler olduğunu bilmek istediler ancak Finn anlatmayı reddetti. "Bunu tek başıma halletmeliyim," oldu en fazla söylediği. Lissa ona ana avrat düz gitti fakat yapabileceği bir şey yoktu. Kozlowski telefonda fazla bir şey söylemedi. "Desteğe ihtiyacın olursa buradayım," dedi yalnızca. Finn, bunu aklında tutacağını söyledi.

Neredeyse kasım ayıydı ve Finn Cambridge'deki Longfellow Köprüsü'nü geçip Boston'a girdiğinde hava kararmıştı. Günler iki ay daha kısalmaya devam edecekti. Finn bunu kasvetli buluyordu.

Cambridge Caddesi'nin Charles'la birleştiği ve Storrow Caddesi'ne döndüğü kavşaktan geçti. Massachusetts Tam Teşekküllü Hastanesi'nin karşısındaki eczanenin etrafında bir grup evsiz toplanmıştı. Ülkenin en zengin mahallelerinden birine o kadar yakın bir yerde o kadar yoksul bir kesim görmek Finn'i etkiledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Charles Caddesi boyunca gitti, barların ve dört yıldızlı restoranların önünden geçti. Beacon Caddesi'nin yarısında sola döndü ve Louisburg Meydanı'na giden tepeye doğru iki blok yol aldı.

Günün çoğunda evin dışında bekleyen haber ekipleri, gagaladıkları leşten sıkılmış akbabalar gibi, toplanıp gitmişlerdi. Onlardan geriye tek kalan, Meydan'ın etrafına saçılmış karton kahve bardakları ve sigara izmaritleriydi. Alana kar erken düşmüştü sanki.

Polis şeridi kaldırılmıştı ve ev genel anlamda eski düzenine dönmüştü. Büyük ihtimalle, senatörün öldürüldüğü üst kattaki ofis hâlâ kapalıydı ancak cinayete tanık olan üç kişi varken uzun süre kapalı kalması pek olası değildi. Sonuçta, yetkililere göre olanlarda bir gizem yoktu. Buchanan'ın McDougal'la bağlantısının politik yansımaları olabilirdi fakat şimdi ikisi de öldüğüne göre, basının haklı öfkesini yöneltebileceği kimse yoktu. Yirmi dört saat yayın yapan haber istasyonlarının trajediden beslenme gereksinimine rağmen, başka bir skandal patlak verir vermez hikâye ölecekti. Şiddete o kadar yatkın bir ülkede Finn bunun uzun sürmeyeceğini düşünüyordu.

Ön merdivenleri çıktı ve zili çaldı. Kapıyı kimse açmadı. Bir dakika sonra yeniden çaldı. Üçüncü çalışına kadar evin içinden hiç yaşam belirtisi gelmedi. Bir ses, "Bizi rahat bırakın!" dedi.

"Ben Scott Finn!"

Finn, kapının ardında ayak sesi duydu. Kapı aralandı. Brooke Buchanan, kaşlarını çatarak ona baktı. "Gazetecilerin geri geldiğini sandım," dedi. Bu bir özür değildi; Finn'i

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördüğüne de sevinmişe benzemiyordu. "Sana söyledim, bununla yüzleşmeye hazır değilim."

"Senden hemen kız kardeşim olmanı beklemiyorum," dedi Finn. "Sana sormam gereken bazı sorular var."

"Hangi konuda?"

Finn tereddüt etti. Onunla evin basamaklarında konuşmak istemiyordu. "İçeri girebilir miyim?"

Brooke, kaşlarını daha sert çatıp ona kuşkuyla baktı.

"Önemli," dedi Finn.

Brooke, merhamete geldi ve kapıyı açıp ona yol verdi. Antrede durup birbirlerine baktılar. "Evet?" dedi genç kadın.

"Üzgünüm. Sana zahmet vermek istemem ama bütün gün araba sürdüm. Bir bardak su almam mümkün mü acaba?"

Brooke gözlerini devirdi. "Gel benimle." Onu mutfağa götürdü, bir bardak alıp su doldurdu. "Gerçekten de çok boktan bir iki gündü," dedi.

"Benim için de öyleydi," dedi Finn. Bunu duyunca Brooke'un tavrı yumuşadı. Finn suyunu içerken genç kadına nasıl yaklaşacağını düşündü.

Konuşmayı Brooke başlattı. "Eee? Bu akşam benimle konuşman gereken o çok önemli şey ne?"

"Seninle babalarımızın aynı olduğunu ispatlayan o testler hakkında öğrenmek istediğim şeyler var. DNA testi yapılması için polise sen mi gittin?"

"Evet. Ben gittim."

"Bu kimin fikriydi?"

Brooke ona ters ters baktı. "Ne sorduğunu anlamıyorum."

"Yani DNA testi yaptırmak senin fikrin miydi yoksa polisin mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brooke başını iki yana salladı. "Onların fikriydi. O zaman ben onların aynı babaya sahip olabileceğimizi düşündüklerini bile bilmiyordum. Tek bildiğim, babamın kötü bir işe bulaştığı ve anneme zarar verdiğiydi." Hatırlayınca yüzü gölgelendi. "Ondan nefret ediyordum," dedi. "Sanırım ondan her zaman nefret ettim. Polise yardım etmek için yapabileceğim her şeyi yapmak istedim."

"Yani sana DNA testinin yardımı olabileceğini söylediklerinde balıklama atladın, öyle mi?"

"Evet, öyle."

"DNA örneğini nasıl aldılar?"

"Bunun ne önemi var ki?" diye sordu Brooke. Finn, sorularının onu huzursuz ettiğini anlıyordu ama yine de diretti.

"Anlat bana, lütfen."

"Kanımı aldılar."

Finn başını salladı. "Ve kanını ufak bir şişeye koyup üzerine adını yazdıklarını gördün, değil mi?"

"Evet, gördüm. Süreci merak ediyordum. Onlara testin nasıl yapıldığını ve ne kadar süreceğini sordum. Bu neden önemli ki?"

Finn, soruyu duymazdan geldi. "Baban polise gittiğini bilmiyordu sanırım."

"Tanrım, hayır. Beni öldürürdü herhalde."

"Annene söyledin mi?"

Brooke başını iki yana salladı. "Babam ona ne kadar korkunç şeyler yaparsa yapsın, annem onu terk edebilecekmiş gibi görünmüyordu. Bilse beni durdurmaya çalışırdı. Hatta babama bile söyleyebilirdi."

"Polis merkezinden döndükten sonra annene ya da baba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na ne yaptığını söyledin mi?"

Brooke yavaşça başını salladı. "Anneme söyledim." Yüzü iyice endişeli bir hal almıştı. "Anneme ona karşı, babama karşı durabileceğimizi göstermek istedim."

"Ona DNA testini söyledin mi?"

"Evet." Brooke şimdi bembeyaz olmuştu.

"Nasıl tepki verdi?"

"Çok kötü." Genç kadın o kadar şaşkın ve korkmuş görünüyordu ki, Finn onun için üzüldü ancak artık duramazdı. "Bu neden önemli? Bana bu soruları neden soruyorsun?"

"Çünkü hâlâ anneme gerçekte ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yapacakları DNA testlerini annene söylediğinde ne dedi?"

Brooke derin bir nefes aldı. "Bana bağırdı. Ailemizi mahvedeceğimi söyledi. Her şeyi mahvedeceğimi söyledi."

"Bununla neyi kastettiğini anladın mı?"

"Elbette anladım." Brooke huzursuzca kıpırdandı, granit tezgâha yaslandı. Şimdi gözyaşları özgürce akıyordu. "Sonra neler olduğuna baksana."

Finn, uzanıp elini onun sırtına koydu. "Teşekkürler," dedi. "Sadece bilmem gerekiyordu."

"Neyi?" diye sordu Brooke. Sesi yükselmişti, neredeyse umutsuzdu. "Sana herhangi bir şeyi değiştirecek ne söylemiş olabilirim ki? Buraya benden ne almaya geldin?"

Finn cevap verecekti ancak ağzını açamadan bir başkası konuştu. Ses mutfağın girişinden geldi. "Evet, Bay Finn, buraya bizden ne almaya geldiniz?"

Finn ve Brooke arkalarına dönünce kapıda duran Catherine Buchanan'ı gördüler. Kadın soğukkanlı ve sakindi, belki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biraz yorgundu. Yüzündeki ve boynundaki morluklar hâlâ belli oluyordu ama artık onları saklamıyordu. Finn bunun anlaşılabilir olduğunu düşündü. "Buraya her şeyin anlamını kavramak için geldim."

"Peki, yapabildiniz mi? Kavrayabildiniz mi?"

Finn başını salladı. "Sanırım evet."

Catherine kızına baktı. "Tatlım, Bay Finn'le yalnız konuşmam gerekiyor."

Brooke başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. Hüngür hüngür ağlıyordu. "Hiçbir şey anlamıyorum, bir yere gitmiyorum."

"Lütfen, hayatım," dedi annesi. "Her şey yolunda. Daha sonra sana her şeyi açıklayacağım ama şu anda onunla baş başa konuşmam gerekiyor." Kızının yüzünü kaldırıp yanağını öptü. "Az sonra yukarı geleceğim ve konuşacağız."

Brooke, başını iki yana sallasa da kapıya doğru yürüdü. Geriye dönüp baktı ve annesi, ona sanki anaokulunda ilk günüymüş gibi el salladı. "Her şey güzel olacak," dedi.

Brooke mutfaktan çıktıktan sonra Catherine, Finn'e döndü. "Sanırım bana bazı sorularınız var, değil mi?"

Onu kendi odasına götürdü, sarı çiçeklerle donatılmış cam odaya. Dışarısı karanlıktı ama burası hâlâ evdeki en keyifli odaydı. Diğer odaların önünden geçerken Catherine, "Evi satmak zorundayız elbette," demişti. Üzerinde bir teslimiyet havası vardı. "Maddi problemlerden ötürü değil; kocamın kimsenin hayal edemeyeceği kadar çok parası vardı." Gerçeği fark edince duraksamıştı. "Sanırım artık benim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de kimsenin hayal edemeyeceği kadar çok param var." Bu düşünce onu şaşırtmış gibiydi ama konuyu uzatmadı. "Ne olursa olsun, artık burada kalmayı düşünemem bile. Onca kötü anı varken olmaz."

"Kocanızın burada öldürülüşü gibi mi?" diye sordu Finn.

Catherine, yüzünde yorgun bir ifadeyle ona baktı. "Evet, diğer birçok kötü anının yanı sıra." Bambudan kolları ve üzerinde el boyaması orkide resimleri olan kabarık minderli alçak bir koltuğa oturdu. Başka bir ortamda olsa, Finn bu koltukları aşırı bulurdu ama ortama uyuyorlardı ve incelik sergiliyorlardı. Catherine, Finn'i karşısındaki koltuğa oturmaya davet etti. "Ne biliyorsunuz, Bay Finn?"

Finn öne doğru eğildi. "Kocanızın babam olmadığını biliyorum."

Catherine, bu haberi tepkisiz karşıladı. "Bunu nasıl bilebiliyorsunuz?" diye sordu.

"İki gün önce beni görmeye geldi. Bu meseleyi kapamamı istedi." Finn alaycı bir kahkaha attı. "Onu dinleseydim belki şimdi hepimiz daha iyi olabilirdik. Bana onun oğlu olmadığımı söyledi."

"Elbette," dedi Catherine Buchanan, "siz de ondan bunu söylemesini beklerdiniz, değil mi?"

Finn başını salladı. "Evet ve ona inanmadım." Ayağa kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı. "İkimizin DNA örneklerinin karşılaştırılmasını sağladım."

Catherine, kaşlarını yuları kaldırdı. "Öyle mi? Bunu nasıl başardınız?"

"Kocanız ofisime geldiğinde bir bardak su içti. Böylelikle bardakta ağzının içinden hücreler içeren salya kalıntıları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bıraktı. Bu hücrelerin DNA'sını test etmek aslında çok basit bir işlem."

"Çok uyanıksınız," dedi Catherine. Sözlerinde iğneleme yoktu.

"Neredeyse testleri yaptırmayacaktım. Polis, Brooke'la benim DNA'mı karşılaştıracaklarını söyledi; normalde bu yeterli görünürdü."

"Ama bu durumda yeterli olmadı sanırım."

"Hayır. Bu durumda yeterli olmadı. Polise güvenmedim," dedi Finn. "Kocanızı korumaya, hatasını örtmeye çalışabileceklerini düşündüm. Birçok bağlantısı olan, çok güçlü bir adamdı. Beni vazgeçirmek için testleri hiç yapmadan kanların uyuşmadığını söyleyebileceklerini düşündüm."

"Fakat testleri yaptılar," dedi Catherine Buchanan.

"Yaptılar. Sonucun pozitif olduğunu söylediler. Bu sabah kocanızın DNA'sını test ettirdiğim laboratuvardan arayıp sonucun negatif olduğunu söylediklerinde işte o yüzden o kadar şaşırdım. James Buchanan'ın babam olması mümkün değil."

"Yani," dedi Catherine Buchanan dalgın dalgın. "Ne düşünüyorsunuz? Polis test sonuçlarıyla mı oynadı? Eşime komplo kurmaya mı çalışıyorlardı?"

Finn başını iki yana salladı. "Polisin yaptığı test Brooke'la benim DNA'mı eşleştirmek içindi. Brooke'la kardeş olduğumuzu göstererek kocanızın babam olduğunu ispatlamak istemişlerdi. Testin sonucu pozitif çıkınca, *bingo*, ihtiyaçları olan şeyi ele geçirdiklerini düşündüler. Kimsenin aklından başka bir olasılık geçmedi. Ama Brooke'la babalarımız aynı değildi." Finn, Catherine Buchanan'a dikkatle baktı. "Annelerimiz aynıydı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ELLİNCİ BÖLÜM

Catherine Buchanan, ona çok uzun bir süre baktı. Gözlerini kaçırmaya çalışmadı; hiçbir şey söylemeden doğrudan gözlerinin içine baktı. Sonunda, çok sessizce ve kendi söylediğine inanmayarak, "Bunu bilmiyorsunuz," dedi.

Finn ona başını salladı. "Evet, biliyorum." Evrak çantasına uzandı ve iki tane dosya çıkardı. Dosyalar resmi evrak mavisiydi, aşınmış ve solmuştu. Onları görünce, Catherine Buchanan'ın gözlerinde yaşlar belirdi.

"Onlar ne?" diye sordu.

"Ne olduğunu biliyorsunuz," dedi Finn. "Bunları daha önce gördünüz. Çok, çok uzun zaman önce. İki dosya. Aynı gün aynı hastanede genç annelerin doğurduğu iki erkek çocuğun kayıtları. Biri doğarken öldü; diğeri yaşadı." Dosyalardan birini Catherine'in önündeki sehpanın üzerine koydu. "Bu dosyada benim doğum kayıtlarım var. İşte burada," diyerek gösterdi. "Bir ailenin yanına ilk kez yerleştirildiğimde bana verdikleri isimle kaydedilmişim." Catherine, onun gösterdiklerini takip etti. "Ve burada, annem olarak Eliza-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beth Connor kaydedilmiş."

Catherine kaşlarını çattı. "Burada annenin Elizabeth Connor olduğu yazılmışsa, neden annenizin ben olduğumu düşünüyorsunuz?"

"Çünkü bu bir yalan. Kayıtlar değiştirilmiş. Kan gruplarına bakın. Elizabeth Connor'ın kan grubu AB pozitifmiş. Benim kan grubum 0 negatif. Bu biyolojik olarak imkânsız. O kadın benim annem olamaz." Finn, ikinci dosyayı eline aldı. "Bu da ikinci çocuğun dosyası, doğumda ölen çocuğun. Kan grubu AB negatif olarak kaydedilmiş. Annesinin kan grubu da 0 negatif. Yine imkânsız." Finn dosyayı sehpanın üzerine koydu. "Kaydedilen anne ismini görüyor musunuz? Catherine Howard St. James."

Catherine başını çevirdi. "Bu hiçbir şey ispatlamaz. Kesin kanıt değil."

"Tek başına kesin kanıt olmayabilir belki. Sadece bir kayıt hatası olabilir. Fakat polisin yaptırdığı DNA testi Brooke'la kardeş olduğumuzu ispatlıyor ve benim yaptırdığım testler de James Buchanan'ın babam olmadığını ispatlıyor. Bu bize tek bir olasılık bırakıyor."

Catherine Buchanan gözlerini yumdu.

"Doğrulamak için sizinle de bir DNA testi yaptırabiliriz," dedi Finn. "Ama buna gerek yok, değil mi?"

Catherine başını iki yana salladı. "Hayır, yok." Gözlerini açıp yere eğdi.

"Hikâyeyi sizden duymak istiyorum," dedi Finn.

Catherine artık onun yüzüne bakamıyordu. Konuşabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Beni anlamak zorundasın, çok gençtim," dedi sonunda. "Çok genç. Ailem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Boston'ın önde gelen ailelerinden biriydi. Babam şehirdeki en büyük finans kuruluşunun yönetim kurulu başkanıydı. Annem büyük hayır kurumlarının çoğunun yönetim kurulundaydı. On beş yaşındaki kızlarının onlara bunu yapmasını kabul edemediler; yani hamile kalmamı. O zaman bunu herhangi biri öğrenseydi, aileyi mahvedecek bir skandal çıkabilirdi."

"O yüzden benden vazgeçtin," dedi Finn. "Beni terk ettin."

"Bunu yapmak istemedim," dedi Catherine Buchanan hıçkırarak. "On beş yaşındaydım, başka ne seçeneğim vardı ki? Beni uzağa gönderdiler. Aylarca ailemden kimsenin yüzünü görmedim ve her şey bittiğinde seni aldılar. Seni görmeme dahi izin vermediler. Günlerce ağlayıp bağırdım ama duymazdan geldiler."

"Beni bulmaya çalışmadın," dedi Finn. "Büyüdükten sonra bile. Onca paraya, onca kaynağa rağmen bana ne olduğunu bulmak için hiç uğraşmadın."

"Yapamazdım," dedi Catherine Buchanan. Ayağa kalkıp Finn'in yanına gitti ve ona uzandı. Finn geri çekildi. "James'le evlenmiştim. Beni şehrin en seçkin adamıyla, Massachusetts'in en seçkin ailelerinden birinin oğluyla evlendirdiler. Her şeyi geride bırakmamı söylediler. Unutmam gerektiğini söylediler."

"Sen de beni tamamen unuttun. Sanki hiç doğmamışım gibi."

"Hayır, asla unutmadım. Sadece gömdüm. Hep oradaydı, sadece yüzleşemiyordum, o yüzden hiç olmamış gibi davrandım. Hayatta kalmamın tek yolu buydu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elizabeth Connor ortaya çıkana kadar," dedi Finn.

Catherine başını çevirdi. "Evet," dedi. "Elizabeth Connor bana olanları en aşağılık şekilde yeniden hatırlattı."

"Şantaj mı?"

Catherine Buchanan başını salladı. "Onunla nerdeyse iki ay aynı odayı paylaşmıştık. Birbirimizin adını asla bilmedik; işler öyle yürüyordu. Bana Lizzie, ona Jane diyorlardı. O zamanlar bile korkunç biriydi. Onunla aynı odada kalmak yaşadığım tecrübenin en kötü kısmıydı. Çocuğu öldü ve daha sonra babamla annem kayıtları değiştirmesi için birine para verdiler. Adımı sildiler, böylece denesen bile beni asla bulamayacaktın."

"O yüzden mektubum ona gitti," dedi Finn. "Kayıtlarda annemin Elizabeth Connor olduğu yazıyordu. Ortada bir yanlışlık olduğunu fark etmiş olmalı. Onun değil, senin çocuğun olduğumdan şüphelenmiş olmalı. Neden sana şantaj yapmak için bekledi? O mektubu neredeyse yirmi yıl önce gönderdim."

Catherine tekrar oturdu, tüm enerjisi tükenmiş gibiydi. "Kim olduğumu bilmiyordu," dedi. "Orada hiç kimseye kendimle ilgili tek şey anlatmadım. Bana öyle tembihlenmişti. *Kim olduğunu hiç kimse öğrenmemeli.* Beni uzağa göndermeden önce babamla annem bunu bana kaç kez söylediler bilmiyorum. O yüzden Elizabeth Connor şantaj yapılabilecek biri olduğumu, zengin olduğumu bilmiyordu. Bilseydi bile beni bulamazdı."

"Peki, neden şimdi?" diye sordu Finn. Ama o anda cevabı kendi buldu. "Seçimler," dedi. "Seni kampanya etkinliklerinde gördü."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Catherine yine başını salladı. "Beni gazetelerdeki fotoğrafımdan tanıdı, James'in yanında durup kampanyadaki her iyi eş gibi gülümserken çekilmiş fotoğrafımdan. James'in seçimler için adaylığını ilk koyuşunda Brooke ve ben daha geri planda kalmıştık. Ama bu kez seçimler daha çekişmeliydi ve James, mükemmel aile imajı oluşturmak için bize ihtiyacı olduğunu söyledi. Elizabeth Connor beni anında tanıdı ve aradı. Yavaş yavaş başladı, beni gençken New Hampshire'daki günlerimizden hatırladığını söyledi. En azından bunun akıllıca olduğunu düşündüm. Biri bizi duysa, ortada kötü ya da tehdit edici bir şey olduğunu anlayamazdı. Birer kahve içmek için buluşmak istediğini söyledi. Para istediğinde daha kahvesini bile bitirmemişti."

"Sen ne yaptın?"

"Parayı verdim elbette. Az bir miktar değildi ama o kadarla kalacağını söyledi. Tek ödemeden sonra beni rahat bırakacağını söyledi. Demek ki yalanmış. Sanırım o zaman da yalan olduğunu biliyordum fakat bir çıkış yolum olduğuna inanmak istedim. Yoluna gideceğini sandım. Gitmedi. Beni tekrar aradı. Ve tekrar ve tekrar. İyice küstahlaşmış, evi aramaya başlamıştı. Sanırım yaşadığım hayat yüzünden benden nefret ediyordu." Catherine acı bir kahkaha attı. "İronik, değil mi? Ne kadar mutsuz bir hayatım olduğunu bilebilseydi. Ama tek gördüğü paraydı. Onca yıl önce aynı yerde olup da sonra benim büyük evlerde lüks arabalarla yaşamamın, onunsa zar zor geçinmesinin adil olmadığını düşünüyordu. O son gece asla yoluna gitmeyeceğini anladım. Ne kadar para verirsem vereyim yeterli olmayacaktı."

"Onu sen öldürdün," dedi Finn.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Evet, onu ben öldürdüm." Catherine, bunu söyleyince rahatlamış gibi oldu. "Hatırlamıyorum bile ama olan oldu. Ona son bir ödeme yapmak için, son olduğuna onu ikna etmek için yaşadığı daireye gittim. Kabul etmedi. Sonunun asla gelmeyeceğini söyledi. Bu bilgiyi basınla paylaşırsa neler olacağını anlatmaya başladı. Kocam nasıl tepki verecekti. O süslü arkadaşlarım nasıl tepki verecekti. Ona artık umurumda olmadığını söyledim. Basına her şeyi açıklayabileceğimi, onu şantajdan yargılatacağımı söyledim. Elimde koz var sandım ancak yanıldım. Kozlar onun elindeydi."

"Seni neyle tehdit etti?"

"Seninle," dedi Catherine. "Senin kim olduğunu bildiğini, seni nasıl bulacağını bildiğini söyledi. 'Onu terk ettiğini öğrenince nasıl hissedeceğini merak ediyorum,' dedi. 'Oğluna ne yaptığını öğrenince kızın bir daha yüzüne bakabilir mi merak ediyorum.' Catherine gözlerini yumdu. "Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Öfke krizine girmiştim. Bulabildiğim ilk şeyi aldım ve ona vurmaya başladım. Vurdum, vurdum. Ama nedense ona vuruyormuş gibi hissetmedim bile. Kendime vuruyormuş gibi hissettim. Kırk beş yıldır biriktirdiğim tüm o öfke ve kendime nefretim bir anda ortaya çıktı. Her şey bitene kadar vurmaya ve vurmaya devam ettim. Sonra yalnızdım. Korkunç bir mahallede, o berbat, kasvetli dairede bir zamanlar tanıdığım, bana eziyet eden bir kadının cesedinin başında duruyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum, o yüzden kaçtım."

"McDougal nasıl dahil olup olayı örtbas etti?" diye sordu Finn.

"Şans eseriydi sadece," dedi Catherine. "Ya da şanssız-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lık diyebiliriz. Nasıl baktığına bağlı. Bildiğin gibi, Elizabeth Connor onun yanında çalışıyordu ve ona borcu vardı. O gece sonradan McDougal alacağını almak için ona uğradı ve kadını o halde buldu. Elizabeth ona ne işler çevirdiğini biraz anlatmış fakat McDougal, kadının kocama şantaj yaptığını sanıyormuş. James'in senin baban olduğunu ve Elizabeth'in bunu ona karşı kullandığını düşünüyormuş. Elizabeth'in cesedini bulunca onu James'in öldürdüğünü sanmış. James'le birlikte iş yaptıklarından ve Elizabeth onun yanında çalıştığından, McDougal cinayetin başına bela açabileceğinden korkmuş. O yüzden, olaya haneye tecavüz süsü vermek için eve bir uzman çağırmış."

"Mantıklı," dedi Finn. Orada bir süre oturup Catherine'in anlattıklarını hazmetmeye çalıştı. Tüm bunlardan zaten şüphelenmişti ama şüphelerle boğuşmakla gerçeklerle yüzleşmek arasında önemli bir fark vardı. Catherine hiçbir şey söylemedi; Finn içinde olup bitenleri onun da anladığını varsaydı ve onun da kendini alıştırması gereken birçok şey olduğunu tahmin etti. Sonunda, "Bir sorum daha var," dedi. Sormaya neredeyse korkuyordu.

Catherine ona baktı. "Sor."

Finn derin bir nefes aldı. "Yüzünde yara izi olan adam... Beni öldürebilirdi. Hatta öldürmeliydi ama yapmadı. Neden? Kimdi o?"

Catherine kederle gülümsedi. "Çok uzun zaman önce tanıdığım biriydi. Adı Billy Gannon'dı. Ben daha küçükken babası babamın şoförüydü. Öyle harika, öyle çalışkan bir adamdı ki. Garajda çocuklara hikâyeler anlatırdı. Dünyanın en olağanüstü, en yaratıcı hikâyelerini. Ve Billy de bu dün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yada görebileceğin en tatlı, en güzel çocuktu."

"O bir katildi," dedi Finn.

Catherine, başını hararetli bir şekilde iki yana salladı. "Onu tanıdığımda değildi. Onu tanıdığımda mükemmel biriydi. Diğerleri onu o hale getirdi. Trajik bir hikâyesi vardı; babası işten kovuldu ve intihar etti. Billy tek kuruşsuz sokağa atıldı. Ortadan kayboldu ve ondan bir daha hiç haber almadık."

"Babası neden kovuldu?"

Catherine, Finn'in gözlerinin içine baktı. "Benim yüzümden. Çünkü oğluna âşık olmuştum." Ve sonra gözyaşları akmaya başladı.

Finn derin bir nefes aldı.

"O senin babandı." Catherine başını önüne eğdi. "Gençken onu çok sevdim. Onun için her şeyi yapardım. Babası kendini öldürdükten sonra Billy kapıya kondu, ben New Hampshire'a gönderildim ve geri döndüğümde ortadan kaybolmuştu. Ailem elinden her şeyini almıştı. Evini, babasını, beni. Öyle öfkeli ve sahipsiz hissediyordu ki, bir daha nasıl yaşadığını umursamadı. Yaşamıyla nasıl bir hata yaptığını kısa süre önce anladı."

"Neden?"

"Ona bir oğlu olduğunu söyledim. Daha önce bilmiyordu; ona söyleme fırsatım hiç olmadı."

"Onu nasıl buldun?"

"Ben bulmadım, o buldu. En büyük ironi de bu. Elizabeth Connor'ın evinden kaçtığımda öyle kötü bir haldeydim ki, onun sessizliğini satın almak için yanımda götürdüğüm çek defterini orada bırakmışım. Bill çek defterimi bulunca beni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de buldu. Ailemin evinden kovulduğundan beri birbirimizi görmemiştik. Nerede olduğumu –kiminle evlendiğimi– başından beri biliyormuş fakat benden uzun zaman önce vazgeçmiş. Mutlu olduğumu sanıyormuş. Düşünebiliyor musun?" Catherine başını iki yana salladı. "Ona seni anlattım. Yıkıldı. Olanlardan kendini sorumlu hissetti ve beni korumaya, seni korumaya yemin etti. Öyle de yaptı. Başına bir şey gelmemesi için seni hep izledi. Sonra, ona James'in beni dövdüğünü anlatınca... Bunun ona ne yapacağını bilmem gerekirdi. Belki de, yüreğimin derinliklerinde biliyordum."

Finn ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor."

Catherine ayağa fırlayıp ona bir kez daha uzandı. "Gidemezsin," dedi. "Henüz değil. Lütfen, konuşacak çok şeyimiz var."

"Hayır, yok," dedi Finn.

"Ciddi olamazsın. Kırk beş yıl oldu."

"Senin için kırk beş yıl oldu, benim içinse on beş dakika."

Catherine'in elleri yanlarına düştü. "Elbette," dedi. "Elbette haklısın."

"Yolu kendim bulurum."

Catherine başını salladı. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Polise gidecek misin?"

"Bilmiyorum," dedi Finn. "Sen bir kadını öldürdün. Kötü bir kadın olabilir ama yine de onu öldürdün."

"Evet, öldürdüm."

"Bunu düşünmem gerekiyor. Senin de öyle."

"Düşüneceğim. Ne karar verirsen ver, seni anlarım. Üz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

günüm. Birçok şey için üzgünüm. Bunun senin için önemli olmadığını biliyorum gerçi."

"Muhtemelen değil," dedi Finn.

"Yine de bilmeni istiyorum."

"Tamam." Finn odadan çıkmak üzereydi. Ama kapıda durdu ve Catherine'e bir kez daha bakmak için döndü. "Beni hiç düşündün mü?" diye sordu. "Nerede olduğumu, sağ olup olmadığımı, mutlu olup olmadığımı merak ettin mi hiç?"

Catherine'in gözyaşları ilk kez sel gibi aktı. "Her gün," dedi. "Hem de her gün."

Finn dışarı çıktığında, Long, Buchanan konağının sokağında arabasına yaslanmış kapıya bakıyordu. Finn onu görmemiş gibi yapmayı, tek kelime konuşmadan gitmeyi düşündü. Ama Long'un buna müsaade etmeyeceğini biliyordu. O yüzden dedektife doğru yürüdü.

"Ziyarete mi geldin?" diye sordu Long, yaklaşan Finn'e. Bakışları net ve keskindi.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," dedi Finn.

Birkaç saniye orada durup birbirleri hakkında yargıya varmaya çalıştılar. Sonunda Long tekrar konağa baktı. "Çok güzel bir yer," dedi. "Senin olabilirdi."

Finn başını iki yana salladı. "Hayır. Ben bu dünyada asla yaşayamazdım."

Long, başını yana eğip avukata baktı. "Sen işini bilirsin," dedi. "Kendini sokaklardan kurtardın, bence gümüş kaşıkla da yapabilirdin."

"Sokaklar farklıdır. Kurallar vardır ve o kuralları herkes

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilir. Burada kuralların hükmü yok. Ben o şekilde yaşayamam."

"Belki de onların kurallarını yeterince erken öğrenememişsindir sadece."

Finn omuz silkti. "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz." Arabasına doğru yürümeye başladı. "Eve gitmem gerekiyor."

Long başını salladı. "Bir ailenin olması güzel olmalı." Finn sadece dönüp ona baktı, bir şey söylemedi. "Tüm bu olanların ardında çok daha fazlası var, değil mi?" diye sordu Long.

Finn bir dakika sonra cevap verdi. "Bana sormak istediğin özel bir şey mi var, Dedektif?"

Long Finn'e bakarken, Finn kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Sonunda Long gözlerini ondan ayırdı ve derin bir iç çekti. "Hayır," dedi. "Şimdilik yok."

"Tamam."

"Daha sonra arayabilirim ama."

Finn çevresine bakındı. "Bir yere gittiğim yok." Arabasının anahtarını cebinden çıkardı. "Görüşürüz, Dedektif."

"Evet," dedi Long. "Görüşürüz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Ne yapacaksın?"

Finn, Beacon Caddesi'nde Lissa ve Kozlowski'nin paylaştıkları çatı katı dairesinin terasını çevreleyen küpeştelere yaslanmıştı. Muhteşem bir manzaraydı, bunun için bir ekim sonu akşamının soğuğuna katlanmaya değerdi. Finn artık soğuğu hissetmiyordu; hissizleşmişti.

Soruyu Sally sormuştu. Finn onlara anlatırken Sally, Lissa ve Kozlowski oturma odasında onu sessizce dinlemişlerdi. Finn onlara her şeyi yalansız anlatmıştı. Kimse sözünü kesmemişti. Konuşmaya ihtiyacı vardı; her şeyi dile getirdiğini duyması gerekiyordu ki olanları gerçekten hazmetmeye başlayabilsin. Anlatmayı bitirdikten sonra bir süre sessizce orada oturmuş ve sonra şehrine bakmak için çatıya çıkmıştı. Peşinden gitmeden önce ona biraz zaman vermişlerdi. Terasta bir masa ve koltuklar vardı. Soğukta oraya oturmuşlardı. Küpeştelere yaslanmış duran Finn, onları duymuş fakat dönmemişti.

"Bilmiyorum," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O bir kadını öldürdü," dedi Kozlowski. Lissa'yla oğlunun hayatına getirdiği tüm değişikliklere rağmen hâlâ olaylara siyah-beyaz bakmaya devam ediyordu.

"Öyle," dedi Finn.

"O senin annen," dedi Lissa.

"Öyle."

"Bunun ne önemi var ki?" diye sordu Kozlowski. "Kurallarımız karşımızdakinin kim olduğuna göre değişmiyor."

"Öyle mi?" dedi Lissa. "Andrew büyüdüğünde yasalara karşı gelirse onu ihbar mı edeceksin? Ya ben? Beni ihbar eder miydin?"

"O farklı."

"Nasıl farklı?"

Kozlowski başını iki yana salladı ve, "Farklı işte," dedi. "Finn'i büyüten birinden bahsetmiyoruz. Onu terk eden birinden bahsediyoruz. İkisi çok farklı."

"Olabilir," dedi Lissa. "Yine de bana doğru gelmiyor."

"Doğru diye bir şey yok," dedi Sally usulca. Kozlowski ve Lissa ona baktılar. "Bu durumda yapacak doğru bir şey yok. Her seçenek yanlış. Bu şartlar altında bunu konuşmanın bir anlamı yok. Önemli olan tek şey, Finn'in ne yapmaya karar vereceği. Kararı her ne olursa doğrudur çünkü daha iyi bir karar yoktur."

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Sonunda, Finn tekrar konuşmaya başladı. Hâlâ Charles Nehri'ne ve yakın kıyı boyunca uzanan gezi yoluna bakıyordu. Uzakta, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nün ana binalarından birinin kubbesi parlıyordu. Uzaktaki binaların ışıltısı sonbaharın soğuğunda insanın içini ısıtıyordu. "Anlarsınız," dedi, "annemle babam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hakkında hayaller kurardım, beni neden terk ettiklerine dair türlü türlü hikâye yazardım kafamda. Walt Disney filmlerinden ve Uyuyan Güzel'den ve Kral Arthur'dan ödünç alınmış saçma, romantik, çocukça hikâyeler."

"O kadar uzak değil," dedi Sally. "Belki biraz daha karanlıktır."

Finn asabi bir kahkaha attı. "Yeraltı dünyasından bir infaz memuru ve sosyeteden bir katil. Evet, biraz daha karanlık olduğunu söyleyebilirim."

"Doğduklarında öyle değildiler. İki çocuktular yalnızca. Biri prensesti. Tutsaktı. Diğeri şoförün oğluydu ve onu kurtaramadı. Bazı yönlerden tam bir peri masalı."

"Mutlu sonu olmayan bir masal."

"Bence bu sana bağlı." Sally, Finn'in yanına gitti ve aynı manzaraya baktı. "Benim annemle babama bak; kim olduklarına, ne yaptıklarına, nasıl yetiştiğime. Aslında şimdi ya ölü olmam gerekirdi ya da hapiste. Ama değilim. Ben onların başarısızlıklarının kırıntılarından ibaret değilim. Sen de öyle değilsin."

Finn başını salladı. "Hayır, değilim." Hâlâ nehre bakıyordu. "Buradan manzara çok güzel."

"Bir yıl önce böyle manzaraların var olduğunu bile bilmezdim," dedi Sally.

"Yani," dedi Lissa arkalarından. "Cevap ne?"

Finn, dönüp Lissa'yla Kozlowski'ye baktı. "Onu ihbar edemem," dedi. "O benim annem. Onun için yalan söylemem; polisler gelip doğru soruları sorarlarsa onun hayatı için kendiminkini riske atmam. Ama polise kendim gidemem." Bunu uzun bir süre düşündü. "Bulabildiğim en iyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

uzlaşma yolu bu. Bununla yaşayabilirim."

Kozlowski başını salladı. "Kız haklı; burada doğru veya yanlış yok. Polisler olayı kendileri çözebilirler. Buchanan'la McDougal arasındaki ilişkiyi araştırıyor olmalılar. Bir noktada sorular sormaya başlayacaklar."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Finn.

"Olabilir."

"Onu arayacak mısın? Kız kardeşinle konuşacak mısın? Ailenle bağ kurmaya çalışacak mısın?" diye sordu Lissa.

Finn, gözlerini üçünün üzerinde gezdirdi. "Bundan şüpheliyim," dedi. "Benim zaten bir ailem var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM